

Uy, Tiềm Trứ Ba

Contents

Uy, Tiềm Trứ Ba	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5: Hàng Xóm Mới	10
6. Chương 6: Phục Thù	12
7. Chương 7: Vớ Được Món Hời	14
8. Chương 8: Đây Là Duyên Phận	18
9. Chương 9: Chợt Lòng Chua Xót	22
10. Chương 10: Một Thân Phận Khác	24
11. Chương 11: Trở Vào Thành	28
12. Chương 12: Ngày Đầu Chung Sống	31
13. Chương 13: Hiếu Lâm Nho Nhỏ	35
14. Chương 14: Ở Chung	39
15. Chương 15: Áp Lực Bắt Đầu	43
16. Chương 16: Nhịp Đập Rối Loạn	46
17. Chương 17: Phán Công	50
18. Chương 18: Hai Đoạn Chuyện Cũ	54
19. Chương 19: Con Tim Chậm Rãi Hòa Tan	59
20. Chương 20: Thúc Thúc Mất Mặt	64
21. Chương 21: Bạn Trai Cũ Xuất Hiện	67
22. Chương 22: Rối Rắm	71
23. Chương 23: Hạnh Phúc Chưa Từng Cảm Nhận Được	76
24. Chương 24: Khách Tới Chơi	79
25. Chương 25: Trở Lại Như Ban Đầu	83
26. Chương 26: Hạnh Phúc Ngọt Ngào	89
27. Chương 27: Người Theo Đuổi Trong Truyền Thuyết	94
28. Chương 28: Thăng Thấn	99
29. Chương 29: Bao Táp Trong Quán Bar	104
30. Chương 30: Bao Táp Tạm Thời Qua Đi	109
31. Chương 31: Sập Bẫy	114
32. Chương 32: Tình Cảm Cùng Mâu Thuẫn	119
33. Chương 33: Phong Ba Ấp Tới	125
34. Chương 34: Gặp Nạn	129
35. Chương 35: Bất An Cùng Lo Lắng	132
36. Chương 36: Một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió	137
37. Chương 37	141

Uy, Tiềm Trứ Ba

Giới thiệu

Chơi game ai chưa từng bị đánh lén qua? Mục Dương tự xưng mình là Vua đánh lén lại liên tục bị t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uy-tiem-tru-ba>

1. Chương 1

CHƯƠNG 0

Mới rạng sáng, LK đã chạy vòng vòng khắp cánh rừng rậm, băng qua một cái đầm lầy, như thường lệ tìm kiếm trong mấy chỗ tối, cái tên Im lặng là vàng, người của M quốc quả nhiên trốn trong góc rừng đánh quái.

Hắc ám Sâm lâm [Rừng rậm U tối] giống hệt tên của nó vậy, là nơi tràn ngập không khí giết chóc và máu me, hàng năm chưa bao giờ thấy được ánh nắng mặt trời, âm u ẩm ướt, tạo cho người ta độc một cảm giác hắc ám. Đây là đường duy nhất tới phó bản Thiên Trì, cho nên người của ba quốc gia sẽ thường xuyên chạm trán nhau ở đây, mà ba nước này vốn dĩ đối đầu nhau, hễ gặp mặt là chém giết. Ấy mới nói vị tiểu anh hùng này lá gan cũng ghê gớm thật, lại lựa ngay chỗ này đánh quái luyện cấp. Thật sự là can đảm đầy mình luôn!

LK dừng bước, trong tay bắn ra một cái băng tiễn ngắn nhỏ, nhắm ngay vị tiểu anh hùng kia...

Vừa lúc này, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, LK lập tức thu hồi năng lượng, đám kỵ sĩ kia đã gần đến trước mặt hắn.

Người cầm đầu xuống ngựa hành lễ, rất ư cung kính nói: “Quốc vương, tốc độ của người càng lúc càng nhanh, kỵ mã chúng ta đuổi cũng không kịp người nữa!”

LK nhìn qua một lượt những người chung quanh, xem chừng đã đến đông đủ. Cửa lớn của Thiên Trì cũng sắp mở, không nên làm chậm trễ thêm thời gian nữa.

“Đi thôi.”

LK ra lệnh, dẫn đầu đoàn người tiến về phía trước.

Đám thủ hạ kia lục tục theo sát.

Tiếng vó ngựa ngày càng xa dần.

Vị tiểu anh hùng Im lặng là vàng rời khỏi chỗ tối, lau đi một phen mồ hôi lạnh, hung tợn mắng nhiếc:

“Bố khi! Cá nhỏ không cắn câu, lại mắc phải cá lớn, xem chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ ông đây!”

còn tiếp... Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1 VUA ĐÁNH LÉN

Chơi game ai không từng bị đánh lén?

[Huyền tích OL] Kỳ thật có một cái truyền thuyết như vậy, trong Hắc ám Sâm lâm có một tên U Linh thường ẩn nấp, chuyên môn tập kích những người chơi Lạc Đan, đến không thấy bóng đi chẳng để dấu, chỉ bằng một chiêu liền giết được đối phương. Bình thường mọi người cũng chưa kịp thấy được diện mạo, tên này đã biến mất tiêu, chỉ có thể nhìn thấy thông báo trên hệ thống, kẻ đánh lén tên là – Đi trốn đây.

Y là kẻ khiến người ta nghe tới tên đã sợ rớt mật, cảm giác cũng rất quý mỵ. Y là U Linh đen tối, y là...

Mục Dương hả hê nhìn topic giới thiệu, có phần tự đắc rút ra một điều thuốc, kéo chuột xuống dưới. Bài post này đã hơn một trăm trang, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm, tuy rằng chiếm phần nhiều là comments mắng chửi, tất cả đều là người của S quốc và Z quốc.

Mục Dương không buồn để tâm, bấu môi một cái, hút vào một hơi thuốc, vị “Bố cha LK” cũng vừa đăng lên một câu bình luận.

Bố cha LK: Mợ nó! Cái lũ yếu xù mấy người có biết sợ hãi chưa hả? Không phục liền chơi trò lắm nhảm à! Ở đây kêu ca thì được ích gì!

Mục Dương, nam, hai mươi tuổi, là một tên con trai độc thân siêu cấp đáng khinh bỉ.

Thích ở nhà chơi game.

Đừng nhìn tên này bề ngoài thanh tú nhã nhặn như vậy, kỳ thật bụng dạ cậu vô cùng hạ lưu, xấu xa.

Đừng đoán nữa, cái vị nấp trong chỗ tối tên gọi Im lặng là vàng, người M quốc, tiểu anh hùng cấp 59, một kẻ tầm thường không chút tiếng tăm, cùng nhân vật thần bí khiến nhà nhà sợ hãi, người M quốc, pháp sư cấp 70 – Đi trốn đây, đều là cậu cả.

Vì cái gì tên này lại chơi đến hai cái acc, đều có nguyên nhân cả.

Chuyện kể có một ngày, cậu đang ở ngoại ô luyện cấp, tự nhiên ở đâu xông ra một đám kiếm sĩ S quốc, chỉ cần hai kiếm đã lấy luôn mạng người ta. Cậu không phục, nằm trên đất chửi ầm lên. Vậy mà mấy tên kia chẳng hề biết thẹn, còn giẫm tới giẫm lui trên thi thể cậu, rồi còn cười nhạo người ta. Loại người đáng khinh như cậu sao có thể dễ dàng tha thứ cho thứ đáng khinh hơn mình. Cảm giác linh hồn như thật sự bị giẫm đạp vậy, cậu muốn trả thù! Thẻ giết sạch đám người S quốc, làm cho bọn họ sợ hãi mình từ tận đáy lòng. Nhưng bản thân cậu chỉ là một tiểu anh hùng, cấp bậc cũng không cao, PK với người ta chết cũng là bình thường, so với chức nghiệp pháp sư cao cấp, kỹ năng PK đặc biệt siêu vô cùng. Cho nên cậu quyết ngày đêm chăm đầu khổ luyện, rốt cuộc cũng luyện thành một cái pháp sư cấp 70, tên gọi Đi trốn đây.

Về phần vì sao lấy cái tên như vậy, vốn lại có quan hệ với cái sự đáng khinh của tên này. Acc pháp sư vốn không dùng để chơi, login chủ yếu để giết người thôi, giết xong thì xuống, đó cũng là nguyên nhân người ta không thấy rõ mặt tên đánh lén là vậy đó. Cái acc vạn năm lặn trong nước, bất ngờ nổi lên lấy mạng người ta. Nhưng cậu cũng vì nó mà đầu tư một bộ trang bị siêu tốt, tiêu gần hết đám tiền tiết kiệm. Để chứng minh số tiền này giá trị, mỗi khi giết xong một người, cậu liền chôm theo một món đồ, bỏ vào trong túi hành trang của mình. Với lại, bản thân cảm giác đây vốn là một chuyện thật sự đáng phải khoe khoang.

Kỳ thật mỗi lần cậu giết người thành công liền lập tức log out còn vì một nguyên nhân mất mặt khác. Khi giết một người, tên sẽ đổi thành màu đỏ, phải xuống hoàng tuyền mới có thể tẩy trắng được, cứ như thế suy ra, cậu đã giết vô số người, tên cũng muốn từ đỏ hoá đen, một tuần dưới hoàng tuyền cũng không tẩy trắng nổi. Trong game, mọi người đều có một cái đam mê, chính là giết kẻ có hồng danh (tên đỏ). Bởi giết được kẻ có hồng danh nhất định sẽ cướp được trang bị, cho nên, cậu chỉ cần đi dạo một vòng, nhất định sẽ gây tiếng vang lớn. Một hai người tự nhiên sẽ dễ đối phó, nhưng nhiều quá cậu chắc chắn chịu không nổi. Nếu bị cả một đàn PK chết là cái chắc, mớ trang bị khổ sở mới có được biến thành của người khác, keo kiệt như cậu đây làm sao để bị cướp, đương nhiên giết người xong sẽ bỏ chạy.

Bất quá, về khoản này cậu sẽ không bao giờ thừa nhận. Bản thân tiếp tục nguy trang thành nhân vật thần bí, thám thính trong Hắc ám Sâm lâm.

Nói tóm lại cậu rất thích đánh lén, tự phong ngoại hiệu cho mình là Vua đánh lén!

Đánh lén có nhiều cái thú lắm nha, thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị cầu lửa, tung một đòn, nhìn tên đó ngay lập tức gục, trong lòng nổi lên cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Nói gì chứ, đánh lén trong game là một chuyện hết sức thường tình. Có là, cách thức cậu đánh lén so với những người bình thường không giống nhau. Đầu tiên xuất hiện bằng tiểu anh hùng không có tiếng tăm. Một tên tiểu anh hùng cấp thấp chạy đến chỗ giao nhau của ba nước để luyện cấp, không phải là con dê béo lạc giữa bầy sói sao? Nhưng mà cậu cũng đâu có ngốc như vậy. Thông thường, cậu sẽ tránh ở góc tối, lúc mấy con sói Lạc Đan kia xuất hiện, liền cố ý lộ diện để dụ dỗ. Nếu sói kia bắt đầu ra đòn tấn công với cậu tức là đã trúng bẫy rập, tiểu anh hùng tuy rằng không thích hợp để PK, nhưng có khả năng phòng thủ cao, siêu khó đánh bại. Sói kia còn chưa đánh ngã được đối thủ, cậu liền mở lên acc pháp sư, vui vẻ hờn hờ đánh lén từ sau lưng, giết xong thì tiện tay cướp đồ, rồi lại hí hửng mừng rỡ thoát ra nghỉ ngơi. Thao tác từ đầu đến cuối dứt khoát lưu loát, gọn gàng sạch sẽ!

Về sau, đám bạn linh tinh của cậu biết ra chuyện này, tỏ ý khinh bỉ vô cùng. Giết người đơn giản vậy thôi lại bị tên này biến thành chuyện phức tạp muốn chết! Còn phải giả dạng làm mồi dụ dỗ kẻ khác mắc câu, đồng thời phải điều khiển hai cái acc phiên toái gì đâu! Thật sự ăn no rừng mỡ, không việc gì làm, sớm hay muộn có ngày cũng bị chơi lại một vố!

Cậu nghe xong vẫn giữ nguyên vẻ mặt đắc ý, còn phá ra cười một trận sặc sụa, cười đến lộn chân lên đầu, đầm ngực giậm chân: “Tớ chính là ăn no không có gì làm, nhàn đến buồn chết mà! Nói thật nha, bị chơi lại sẽ có cảm giác thế nào nha? Tớ thật sự muốn thử đó!” Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2 VẬN ĐEN BẮT ĐẦU

Đi đêm có ngày gặp ma.

Mục Dương chẳng phải muốn ném mùi bị chơi lại sao, đêm nay, cậu cuối cùng đã đạt được ước nguyện.

Tắm rửa xong, theo thường lệ, cậu lại login vào game.

Vị tiểu anh hùng núp trong một chỗ tối đợi con cá mắc câu, đếm thời gian trôi qua từng giây một. Đêm nay dường như đặc biệt yên tĩnh, đợi lâu thật lâu mãi vẫn không có người nào đi qua, tựa Hắc ám Sâm lâm chỉ có mỗi mình cậu, bốn bề không có tiếng động, im lặng đến quỷ dị.

Mục Dương vừa đánh quái, trong lòng vừa mừng, người đâu rồi chứ? Đám người kia chết nơi nào rồi?!

Bất ngờ, trước mặt loé lên một dải ánh sáng màu xanh, toàn bộ thế giới biến thành màu xám.

Nhân vật tiểu anh hùng của Mục Dương nằm trên mặt đất, kinh ngạc nói không được câu nào!

Cậu cư nhiên bị đánh lén!

Là kẻ nào mà mạnh đến vậy, chỉ cần một chiêu đã đem cậu đánh máu me bê bết, chết ngay tại chỗ?!

Mục Dương cầm mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, toàn thân bốc ra oán khí dữ dội. Ánh mắt oán hận giống như muốn khoan luôn một cái lỗ trên màn hình. Cậu muốn nhìn xem kẻ dê tiện nào lại đánh lén sau lưng mình như vậy nha.

Chỉ trong chốc lát, nhân vật chính liền xuất hiện. Một thân quần áo rực rỡ, thuật sĩ cả người phát sáng lọt vào trong tầm mắt cậu, trên đầu có cái tên: LK!

Làm thế nào lại là tên kia?

Mục Dương cảm giác chính mình không hay rồi! Cả hai lần đều gặp phải đại nhân vật này, không biết là cái vận rủi gì đây!

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chấp nhận số mệnh thôi, trở về thành đợi tái sinh vậy.

Nhưng cậu còn chưa kịp thao tác, tiểu anh hùng lại đứng lên.

Thì ra LK vừa sử dụng thuật Tái sinh với cậu.

Mục Dương cảm giác có chút kỳ quái, tên kia có bệnh a! Giết rồi cứu, sẽ không có chuyện gì nữa đi!

Chuyện kể tới liền xác nhận ý nghĩ của cậu.

Tên kia thực sự có bệnh!

Tiểu anh hùng còn chưa đứng vững liền bị đánh ngã, rồi cứ thế vừa sống dậy, lại đánh ngã, rồi sống dậy...

Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, tính ra cậu cũng bị giết chừng hơn mười lần luôn!

Mục Dương điên mất! Liền chửi ầm lên!

[Im lặng là vàng] Vương bát đản! Người có ý gì đây? Ông chọc gì tới người? Giết đi giết lại ông vậy để là chi! xxx!

LK không nói tiếng nào, vẫn lặp đi lặp lại thao tác.

Thật vất vả mới luyện được nửa bình kinh nghiệm, mắt thấy đã bị đánh rớt hết, Mục Dương trước khi sắp bị đánh ngã một lần nữa liền chuẩn bị rời khỏi game. Vụ này cậu có uất ức cũng chẳng được gì, ai kêu mình gặp phải một tên thần kinh chứ!

Kế hoạch còn chưa tiến hành, tên thuật sĩ vô tình kia cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

[LK] Mở cái acc kia ra.

Chẳng lẽ hần này phát hiện cái gì rồi sao?

Mục Dương bụng dạ có chút nôn! Giả vờ ngu ngốc.

[Im lặng là vàng] Acc nào? Người đang nói cái gì cơ?

LK không trả lời, giống như biết cậu sắp thoát khỏi trò chơi, vừa giết xong lập tức cứu sống người ta, rồi lại bắt đầu tấn công, tốc độ cực kì nhanh, căn bản không để đối phương có cơ hội log out. Đang khi chiến đấu thì không thể rời khỏi trò chơi.

Mục Dương tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng không thể phát tác, đành phải tiếp tục vờ như chẳng biết gì.

[Im lặng là vàng] Người không làm chứ? Ông đây chỉ có mỗi cái acc này thôi nha!

LK tạm thời dừng tấn công, nhưng không để đối phương có cơ hội trốn thoát, dùng thuật Phong ấn giữ cậu lại.

Trong lòng Mục Dương khinh bỉ, tên kia thật sự đê tiện nha, chú ý phòng thủ chặt như vậy, nhất định không phải kẻ quang minh lỗi lạc gì!

Để đối phương tin tưởng lời nói của mình, Mục Dương đành làm ra bộ dáng đáng thương hề hề, than thở khóc lóc.

[Im lặng là vàng] Tuy rằng, M quốc của tôi và S quốc các người đối đầu nhau, nhưng tôi chỉ là một kẻ chơi game bình thường không thể bình thường hơn a! Tôi cả gan nói một câu, anh nhất định là nhận sai người rồi! Anh xem, anh giết tôi nhiều lần như vậy, tôi cũng sẽ không dám so đo. Cứ coi như đây là một cái hiểu lầm vui vẻ, hết thấy cứ để theo gió mà đi! Đợi sau khi Phong ấn mất đi, tôi xuống hoàng tuyền, lần tới sẽ không xuất hiện trước mắt anh nữa. Anh chỉ cần đứng im đó là được, đơn giản lắm, được rồi, làm đi nào!

[LK] Mở cái acc kia ra.

Mục Dương nhìn thấy mấy lời này thì suýt nữa té xỉu! Cái tên này thật đúng là không có chút nhân tính nào! Cảnh tượng ban nãy câu nào câu nấy cảm động lòng người đến vậy mà cũng vô ích hết a?!

Mục Dương vốn là một tên lòng dạ hẹp hòi, gặp chuyện thường dễ kích động. Đầu óc mà nóng lên, lời nói nóng nổi khó mà không chết được.

[Im lặng là vàng] Con mẹ nó! Ta đã nói mấy trăm lần, ta chỉ có mỗi cái acc này! Cái tên pháp sư Đi trốn đây không phải là ta!!

Càng nói càng lộ, Mục Dương liền cảm thấy không đúng. Từ đầu đến cuối, cái gã kia chưa từng nhắc tới tên của acc còn lại, nói như vậy hẳn chẳng phải chưa đánh đã khai sao!

[LK] Quả nhiên là người.

[Im lặng là vàng] Cái gì là ta? Thực sự không phải ta!!

Mục Dương có chết cũng mạnh miệng, nhất định không chịu thừa nhận!

Tên thuật sĩ vô tình vẫn mặc kệ hắn, trực tiếp bắn ra một cái băng tiễn, tiểu anh hùng lập tức té chết.

Mục Dương nhìn gã thuật sĩ đáng giận kia đập tới đập lui thi thể tiểu anh hùng, càng lúc càng thăm...

Trong lòng có chút hốt hoảng, mà thân phận của mình cũng không thể bị lộ a! Phải nhanh giải thích mới được.

[Im lặng là vàng] Này, anh đừng đánh nữa mà! Nghe tôi nói hết cái đã, acc kia thật sự không phải của tôi! Đi trốn đây tiếng tăm lừng lẫy như vậy, ai mà không biết nha! Anh ở trong địa bàn của y hỏi mấy chuyện kỳ quái như vậy, cho nên, tôi phản xạ có điều kiện nghĩ đến người ta thôi, tất cả thật sự là hiểu lầm thôi mà!

Mặc kệ Mục Dương có giải thích thế nào, thuật sĩ vô tình cũng không buồn quay đầu lại đi ra khỏi Hắc ám Sâm lâm.

Mục Dương vẽ mặt ảo não thoát khỏi game. Hôm nay thật sự là một ngày đáng ghét, trong lòng nguyên rửa LK một trăm bận, sau đó cậu mò lên diễn đàn của game, tìm được topic về mình, đem mớ oán giận vừa này phát tiết trong topic, mượn danh “Bố cha LK” rồi lôi đối phương ra mắng nhiếc cả trăm ngàn lần.

Mắng đã đời đến tận khi cảm thấy mỹ mãn, cậu mới tắt máy đi ngủ. Chuyện ngày hôm nay cứ coi như bị chó cắn, sau khi thức dậy sẽ lại cảm giác thích chơi thể nào thì liền thế ấy, nhất định không để bất cứ kẻ nào ảnh hưởng tới mình. Đâu phải ngày nào cũng số con rệp như vậy, có lúc sẽ gặp chó nữa nha!

Tuy rằng thái độ lạc quan thế này rất đáng khen ngợi, nhưng cậu căn bản không biết vận đen của mình chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi. Ngày hôm nay gặp chuyện không may, so với mai này vẫn là quá tầm thường rồi.
Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 3 LẠI BỊ GIẾT

LK giết tiểu anh hùng nhiều lần như vậy, Mục Dương cũng không dám đem acc pháp sư ra phân chia cao thấp với đối phương. Theo lý thuyết mà nói, thuật sĩ nhất định đánh không lại pháp sư. Thuật sĩ vốn chỉ là một chức nghiệp hỗ trợ, lúc đánh quái để giúp đồng đội thêm máu, tăng khả năng phòng ngự này nọ, lực tấn công không cao, cũng chẳng thể PK được, thông thường chỉ có đám con gái mới lựa chọn chức nghiệp này mà thôi. Thành thật mà nói, giai đoạn trước, thuật sĩ chỉ là đồ bỏ, đánh quái không được, PK chẳng xong, muốn luyện cấp cũng không nên thân, người chơi thường rất hiếm. Nhưng càng về sau này, thuật sĩ lại trở nên rất mạnh, đây là chức nghiệp sở hữu nhiều kỹ năng nhất, tuy rằng hơn phân nửa dùng để điều khiển kỹ năng hỗ trợ, nhưng lại thật sự hữu dụng. Đương nhiên, muốn trở thành một tên thuật sĩ mạnh phải có thao tác kỹ xảo siêu cao cường, còn có thể sống qua một thời kỳ quá độ rất dài nữa. Nói tóm lại, thuật sĩ muốn giết người quả thật không dễ dàng, nhưng kẻ nào muốn giết tên này cũng rất khó.

Một tên pháp sư cùng một gã thuật sĩ PK, pháp sư cao cấp nhất định chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng cho dù là vậy, Mục Dương vẫn không dám mở ra acc pháp sư để cùng PK với tên kia, bởi vì LK vốn là một gã thuật sĩ biến thái.

Thứ duy nhất cậu hoàn toàn bội phục là màn tấn công của tay thuật sĩ này. Vũ khí của hắn chỉ có mỗi cái quạt, vậy mà lực tấn công phóng ra có thể gây sát thương còn hơn cả pháp lực của một pháp sư. Cũng may thuật sĩ chưa có kỹ năng PK, nếu không sẽ càng đáng sợ hơn, tên kia hoàn toàn có thể một đấu trăm a!

May thay cậu không vì mất miếng ăn mà đói chết. Mục Dương vốn chẳng phải kẻ ngu ngốc, cậu tình nguyện nuốt xuống cơn giận, cũng sẽ không mở acc pháp sư kia để chưa đánh đã chết. Tiểu anh hùng chết thì đã chết rồi, nhiều nhất cũng mất mấy điểm kinh nghiệm thôi. Mà pháp sư của cậu nếu chết, liền bị cướp trang bị, tổn thất khủng khiếp luôn a!

Đêm nay Mục Dương mơ một giấc. Trong mơ, cậu login vào game, cái tên pháp sư hồng danh của cậu được nắm giữ quyền sinh sát cao nhất, thao túng hết thảy! Cậu một mình xông vào S quốc, gặp kẻ nào giết kẻ đó, không buông tha tên nào, rất là khí phách nha! Ngay tức thì, S quốc máu chảy thành sông, người chết vô số, thiệt là bi thảm! Cái tên LK phá đám kia cũng bị dọa sợ, quỳ gối dưới chân, khóc rống cầu xin tha thứ. Nhưng cậu lại vờ mắt điếc tai ngơ, đối với kẻ nhu nhược sợ chết không hề có chút thương xót, chỉ cười lạnh, tung ra một quả cầu lửa, LK thế là đi đời nhà ma!

Phía sau, vừa đúng lúc, anh bạn Phùng Tinh đang ở ké nhà cậu một đêm, nghe được trận cười quỷ dị kia thì cả người nổi đầy gai ốc! Phùng Tinh theo ánh trăng đi đến cạnh phòng ngủ của cậu để xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, liền thấy trước mặt một màn khiến anh chàng xém chút nữa mà chết! Cậu bạn nằm trên giường thành hình chữ “đại”, tứ chi duỗi ra hết cỡ, trên mặt vẽ thành một nụ cười si ngốc, miệng cũng há thật to, khoe miệng rớt xuống chỉ bạc.

Phùng Tinh đỡ trán, chẳng nói được tiếng nào chỉ biết nhìn trời, nhanh chóng chạy khỏi phòng tên kia, lại có chút lo lắng cho tương lai của đối phương. Đứa nhỏ này vừa trạch (người suốt ngày chui rúc trong nhà) lại đáng khinh bỉ như thế, nhất định sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại, ai sẽ nguyện ý sống cùng người giống thế cả đời chứ!

Ngày hôm sau, Mục Dương tỉnh lại, lúc nhớ tới giấc mơ kia tâm trạng lại như cũ, vui vẻ vô cùng, tựa như LK đã thật sự quỳ dưới chân cậu mà khóc lóc cầu xin tha thứ vậy.

Mở toang rèm cửa, một ngày mới lại bắt đầu, đại trạch nam Mục Dương nếu không có việc quan trọng sẽ chẳng chịu bước chân khỏi cửa nhà. Nhưng cậu vốn cũng phải sống a. Cho nên, cậu dùng tiền trong ngân hàng mở một cái shop nhỏ trên mạng, trở thành ông chủ cũng là nhân viên duy nhất của cái shop đáng giá chục vạn kia, cũng có tiếng là shop bán đồ chơi tình thú có tiếng nha. Đúng vậy, mọi người đều không nhìn lầm đâu, chính là đồ chơi tình thú đó, cậu đích xác bán những thứ này. Vì vậy, trong nhà cũng chất đầy mấy dụng cụ lớn nhỏ kiểu đó, rồi mấy bộ đồ lót gợi cảm, dầu bôi trơn các loại đều có thể tìm thấy. Hàng hoá của cậu giá cả vừa phải, thái độ phục vụ lại vô cùng hoà nhã, không, chính xác là ân cần. Cậu thường xuyên tặng kèm thêm chút quà vật cho khách hàng. Cho nên, cửa hàng của cậu vẫn luôn ổn định đứng đầu danh sách top trên mạng.

Hôm nay, Mục Dương thực sự rất vui, buổi trưa vừa lên mạng đã hốt vào mấy lượt chữ kí giao dịch thành công, còn thu được cả tiền mặt. Cậu lại lộ ra nụ cười ngốc nghếch kia, chuẩn bị lên game chơi đùa quây phá một phen. Lần này, cậu cũng không thêm dùng đến acc tiểu anh hùng kia làm mối cậu, trực tiếp đăng nhập vào acc pháp sư đánh cho tên kia không còn manh giáp. Bởi vì theo như cảnh trong mơ, cậu tin tưởng hôm nay là ngày may mắn của mình, cho nên may mắn sẽ không đi đâu mất đâu.

Pháp sư hồng danh tay cầm cây quyền trượng, đứng trong Hắc ám Sâm lâm nhìn về phía xa xa. Một trận gió thổi qua, mái tóc dài phất phới, lộ ra gương mặt có chút tục tũn. Trên gương mặt đó, bắn ra ánh nhìn lạnh băng, tựa đã thú bình thường vẫn mang bên mình luồng sát khí cảnh báo nguy hiểm, đe dọa kẻ người, trông như thế nào cũng thật đáng sợ.

Mục Dương rất vừa lòng với nhân vật này, rất ngẫu rất có khí thế nha! Cậu vốn không thích diện mạo của bản thân, mắt tròn tròn, gương mặt như con nít, đã hai mươi rồi lại không mọc ra râu, ngay cả hầu kết cũng chẳng thấy rõ. Cậu từng liều mạng dùng dao cạo râu quết lên cái cằm nhẵn nhụi của mình, nhưng vẫn không có hiệu quả. Râu không dài được mấy, ngược lại cái cằm thì thực te tua. Cậu tức giận quẳng luôn dao cạo râu rồi đem cái tên đầu sỏ Phùng Tinh mắng cho tối tăm mặt mày! Cậu thật sự hy vọng bản thân nhìn chút tục tũn, như vậy mới ra dáng đàn ông!

Hồng danh pháp sư đứng đợi trong Hắc ám Sâm lâm nửa tiếng đồng hồ, vẫn hết như tối hôm qua, không một bóng người!

Mục Dương cảm giác có chút bất khả tư nghị, thật sự là gặp quỷ a! Ban ngày ban mặt chẳng có một bóng người, mấy tên này không thêm chơi game nữa sao!?

Mục Dương chợt nghĩ đến một khả năng, hay vì cái hồng danh rực rỡ của cậu rất huênh hoang đi, cho nên mọi người đều sợ hãi không tới gần, đều trốn trong chỗ tối.

Một hồi sau, quả nhiên có người tới, Mục Dương liền cảm thấy trong người như bị một ngọn lửa không tên thiêu đốt. Lại là LK, đích thị âm hồn bất tán a.

Đã sớm nói hôm nay Mục Dương tin tưởng đây là ngày may mắn của mình, vì may mắn, cậu cần rằng, không thêm đếm xỉa cái gì nữa! Trực tiếp nhảy ngay đến trước mặt LK. Pháp sư PK với thuật sĩ, đều là pháp sư chiếm ưu thế tuyệt đối. Cả hai đều là cấp 70, ai sợ ai nào!

Ngay lúc pháp sư hồng danh đáp xuống liền có một băng tiễn bắn về phía cậu. Khéo léo né đi, hay nói đùa, thao tác của Mục Dương vốn cũng thuộc hàng cao thủ, chút chiêu thức con cỏ kia mà đỡ không xong, cậu sẽ không thể lẫn lộn giang hồ nữa.

Mục Dương ngồi trước máy tính, đặc ý đào đạt, nhắm ngay LK phóng ra một quả cầu lửa, máu đối phương lập tức giảm mất một nửa. Mục Dương ha ha cười, hôm nay cậu thực sự may mắn nha! Thêm một cầu lửa nữa thôi, LK nhất định đi gặp Diêm Vương. Cậu vừa cười dữ dội, vừa phóng cầu lửa, thừa thắng xông lên, muốn nhanh chóng ra đòn cuối khiến đối phương trở tay không kịp!

Nhưng cậu vui mừng quá sớm rồi, hoàn toàn quên mất LK là thuật sĩ toàn năng số một, có rất nhiều kỹ năng ngấm, sao lại dễ dàng bị đánh bại như vậy. Chỉ thấy toàn thân thuật sĩ loé sáng một cái, lượng máu lập tức đầy lại, tựa như chưa có gì xảy ra!

Mục Dương trợn tròn mắt, khốn nạn! Vô địch thánh thủ! Tên này sao lại có lại phép thuật biến thái như vậy a!

Vô địch thánh thủ là kỹ năng mà tất cả pháp sư mơ ước. [Huyền tích] (tích trữ máu) trong trò chơi này cũng được thiết kế dùng cho PK. Mỗi cái kỹ năng đều do làm nhiệm vụ để lấy sách kỹ năng rồi về học, những kỹ năng cấp thấp khác đương nhiên đều tốt, nhưng càng lên cao cấp càng khó, nhiệm vụ cũng gian nan vô cùng. Còn đối với kỹ năng ngấm giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, mấy người cùng nhau tranh giành một quyển bí kíp võ công, mà cả trò chơi chỉ có duy nhất một quyển, cũng nhờ vậy có thể che giấu được loại kỹ năng đặc biệt này. Người đầu tiên học rồi có thể đem cho kẻ tiếp theo học lại. Nhưng mấy ai sẽ đem có được kỹ năng ngấm lại muốn chia sẻ sách với người khác nữa. Mà Vô địch thánh thủ chính là một kỹ năng ngấm, trong nháy mắt có thể giúp khôi phục trạng thái ban đầu của nhân vật, bao gồm luyện máu và thể lực.

Tinh thần Mục Dương bị đánh bại hoàn toàn, lần này thật sự đụng phải cao thủ. Cậu vốn tin bản thân mình may mắn, nếu dùng thuật Cuồng bạo, chỉ cần một chút là có thể đánh gục đối phương, tuy rằng tỷ lệ thành công của Cuồng bạo chỉ có 5%, nhưng bản thân đành liều một phen vậy!

Một quả cầu lửa vừa phóng qua, không thành được Cuồng bạo, máu đối phương rút còn một nửa lập tức đầy trở lại.

Lại thêm một quả cầu lửa nữa, vẫn không tạo được Cuồng bạo!

Đừng nhụt chí! Tiếp tục đánh, nhưng vẫn không ra Cuồng bạo!

Đang khi chuẩn bị tấn công lần nữa, đối thủ lại bắt đầu phản kích, hồng danh pháp sư lùi lại ba bước, né trái né phải, tránh đi mấy cái băng tiễn nữa.

Mục Dương thực bội phục năng lực của bản thân, thao tác của cậu rất lưu loát, bị bắn gần như vậy vẫn có thể tránh thoát, vô cùng cao siêu luôn! Điều này khiến đặc chí của cậu lại nổi lên, tay cũng trở nên linh hoạt hơn, nhưng linh hoạt quá lại thành lơ tay, nhấp nhâm chuột đôi, hồng danh pháp sư bất ngờ nhảy lên cao (nhấp chuột đơn là nhảy nhẹ, nhấp chuột đôi là nhảy mạnh). Vừa đứng lúc băng tiễn bắn đến ngay

chính giữa, xuyên qua thân thể, hồng danh pháp sư từ trên không trung rơi xuống, lại thêm một băng tiền nữa bắn đến, một phát trí mạng! Xung quanh bụi xám đổ xuống, bao tay cũng bị rớt ra...

Bị cướp trang bị! Mục Dương điên mất! Hai mắt trừng lớn nhìn tên thuật sĩ vô tình xoay người nhặt lên bao tay của mình, cậu muốn mở miệng nói gì đó nhưng phát hiện hàm đã há ra thật to, có thể nuốt trọn cả quả trứng gà.

Nhanh tay gỡ bàn phím, phải lấy lại trang bị.

[Đi trốn đây] Đại hiệp thủ hạ lưu tình! Bao tay này của tôi đến mấy trăm đồng bạc lận a! Trả lại cho tôi đi...

Mục Dương biết mấy lời này nói ra nghe rất ngu, bình thường mọi người chẳng phải giết hồng danh cũng đều vì trang bị sao, đối phương có ngốc mới ngoan ngoãn trả lại đồ cho mình. Nhưng cậu vẫn hy vọng có kỳ tích xuất hiện, bởi vì bản thân tin hôm nay là ngày may mắn của mình.

Không thể không nói đùa nhỏ Mục Dương này bản tính rất chấp nhất, đã thành ra như vậy, vẫn không hề tức giận mà cứ ôm mãi mộng tưởng tươi đẹp.

[LK] Không có chuyện đó đâu.

[Đi trốn đây] Đừng nói chắc chắn vậy mà! Đại hiệp anh là một thuật sĩ, đâu có dùng được trang bị của pháp sư, trả lại cho tôi đi mà!! Nếu không, đổi cho anh những món khác của tôi nhé?

[LK] Không.

Hự, tên này nói chuyện càng lúc càng ngắn gọn. Mục Dương chuẩn bị tung ra vài cái kỹ năng định cùng hấn sống mái, hôm nay dù có thế nào cũng không thể không lấy bao tay về lại!

Lúc này, thuật sĩ vô tình mới bắt đầu nói gì đó.

[LK] Tôi có thể mở một acc nhỏ, luyện pháp sư, không phải sẽ dùng tới sao.

Mục Dương có chút chột dạ, xem chừng đối phương còn so đo chuyện tối hôm qua. Mặc kệ thế nào, đánh chết cậu cũng không thừa nhận!

[Đi trốn đây] Anh nói vậy là có ý gì a?

[LK] Lòng cậu hiểu được.

[Đi trốn đây] Tôi không biết! Tôi cái gì cũng không hiểu hết!

[LK] Được, tôi đi đây, về sau chú ý đó, tôi muốn tìm cho acc nhỏ của mình một bộ trang bị.

Đây là uy hiếp sao? Gieo gió gặt bão! Mục Dương muốn học máu, vì trang bị đành phải làm vẻ mặt đáng thương, cầu xin tha thứ thôi vậy!

[Đi trốn đây] Đại hiệp, xin đừng bước! Tôi hiểu mà, cái gì cũng hiểu hết! Anh thật sự lợi hại mà! Tôi giấu kĩ như vậy vẫn bị anh phát hiện ra! Cái kia, hôm qua anh giết tôi nhiều lần như vậy, hôm nay lại giết tôi thêm bận nữa, cho dù cả hai có thâm cừ đại hận sâu cỡ nào cũng nên hoá giải thôi. Xin anh, trả lại bao tay cho tôi đi mà, được không a? Từ nay về sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho anh, không hối tiếc!

Có thể đoạn diễn thuyết này có tác dụng, LK cuối cùng cũng dừng bước. Mục Dương cảm thấy có chút hy vọng, tiếp tục cầu xin tha thứ.

[Đi trốn đây] Làm sao vậy? Anh đồng ý rồi? Không giúp tôi sống lại sao? Anh đem bao tay vứt lại trên đất đi, tôi tự lấy là được.

[LK] Dựa vào cái gì.

[Đi trốn đây] Cái gì dựa vào cái gì? Đại hiệp, anh không phải đáp ứng rồi sao!!

[LK] Tôi dựa vào cái gì đáp ứng cậu.

[Đi trốn đây] Bởi vì tôi từ nay về sau sẽ vì anh làm trâu làm ngựa a! Đại hiệp xin anh thương xót mà, trả lại cho tôi, tôi sẽ không bao giờ giết người lung tung nữa, 55555. Nói thật đó, tôi mới mười hai tuổi, mới

học tiểu học, tôi không hiểu chuyện. Anh là đại nhân đừng chấp nhất kẻ tiểu nhân một lần đi. Tôi phải tiết kiệm tiền tiêu vặt thật lâu mới mua được trang bị, anh mau trả cho tôi đi mà!!!

Mục Dương thật sự không còn cách nào nữa, cho nên cứ nói bừa vậy luôn. Nhưng này là cậu thật lòng cầu xin tha thứ, suýt chút nữa đã khóc rống ra nước mắt. Gõ xong đoạn đối thoại này, cậu đột nhiên nhớ đến giấc mơ ngày hôm qua. Cảnh tượng trong giấc mơ thật sự trùng hợp, so với bây giờ giống nhau như đúc. Chỉ có điều, cái tên bị người ta giẫm nát dưới chân lại chính là cậu! Cái tên khóc rống cầu xin tha thứ cũng là cậu nót!

Đảo ngược, thật sự bị đảo ngược! Mục Dương muốn hỏi ông trời, để cho cậu mơ thấy như vậy làm chi đây?! Này chẳng phải khiến người ta hiểu lầm sao!

Hiện tại, quyền quyết định nằm trong tay LK. Mục Dương cảm giác nếu chính mình giả làm đứa con nít cũng giống lắm, nói không chừng đối phương sẽ động lòng, còn chủ động trả lại trang bị. Mắt đầy ngóng trông dán lên màn hình, chờ đợi câu trả lời của người kia.

[LK] Trả lại cho cậu cũng không phải không thể.

Mục Dương mặt mày hơn hở, chỉ biết sắp xảy ra kỳ tích!

[Đi trốn đây] Thật vậy sao.

[LK] Cậu có thể để dành tiền tiêu vặt mua lại từ tôi. Đăng bởi: admin

5. Chương 5: Hàng Xóm Mới

CHƯƠNG 4: HÀNG XÓM MỚI

Mục Dương đêm này chẳng cách nào ngủ được. Đầu tiên, cậu bị LK chọc cho tức chết. Cậu đã sớm biết LK vốn không phải kẻ quang minh lỗi lạc gì, vẫn không ngờ còn có thể dùng đến chiêu ngoan độc như vậy để chinh mình. Trừ khi cậu bị nào tàn mới đành dùm tiền tiêu vặt để mua lại trang bị từ hắn! Nhưng nói đi nói lại cậu vẫn đành chịu tay không, nuốt lại ầm ức ngược vào trong, buồn bực càng chồng chất buồn bực, trang bị thì chắc chắn đừng mong lấy về được. Việc tồi tệ thứ hai chính là hôm nay hàng xóm mới trên lầu vừa dọn đến, ồn ào cả đêm không yên tĩnh được phút nào, một hồi thì truyền xuống âm thanh chạy ầm ầm, hồi nữa lại phát ra tiếng khua khua gõ gõ. Vị hàng xóm mới này hẳn đang trang hoàng chỗ ở mới, hơn nữa trong nhà còn nuôi một con chó.

Rất cuộc, mãi đến gần sáng, tiếng gõ vẫn không dừng lại. Mục Dương tức giận, xỏ dép lê rồi phóng lên lầu, chuẩn bị tìm đối phương tính sổ!

Mục Dương giả vờ làm một bộ dạng hung thần ác sát, liều mạng đập cửa nhà hàng xóm mới, vừa gõ vừa rống: “Mở cửa! Mở cửa! Tôi ở dưới lầu, anh có đạo đức công cộng hay không vậy, làm ồn cả đêm không để người khác nghỉ ngơi gì hết!”

Đáp lại cậu, bên trong phát ra tiếng chó sủa, thanh âm nghe thật dữ tợn.

Mục Dương chẳng đời nào tin người không đầu lại một con chó! Tiếp tục đập cửa, còn giơ chân trái chuẩn bị đá cửa nhà người ta.

Cửa mở ra vừa đúng lúc, Mục Dương lao đảo té ngã vào trong nhà, đang định đứng lên, liền thấy một con chó Rottweiler to lớn nhe răng trợn mắt, hướng phía mình phóng tới.

Thực tế liền chứng minh điều ngược lại, người nhất định không đầu lại chó, đặc biệt với Mục Dương sức vóc nhỏ bé, hoàn toàn chống đỡ chẳng được thân hình to lớn cường tráng của giống Rottweiler.

Mục Dương bị đặt dưới thân người con chó to bự, kêu gào ầm ĩ, mặt đối mặt với sinh vật kia. Con Rottweiler bắn tới ánh mắt hung tợn, yết hầu thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh gầm gừ khàn đục, một đồng nước dãi rớt xuống, vừa đúng ngay cái miệng đang mở ra kêu gào của Mục Dương.

Mục Dương điên rồi! Dãi chó thối thối khiến cậu thật muốn nôn, quả nhiên so với nuốt phải ruồi bọ còn khó chịu hơn!

Điều này khiến cậu không nhịn thêm được nữa, nắm chặt đấm tay chuẩn bị muốn đánh, nhưng con chó này vốn dĩ thông minh, tựa chừng ngay từ sớm đã đánh hơi được mùi nguy hiểm, nên dễ dàng nhìn thấu ý đồ của đối phương. Vì vậy, nó há miệng nhắm ngay mặt người này cắn xuống một phát.

“Điểm Điểm, không được cắn người.”

Một giọng nam trầm thấp vang lên, Mục Dương cảm giác được tay con chó kia cắn mình nhưng căn bản không dùng lực, chẳng đau chút nào. Con chó lại liếm mặt cậu vài cái, nhất định không chịu xuống khỏi người đối phương.

“Điểm Điểm, lại đây.”

Chú chó to bự tên gọi Điểm Điểm nghe được giọng nói thân thuộc gọi mình, liền từ trên người Mục Dương trèo xuống, thành thành thật thật ngồi xổm bên cạnh chủ.

Mục Dương trong bụng nói thầm, đặt cái tên dễ thương như vậy cho một con chó to xác ngu ngốc, tên chủ này chắc hẳn cũng rất ngốc đi!

Mục Dương đứng lên, nhìn đến chủ của con chó. Đó là một người đàn ông gương mặt lạnh lùng thần nhiên, tuy rằng lộ ra nét cương nghị, không hề gây ra cảm tưởng bị xoi mói cho người đối diện. Dù vậy, cái vẻ diện vô biểu tình kia xem chừng vẫn là hương vị thiếu muối vô cùng.

Mục Dương nghĩ bụng, đã đâu không lại chó, chẳng lẽ ngay cả một gã đàn ông cũng chống chắng xong sao! Làm ra dáng vẻ của một ả đàn bà chanh chua sắp chửi đổng, cậu mở miệng quát tháo, “Uy, cái vị huynh đệ này, anh có trang trí nhà cửa cũng đừng chọn đúng buổi tối chứ? Khuya khuya gõ gõ, làm cả đêm nay tôi không có cách nào ngủ được! Hiện tại cũng sắp sáng, tôi còn phải đi làm, cả đêm chưa ngủ được, lát nữa tôi làm việc mắc sai sót sẽ bị trừ tiền lương hoặc đuổi việc thì tính sao bây giờ? Anh sẽ chịu trách nhiệm sao? Còn nữa, cho của anh có thể để ý một chút không, chạy tới chạy lui cả đêm! Nó không thấy phiền sao? Đem nó đi chỗ khác coi, tôi cũng không nghe nói ở đây được phép nuôi chó. Nữa nè nữa nè, vừa rồi nó còn cắn tôi một cái, anh cũng thấy rồi đó, bây giờ vết thương rất là đau, anh phải bồi thường tổn thất này đi!”

Nói liên tục cả tràng dài, Mục Dương ngay cả hơi thở cũng không nghẹn lần nào, đem ánh mắt chất đầy khí thế bức người bắn về phía đối phương, tuyệt đối không chùn bước!

Người đàn ông kia đánh giá Mục Dương qua một lượt, rồi bình thản hỏi: “Học sinh trung học cũng đi làm sao?”

Mục Dương chẳng biết nghe thế nào, chẳng hiểu đầu của tai nheo gò trong lời nói của hắn, “Cái gì mà học sinh trung học? Vị huynh đệ này, anh đừng tình cách đánh trống lảng nha, hỏi một câu, có bồi thường không?!”

“Muốn giả làm người trưởng thành thì đi thay bộ đồ trên người rồi đến đây.” Vị này rõ ràng nghĩ Mục Dương là một đứa con nít.

Cái gì?! Mục Dương tức giận muốn nhảy dựng lên ba thước, dáng vẻ bên ngoài vốn là nỗi đau của người này. Cậu ghét nhất là bị kẻ khác nói mình lớn lên vẫn giống như cô bé gái còn chưa dậy thì xong.

Nhìn lại quần áo mình, trên người mặc cái T-shirt Bọt biển cực cứng, ở dưới là quần đùi Mèo máy, chân mang dép lê có hình Thỏ lưu manh, đột nhiên cậu có cảm giác nhục chí. Không có cách nào, ai bảo cậu vốn có tâm hồn ngây thơ trong sáng, luôn yêu thích những nhân vật hoạt hình dễ thương như vậy a.

Dù có nhục chí cũng phải nói cho xong, Mục Dương lại bắt đầu trợn mắt nói khoác, “Anh mới là học sinh trung học đó! Anh và cho của anh đều là học sinh trung học! Nói cho rõ, tôi đây đã hai mươi rồi, quần áo có nhân vật hoạt hình là đồ trong shop, tôi là người bán hàng chuyên nghiệp vĩ đại có biết chưa. Đây là đồng phục làm việc của tôi!”

Vị mặt than không nói lời nào, lạnh lùng nhìn cậu.

Mục Dương còn muốn kể thêm bằng chứng, đột nhiên phát hiện vấn đề đã bị kéo đi quá xa, bèn chỉ vào mặt mình chơi xấu, “Anh rốt cuộc có bồi hay không bồi hả? Những người bán hàng như chúng tôi quan trọng nhất là hình tượng, bây giờ chó của anh cắn tôi bị thương, anh phải bồi thường đi!”

“Được, tôi bồi hai phần.” Vị mặt than cuối cùng cũng mở miệng.”

Kể thức thời là trang tuần kiệt, Mục Dương vui vẻ ra mặt, chỉ cần dựa vào miệng lưỡi ba tác không xương của mình còn không sợ đấu lại tên mặt than này sao?

“Được lắm, anh chuẩn bị bồi thế nào? Bồi thường tiền đương nhiên là tốt nhất.”

Vị kia không trả lời, chỉ quay đầu ra lệnh cho con chó to bên cạnh: “Điểm Điểm, cắn cậu ta, nhưng chúng ta chỉ cần bồi hai phần.”

Điểm Điểm nhận lệnh, hướng về phía Mục Dương phóng tới...

Mục Dương lê tấm thân tàn tạ về tới nhà, quần áo trên người cũng không còn lành lặn. Con chó kia thực đáng ghét, vẫn cứ nhắm ngay mặt cậu mà cắn một cái. Hiện tại, gương mặt cậu đã vàng khè còn xuất hiện vết hai hàm răng lớn!

Vị mặt than kia cũng không nuốt lời, thực sự bồi thường hai phần, đủ cho cậu tiêm ngừa uốn ván. Đăng bởi: admin

6. Chương 6: Phục Thù

CHƯƠNG 5: PHỤC THÙ

Phùng Tinh nhàn rỗi không có chuyện gì làm bèn mò sang nhà Mục Dương la cà.

Vừa bước vào bên trong, anh chàng liền hoảng, “Tiểu Dương tử, cậu đến kì động dục à? Đi chỗ nào lâu lổng về đó? Trông thật kích tình! Còn bị cắn cả lên mặt nữa.”

Mục Dương mất kiên nhẫn khoát tay, “Miễn bình luận, nói sau đi!!”

Mục Dương không muốn nói, Phùng Tinh cũng lười hỏi lại, đặt móng xuống sofa, tùy tay bốc một cái bánh bích quy để trong cái hộp trên bàn bỏ vào miệng, làm như thể đây chính là nhà mình, “Này, trên lầu nhà cậu có phải vừa có người mới dọn đến không? Gã kia bộ dạng rất giàu, mặc quần áo hàng hiệu, lái xe hơi xịn. Cậu xem hẳn nhiều tiền như vậy sao lại dọn vào sống trong một tiểu khu bình dân thế này nhỉ?”

Mục Dương có chút kỳ quái, Phùng Tinh nhà anh không ở khu này sao biết rõ vậy?

Phùng Tinh cười cười, giống như đọc được ý nghĩ của Mục Dương, “Tôi khi nãy đang leo lầu thì nghe thấy bác gái ở tầng dưới nói. Đúng rồi, cậu gặp qua gã đó chưa? Có phải hay không tướng tá ngon lắm? Là mặc quần áo hàng hiệu, lái xe hơi xịn sao?”

Có mặc quần áo hàng hiệu hay lái xe hơi xịn hay không thì Mục Dương chẳng biết, cậu chỉ rõ cái tay kia mặt đơ, nhìn liền thấy ghét!

“Mặt đẹp cái rắm! Lão già kia cũng chừng ba chục rồi, cả ngày bản mặt không hề có chút biểu tình, hẳn nhất định biết mình đã có tuổi, cười lên sẽ lộ ra nếp nhăn chỗ khoé mắt, mới trưng ra cái bộ mặt cứng đờ như vậy, thiếu muối cực kỳ! Anh xem xem, vết thương trên người em, nhìn mặt em nè, đều là do chó của tên kia cắn đó!”

Phùng Tinh biết rõ tính tình Mục Dương, ăn no rồi chỉ biết đi quậy, phát sinh mấy chuyện này, nhất định đều do cậu khơi mào trước. Nếu không phải cậu đã sớm lượn sang chỗ người ta quậy phá trước, làm sao có khả năng ngồi trong nhà bực tức thế này.

Trong lòng dù biết rõ nhưng không nỡ chọc thêm, Phùng Tinh đành làm bộ tức giận, “Tên này ác thật nha!”

Mục Dương gặp được người ủng hộ mình, liền lấy lại khí thế nói, “Sao, anh cũng thấy tên kia thực đáng ghét đi? Còn cả con chó đó nữa! Nó dám cắn em, anh giúp em báo thù nha? Chúng ta trước tiên phải xử con chó đó!”

Phùng Tinh lúc còn ở lầu dưới, có nghe mấy bác gái kia cũng có nhắc tới con chó này, là giống Rottweiler to lớn, bộ dạng rất dữ tợn!

Anh chàng cũng tự biết bản thân không đủ khả năng giúp Mục Dương báo thù, chưa kịp nghĩ ngợi liền cự tuyệt, giọng điệu rất rõ ràng, “Không được!”

Mục Dương có một đặc điểm, phàm là lời nói cậu không muốn nghe đều sẽ tự động loại bỏ, căn bản là chẳng thèm nghe.

Cậu bắm dính lấy Phùng Tinh, nói ra kế hoạch báo thù của mình, “Qua kết quả mấy ngày nay quan sát được, em rất cuội cũng tìm ra nhược điểm của con chó kia!”

Nói đến đó, cậu bỗng dừng lại một chút, đợi đến khi Phùng Tinh lộ ra biểu tình tò mò mới tiếp tục: “Nó cực kỳ tham ăn!”

Phùng Tinh thiết muốn nôn, tham ăn chẳng phải đặc tính chung của chó sao? Nghĩ ngợi một chút vẫn thấy không nên cắt ngang đối phương, cứ để cho cậu nói tiếp.

“Mỗi ngày sau giờ cơm chiều, con chó kia sẽ một mình xuống dưới đi bộ, tụi mình đợi nó xuống lầu rồi bắt nó vào trong nhà, muốn làm gì thì làm!” Mục Dương cười thật gian.

Phùng Tinh đổ mồ hôi lạnh, con chó kia thật ngu vậy sao?

Mục Dương nói xong kế hoạch báo thù của mình, chẳng bận tâm Phùng Tinh có đồng ý hay không, liền đi vào nhà bếp lôi ra một cái chân giò hun khói, chạy đến bên cái lỗ kính nhỏ trên cửa nhìn ra ngoài, miệng còn ngậm ngơ cười ha ha.

Phùng Tinh lắc đầu thở dài, đứa nhỏ này có thể dừng đáng khinh bỉ như vậy được không!

Một lát sau, Mục Dương đột nhiên trở nên hưng phấn, mở cửa ngòl xỏm trước cửa nhà, cầm chân giò hun khói quơ quơ, “Điểm Điểm, lại đây, mau lại đây.”

Phùng Tinh đứng lên, đi ra cửa, liền trông thấy con Rottweiler to xác đang đứng ngay cầu thang, do dự không biết có nên lại gần hay chẳng.

Mục Dương tiếp tục đùa đùa, “Điểm Điểm, đến đây đi, đặc biệt chuẩn bị cho cưng đó, ăn ngon lắm nha.”

Điểm Điểm do dự nửa ngày, cuối cùng không thể chống lại sức quyến rũ của đồ ăn, chậm chậm đi qua bên này.

Quả nhiên là chó! Phùng Tinh chuẩn bị tư thế sẵn sàng bắt chó.

Điểm Điểm tiến gần hơn, Mục Dương lập tức lộ mặt ra, sắc mặt cũng thay đổi, vừa nãy còn cười hì hì, bây giờ lập tức trở nên dữ tợn, túm lấy cổ con chó kéo nó vào trong nhà.

Điểm Điểm bị dọa sợ, cổ sức giãy dụa, kêu lên ăng ăng.

Mục Dương vừa kéo vừa kêu, “Này, nhanh đóng cửa lại! Đừng cho nó chạy!” Kêu xong lại nhắm ngay đầu con chó đánh một cái, “Chó ngu, mày còn dám kêu cứu? Đánh chết giờ!”

Điểm Điểm sợ hãi, trong mắt đọng đầy sợ hãi.

Phùng Tinh thật không đành lòng, hai gã đàn ông trưởng thành khi dễ một con chó a? Thật sự mất mặt mà! Anh đành mở miệng giải vây, “Dương tử, dọa nó được rồi, cậu còn muốn giết luôn sao?”

Mục Dương lúc này đang cực kỳ hưng phấn đến nỗi mặt mày méo mó cả, kéo thêm một cái, miệng con chó rớt xuống một dúm nước dãi, “Em giết nó làm chi. Em chỉ muốn cho nó nếm mùi toàn thân trụi lủi thôi.”

Nói xong, cậu giơ kéo, điên cuồng xén lông chó. Từng dúm từng dúm lông rớt xuống, lại bị quạt máy trong phòng thổi bay đầy phòng.

Xém xong lông chó, Mục Dương vẫn chưa cam tâm, còn lấy dao cạo râu quẹt lên người con chó mấy cái. Điểm Điểm rống lên. Không xót chỗ nào, ngay cả cái mũi lẫn quanh mắt cũng chẳng tha, cạo thực sạch sẽ, cuối cùng, thuận tiện cắt mòn luôn móng của nó.

Giống Rottweiler vốn không có bao nhiêu lông, hiện tại bị cạo trụi lủi trông càng buồn cười vô cùng. Phùng Tinh thật sự muốn cười, nhưng cảm thấy bản thân như vậy là không tốt. Theo Mục Dương làm mấy trò thiếu đạo đức này, xong lại còn có tâm tình sáng khoái, thật sự là gần mực thì đen!

Xong xuôi toàn bộ, Mục Dương cuối cùng cũng chịu thả lại Điểm Điểm ra ngoài, tiếp tục ghé vào lỗ kính nhỏ trên cửa nhìn ra bên ngoài, còn không ngại giải thích cho hành động của mình, “Một chốc nữa cái lão già kia xuống đón có, em còn muốn chọc tức hắn!”

Vừa dứt lời, Mục Dương liền mở cửa phóng ra ngoài, vừa đúng lúc người kia cũng mang Điểm Điểm đứng trước cửa. Điểm Điểm vừa trông thấy Mục Dương thì lui lui về phía sau người đàn ông kia, còn hướng về phía cậu sửa to.

Mục Dương cố ý bày ra một bộ dạng đáng yêu, chỉ vào con chó rồi nói với người đàn ông kia: “Thú thú, chó nhà anh thật là đẹp nha!”

Mí mắt đối phương hơi giật một cái, vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, không nói lời nào.

Mục Dương cười ha ha, lại chạy vào trong nhà.

Phùng Tinh đứng một bên xem náo nhiệt liền phát hiện trên người mình và Mục Dương đều dính đầy lông chó, vừa ngẩng đầu liền đụng phải tầm mắt của người đàn ông kia, dường như cảm giác được trong ánh mắt đối phương có chút tức giận.

Phùng Tinh bị ánh mắt lạnh như băng kia làm giật mình, mắt vài giây mới có thể lấy lại tinh thần, nhìn nhìn người đối diện một chút, nhếch khóe môi hơi cười mỉa, giờ tay chỉ vào trong phòng, vừa nói vừa lùi lại, “Thằng nhóc kia lại động kinh, tôi đi giáo huấn nó.”

Vừa rút vào trong nhà, Phùng Tinh lập tức khép cửa lại, nhìn Mục Dương còn đang vui vẻ mà trong lòng nổi lên chút dự cảm không tốt, sao bản thân lại có linh tính thằng nhóc này sẽ không vui vẻ được lâu nhỉ? Đăng bởi: admin

7. Chương 7: Vỡ Được Món Hời

CHƯƠNG 6: VỠ ĐƯỢC MÓN HỜI

Mục Dương vui vẻ bởi với cậu xử lý được người khác vẫn là nhất. Đương nhiên, cậu sẽ không thêm đi giết người. Cái bao tay bị LK lấy mất, cậu sẽ mua lại một chiếc mới, muốn giết người thoải mái phải có đầy đủ trang bị, điều này bản thân biết rõ nhất.

Trong game luôn có rất nhiều kẻ lăm tiền cực mịch, bọn họ sẽ không bao giờ vì trang bị, hay tiền bạc trong đó mà buồn rầu. Cái gì cũng có thể dùng tiền để mua, ngay cả mấy món quần áo màu mè đều do bỏ tiền tậu về. Nói [Huyền tích OL] là một cái game luôn miễn phí, kỳ thật người chơi đều biết, nếu không có tiền thì chẳng thể sống được trong đó, mấy món kinh nghiệm quan trọng đều phải mua, mấy cái trang bị chiến đấu, bảo thạch đều phải bỏ tiền, nhiệm vụ vào cuối tuần trong tài khoản cũng phải có tương đối. Cho nên, mấy trò buôn bán trong thành có rất nhiều kẻ chơi, cả một mớ quần áo khiến người ta hoa cả mắt, nào là trang phục cung đình, trang phục mùa hè, trang phục cho thú cưng, đều phải bỏ tiền mua! Nhìn cứ như cả vũ đoàn ca kịch, mấy thứ quần áo này trừ để làm đẹp đều không có xù xiu công dụng nào, quý giá còn không nói, lại bị hạn chế về thời gian, mặc chưa được bao lâu đã bị hệ thống lấy lại. Mà mấy người chơi trong game cũng có phân chia giai cấp rõ ràng, nếu một tên ăn mặc đẹp đẽ sẽ được kẻ khác chú ý, không mặc gì thì bị xem như người nghèo, chẳng buồn nói với đối phương một câu.

Mục Dương cực kỳ xem thường những kẻ như vậy. Cậu cũng từng mấy lần mua kinh nghiệm, rồi trang bị chiến đấu, bảo thạch, cũng làm nhiệm vụ cuối tuần, ngẫu nhiên thấy có món nào đó hữu dụng sẽ kiếm người tìm mua. Nhưng cậu tuyệt đối không bao giờ mua quần áo, đều là hoa không quả, huống chi bản thân chẳng cần bạn bè. Cậu tính toán phải làm cho acc của mình có thật nhiều tiền, phải nhiều hơn cả LK!

Mấy ngày trước đi dạo xung quanh, Mục Dương phát hiện ra một cái bao tay cực tốt, nhưng thương nhân kia rất kỳ quái, nhất định không bán chỉ đổi, bắt Mục Dương phải thu được trăm lạng Tổ pháp dược mới chịu đổi. Hơn nữa, loại dược tên này cần vốn trong không có bán trong chợ, phải tự mình tìm. Mục Dương bèn tính toán một chút, một lạng Tổng dược cần 20 cái, một trăm lạng phải là 2000 cái, để tạo được một lạng dược cần mười cái trứng gà. Như vậy, cậu phải thu được hai vạn cái trứng gà mới có khả năng tạo được.

Hai vạn! Khóe miệng Mục Dương run rẩy, kiếm đâu ra nhiều trứng gà như vậy đây?!

Muốn trứng gà chỉ có thể đến tận thủ thôn giết mấy tên trộm vặt mới có được, mà trộm vặt là do hệ thống tùy ý tạo ra, mà trên toàn bản đồ chỉ có bốn tên. Sau khi trộm vặt chết đi, không nhất thiết trên người y sẽ rơi ra mấy món đồ tạo được, có khi sẽ là khoáng thạch, mà mỗi trộm vặt trên người chỉ cất trữ 3, 4 cái trứng gà, như vậy phải giết bao nhiêu lần tên trộm vặt chết đi sống lại mới được hai vạn cái trứng gà đây!

Mục Dương thật không dám tưởng tượng, liền lên kênh thể giới thu mua. Kết quả hồ hào thật lâu cũng chỉ có vài người chịu bán cho cậu, còn thét giá cao cũng chưa được đến 100 cái. Nhưng trong lòng cậu đầy ắp hình ảnh về cái bao tay kia, cuối cùng không có cách nào khác đành phải vừa chạy đến tận thủ thôn giết trộm vặt, vừa ở trên kênh thể giới thu mua.

Vì sớm thu thập hai vạn cái trứng gà, Mục Dương còn lập thêm hai cái acc khác chạy đến S quốc và Z quốc giết trộm vặt.

Mặc kệ chơi game gì, Mục Dương đều luôn tạo rất nhiều acc, phần lớn đều dùng làm kho chứa hàng, còn vài cái để trêu chọc người ta. Có đôi lúc cậu cũng nguy trang thành một gã kiêu căng tự đại rong ruổi khắp nơi, khi thì trở thành sứ giả chính nghĩa ở trên kênh thể giới hô hào mọi người không cần mù quáng đốt tiền vào những món đồ vô dụng, cũng nhiều thời điểm cậu lại làm một kẻ giúp vui cho mọi người, gặp phải chuyện hay ho lại chen đầu xem náo nhiệt. Lấy thân phận của một người ngoài cuộc, vui buồn giận dữ bình luận chuyện nhân sinh, đôi khi cảm khái, lại ghi chép lại trong topic nhật ký của bản thân.

Cậu điều khiển nhân vật nữ kiếm khách hoạt bát đáng yêu đi vào S quốc. Đây là lần đầu tiên cậu đặt chân vào S quốc, đương nhiên là theo người đánh xe tới. Nếu không, một nữ kiếm khách mới vừa cấp 20 làm sao có thể đi từ M quốc đến S quốc, cho dù không bị người dân ở đây giết chết, cũng sẽ bị đám quái vật phục kích bên ngoài ăn tươi.

Lần đầu tiên đi vào trong thành nội của S quốc, trong lòng Mục Dương chắc chắn cảm thán, liếc mắt nhìn khắp xung quanh, tất cả đều là những kẻ cao sang không thể đùa tởm, quần áo hoa lệ. Khụ, xem ra mấy lời cậu nói ở trên kênh thể giới căn bản không có tác dụng a, mấy kẻ ở đây ăn mặc đẹp đẽ như vậy, xem ra tất cả bọn họ đều bị trúng cái bẫy buôn bán của game này rồi. Có hoa không quả a! Mục Dương lắc đầu, lại cảm thán, con người ham thích hư vinh đến đáng sợ.

S quốc từ đầu đến cuối đều là cảnh tượng phồn vinh, nơi nơi đều là bày sạp hàng, chật ních người, vừa đặt chân đến nữ kiếm khách đã bị lạc giữa rừng người. Mục Dương nghĩ, nếu S quốc thật sự cùng M quốc đánh nhau, đối phương có thể hoàn toàn dựa vào nhân số mà chiến thắng, tùy tiện búng ngón tay vài cái là đem M quốc san bằng thành bình địa.

Mục Dương nhớ tới quốc vương của M quốc, hình như gọi là Xà ma đi, cũng giống như mình là một pháp sư cấp 70. Không biết người này như thế nào trở thành quốc vương, kiến thiết quốc gia gì đó cũng chẳng buồn quan tâm, đều một thân một mình chơi đùa. Mọi người thiếu cái gì đều đến M quốc mua, bởi vì dân ở đây toàn kẻ túng tiền. Quốc gia không xây dựng tốt, rất nhiều tài nguyên không tái tạo được, rất nhiều thứ cũng phải sang nước khác mua, khổ sở vô cùng mới kiếm ra tiền lại bị người ngoại quốc lấy đi, hiển nhiên S quốc so với M quốc phồn vinh hưng thịnh hơn.

Bất quá Mục Dương chỉ là than ngắn thở dài, cậu không hối hận trước đây mình lựa chọn như vậy, nghĩ gì thì làm vậy, dù sao cũng chỉ là giải trí, chơi chỗ nào cũng giống nhau thôi.

Nữ kiếm khách vừa đến được tận thủ thôn, Mục Dương liền cảm thấy hưng phấn, đây là loại duyên phận gì a! Đi chỗ nào cũng đụng phải hần!

LK đang đứng ở trước cửa thôn, nhìn về phía xa, không hề nhúc nhích.

LK không hề mặc trang phục hoa lệ, nhân vật thuật sĩ của hần trên người đều là trang bị cao cấp mà thôi. Mục Dương có chút kinh ngạc, mấy lần trước hai người hề chạm mặt nhau là chém chém giết giết, còn chưa từng cẩn thận quan sát đối phương, chỉ thấy toàn thân gã thuật sĩ đều tỏa sáng, nhất định là do hần trang bị thêm trạng thái phép thuật phòng ngự lẫn tấn công. Còn tưởng rằng hần là một tên khoe khoang, sẽ mặc quần áo màu mè để khoe ra thân phận của mình, xem ra người này cũng không giống như những kẻ khác a.

Dù sao hiện tại đang chơi acc nhỏ, đối phương cũng không nhận ra mình. Mục Dương lại nổi lên hứng thú, chuẩn bị đùa giỡn người kia.

Nữ kiểm khách cố ý ở bên cạnh LK lượn tới lượn lui, còn hấp dẫn thêm đám tiểu quái xung quanh, rồi dùng chút kỹ năng hoa mỹ hạ gục chúng. Đủ loại pháp thuật màu sắc bao trùm toàn bộ màn hình, tuy đẹp mắt nhưng thực lộn xộn.

Nếu LK hiện tại đang ngồi trước máy tính, lại chỉnh hiệu ứng âm thanh, sẽ nhìn thấy một nữ kiểm khách đứng bên cạnh mình gọi í gọi ới. Mỗi lần giết quái xong là màn hình lại trở thành một mớ hỗn loạn, căn bản chẳng thấy rõ cái gì xung quanh, trong loa còn truyền ra hiệu quả âm thanh của pháp thuật. Nữ kiểm khách sử dụng pháp thuật, còn có tiếng kêu thảm thiết của đám quái vật, ồn ào vô cùng, khiến người ta không thể yên ổn được.

Trên thực tế, LK thực sự đang ngồi trước máy tính. Hắn hơi nhíu mày một chút, tầm mắt dừng lại trên người nữ kiểm khách, đưa tay tắt loa, nhìn xung quanh, rồi di chuyển nhân vật của mình tránh sang một bên.

Mục Dương mới bắt đầu còn tưởng LK treo máy, đang tính đem đám quái kia giết xong rồi sẽ đi tìm trộm vật, hiện tại thấy đối phương chuyển động liền lấy lại tinh thần tỉnh táo, bám đuôi theo, kéo theo đám quái, rồi dùng pháp thuật màu mè giết sạch sẽ cả lũ, tự mình vui đùa quên trời quên đất.

LK nhích sang bên trái cậu cũng sang trái. LK đi qua bên phải cậu cũng theo qua phải. Người thông minh liền nhận ra đối phương cố ý.

Mục Dương có chút buồn bực. Người bình thường gặp phải tình huống này, hoặc là mở miệng mắng, không thì xoay người bỏ đi. LK vì cái gì này giờ không nói câu nào, còn giỡn nhây như vậy.

Kỳ thực LK cũng cảm thấy rất phiền toái, Hắn là bắt đắc dĩ mới đứng ngốc ở đây, tân thủ thôn vốn là địa phương cấm, chẳng thể giết người, bằng không hắn đã sớm xử đẹp nữ kiểm khách kia.

Nữ kiểm khách đang chơi vui vẻ này khiến hắn chợt nhớ đến một người, chính là cái cậu nhóc ở dưới lầu nhà mình. Còn biết làm ra bộ dạng thực hiện lành, tỏ vẻ ngây thơ. Bây giờ đang là mùa hè, còn đang định mang Điểm Điểm đi xén lông, coi như nhóc con kia giúp hắn làm một chuyện tốt, vì cái gì còn cảm thấy khó chịu a?

Hiện tại không thể bỏ đi, LK phiền muộn nhìn mấy hiệu ứng phép thuật loé lên bên cạnh, đã canh chừng ở đây ba ngày, lần này còn có linh tính rất mạnh rằng nó sẽ xuất hiện!

Mục Dương chưa từng là người biết chừng mực, hoàn toàn đem chuyện tìm trộm vật vứt sau đầu, liều mạng trêu đùa LK, chính là muốn chọc cho đối phương tức giận. Cậu muốn xem người này có thể chịu đựng bao lâu, độ lượng đến cỡ nào!

Vừa giết được một con Dã lang, Mục Dương lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hoảng sợ. Nữ kiểm khách không biết từ lúc nào lại đứng trước mặt một con quái vật đang giương nanh múa vuốt. Bởi vì sử dụng trạng thái tấn công tự động, nữ kiểm khách liền vọt về phía quái vật, đâm tới một kiếm. Quái vật căn bản không hề mất một giọt máu, nhưng lại bị chọc giận, hướng nữ kiểm khách tung ra một quả cầu lửa. Rất may Mục Dương rất khéo léo, nhấn đúp chuột, nữ kiểm khách nhảy lên cao, vừa vặn né được quả cầu lửa mới vọt qua. Thật sự nguy hiểm! Nhưng quái vật lại tiếp tục xông lên, vừa lúc đó liền có một cái bóng tiến bắn chính xác vào người nó. Quái vật kêu thảm một tiếng rồi té xuống đất, tuôn ra một đồng đồ linh tinh. Mục Dương cười tươi như hoa, nhặt lên mấy món đồ xem xét.

Coi tới coi lui mấy món lấy được, Mục Dương cuối cùng hiểu ra vì sao LK nhất quyết thủ ở chỗ này, thì ra bọn họ vừa giết được quái vật trong nhiệm vụ thần bí. Trên người quái vật lại có sách kỹ năng mà thuật sĩ rất cần, là thuật Kinh đào mặc vân – có thể khiến cho người và vật di động tạo ra lực cộng kích lớn, liên tục trong sáu phút, đồng thời nếu sử dụng ở trạng thái nhẹ, có thể nâng cao khả năng lẩn tránh, liên tục khoảng năm phút.

Vừa rồi Mục Dương ra tay đánh quái vật trước, cho nên mấy thứ này nợ trên người nó đều là của cậu.

Mục Dương nhìn sách kỹ năng thật sự muốn cảm ơn những người sáng tạo ra game này, mấy vị thiết kế game quả thật hay ho, chỉ cần gặp được nhiệm vụ ngầm, phải lập tức hoàn thành, nếu không nó liền mất đi. Cậu biết nếu không vì sợ quái vật biến mất, LK nhất định sẽ chẳng ra tay hỗ trợ, hoàn toàn có thể chờ đến khi cậu bỏ đi rồi giết cũng chưa muộn.

LK dĩ nhiên biết điều này. Nữ kiếm khách mà chết, quái vật cũng biến mất theo, bắt đắc dĩ đối phương phải ra tay hỗ trợ giết quái.

Mục Dương biết LK rất muốn lấy quyển sách, trong lòng tính toán vật này có giá bao nhiêu thì được.

[LK] 1000.

[Đoá hoa nhỏ] Cái gì 1000?

[LK] Tôi bỏ 1000 mua quyển sách kia?

Khẩu khí thật lớn nha! Mục Dương động lòng, dựa theo thị trường thì quyển sách này cũng chỉ có giá 700 đồng bạc, tên kia lại tùy tiện mua với giá 1000! Đồ có tiền thối tha!

[Đoá hoa nhỏ] Chúng ta giao dịch thế nào?

Mục Dương tuy rằng xem thường những kẻ có tiền, nhưng 1000 đồng bạc vốn có sức hấp dẫn rất lớn. Huống chi 1000 đồng bạc này thật không uổng phí, cậu quả là vợ được món hời lớn!

Nếu đối phương chẳng phải LK, cậu có lẽ ngay cả một đồng bạc cũng chưa thèm đòi sẽ ngay lập tức đưa ra. Nhưng nhớ đến LK đã giết mình nhiều lần như vậy, còn cướp đi cái bao tay yêu quý, cậu thực không cam lòng! Nhiều đó tiền coi như lấy lại trên người hắn để bồi thường tổn thất đi.

[LK] Trước tiên giao sách cho tôi, sau đó nói cho tôi biết tên acc để thanh toán. Tôi sẽ chuyển tiền vào.

Khỉ gió! Mục Dương thật muốn phun nước miếng lên cái bản mặt kia, giao hàng trước mới trả tiền sau sao? Xem cậu là đứa ngốc à?

[Đoá hoa nhỏ] Không được! Anh trả tiền trước, tôi mới giao sách cho anh.

[LK] Không có chuyện đó.

[Đoá hoa nhỏ] Vì cái gì không được? Dựa vào cái gì tôi giao sách cho anh thì mới lấy được tiền, anh không chủ động thì thôi đi!

[LK] Tôi không tin cô.

[Đoá hoa nhỏ] Chẳng lẽ tôi nên tin anh sao?

[LK] Tôi là quốc vương của S quốc.

[Đoá hoa nhỏ] Quốc vương S quốc thì làm sao? Quốc vương thì sẽ không gạt người à?!

[LK] Cô ở thành phố nào, đang làm gì? Tôi có thể gặp mặt giao dịch với cô.

Quyển sách này quan trọng với hắn đến vậy sao?

Gặp mặt giao dịch?

Phiền như hắn mới nghĩ ra!

Mục Dương mới không thèm gặp tên kia ở ngoài đời đâu!

[Đoá hoa nhỏ] Tôi ở Nam Cực cho chim cánh cụt ăn, anh không phải cũng muốn tới tìm tôi đó chứ?

...

LK trầm mặc một hồi, bay đi mất.

Mua bán không thành, Mục Dương chẳng buồn giận dữ, chỉ cảm thấy tên kia rất không lễ độ, đi cũng không lên tiếng. Kỳ thật, cậu vừa rồi muốn dùng quyển sách này để đổi lại bao tay kia, thu nhặt hai vụn cái trứng gà thực sự khó. Nhưng cậu lại sợ lộ ra thân phận của mình, cho nên vẫn ngượng ngùng không dám mở miệng.

Tại tân thủ thôn giết được vài trộm vặt, Mục Dương liền trở về quốc gia của mình, đem mấy món đồ vừa thu được chuyển vào trên người tiểu anh hùng, chuẩn bị mở sạp buôn bán, thử xem có người nào ra giá mua lại quyển sách kia không. Mở sạp hàng cũng quan trọng cấp bậc, cấp của nữ kiếm khách quá thấp nên

không được. Mục Dương chỉnh cho nhân vật tiểu anh hùng trong thành, tìm được vị trí thích hợp liền bắt đầu bày sạp, chọn một cái tên thực oách cho sạp hàng – sách kỹ năng thuật Kinh đào mặc vân mới công giá 1000! Duy nhất một giá! Miễn trả giá!

Thuật Kinh đào mặc vân thực sự hấp dẫn nhiều người tới xem, rất nhiều người thêm Mục Dương vào danh sách bạn tốt, ai nấy đều cò kè mặc cả. Mục Dương tuyệt không lay chuyển, dù sao cậu cũng không vội muốn bán nó đi. Kẻ nào dám bỏ tiền thì cho kẻ đó, không ai thêm mua thì giữ lại, nói không chừng ngày nào đó có thể đem đổi để lấy lại bao tay.

Mục Dương không biết, LK nhân lúc nhàn rỗi không có chuyện gì làm lại ghé vào M quốc, vừa mới đi tới giữa khu chợ, lại bắt gặp cái tên sạp hàng kiêu ngạo như vậy. LK liếc mắt một cái xem thử trên sạp hàng bày những gì, thật rõ ràng, đều là mấy món đồ tuồn ra từ quái vật kia.

LK nhìn đến tên của chủ sạp, có chút đăm chiêu, lúc rời đi tiện tay cho tiểu anh hùng thành bạn tốt. Đăng bởi: admin

8. Chương 8: Đây Là Duyên Phận

CHƯƠNG 7: NÀY LÀ DUYÊN PHẬN

Về truyền thuyết trong Hắc ám Sâm lâm, LK cũng từng sớm nghe qua. Cái tên U Linh mờ ám gì đó, hành tung quỷ dị, căn bản đều vô căn cứ. Khoảng thời gian trước, mỗi khi đi phở bản ngang qua Hắc ám Sâm lâm, hẳn đều thấy một tiểu anh hùng trốn trong góc tối đánh quái, không lâu sau thì liền có người bị giết. Lúc đi phở bản về thì vẫn thấy tiểu anh hùng kia vẫn còn trong khu vực đó. Vì sao nhiều cao thủ như vậy bị giết như vậy mà một tiểu anh hùng cấp thấp vẫn lông tóc không sút miêng nào? Chẳng lẽ tiểu anh hùng kia cùng tên đánh lén là một? Cho dù thật sự không phải vậy, bọn họ lúc đó nhất định phải có quan hệ.

LK vốn là quốc vương S quốc, anh tài bị giết nhiều như vậy làm hẳn cuối cùng cũng không ngồi yên được, đành phải lộ ra thân phận của mình. Kể tiếp mọi việc đều hoàn hảo, giết tên kia vài ba lần, dọa cho đối phương sợ, về sau sẽ không còn giả quỷ thần quấy phá nữa.

Chính là LK không nghĩ tới, hẳn đợi quái vật ba ngày, lại bị tiểu anh hùng kia giành giết trước, sách cũng rơi vào tay đối phương.

LK có chút mất hứng, người này chơi game tạo nhiều thân phận như vậy, nói chuyện mồm miệng cũng không cần được, lại dám đùa giỡn hắn. Mới đầu còn tưởng nữ kiếm khách kia là đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, liền không thèm so đo, nhưng lúc biết được chính là tiểu anh hùng nọ, trong lòng LK đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Mục Dương làm sao biết được ý đồ của LK, cậu còn mãi đắm chìm trong niềm vui vô bờ bến khi đoạt được sách kỹ năng.

Vừa rồi dọn dẹp xong shop, cậu liền xuống lầu mua chút đồ ăn này nọ, lúc trở về vừa vặn gặp được vị hàng xóm nhà trên ở hành lang, hai người một đi lên, một đi xuống.

Khi tâm tình Mục Dương vui sướng sẽ lại không làm chuyện đúng đắn. Hai người vừa giáp mặt nhau, cậu đột nhiên xoay người cúi thấp đầu, đối với người đàn ông kia rất cung kính nói: “Xin chào thúc thúc!”

Thái độ kia khỏi phải nói có bao nhiêu chân thành, chào xong cũng không thèm tránh đường, cứ đứng chắn trước mặt đối phương như vậy, trợn to hai mắt bày ra bộ mặt mong chờ nhìn người nọ, tựa có biết bao nhiêu thiên chân vô tà, hết một đứa nhỏ ngoan ngoãn lễ phép luôn làm chuyện tốt, đợi được người lớn khen ngợi.

Mí mắt người đàn ông kia lại giật một cái, không hề chậm lại chút nào, lướt qua Mục Dương, bước thẳng xuống lầu.

Đi chưa được hai bước, phía sau liền truyền tới một tràng cười lớn.

Vị kia toàn thân cứng đờ, lập tức bước nhanh hơn.

Mục Dương hướng bóng dáng người kia làm một cái mặt quỷ, vui vẻ phóng lên lầu.

Về đến nhà, Mục Dương ăn xong cơm chiều, thoải mái ở một tiếng, lại ngồi vào máy tính, nhìn đến mấy thứ linh tinh bày trên sạp hàng, tuy chưa bán được món nào vẫn thấy vui vẻ. Đốt lên điều thuốc, hít vào một hơi, cảm giác vô cùng thoải mái, cái đạo lý “sau khi ăn xong hút một điếu, sướng như tiên” đích xác là đây.

Mục Dương đột nhiên rất muốn đi xem topic của mình, gần đây cậu chưa giết người nào, đã một thời gian không vào diễn đàn, chẳng có gì để post. Cậu thật không muốn topic của mình bị nhấn xuống đáy nước.

Vừa mở diễn đàn ra, Mục Dương rất kinh ngạc, topic của mình không ngờ lại ở ngay vị trí đầu, chẳng lẽ vẫn có nhiều người chú ý vậy sao?

Lướt qua mấy page phía dưới, mặt Mục Dương liền sa sầm xuống, tiếp tục kéo xuống, mặt mày càng đen hơn.

Cái tên Vương bát đản LK kia, thế mà ngang nhiên khiêu chiến với cậu!

Khiêu chiến thì khiêu chiến đi, Mục Dương cũng không rõ nguyên nhân vì sao đối phương lại đem hết chuyện mình giết tiểu anh hùng và pháp sư trong game đăng lên topic, ngay cả đoạn cậu cầu xin tha thứ cũng chửi ra cả, chẳng lẽ đây là ngầm ý khiêu khích sao? Thân phận đã bị lộ ra ngoài ánh sáng, tất cả mọi người đều đã biết tiểu anh hùng kia là hồng danh pháp sư là cùng một người, về sau cậu cũng không phải ngại trang nữa.

Mục Dương tức giận nổi trận lôi đình, chỉ biết LK vốn chẳng phải loại người quang minh lỗi lạc gì! Thực tệ, cư nhiên đã nói toẹt ra cả?!

Mục Dương đem nửa điếu thuốc còn lại hít sâu một hơi rồi phả ra khói mù mịt, hung hăng mắng chửi: “Khốn, thực đáng khinh!”

Về nội dung khiêu chiến Mục Dương cũng chẳng buồn xem, nhìn nhìn khúc cuối rồi hèn mọn cười cười.

LK tuyên bố với mọi người bằng một loạt chữ to đỏ: Trong vòng ba ngày sẽ cướp sạch trang bị của hồng danh pháp sư, tiện tay đuổi y ra khỏi server luôn.

Mục Dương dùng tên “Bố cha LK” post lên một bài ngay sau đó: LK nhà ngươi không phải kẻ ngốc chứ? Người cho là nói ra mấy lời này sẽ rất có uy đi? Hồng danh pháp sư không online thì ngươi làm cách nào cướp trang bị của người ta, như thế nào đuổi ra khỏi server a? Khinh bỉ cái loại người 13 như ngươi!

Mục Dương sau khi hồi phục lại tinh thần, đăng lên một bình luận mới, rất nhanh sau đó liền có người post comment.

Nhìn nhìn đám post mới, đều về phe LK, những người từng bị hồng danh pháp sư giết qua đều kích động, sục sôi ủng hộ LK đòi về cho bọn họ cái công đạo. Mấy người này miệng lưỡi rất ư độc địa, mắng chửi Mục Dương nát nước, nào là thứ đồ hạ lưu tệ tiện, xấu xa dơ bẩn, đáng khinh. Cả tổ tông mười tám đời của cậu đều bị đem ra mắng, ngay đến ruồi muỗi trong nhà cũng chẳng được tha.

Bọn người này làm vậy đều vì một mục đích, bức cho Mục Dương chấp nhận khiêu chiến. Nếu cậu trong ba ngày không online sẽ bị người người nhà nhà phỉ nhổ là tên như nhược.

Mục Dương thật muốn nhắm hai mắt, trói chặt hai tay mình, để bản thân khỏi bứt rứt mà mò lên xem tiếp topic này. Cậu vốn là người dễ xúc động, chịu không nổi bị kẻ khác khích tướng, việc bé tí xíu đã ***g lộn cả lên, càng chẳng bao giờ bỏ qua cho những tên chửi bới mình. Cậu hận nhất là bị kẻ khác nói mình không có can đảm, lớn từng này tuổi bản thân đã từng sợ ai đâu! Nếu không đọc đến mấy trang phía dưới, hoặc là ba ngày mới biết tới chuyện này, bản thân còn có thể yên tâm thoải mái trốn đi, cứ để cho việc này chỉ như chuyện cười cũ. Hiện tại cậu nên làm gì đây, cùng LK giao chiến sao, hay là cứ trốn đi đừng bao giờ login nữa?

Mục Dương thực rồi, không giữ được bình tĩnh lại lấy ra một điếu thuốc, đốt lửa, đầu óc nhanh chóng vận hành, suy nghĩ biện pháp đối phó.

Một tràng tiếng đập cửa cắt ngang suy nghĩ của cậu.

Mục Dương bật dậy, chạy ra mở cửa, vừa thấy người mới tới liền đem điếu thuốc quăng đi mất.

“Thằng nhóc thối tha! Mày lại hút thuốc! Khói đầy cả phòng, nhất định là hút rất nhiều phải không? Lần sau còn thấy mày hút nữa, bác liền mách ba mày!” Vị tổ trưởng khu phố đáng người đẩy đà che mũi đi vào bên trong.

“Đâu có, con vừa mới đốt lên còn chưa kịp hút đã nghe thấy bác gọi.” Mục Dương khép cửa lại, đi theo bên cạnh, chuẩn bị mời người phụ nữ kia ngồi xuống sofa, lại thấy trên đó bày đủ thứ linh tinh, liền vọt tới dọn dẹp, “Bác gái đến đây làm chi a? Nhàn rồi không có gì làm tìm con huyền thuyên vài câu sao?”

“Cái ổ chó của mày bác cũng chẳng dám đến, đừng dọn dẹp làm chi, bác sẽ lập tức đi ngày, chỉ là đến kiểm tra đồng hồ nước thôi. Mày nhìn lại mình đi, mặt trắng như giấy, đã bao lâu không lộ đầu khỏi nhà phơi nắng rồi hả? Trên người cũng chẳng có tí thịt nào, cơm chiều ăn đủ không? Ăn cái gì? Rõ ràng có bệnh bao tử còn không biết chăm sóc tốt bản thân, trước khi đi ba mày có nhờ bác chú ý xem mày, hiện tại lại thành bộ dạng như vậy. Đợi ba mày trở về bác sẽ báo cáo lại toàn bộ kết quả công tác được giao!”

“Biết, biết mà, như vậy là đúng rồi!” Mục Dương liên tục gật đầu.

“Ôi, đúng là ổ chó của mày khiến người ta chịu không được, đứng sang một bên, bác dọn dẹp cho.”

Vị bác gái đẩy đà lải nhải mấy hồi không dứt, rõ ràng nói sẽ lập tức đi ngay, lại thành ra ở lại giúp cậu dọn dẹp nhà cửa. Mục Dương thành thành thật thật bám đuôi người ta, bà nói cái gì cậu đều nghe theo, không cãi lại tiếng nào, hiếm thấy được khi ngoan ngoãn như vậy.

“Bác gái vì sao lại đến kiểm tra đồng hồ nước vậy? Bác tuổi đã lớn, đi tới lui vậy không phiền sao? Người chuyên làm việc này đâu? Vì sao không đích thân đến đây?” Mục Dương nhận lấy đồng quần áo bẩn trên tay bà rồi cho vào máy giặt.

“Đồ lót với áo khoác ngoài đừng có bỏ vào giặt chung, phải tách ra. Hai mươi tuổi rồi mà điều căn bản này cũng không biết! Hôm nay trong nhà cái cô kiểm tra đồng hồ nước có chuyện, bác phải giúp người ta.”

“Bác gái thật là người hảo tâm ghê luôn! Cần thận một chút nha, hành lang chỗ này rất tối, đừng vô ý vấp té, bị thương này nọ con sẽ đau lòng lắm đó.” Mục Dương móc đầm đồ lót từ trong máy giặt ra.

“Mày nếu thật sự đau lòng sợ bác bị thương, vậy giúp bác đi kiểm tra nha.” Đối phương cười cười.

“Hự, tổng cộng phải kiểm tra bao nhiêu nhà vậy?” Mục Dương dừng lại động tác tay.

“Không nhiều đâu, chỉ cần kiểm những gia đình trong khu nhà chúng ta thôi, còn những chỗ khác không phải quan tâm.” Bà bác kia nói thật dịu dàng.

Không phải khu nhà mình đương nhiên lo làm gì! Mắc gì phải quan tâm?! Mục Dương thiệt muốn nôn.

“Khu nhà chúng ta có hơn mười toà, mỗi toà ba cụm, vậy là bao nhiêu ha?”

“Mười lăm cụm, mỗi cụm lại có tám lầu, cụ thể bao nhiêu thì mày tính đi, đầu óc bác tính toán không tốt, tính nhiều lại sai.”

Mục Dương cũng lười tính, thuận miệng hỏi: “Vậy bác kiểm tra được mấy nhà rồi?”

“Đầu tiên kiểm tra ngay nhà mày đó.” Bà bác lại cười.

Mục Dương muốn xỉu. Nhà của cậu ở trong cùng của khu nhà này, cách nhà của vị tổ trưởng xa nhất, nhưng lại là khu thứ bảy, người này lại không ngại đường xa trắc trở đến đây kiểm tra đồng hồ nước sao? Lão thái thái này rõ ràng là giăng bẫy làm cho cậu ngoan ngoãn chui đầu vào mà!

“Nhóc con, đừng ở lâu trong nhà quá, ra ngoài vận động đi, đem mấy cái này theo, đừng bỏ sót nhà nào nha! Sáng mai nhớ đem sổ trả lại cho bác đó.” Vị tổ trưởng đem quyển sổ ghi sổ đồng hồ nước cùng đèn pin nhét vào trong tay Mục Dương, cười hì hì rồi đi mất.

Lão thái thái này từ khi nào lại trở nên gian xảo như vậy, mọi thứ đều sắp đặt tốt, xem ra là có chuẩn bị rồi mới đến. Mục Dương không ngừng than khổ, lại nhìn đồng hồ, hiện tại đã tám giờ tối, phải tranh thủ thời gian thôi, lập tức mặc vào quần áo, cầm lấy mấy thứ linh tinh, ra khỏi cửa.

Mục Dương vốn rất chú ý đến hiệu suất làm việc. Đầu tiên cậu kiểm tra ngay toà nhà nơi mình ở, trèo lên tầng tám, đứng trước cửa nhà người đàn ông kia một hồi lâu, mãi vẫn không gõ cửa, Thực tình, cậu không

muốn nói chuyện với người này. Nhắc thấy trong nhà không mở đèn, Mục Dương đành nhìn đối phương còn chưa trở lại, thật đúng lúc không muốn cùng hắn giáp mặt.

Mục Dương xoay người, đưa tay gõ cửa nhà bên cạnh để kiểm tra đồng hồ nước. Lúc kiểm xong cả hai căn kia, thấy đèn trong nhà người nọ vẫn tối đen như thế, đang chuẩn bị trở xuống, nếu ngày mai bà bác có hỏi đến, cứ việc nói hắn không ở nhà là được.

Lúc này, hành lang lại truyền tới tiếng bước chân, Mục Dương trông thấy người kia bước từng bước thông thả lên lầu. Tuy rằng ánh sáng ngoài hành lang có chút mờ昧, nhưng cậu vẫn nhận ra được tia kinh ngạc trong ánh mắt đối phương.

“Tôi đến kiểm tra đồng hồ nước.” Mục Dương quơ quơ quyển sổ trong tay.

“Ừ.” Người đàn ông nọ đến trước cửa nhà, mở ra, để cho cậu vào trong.

Bật đèn lên, cả căn phòng bừng sáng, bên trong rất sạch sẽ, còn thoang thoảng hương hoa, đồ đạc cũng được bày biện rất ngăn nắp.

Mục Dương có chút buồn bực. Một gã chẳng còn trẻ trung mấy, lại còn nuôi chó, vậy mà trong nhà dọn dẹp sạch sẽ vô cùng, chẳng giống chút nào với hình tượng đàn ông độc thân.

Trong tưởng tượng của Mục Dương, đàn ông độc thân phải giống như nhà của cậu vậy, tuy rằng có chút loạn, chút bẩn nhưng ở rất thoải mái, tùy ý. Không giống nơi này lạnh như băng, không cho người ta chút xíu cảm giác ấm áp nào, hơn nữa vừa bước vào bên trong liền thấy bị gò bó, tay chân chẳng biết đặt chỗ nào, giống như sợ nếu không cẩn thận sẽ kéo theo bụi làm bẩn chỗ này.

“Tự anh coi đi, coi xong thì đọc lại kết quả cho tôi là được.” Mục Dương đứng giữa phòng khách không nhúc nhích, dưới sàn nhà sạch sẽ thiết khiến cho người ta buồn bực.

Người kia cũng không nói gì, đi vào trong bếp xem đồng hồ nước.

Mục Dương chậm rãi đánh giá qua căn nhà một lượt, ngay lúc lướt qua vị trí phòng ngủ thì bất ngờ dừng lại. Vị trí đang đứng của cậu rất gần với phòng ngủ, máy tính trong đó được đặt hướng ra ngoài cửa, đang mở, trên màn hình là khung cảnh cậu vô cùng quen thuộc, là game [Huyền tích OL].

Cái ông chú thoạt nhìn chẳng thú vị chút nào cũng chơi [Huyền tích OL] sao?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, Mục Dương không buồn quan tâm sàn nhà có bị cậu làm dơ hay không, chạy đến bên cạnh máy tính, nhìn nhân vật trong game, sau đó mặt liền méo xệch.

Là cái duyên phận quái gì vậy! Mục Dương thật muốn gào to! LK không ngờ lại ngay trên lầu nhà mình!

Để xác minh lại không bị nhìn lầm, Mục Dương còn mở xem nhân vật kia có cùng chung server với mình hay không!

Mục Dương cố ổn định lại cảm xúc, lúc từ trong phòng đi ra, cảm giác cả người đều run lẩy bẩy.

Điều thứ nhất là phát hiện được một bí mật kinh thiên động địa, hai nữa lại đụng trúng ngay kẻ thù không đội trời chung!

“Cậu làm gì đó?” Thanh âm lạnh như băng của người kia vang lên.

Mục Dương hoảng hốt, “Kia à, tôi thấy máy tính trong phòng mở, định xem giờ một chút.”

Vừa nói xong, mắt lại liếc thấy trong phòng khách có treo một cái đồng hồ lớn.

“Này, coi được chưa? Bao nhiêu vậy? Nói nhanh, tôi còn phải đi kiểm tra những nhà khác nữa.” Mục Dương tuy trong lòng còn đang kích động nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

“54.”

“Vây, tôi đi nghe.” Mục Dương ghi lại vào sổ, rồi bước về phía cửa chính, vừa đặt chân ra ngoài liền khôi phục bộ dạng cột nhũ, xoay người cười với đối phương: “Thúc thúc, anh bảo trọng nha! Chúng ta sau này sẽ còn gặp lại đó!”

Người kia có vẻ không mấy để tâm những lời của cậu, chỉ cảm thấy chút mặc danh kỳ diệu, rồi khép cửa lại. Mục Dương đứng bên ngoài, nhìn nhìn quyển sổ ghi số đồng hồ nước, dò đến tên của người kia, khoé môi nhếch lên thành một nụ cười gian ác.

Ông chú này chắc tên là Lê Khải ha?

Cái tên thật không lọt tai nổi!

Lê Khải, xong đời nhà người rồi! Đăng bởi: admin

9. Chương 9: Chợt Lòng Chua Xót

CHƯƠNG 8: CHỢT LÒNG CHUA XÓT

Cụ thể phải đối phó với ông chú kia thế nào, Mục Dương còn chưa nghĩ ra.

Mùa hè thật khiến cho người ta buồn bực, cho dù buổi tối trời vẫn nóng như vậy, nhà nhà đều mở điều hoà. Mà điều hoà cứ ù ù chạy như thế, nhiệt nóng cứ vậy nhả ra, khiến ngoài trời chẳng khác nào cái ***g hấp. Mục Dương đi dọc hành lang, chẳng dư hơi để ý quần áo đã ướt đầm mồ hôi, đầu óc đều dồn sức nghĩ đến gã đàn ông kia. Dựa vào cách ăn mặc của một người có thể nhận ra cách ăn mặc của hắn, Mục Dương từng cẩn thận quan sát, người đàn ông này bình thường quần áo chỉ có hai màu, đen hoặc trắng, cổ lỗ sĩ chẳng có lấy chút thú vị. Mà bề ngoài của hắn cũng hết như vậy, không nói chuyện, không thích cười, nhất định chẳng biết lạc thú cuộc sống là gì. Xét về bài trí nhà cửa, tất cả đều là đồ dùng xa xỉ, với điều kiện của hắn có thể mua được một căn nhà cao cấp trong khu trung tâm hắn là chẳng khó mấy đi? Như thế nào, người này lại chọn một khu nhà bình dân nhỏ bé nhỉ? Chẳng lẽ kinh tế tên này không dư dả, mấy thứ kia chỉ là vẻ bề ngoài thôi? Hoặc chẳng hắn có điều khó nói không thể cho ai biết? Hay người này đang lẫn trốn kẻ thù đuổi giết, chọn một chỗ có vẻ an toàn để nghỉ chân?

Mục Dương nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng rồi lại phủ định tất cả, cảm giác chẳng giống chút nào, vất mồn cả óc cũng không hiểu được vì cớ gì ông chú kia lại xuất hiện ở đây. Vấn đề này quả thật khiến cậu cực kỳ rối rắm!

Nếu vừa rồi cậu thật hưng phấn vì phát hiện được bí mật to lớn kinh thiên động địa, thì hiện tại lòng dạ lại có chút phiền não.

Như thế nào cứ bất tri bất giác đứng ở dưới lầu? Một căn cũng chẳng kiểm tra nổi! Khi gió, mới suy nghĩ lại ủa về trong đầu!

Mục Dương nhìn khu nhà lầu cao cao, khóc không ra nước mắt, “Cái ông chú kia mặc quần áo gì, sống ở đâu, mắc gì liên quan đến mình a? Mình mắc gì phải bận lòng!”

Kiểm tra xong toàn bộ đồng hồ nước trong khu nhà, Mục Dương trở về nhà, cả người xụi lơ, trường kỳ không vận động nhiều như vậy, leo nhiều tầng lầu khiến cậu ăn không nổi, tắm rửa xong, vào game một chút rồi đi ngủ thôi.

Sạp hàng vẫn không bán được gì, tin kết bạn lại chớp sáng, Mục Dương biết kia chắc chắn là mấy tên muốn kì kèo mặc cả. Mở tin nhắn ra, cậu liền giật mình, không ngờ là của LK.

[LK] Tôi bỏ 1000 mua quyển sách đó.

Sự thực chứng minh, LK là một người siêu chấp nhất, nhớ mãi không quên được quyển sách kia.

Mục Dương vẫn trả lời như vậy.

[Im lặng là vàng] Giao dịch thế nào?

Trong chốc lát, tin nhắn lại tới.

[LK] Tôi đến Nam cực tìm cậu.

Mục Dương đen mặt, tên kia thực sự không biết hay giả dò không biết đây? Cái trò hề này chẳng buồn cười chút nào!

Vốn Mục Dương chuẩn bị cắt đuôi LK, nhưng đối phương nói chuyện kiểu này rõ ràng là nhằm vào thân phận cậu, nếu tiếp tục giả ngây giả dại như vậy chẳng phải tự biến mình thành Đầu bò sao?

[Im lặng là vàng] Đại ca à, anh đừng lằng nhằng nữa. Nói thật với anh, sách này bán cho ai chứ không bán cho anh đâu.

[LK] Vì sao?

[Im lặng là vàng] Oa oa oa! Anh ? Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa sao? Anh chưa biết mình làm sai ở đâu sao? Trong vòng ba ngày đuổi cổ tôi ra khỏi server, tôi rất là sợ nha!

[LK] Cậu thấy rồi.

[Im lặng là vàng] Đúng vậy. Anh đừng nói với tôi, vì sách anh tình nguyện bỏ qua không khiêu chiến nữa, như vậy tôi sẽ xem thương đó!

[LK] Trước mắt còn chưa có ý nghĩ đó.

[Im lặng là vàng] Trước không có, nhưng về sau lại sẽ? Khi! Khinh bỉ anh!

[LK] Cậu vẫn tự nghĩ lại đi, tôi đề nghị cậu tốt nhất thì trốn đi, bởi vì tôi đây nói được là làm được.

[Im lặng là vàng] Không cần anh vờ hảo tâm, tôi mới chẳng thêm sợ anh đâu! Có bản lĩnh chúng ta liền chém giết một trận cho đã đi!

LK chỉ cần nói ra một câu, liền châm được lửa giận trong lòng Mục Dương. Cậu bất chấp tất cả, lập tức login vào game, hồng danh pháp sư liền đã xuất hiện trong Hắc ám Sâm lâm.

Lúc đăng nhập vào game, bình thường phải mất một hồi giảm xóc, hình ảnh mới từ từ rõ ràng lại. Lúc nhìn được xung quanh thì mới phát hiện ra tình trạng của mình, Mục Dương hiểu cậu đã rớt vào bẫy.

Một đám game thủ người S quốc vọt về phía hồng danh pháp sư, vây xung quanh cậu.

Mục Dương lập tức nhấn nút, chuẩn bị thoát game, nhưng lại chậm chân mất rồi, hình ảnh trong game mờ đi, hồng danh pháp sư đã bị giết, mũ giáp rơi ra.

LK sử dụng thuật Sống lại, Mục Dương biết mình xong rồi, nhất định sẽ bị đám người này giết tới giết lui, đến tận khi toàn bị trang bị được lột sạch.

Quả nhiên.

Quần áo bị lấy...

Vòng cổ bị lấy...

Nhẫn bị lấy...

Giày bị lấy...

Vũ khí cũng bị lấy...

Mục Dương trừng lớn hai mắt, ngốc lăng nhìn chằm chằm màn hình máy tính, trang bị đã mất sạch, đám người kia vẫn tiếp tục chém giết, thật sự độc ác mà!

Trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác không tốt, ê ả cả người.

Mục Dương cười cười, thì ra lúc giết người khác, bọn họ có phải cũng cảm giác giống chính mình bây giờ?

Khi đang chiến đấu không rời khỏi game được, nhưng vẫn có thể rút dây điện cơ mà.

Bọn họ nghĩ muốn giết kiểu gì thì giết sao, cùng lắm thì không bao giờ dùng acc này nữa thôi.

Đi trốn đây, lần này rớt cuộc có thể thực sự đi trốn rồi.

Lăn lộn trên giường vài vòng, Mục Dương vẫn ngủ không được, cảm giác về LK xen chút thất vọng. Vốn lúc đó chỉ là ân oán giữa bọn họ, mà tên kia lại gọi đến nhiều người như vậy. Nếu một mình đấu thua, cậu

sẽ chẳng buồn nói, nhưng cái tình huống khi này, không phải chính là đuổi tận giết tuyệt sao, chơi game mà cũng nghiêm túc như vậy sao?

Cơm chiều chỉ mới ăn qua loa, vừa rồi lại mất một lượng sức lớn, Mục Dương cảm giác có chút đói bụng, dạ dày cũng đau âm ỉ, nhìn lại đồng hồ thì đã hai giờ, thôi thì cố sức chống đỡ đến sáng rồi đi ăn sớm một chút.

Cả đêm đó, Mục Dương ngủ không ngon, dạ dày thỉnh thoảng co rút một cái, rất đau. Mà con chó trên lầu cứ chạy tới chạy lui, cứ một hồi lại truyền xuống tiếng động.

Sáng hôm sau tỉnh lại, tinh thần Mục Dương có chút không tỉnh táo, mơ màng rửa mặt đánh răng, rồi mở cửa đi ra ngoài, bước xuống cầu thang lại tưởng đang đi trên mặt đất, hụt chân, cả người lảo đảo từ trên lầu xuống...

Mục Dương trước khi rơi vào hôn mê hình như loáng thoáng trông thấy người đàn ông ở lầu trên, vẻ mặt vạn năm không đổi sắc lúc này rốt cuộc cũng lộ ra biểu cảm khác, là lo lắng, lo lắng sao, hay đúng mới là vui sướng khi người ta gặp họa? Mục Dương rất muốn nhìn rõ, nhưng mí mắt chịu không nổi chỉ có thể chậm rãi rơi xuống. Đăng bởi: admin

10. Chương 10: Một Thân Phận Khác

CHƯƠNG 9: MỘT THÂN PHẬN KHÁC

Lúc tỉnh lại, Mục Dương mới phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh viện, trên tay còn cầm kim tiêm, nhắm mắt nhìn hết một lượt căn phòng, cậu lại bất gặp ông chú kia đang ngồi trên sofa đọc báo.

Không biết có phải vì nằm lâu trên giường bệnh hay chẳng, Mục Dương cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới đều đau ê ẩm, chẳng có chút sức lực nào. Muốn xuống giường vào nhà vệ sinh, vừa cử động nhẹ lại chạm vào miệng vết thương trên người, cậu không nhịn được rên lên khe khẽ.

Lê Khải nghe tiếng liền ngẩng đầu, nhìn về phía Mục Dương, ánh mắt như muốn dò hỏi nguyên do.

Trong lòng Mục Dương vốn người đàn ông này là kẻ thù, lần này lại được kẻ thù giúp, cảm giác thật buồn bực. Tuy rằng không tình nguyện, Mục Dương cũng đành mở miệng bồi hồi: “Anh đưa tôi đến bệnh viện, cảm ơn.”

Lê Khải không đáp lại, vẻ mặt vẫn chẳng chút thay đổi.

Đối với chuyện này Mục Dương đã sớm thành thói quen, giãy dụa ngồi dậy, rồi nói với người kia: “Tôi muốn vào WC, cần giải quyết gấp!”

Lê Khải buông tờ báo trên tay xuống, đứng dậy, đi đến cạnh giường, lấy túi nước biển trên giá xuống, hỏi: “Có thể tự đứng lên không?”

“Có thể.” Mục Dương nói nhanh, cậu cũng không thích để người này nâng dậy. Chạm chạm chống giường leo xuống, rồi tập tễnh chui vào WC, người đàn ông kia từ đầu đến cuối vẫn luôn im lặng theo sau cậu.

Thời điểm giải quyết xong, tiếng nước chảy ra trong căn phòng lặng ngắt như tờ nên đặc biệt âm vang. Mục Dương bất giác cảm thấy thực xấu hổ, không thể không tìm chuyện để nói, “Tôi không phải hôn mê đã lâu chứ? Mười ngày hay nửa tháng đi?”

Lê Khải chỉ nói: “Không phải hôn mê, là đang ngủ thôi. Ngủ mất hai giờ ba mươi lăm phút.”

Mục Dương bị bộ dạng nghiêm trang của đối phương làm ê mặt, vốn thầm nghĩ bày trò trêu chọc khiến hấn, để phá tan không khí xấu hổ. Nhưng người này vốn có khả năng thưởng thức chuyện cười thành lời nói nghiêm chỉnh, lần nào cũng vậy, nếu không biết sợ rằng còn nghĩ hấn từ ngoài không gian đến.

Sau khi giải quyết xong, trở lại giường, Lê Khải bất ngờ hỏi: “Cậu có bệnh bao tử?”

“Ặc... Đúng vậy.” Mục Dương bị dọa, không rõ đối phương hỏi như vậy là có ý gì.

“Từ đầu giường có cháo, ăn đi.”

Mục Dương vừa quay đầu đã thấy, quả nhiên có một chén cháo kê đặt trên tủ đầu giường, hẳn là mới mua không bao lâu, còn hơi bốc lên chút khói.

Bưng chén cháo lên, húp một ngụm, dạ dày cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều.

“Cám ơn.” Mục Dương lần này là chân thành nói. Sự cẩn thận của người đàn ông này khiến cho cậu cảm thấy ấm áp. Trong mắt cậu, đối phương không còn lạnh lùng như trong tưởng tượng nữa.

Người kia không nói nữa, căn phòng lại rơi vào im lặng, chỉ nghe tiếng húp cháo, hà hơi phù phù.

Đến khi Mục Dương đã đánh chén sạch sẽ chén cháo, Lê Khải mới mở miệng: “Tôi phải làm việc, cậu nghỉ ngơi một lát rồi tự trở về đi.”

“Ừ, được.” Mục Dương gật đầu, nhìn lên đồng hồ, đã sắp giữa trưa, nếu đối phương không nhắc, cậu cũng chẳng nhớ tới hiện tại còn trong giờ làm việc. Vậy ra, người kia ở trong bệnh viện làm bạn với cậu đến tận trưa sao? Hai người trước giờ quan hệ đầu tốt đến mức độ này nha!

Người kia trước khi đi còn không quên đem bát cháo đã ăn xong ra ngoài. Mục Dương cũng không nói gì. Người đàn ông này thật sự rất cẩn thận, nhưng vì cái gì lại làm cho kẻ khác cảm giác không được tự nhiên nhỉ? Một kẻ lạnh lùng đột nhiên trở nên nhiệt tình khiến người ta cảm thấy kỳ dị!

Lê Khải đi rồi, Mục Dương cũng chẳng giả ngốc được nữa. Cậu vốn ghét mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện, truyền xong chai nước biển, cậu hỏi thăm hộ sĩ mới biết được đối phương đã sớm ứng trước toàn bộ viện phí cho mình. Mục Dương lại có chút bức bối, bọn họ không thân cũng chẳng quen, hẳn vì cái gì đối xử tốt với cậu như vậy chứ?

Đến tối, Mục Dương do dự thật lâu, mới cầm tiền gõ cửa nhà Lê Khải.

“Tôi đến trả lại anh tiền thuốc.”

“685.” Lê Khải đứng ngay cửa, cũng không có ý định cho Mục Dương vào nhà.

“Cái gì?!” Trên người Mục Dương chỉ cầm theo hai trăm, cậu không nghĩ tới chỉ truyền một chai nước biển lại tốn tiền đến vậy.

“Cậu nằm trong phòng bệnh cao cấp, dùng nước biển ngoại nhập.” Lê Khải bình thản kể ra.

“Chờ ở đó, anh đứng đây đừng đi đâu hết, tôi xuống lấy tiền.”

Mục Dương tự cảm thán mình xui xẻo, vội vàng trở về nhà lấy tiền rồi nhanh chân mang lên lầu giao vào tay người kia, “Anh đếm lại chút đi.”

Đối phương nhận tiền, cũng không buồn đếm, khép cửa lại, nhốt Mục Dương bên ngoài.

Mục Dương nghẹn lời, ông chú kia khi nãy mở cửa, nhìn tâm tình cũng không tệ lắm, nhưng cậu vừa nói ra mục đích xuất hiện của mình, vẻ mặt hẳn liền thay đổi, khôi phục lại bộ dạng lạnh băng như trước. Đúng là một kẻ kì quái.

Hôm này thật sự là ngày đáng bức bối! Buổi sáng xuống giường, vô duyên vô cớ ngã lăn quay, lại được kẻ thù đưa vào bệnh viện, tiền thuốc men lại tốn một mớ. Hiện tại cậu tốt bụng trả lại tiền còn phải để ý để tứ sắc mặt người ta. Mục Dương cảm khái, làm người sao khó vậy trời!

Trả tiền xong xuôi cho ông chú kia, Mục Dương lại nhớ tới nỗi nhục của mình trong trò chơi. Ông chú kia cứu cậu, cho nên bản thân đành buông tha cho ý nghĩ phục thù trong đầu. Nhưng cậu cũng không muốn chính mình và LK có liên quan gì nữa.

Mục Dương ở nhà chán nản vài ngày, thử qua một mớ game khác, vẫn cảm giác không thú vị chút nào, đến bây giờ chỉ có [Huyền tích OL] mới làm cho cậu vui vẻ mà thôi. Trước khi đăng nhập vào game cậu phải đắn đo cả hồi lâu, rốt cuộc mình nên chơi acc nào đây? Cậu cũng từng có ý định tạo một cái acc mới thay thế cho hồng danh pháp sư tiếp tục ở trong game làm mưa làm gió, nhưng nghĩ đến chuyện luyện lại một acc mới thật sự phiền toái, mà bản thân cũng mất rồi khả năng điên cuồng cày level như ngày xưa. Chơi acc anh hùng vậy, cái nhân vật quèn, chỉ có thể lên level, đụng phải đám ngoại quốc là chết chắc. Nhưng cái hồng danh pháp sư, đến trang bị cũng không còn một thứ thì chơi cái rắm gì.

Nhắc tới mớ trang bị, Mục Dương lại nhớ đến hai vạn cái trứng gà, không biết người kia đã bán đi bao tay chưa. Nói thật, cái bao tay kia thực không tồi, chỉ cần tăng thêm vài thuộc tính, rồi đánh một viên bảo thạch nữa, nếu đeo nó lên, lực công kích nhất định tăng thêm mấy lần.

Mục Dương động tâm, lập tức login vào trò chơi bằng acc anh hùng. Cậu còn chưa kịp đi tìm thương nhân kia, đối phương đã gửi đến một tin nhắn.

“Được 100 lạng Tổ pháp được chưa?”

“Chưa. Đại ca à, biết tìm trứng gà khó khăn lắm không? Có thể rút lại loại yêu cầu biến thái này không? Chúng ta đổi cách thức giao dịch nào khác không?”

“Được, cậu không phải có một cuốn Kinh đào mặc vân sao?”

Mục Dương hiểu ra, khó trách được hôm nay người này lại chủ động như vậy, thì ra muốn dùng bao tay để đổi sách, rất ư giảo hoạt!

“Anh biết rõ tôi rất muốn cái bao tay kia, liền nhân lúc cháy nhà đi hôi của?! Thật không có lương tâm!”

“Quyển sách kia trên thị trường giá nhiều nhất cũng chỉ có 700 đồng. Bao tay này là vô giá, không cần người xem nó chẳng đáng đồng xu, chính là muốn cho trong mắt người ta hiểu nó có giá trị 1000 đồng hoặc là nhiều hơn vậy nữa.”

Mục Dương cảm thấy buồn cười, tên này so với cậu còn nói dối trắng trợn hơn.

“Anh đừng có ở đây nói hươu nói vượn. Sách tôi sẽ không đổi, hoặc đổi cái khác, còn lại thì miễn.”

“Chưa đổi chưa biết, trừ khi cậu đáp ứng tôi một điều kiện, tôi liền đưa bao tay cho cậu.”

“Điều kiện gì?”

“Cậu tới cửa thành S quốc, tôi chờ cậu ở đó.”

“Được...”

Có chuyện tốt lành vậy sao? Mục Dương không rõ, nhưng cậu biết chuyện này không dễ êm xuôi như vậy, dù sao đi một chuyến cũng chẳng thiệt thòi gì, hơn nữa bản thân cũng tò mò tên kia rốt cuộc lại đưa ra điều kiện gì.

Bước qua cổng thành S, nơi này vẫn náo nhiệt như vậy, người người qua lại tấp nập. Mục Dương đảo mắt tìm mãi không thấy thương nhân kia, nhưng liếc một cái liền bắt gặp LK đứng trong đám người đó.

Tiểu anh hùng hoà vào dòng người tấp nập, Mục Dương tiện tay gửi một tin nhắn cho vị thương nhân kia, thông báo tọa độ của mình.

Tiếp đó, cậu liền trông thấy LK đi về phía mình, càng bước càng gần, càng bước càng gần...

Tận đến khi LK đã đứng trước mặt tiểu anh hùng, Mục Dương giống như ngộ ra được gì đó.

[LK] Cậu đã đến.

Cái vị thương nhân với kiểu cách nói chuyện kia chẳng phải giống hệt như tính tình của LK sao? Mục Dương cảm giác bản thân bị lừa gạt, lập tức muốn rời đi, không muốn nghe đối phương nói những lời vô nghĩa.

[LK] Như thế nào, không nói gì vậy? Rất kinh ngạc?

Không nói lời nào là học của người đó! Mục Dương thực muốn gào to như vậy!

[LK] Có chuyện này tôi vẫn quên chưa nói cho cậu.

Mục Dương quyết định tạm thời không bỏ đi.

[LK] Kỳ thực tôi đã biết từ sớm, chính cậu là hồng danh pháp sư.

Mục Dương không nói gì.

[LK] Sau khi lấy bao tay của cậu, tôi hay dùng acc nhỏ đến quốc gia cậu buôn bán. Tôi biết cậu sẽ chủ động liên lạc với mình. Cậu thực sự sợ ý, chúng ta nói chuyện nhiều lần như vậy, cậu còn chưa phát hiện ra acc kia là người của S quốc.

Mục Dương vẫn tiếp tục không nói gì.

[LK] Về phần 100 lọ Tổ pháp được kia là tôi chỉ thuận miệng nói, bởi tôi không tính bán lại bao tay cho cậu, cũng chẳng nghĩ cậu sẽ thực sự đi thu trứng.

Mục Dương có chút ham muốn đánh người.

[LK] Tôi cũng biết topic trên diễn đàn kia là do cậu lập. ID nhục mạ tôi cũng là của cậu. Tôi đưa ra khiêu chiến kia là định dạy dỗ cậu một phen.

Mục Dương siết chặt nắm tay, giết người còn làm ra vẻ hợp tình hợp lý như vậy. Tên này thực sự là một người quái chiêu!

[LK] Cậu bị kích động, tôi mới tùy tiện nói một câu, cậu liền tìm tôi đấu, đây không rõ ràng là cho tôi cơ hội sao. Mấy người kia đều là do tôi gọi đến.

Mục Dương bóp chặt nắm tay tạo ra tiếng răng rắc. Tự nói với bản thân, nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống, không thêm tính toán chi li với hắn làm gì.

[LK] Cho nên tôi bảo rồi, bản thân nói được là làm được, cướp sạch trang bị của cậu, để cậu không thể lên bằng acc pháp sư nữa.

Không thể nhịn mà cũng chẳng cần nhịn nữa, Mục Dương đã nổi bão rồi.

[Im lặng là vàng] Ai nói tôi không dám lên?! Tôi có nhiều acc như vậy, chơi cái nào chẳng được! Anh nhàn rồi không có gì làm nên tìm tôi đùa giỡn chứ gì? Chắc chắn, cho tôi vai diễn mà không diễn thì thật đáng tiếc? Giết tôi nhiều lần như vậy chắc vui lắm ha. Hiện tại chúng ta không ai nợ ai! Tôi đi trước! Đồ tiểu nhân đê tiện!!!

[LK] Nếu đã đến đây, nghe xong điều kiện rồi đi cũng không muộn.

[Im lặng là vàng] Coi như không có, anh mắc gì lại tốt bụng như vậy? Còn muốn đùa giỡn tôi sao? Không dễ vậy đâu!

[LK] Giết được Hắc ám chi thần [Chúa tể bóng tối?] sẽ lấy được những gì chắc cậu cũng biết. Tôi có thể mang cậu đi giết.

Ai nấy đều biết Hắc ám chi thần là Boss tầng cuối cùng ở phó bản Thiên Trì. Giết được nó dù không lấy được sách kỹ năng ngầm, cũng nhất định có trang bị cao cấp, phần thưởng rất nhiều, nhưng con boss này thực sự khó giết lắm a! Trước này còn chưa có người giết được nó nữa mà!

Theo lý thuyết, điều kiện LK nói ra rất mê người, nhưng Mục Dương vốn không thích thái độ ăn nói của hắn. Tên này không nói hai người cùng đi giết quái, mà dùng từ “mang”, làm cho cậu cảm giác đối phương như là ở vị trí cao cao tại thượng, tựa chỉ bằng một mình hắn cũng giết được Hắc ám chi thần, những kẻ khác chỉ việc trốn sau lưng tên này ăn ké điểm kinh nghiệm? Mục Dương từng xem qua những lần người khác trong game đi giết Hắc ám chi thần. Cả đám người lập một đội tốt, phối hợp ăn ý, cố hết sức còn chưa giết nổi quái, cậu không tin LK có năng lực này.

[Im lặng là vàng] Mang tôi giết quái? Anh nói giỡn hử, mang acc nào của tôi đi? Tiểu anh hùng còn chưa tới cấp 60, phỏng chừng chưa tới tầng thứ hai liền tiêu tùng. Pháp sư càng không thể, nó là hồng danh đó! Phó bản Thiên Trì tất cả đều là người chơi cao cấp, tôi chưa kịp bước vào sẽ bị cả đám vây giết !

[LK] Tiểu anh hùng cấp thấp đương nhiên giết quái không được, hồng danh pháp sư tẩy trắng là có thể đi được rồi.

[Im lặng là vàng] Tẩy trắng?! Ngài lại nói giỡn rồi! Hắc ám Sâm lâm là chỗ ba nước giao nhau, cho dù mấy người ở quốc gia anh không giết tôi, vẫn còn cả đám Z quốc nha, anh nói tôi sao có thể an toàn đi vào thành đây?

[LK] Có tôi là đi được.

Mục Dương có chút bất lực. Ngoài hiện tại, ông chú kia rõ ràng là kẻ bề ngoài lạnh lùng không thể đụng vào, như thế nào vào game lại biến thành thế này, siêu cấp tự đại, còn thích trêu đùa người khác nữa.

Mấu chốt vấn đề là, theo trong điều kiện, hắn sẽ mang cậu đi giết Boss, giết xong sẽ trả lại bao tay, như thế nào lại có chuyện tốt như vậy? Thực sự rất kỳ quái!

Mặc kệ thế nào đi nữa, Mục Dương lại dao động, đi thử một lần cũng hay, không phải ai cũng có khả năng đi giết Hắc ám chi thần. Đăng bởi: admin

11. Chương 11: Trở Vào Thành

CHƯƠNG 10: TRỞ VÀO THÀNH

Chơi game lâu như vậy, Mục Dương chưa bao giờ oai phong được như hôm nay.

Trên đường trở về thành, hồng danh pháp sư nghênh ngang đi lại trước mặt mọi người, thuật sĩ toàn thân phát sáng đi phía sau cậu, giống như một thị vệ trung thành.

Xung quanh bọn họ có rất nhiều người vây xem, tất cả đều ngửa tay ngửa chân. Ai mà không muốn giết hồng danh nha! Nhưng vừa trông thấy người đi phía sau là LK, đành phải nhịn xuống thèm muốn, vài kiếm khách Z quốc không hiểu chuyện, kìm lòng chẳngặng, liền vọt tới. Mục Dương cũng không buồn lo lắng, còn cố ý đi thật chậm. Mà thời điểm đám kiếm khách kia còn chưa kịp tới gần, một tia sáng xanh đã từ trên người pháp sư bắn ra, trạng thái nhân vật càng thêm mạnh, dù cho một kiếm đâm tới, máu chẳng giảm được bao nhiêu, ngược lại còn được tăng thêm. Đám kiếm khách kia còn đang định bụng tiếp tục tấn công, LK liền phóng ra mấy đoạn băng tiễn, xuyên thủng thân thể cả bọn, tất cả ngã rạp.

Nhịn đám thi thể trước mắt, Mục Dương vô cùng đắc ý, hồng danh pháp sư thoải mái tản bộ băng qua rừng rậm tiến về phía trước.

Đám người chơi S quốc xung quanh đó, nhìn không vừa mắt, liều mạng cản đường LK.

[Phong hành] Quốc vương, anh đang làm cái gì đó! Vì sao lại bảo vệ hắn?!

[Tiểu bố đĩnh] Đúng vậy, tên kia giết nhiều người của quốc gia chúng ta như vậy, hắn chính là cừu nhân của chúng ta đó! Quốc vương, anh làm vậy sẽ khiến mọi người phẫn nộ!

LK không buồn dừng bước, kỳ thật, bản thân hắn cũng không rõ nguyên nhân. Lần trước, thời điểm nhìn thấy mọi người vây quanh tấn công hồng danh pháp sư, rồi đối phương đầu hàng, không phản kháng nằm trên mặt đất mặc cho người ta giày xéo, đột nhiên cảm thấy có chút đáng thương.

LK không rõ đây có thể tính là một cách bù đắp lại hay không. Phần hắn, bản thân dám khẳng định với tính cách của người này sẽ không dễ gì từ bỏ. Nhưng đợi qua nhiều ngày vẫn chẳng thấy đối phương login, trong lòng hắn chợt có chút mất mát mơ hồ, giống như trong game thiếu vắng bóng dáng nọ sẽ mất đi rất nhiều niềm vui.

[Đi trốn đây] Này, có đi nữa hay không đó?

Hồng danh pháp sư thúc giục người kia, chứng tỏ đối phương rõ ràng là một người không biết nghĩ cho kẻ khác. Cũng chính vì điểm này tạo cho người này vẻ vênh váo tự đắc. LK cười cười.

[LK] Đi!

Lúc sau, rốt cuộc không còn ai dám ngăn bước bọn họ nữa, hồng danh pháp sư an toàn vào trong thành.

Đây là lần đầu tiên acc hồng danh giết người mà vào được thành. Mục Dương nhìn khung cảnh quen thuộc, nhưng lại mang chút cảm giác mới mẻ, giống như vừa sống lại qua một cơn khổ nạn. Cái hồng danh sau khi tẩy trắng, cũng nên có một khởi đầu mới. Về sau, cậu muốn đi đến đâu cũng được, chơi thế nào cũng không bị gò bó. Có lẽ, đây mới là cách cậu muốn dùng chơi game.

Mục Dương nhìn sang vị thuật sĩ bên cạnh mình.

[Đi trốn đây] Hắc! Tôi rút cuộc đã sống sót trở về đây!

[LK] ...

Hồng danh pháp sư đã giết nhiều người như vậy, muốn tẩy trắng không dễ gì, tạm thời chẳng thể đi ám sát Hắc ám chi thần. Cho nên, hai người lại không biết nên làm gì tiếp theo. Không khí cứ thế rơi vào im lặng.

Cùng một toà núi băng vĩ đại ở chung thật chẳng thú vị, Mục Dương dù muốn cùng hắc tâm sự chuyện trời đất cũng không tài nào tìm được đề tài. Cậu cảm giác bản thân và đối phương có sự khác biệt rất lớn, tư tưởng sẽ chênh lệch. Dù sao thì, tuổi tác hai người bọn họ cũng hơn kém hơn chục tuổi mà.

Mục Dương không nói lời nào, LK cũng chẳng buồn mở miệng. Hai người ngây ngốc cứ đứng như thế nay cũng thành, tựa như hai cây cột nhà, khiến ai cũng chú ý.

Cậu có chút nhịn không được, mắc gì phải cùng tên kia đứng ở chỗ này, hết như mấy thằng ngốc !

Mở trang web của shop ra, cậu bắt tay vào sắp xếp công việc của mình.

Nửa tiếng sau, Mục Dương vừa hút xong một điếu thuốc, mở lên khung hình ảnh của game, nhân vật vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, khỏi nói cũng biết, đối phương nhất định đang treo máy.

Chẳng biết nên làm như thế nào nữa, Mục Dương cảm giác vẫn nên nói với đối phương một câu đằng hoàng thì có vẻ tốt hơn.

[Đi trốn đây] Tôi treo máy.

Sau khi gửi đi mấy chữ kia, biết rõ đối phương đang treo máy sẽ không nhìn thấy, trong lòng Mục Dương cảm giác có phần bình tĩnh hơn.

[LK] Ủ, được.

[Đi trốn đây] Ặc, anh vẫn ở đó sao?

[LK] Ủ, vẫn chưa đi đâu cả.

[Đi trốn đây] À...

[LK] Tôi cũng treo máy, cho nên cũng để ở chỗ này.

[Đi trốn đây] Hiểu rồi.

Thật sự, Mục Dương bị dọa sợ, nhưng đó cũng chỉ là một cảm giác mơ hồ luẩn quẩn trong lòng không xác định rõ được. Hơn nữa, cảm giác này cũng không tệ lắm.

Mục Dương vốn ở trong khu nhà này từ rất lâu rồi, trước mặt là một khuôn viên đơn giản dành để trồng cây, cũng may chỗ này nằm gần khu trung tâm tập nập, giao thông tiện lợi. Tất cả nhu cầu cơ bản dành cho cuộc sống không thiếu thứ gì, ra khỏi cửa nhà là có đầy đủ các phương tiện đi lại. Duy chỉ có, một chút bất lợi chính là, bởi vì niên đại của căn nhà này tương đối lâu đời, cho nên thường xuyên bị thấm nước. Lại vừa vặn, WC ở đây được thiết kế ngay cạnh phòng khách, cũng vì tuổi của ngôi nhà đã lâu cho nên bố cục không hợp lý cho lắm. Bên trái phòng khách là phòng ngủ, WC thì bên phải, rồi đến nhà bếp, ban công của nhà bếp xoay ra cùng một hướng với WC, toàn bộ phòng ốc đều thiết kế theo hình chữ nhật. Ngay trước, hộ gia đình phía trên lầu là một đôi vợ chồng trung niên, làm gì cũng đặc biệt cẩn thận, mỗi lần dùng xong WC đều lau sàn thật khô, cho nên việc bị dột nước không có cách nào phát sinh. Nhưng đến lượt Lê Khải dọn về đây sẽ chẳng được vậy nữa, có lẽ cũng vì hắc nuôi chó trong nhà, cho nên đối phương phải thường xuyên mở vòi dội WC, khiến nước chảy tong tong. Đến Mục Dương ở dưới lầu cũng nghe được cả tiếng nước chảy.

Qua một thời gian dài, nước từ WC chậm chậm thấm xuống dưới, lan đến vách tường phòng khách của Mục Dương, khiến toàn bộ tường đều bị ẩm nước. Mục Dương vốn không chú ý đến việc này, bởi toàn bộ tường trong nhà đều được dán giấy màu sắc rực rỡ, nếu nhìn chưa kỹ căn bản sẽ chẳng thấy được. Huống chi, cậu lại là kiểu người vô ý vô tứ, không bao giờ chịu quét tước, làm vệ sinh nhà cửa, làm sao ngó được đến vách tường đây.

Cuối cùng, vừa dịp Mục Dương đang sử dụng đến WC thì một giọt nước vừa vặn rơi xuống ngay ót của cậu.

Mục Dương cảm giác có chút khó chịu, đang êm đẹp sao tự dưng nóc nhà lại rớt nước xuống vậy trời, rồi tiếp tới liền phát hiện kệ tủ gỗ để TV cũng thành ra mốc meo.

Lầu trên lại truyền tới tiếng nước chảy ào ào, Mục Dương vội vàng chụp lấu xàu chìa khoá, tròng vào một bộ quần áo đang hoàng, xỏ dép, vọt lên lầu.

Lê Khải vừa mở cửa liền nhìn thấy người đang đứng bên ngoài lại có chút buồn cười. Ánh mắt cậu chàng bắn ra tia nhìn đầy tức giận, vẻ mặt làm như hung thần ác sát, cực kỳ phẫn nộ. Chỉ có điều, cậu lại ăn mặc hết sức buồn cười, T-shirt thì ngược, chỉ may bên trong đều lộ ra ngoài, dưới chân hai chiếc giày không giống nhau, một bên là đôi xăng-đan, bên kia lại là giày da, bước đi bên cao bên thấp. Chẳng lẽ cậu không cảm thấy mất tự nhiên sao?

Lê Khải thu lại ánh mắt của mình, hỏi: “Có việc gì sao?”

Mục Dương chìa thẳng tay vào mũi Lê Khải mà kêu to: “Tiểu tử, nhà ngươi có đạo đức công cộng hay không a? Cả nhà ta đều thấm đầy nước kia, ở dưới lầu nhà ngươi thật là chẳng hay ho chút nào!”

Được thôi, lần trước còn gọi thúc thúc, kì này kêu luôn tiểu tử, cấp bậc bị chìm xuống hàng thấp nhất.

“Làm sao vậy?”

“Đi đi, theo ta xuống dưới lầu mà xem, nhà ta bây giờ người cũng không thể ở được nữa, đều do người làm hại đó!” Mục Dương vừa nói vừa chạy xuống dưới, vừa được hai bước liền chẳng quên quay đầu lại nhìn, sợ người kia không chịu đi cùng mình.

Lê Khải khép cửa cẩn thận, rồi cũng xuống theo.

Mục Dương trở vào nhà, bật công tắc đèn, toàn bộ căn phòng sáng lên, đẩy rộng cánh cửa, rồi hướng về phía Lê Khải kêu to: “Đừng có chạm chỗ này chỗ nọ, mau nhìn xem kiệt tác của nhà ngươi kìa.”

Lê Khải kia vẫn bày ra bộ dáng không chút hoang mang, nhấc chân bước vào bên trong nhà Mục Dương, sau đó nhíu mày. Căn nhà này thật bừa bộn, nơi nơi đầy rẫy mấy thứ đồ linh tinh, sô pha thì chất vô số quần áo, ở trên là mấy túi thức ăn đủ loại kiểu dáng.

Lê Khải vốn có bệnh thích sạch sẽ khá nghiêm trọng, cụ thể đến mức độ nào thì hẳn chưa từng kiểm tra thử. Dù sao thì, mỗi ngày về đến nhà, chuyện thứ nhất người này làm chính là thay quần áo, mấy thứ trên người lúc ở bên ngoài đều phải thay ra hết, sau đó ít nhất phải dùng sữa tắm rửa tay. Sau khi rửa tay, hẳn lại bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, quét tước đến khi trong phòng chẳng còn lấy một hạt bụi mới chịu thôi, quét xong lại rửa tay lần nữa. Lần trước Mục Dương vào nhà kiểm tra đồng hồ nước, hẳn đang chuẩn bị lấy dép lê đưa cho cậu thì đối phương đã dẫm chân vào bên trong. Việc này vốn đụng phải chỗ mẫn cảm của người này, hẳn chỉ hận không thể ném cậu ra ngoài ngay lập tức. Mục Dương đi rồi, Lê Khải lại phải tổng vệ sinh nhà cửa lần nữa, sau khi bận rộn cả ngày thì mệt đến chết được.

Cho nên những người có bệnh thích sạch sẽ nặng giống hẳn, vốn sẽ không chịu nổi tình cảnh trước mắt. Trong mắt Lê Khải, nhà Mục Dương cứ như một bãi phế thải, ngay cả trong không khí cũng mang theo một mùi kì quái.

Lê Khải lùi ra đến cửa, bình thản mở miệng nói: “Cậu gọi tôi xuống đây, là để khoe xem nhà mình có bao nhiêu bừa bãi sao?”

“Bull shit!” Mục Dương nhìn vách tường nhiễm điện kia, con người đảo một cái, trong đầu bật ra một ý tưởng hay ho, “Nhà ngươi đứng xa vậy làm chi? Mau tới đây đi, sờ thử bức tường này, tất cả đều bị ướt hết nè! Có chỗ còn đọng cả nước nữa! Đám nước này đều là từ nhà ngươi chảy xuống không đó!”

Lê Khải a lên một tiếng, đứng yên không nhúc nhích.

“Nhà ngươi a cái rắm! Mau tới đụng thử một chút, miễn trách ông đây nói oan cho nhà ngươi!”

“Quên đi, tôi thấy rồi. Chỉ có chỗ này bị thấm nước thôi sao? Còn những chỗ khác, kiểm tra chút đi, tôi sẽ phụ trách.” Lê Khải nói xong, chân vẫn chưa nhúc nhích nửa bước.

Mục Dương có chút thất vọng ngoài ý muốn. Thất vọng bởi không thể trêu đùa đối phương, ngoài ý muốn là vì người bình thường gặp phải chuyện này chẳng phải đều tìm cách trốn tránh trách nhiệm sao, không nghĩ tới tên đàn ông này còn hành xử rất có đạo lý.

Người kia cũng đã hứa hẹn sẽ phụ trách, Mục Dương nhẹ nhõm thở ra một hơi, trong lòng có chút xiu vui vẻ, “Người anh em, anh đã nói những lời này thì tôi yên tâm rồi. Ngày mai tôi tìm thợ đến sửa chữa, đến lúc đó anh nhớ xuống xem một cái.”

“Ừ.” Lê Khải cũng đồng ý.

Mục Dương tăng hắng cổ họng, cố gắng kéo dài thanh âm, vừa nói vừa dựa vào tường, “Được rồi! Anh về trước đi—”

Dòng điện vẫn như cũ chạy xuyên qua thân thể, một tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

“Ồi, má tôi ơi, mình như thế nào lại quên tường này có điện chứ...” Đăng bởi: admin

12. Chương 12: Ngày Đầu Chung Sống

CHƯƠNG 11: NGÀY ĐẦU CHUNG SỐNG

Ngày hôm sau, Mục Dương còn đang trong mộng, Lê Khải đã dẫn theo một vị sư phó chuyên về trang trí phòng ốc tới trước nhà cậu.

Bác sư phó đứng trong nhà, nhìn quanh một vòng, sờ sờ bức tường bị ngấm nước ướt nhẹp, rồi rầm một cái, đem giấy dán tường xé toạc xuống, tiếc nuối nói: “Mấy chỗ này đều mốc meo hết cả rồi, mặt tường đều phải sửa lại hết.”

“Ai, không biết loại giấy dán tường tôi dùng còn bán hay không nữa.” Mục Dương có chút khó xử, nguyên lai lúc cậu mua giấy dán tường đã phải ngồi lựa thật lâu mới chọn được kiểu này. Lúc ấy chủ tiệm còn khen mắt nhìn của cậu thật tốt, loại giấy dán tường màu đào rực rỡ này số lượng có hạn, tuy rằng quý nhưng rất ư độc đáo, nếu không mua ngay, sau này muốn cũng chẳng còn.

Mục Dương thở dài, bác sư phó cũng thở dài theo, “Giấy dán tường này thật đẹp, chính là kiểu dáng này hơi khó tìm, muốn mua được giống hệt như vậy, chúng ta còn phải lùng sục một chút.”

“Không cần, đổi lại thành tường trắng xanh là được.” Lê Khải đứng ngay cửa điều động, mắt nhìn về phía phòng ngủ, đôi mày nhăn nhú lại, “Tiện thể đem tường phòng ngủ đổi lại trắng xanh luôn.”

Nghe xong lời kia, Mục Dương cảm thấy có phần bất khả tư nghị, đây rốt cuộc là nhà ai vậy?

Cậu ngược đầu hướng về phía hai người lớn tiếng: “Ai bảo để tường trắng xanh? Tôi muốn giấy dán tường màu mè hoa lá!”

Bất đồng ý kiến của hai người khiến cho bác sư phó thực khó xử, hết nhìn Mục Dương lại liếc sang Lê Khải, vẻ mặt vô tội.

Mục Dương còn muốn lý sự gì đó, nhưng Lê Khải nghiêm mặt lại, quay đầu ra cửa, căn bản không thèm để ý đến cậu nữa.

Mục Dương tức đến hộc máu! Tên đàn ông kia thực sự chẳng bình thường! Không theo ý hấn, hấn cũng không buồn nhìn xem sắc mặt người ta?!

Bất đắc dĩ đành phải buông tha, Mục Dương khoát tay, “Đổi đi, đổi đi...”

Lúc này, Lê Khải mới quay đầu lại, cùng bác sư phó thương lượng chi tiết trang trí lại phòng.

Mục Dương lắc đầu thở dài, trong xã hội hiện tại, ai có tiền, kẻ đó mới là đại gia!

“Thành! Liền làm thế đi!” Bác sư phó đồng ý, “Bất quá, vì toàn bộ nhà đều phải quét vôi lại nên không thể ở được.”

“Không được ở trong nhà, vậy tôi đi chỗ này đây?” Mục Dương có chút muốn ngắt, phòng ngủ cũng đâu có ngấm nước, mắc gì phải sửa chữa, đây chẳng phải dư thừa sao!

Bác sư phó nhìn nhìn Lê Khải, lại quay đầu về phía Mục Dương nhếch mép cười to, “Chỉ có thể ở lại trong nhà thúc thúc cậu mà thôi!”

Mắt nhìn của bác sư phó này nhất định có vấn đề!

Hai người đầu đầu hắc tuyến, trong lòng cùng nảy ra suy nghĩ giống nhau.

Mục Dương hỏi: “Cái này làm mất khoảng bao lâu?”

“Nhanh nhất cũng một tuần đi, dây điện này nọ đều phải đổi, quét lại vôi tường cần đến vài ngày.” Bác sư phó liệt kê ra.

Mục Dương buồn bực cúi thấp gương mặt nhỏ nhắn, “Lâu như vậy sao...”

“Không lâu đâu, tôi sẽ cố hết sức làm thật nhanh, hai người đem mấy thứ linh tinh dọn dẹp một chút, trước tôi ra ngoài mua chút vật liệu.” Bác sư phó sau khi nói xong liền rời đi.

Mục Dương cũng không nghĩ đến việc ở trong nhà Lê Khải. Thứ nhất, hai người không qua lại gì mấy. Thứ hai, cậu chẳng bao giờ muốn ở cùng một ông chú lạnh lùng, cổ lỗ sĩ còn mắc bệnh thích sạch sẽ nữa.

Mục Dương lấy điện thoại cầm tay, nhấn số Phùng Tinh. Điện thoại đổ chuông thật lâu mới thấy Phùng Tinh tiếp, thanh âm lười biếng từ trong tai nghe truyền tới, giống như còn chưa tỉnh ngủ.

“Này, Dương tử đó a, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì to tát đâu, chính là nhà tôi...”

Còn chưa nói hết, Mục Dương nghe được trong tai nghe của di động từ phía khác truyền đến một giọng nói xa lạ, “Ai mới sáng sớm như vậy đã gọi điện thoại vậy? Ôn chết được! Ngày hôm qua bị anh chèn ép cả đêm, bây giờ cả người rã rời hết cả—”

Bụng dạ Mục Dương khẽ chấn động, Phùng Tinh như thế nào lại ngủ chung với một tên con trai khác vậy?

Người kia giọng điệu nói chuyện có chút nũng nịu, nhưng Mục Dương dám khẳng định đối phương tuyệt đối là con trai!

Đối với phát hiện này, Mục Dương có phần khó chịu. Nguyên lại, lúc ở trường, Phùng Tinh là bạch mã vương tử trong mắt nữ sinh, soái khí toả như ánh mặt trời, đối xử với ai cũng ôn hoà lễ phép. Xung quanh đối phương là đủ loại người theo đuổi, mà anh chàng kia quan hệ với đám con gái cũng rất hoà hợp, nhưng mãi đến khi tốt nghiệp cũng không chịu quen ai, thì ra là thường xuyên ở chung với mấy thằng nhóc con làm chuyện ái muội. Mục Dương cũng từng hoài nghi, nhưng không có chứng cứ rõ ràng, có lẽ do Phùng Tinh che giấu giỏi đi. Hai người ở cùng một chỗ giống như bạn bè thân thiết, cãi nhau ầm ĩ cũng chưa từng kéo tới đề tài này, bề ngoài đối phương thật sự không nhìn ra là gay.

Phùng Tinh ở đầu bên kia còn nói cái gì đó, Mục Dương cũng mặc kệ, trực tiếp treo máy. Cậu không kỳ thị đồng tính luyến ái, cũng chẳng phải không chấp nhận được. Chính là trong lòng có chút tức giận, làm bạn bè nhiều năm như vậy, thế nhưng tên kia vẫn có chuyện gạt mình. Cứ tưởng giữa hai người chẳng còn bí mật gì chưa nói ra, giờ đây biết được chân tướng, cậu cảm giác như là bị lừa mắc mưu.

Mục Dương cười khổ một cái, ngồi lên mép tay dựa sofa, nhìn Lê Khải mà nũng nịu, “Thúc thúc, tôi không có chỗ nào để đi, ở lại nhà anh có được không?”

Lê Khải im lặng thật lâu, vừa lúc Mục Dương tính đã bỏ cuộc, mới mở miệng đáp, “Có thể, nhưng từ nay về sau, chuyện gì cũng phải nghe lời tôi.”

“Được.” Mục Dương thiệt không muốn lưu luyến đầu đường, đành phải ăn nói khép nép.

“Cậu đem mấy thứ linh tinh này dọn dẹp lại cho gọn rồi trở lên lầu, nhớ phải thay quần áo luôn.” Lê Khải nhìn đám quần áo bẩn trên sofa, nói thêm: “Ý tôi nói là quần áo sạch cất trong tủ ấy.”

“Được! Được! Được!” Nếu không phải nhờ vả đến hẳn, Mục Dương thật muốn lấy cái tô ném mạnh vào đầu đối phương. Cái đồ tính cách cổ quái, lại có bệnh thích sạch sẽ, còn nói năng dài dòng, trách không được đã ba mươi còn chưa kết hôn!

Nhìn theo bóng dáng người đàn ông kia đã trở lên lâu, Mục Dương bắt đầu dọn dẹp phòng, cũng may trong nhà không nhiều thứ lắm, cứ đem mấy món linh tinh nhét vào trong tủ quần áo, rồi dùng bao nylon bọc lại mấy món đồ dùng khác, thế này cũng có thể tính là thu dọn xong đi. Vừa lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, cậu lại phát hiện quần áo còn chưa thay ra, Mục Dương có chút ảo não, quần áo này là lúc rời giường vừa mới thay vào, thế mà mới không mặc được một tiếng đồng hồ mà phải đổi, rõ ràng còn rất sạch a!

Mục Dương vác theo một túi lớn rồi trèo lên lầu trên. Cửa nhà Lê Khải không khoá, chỉ khép hờ lại, phía trước còn để một đôi dép lê, đẩy mở cánh cửa, trông thấy sàn nhà bóng loáng liền khiến tâm tình người ta buồn bực.

“Nhớ đổi dép vào.” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của đối phương truyền ra từ trong phòng khách.

Mục Dương bĩu môi, đem chiếc túi ném sang một bên, rồi ngồi xổm xuống, vừa tháo giày ra, vừa nói: “Anh chắc còn chưa biết tên tôi đi? Hiện tại, quan hệ giữa chúng ta là cùng ở chung, dù sao cũng phải biết để mà xưng hô nữa chứ. Tôi tên là Mục Dương, Mục trong Mục Niệm Từ, Dương trong Dương Khang.”

Mục Dương vừa nói xong liền thấy Lê Khải quay đầu nhìn lại mình, “phụt” một tiếng rồi nở nụ cười, “Tên này là do ba tôi đặt. Ông ta là một người mê Kim Dung, không giống những kẻ bình thường khác. Ông ấy không thích Quách Tĩnh, Hoàng Dung, ngược lại đi mê Dương Khang cùng Mục Niệm Từ, vừa đúng chúng ta họ Mục, thế là có cái tên. ‘Mối tình của Mục Dương, dùng cả sinh mệnh để yêu nhau, cảm động sâu sắc vô cùng a!’, đây là nguyên văn ba tôi nói đó. Ông già này chính là sến súa vậy đấy.”

“À...” Lê Khải đứng lên, cầm chiếc túi của Mục Dương để lên xô pha, xoay người trở vào trong nhà vệ sinh, “Tôi tên Lê Khải, đứng lên, đi rửa tay ngay.”

Mục Dương cẩn thận cúi nhìn hai tay mình, trắng nõn sạch sẽ, một chút bụi bẩn cũng không có, vì cái gì, vô duyên vô cớ phải đi rửa tay chứ?

“Từ nay về sau, chuyện đầu tiên sau khi trở về từ bên ngoài là phải thay ngay quần áo, có biết chưa?” Lê Khải thấy Mục Dương vẫn đứng im không nhúc nhích, tiếp tục lập lại: “Lại đây.”

Mục Dương thử dò hỏi: “Chẳng lẽ xuống lầu mua vài thứ, trở lại cũng phải thay quần áo mới sao?”

“Đúng vậy.”

“Khỉ! Phiền chết được!” Mục Dương như muốn ngắt, thói quen sinh hoạt của người này biến thái quá đi mất!

Lê Khải tiếp tục nhắc: “Không được chửi thề.”

Mục Dương muốn điên rồi, “Này không phải chửi thề, chỉ là quen miệng cảm thán thôi!”

Lê Khải nói: “Vậy cậu thay đổi thói quen của miệng đi.”

“Không sửa ngay được!”

“Sửa sẽ được.”

“Mơ à!”

“Sửa ngay!”

“Mơ đi!”

...

Lúc trở lại trong phòng, bụng dạ Mục Dương ngập ngụa tức giận không có chỗ trút ra, đành phải cắn răng cãi tà quy chánh. Trong lòng cậu có một dự cảm, bảy ngày tiếp theo đây, chính là giai đoạn khó khăn nhất trong đời mình.

Rửa tay xong đi ra, Lê Khải chuẩn bị đi làm. Mục Dương nhìn nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn mười giờ, cậu đột nhiên có chút tò mò về công việc của Lê Khải. Bộ dạng đối phương xem thật nhàn nhã, hẳn không phải nhân viên văn phòng bình thường. Lần trước ở bệnh viện cũng vậy, đến tận giữa trưa mới phải đi làm, chẳng lẽ người này mở công ty làm ông chủ, cho nên mới không bị người ta quản chế?

Mục Dương sửa soạn lại người ngơ, vốn định lên mạng chơi một chút, nhưng cậu vốn không phải loại người chẳng biết xấu hổ mà vô tư dùng máy tính của người khác, cuối cùng nhàn rỗi hết việc làm, đành phải xuống nhà dưới tìm bác sư phó lắm nhảm thôi vậy.

Bác sư phó là người nhiệt tình lại hay nói, có năng lực, chân tay lanh lẹ, vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm với Mục Dương.

Bác hỏi: “Thức thức của cậu đâu rồi?”

Mục Dương giải thích, “Anh ta không phải thức thức tôi. Người này là hàng xóm ở trên lầu thôi, bây giờ đi làm rồi.”

Bác sư phó có chút tò mò, “Không phải thức thức cậu mà nhiệt tình vậy sao?”

Mục Dương tiếp tục giảng giải, “Còn không phải sao, WC nhà anh ta làm ngấm nước xuống nhà tôi đó.”

Bác ta lúc này mới hiểu ra, “À vậy! Hai người làm hàng xóm chắc quan hệ không tồi, tôi rất là khó mời nha.”

Mục Dương lại nói: “Bình thường thôi hà, anh ta mới đến đây chưa bao lâu, mọi khi cũng không hay gặp gỡ.”

Bác sư phó bị bất ngờ, lại nói rất chắc chắn: “Ai dà! Vậy con người cậu ta không tồi ha.”

Lần này, đến phiên Mục Dương cảm thấy tò mò, “Sao lại không tồi?”

Bác thợ phó làm ra bộ dạng từng trải, “Dám chịu trách nhiệm đó! Loại chuyện này tôi gặp qua rồi, rất nhiều người thường tìm cách trốn tránh trách nhiệm, có trường hợp còn kiện lên cả toà án nữa đó!”

Mục Dương gật đầu, “Ừ, đúng thật như vậy.”

Bác sư phó bất ngờ cười một cái, “Hắc hắc, cậu ta đối với cậu rất tốt đó!”

Mục Dương hơi ngạc nhiên, “Ừ... Cái này bác cũng nhìn ra à?”

Trong lòng bác sư phó dạt dào đắc ý, “Chuyện này là đương nhiên! Tôi vừa thấy đã nhận ra! Cậu ta vừa này còn cố ý nhắc vật liệu phải dùng loại tốt nhất, còn tiện thể nhờ làm cho cậu một cái kệ TV mới. Tôi nói tôi không phải thợ mộc, cậu ta lại bảo đi mua một cái khác, hoặc nhờ người đóng, sau đó mình trả thù lao cũng được.”

Mục Dương bình tĩnh đại ngộ, có hơi cảm động, “Như vậy sao... Tôi chưa có biết nữa...”

Bác sư phó bắt đầu nghị luận thêm, “Có lẽ cậu ta muốn cho cậu một cái bất ngờ?!”

Mục Dương nhanh lắc đầu, chẳng biết nói thế nào nữa, “Bất ngờ? Bác suy nghĩ nhiều quá rồi...”

Đáy mắt bác sư phó tựa chừng nổi lên tầng tầng ánh sáng hồng lấp lánh lánh, “Ồ đâu đó trong những góc ngách của thành phố này, có một người vẫn lén lút, chăm chú dõi theo cậu, yên lặng hy sinh mà không để cho cậu biết, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ lấy cậu. Mãi cho đến một ngày, cậu lại phát hiện ra, người đó ở căn hộ ngay trên lầu mình, lầu trên lầu dưới, thật là lãng mạn nha!”

Mục Dương trong đầu nổi hắc tuyến, vị sư phó này thiệt có tâm hồn của một thiếu nữ hoài xuân nha, “Bác ơi, bác thế nào không làm tiểu thuyết gia đi? Tôi là con trai...”

Bác sư phó lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn Mục Dương một cái, vẻ mặt thất vọng, “Tôi biết! Tôi ảo tưởng một chút không được sao?”

Mục Dương xem chừng không chịu nổi ông bác, “Tôi đi đây, bác ảo tưởng tiếp nhé...”

Bác sư phó cuối cùng kết luận thêm một câu, “Mặc kệ nói thế nào nữa, cậu ta là người tốt, đối đãi với cậu rất được, thời gian ở chung nhớ cư xử cho tốt đó!”

Mấy lời này thì Mục Dương rất đồng ý. Lê Khải không những bồi thường thiệt hại, còn chịu chứa chấp cậu. Hẳn rõ ràng có bệnh thích sạch sẽ, lại miễn cưỡng chấp nhận ở cùng nhà với một người xa lạ. Tuy rằng đối phương thoát nhìn có chút lạnh lùng, kỳ thật nội tâm người ta cũng rất ấm áp.

Lúc này, trong lòng Mục Dương xảy ra chút thay đổi nho nhỏ, nếu theo như người ta nói, trong bảy ngày tới đối diện với đối phương, cũng không quá khổ sở đi. Đăng bởi: admin

13. Chương 13: Hiểu Lâm Nho Nhỏ

CHƯƠNG 12: HIỂU LÂM NHO NHỎ

Lúc Lê Khải trở về, Mục Dương lên nhìn đồng hồ, phát hiện mới hơn ba giờ chiều một chút. Cậu liền hỏi: “Anh tan tầm rồi?”

Lê Khải ừ một tiếng, đi vào phòng ngủ, thuận tay đóng cửa lại.

Mười giờ đi làm, ba giờ đã hết ca, điều này khiến Mục Dương càng thêm tò mò về công việc của đối phương.

Mục Dương trong lòng tự cân nhắc trước nên làm thế nào để tra hỏi vấn đề này. Cửa phòng mở, Lê Khải từ bên trong đi ra, trên người là quần áo sạch sẽ vừa mới thay xong.

Mục Dương thật sự không thể hiểu nổi người đàn ông đứng trước mắt mình, thay quần áo còn phải trốn trong phòng, cũng đâu phải mấy bé gái này nọ, mắc gì phải hành xử kỳ quái như vậy!

Trông thấy đối phương đi về phía nhà vệ sinh, Mục Dương cũng tò tò theo sau, làm bộ băng quơ hỏi: “Anh là nghề gì vậy? Xem chừng thật nhẹ nhàn a? Sớm như vậy đã tan ca rồi.”

“Ừ.”

Này coi là câu trả lời được sao?

Mục Dương biết, muốn moi thông tin từ miệng người này, coi bộ còn khó hơn lên trời đây.

Mục Dương nhìn người đàn ông nọ bắt đầu rửa tay một lần rồi một lần nữa, rõ ràng đã rửa, hẳn vẫn không hài lòng, nhìn nhìn một hồi lại đưa tay bỏ dưới vòi nước.

“Anh đây là mắc một loại bệnh.” Mục Dương nhắc. Những tưởng chỉ là một loại thói quen bất thường trong cuộc sống, nhưng hiện tại có thể thấy, rõ ràng thuộc loại bệnh tâm lý, là chứng ám ảnh cưỡng chế.

Mục Dương nói vậy, Lê Khải cũng không tức giận, chỉ dịch người trở lại, rút tay về.

Mục Dương cười cười, tay với lấy khăn mặt đưa cho hắn, “Mau lau tay đi, tay đều bị anh rửa đến hư luôn rồi.”

Lê Khải nhận lấy khăn mặt, vẫn không nói tiếng nào, lau tay xong thì treo khăn lại chỗ cũ.

Đàn ông loại này, tính tình không nóng chẳng lạnh, khiến Mục Dương chẳng thấy thú vị tí nào, mặc kệ nói cái gì, hẳn cũng không buồn để ý, thật sự khiến người ta bức bối.

Mục Dương dựa vào bức tường bên cạnh, cười nói: “Anh chắc cũng gần bốn mươi rồi đi?”

Đúng vậy, Mục Dương là cố tình nói thế, cậu thật mong được nhìn thấy bộ dạng bị chọc tức của đối phương.

Kỳ thật, Lê Khải thoát nhìn, nhiều nhất cũng chỉ mới đầu ba mươi thôi, mặt mũi cương nghị, có góc cạnh rõ ràng, ánh mắt trầm tĩnh, khó giấu được sự sắc bén. Dáng người ước chừng cao khoảng một mét tám. Hắn mặc trên người chiếc áo trắng ngắn tay cùng quần thể thao, để lộ ra ngoài cánh tay thoát nhìn khá rắn chắc hữu lực, hẳn là thường xuyên đến phòng thể hình tập luyện. Chẳng giấu được, Mục Dương vốn rất hâm mộ kiểu vóc dáng này, cao lớn dũng mãnh, rất có phong thái đàn ông nha! Cứ thế, ánh mắt cậu chẳng chút kiêng nể, quét tới quét lui trên người đối phương, chẳng buồn che giấu sự hâm mộ của mình.

“Ba mươi hai.” Lê Khải thản nhiên nói, rời khỏi WC.

Người kia càng tỏ ra bình thản, Mục Dương càng muốn bồn cọt hần, tiếp tục theo đuôi, khoa trương nói: “Oa! Anh lớn hơn tôi cả một giáp! Chúng ta đều là tuổi Dê nha! Gọi anh thúc thúc rất hợp luôn! Chỉ có điều khiến anh già hơn một chút thôi, hắc hắc!”

Lê Khải và Mục Dương có một đặc điểm giống nhau, chỉ cần là lời bọn họ không muốn nghe, lập tức có thể tự động đào thải, hoàn toàn chẳng quan tâm nữa

Mục Dương thấy Lê Khải không buồn để ý tới mình, lại vẫn chen thêm, “Chó của anh đâu? Cả ngày nay đều chưa thấy nó a?”

“Đưa đến cửa hàng thú nuôi rồi.” Lê Khải lại bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

“À, ra là thế.” Mục Dương gật gật đầu, lại hỏi tiếp: “Anh rõ ràng có bệnh thích sạch sẽ, sao lại còn nuôi chó nữa? Mấy con chó trên người luôn có mùi thối, anh cũng chịu được sao?”

“Trên người Diễm Diễm không có mùi.” Nhắc tới thú cưng của mình, thái độ nói chuyện của Lê Khải mềm đi rất nhiều.

Mục Dương không tin, cười nói: “Trên người nó nếu không có mùi, anh còn đưa đến cửa hàng thú nuôi làm gì?”

“...”

“Nói thật nha, tôi cảm thấy anh không giống loại người thích nuôi chó, chẳng lẽ đây là chó do bạn anh nhờ nuôi giúp sao?”

Vừa dứt lời, Mục Dương liền cảm thấy ánh mắt Lê Khải như là trở nên ảm đạm đi, không còn chút ánh sáng, động tác tay cũng ngừng lại. Cậu bèn hỏi thử: “Tôi đoán đúng rồi?”

Lê Khải không trả lời, cầm giẻ lau đi vào phòng ngủ. Gặp người bình thường, trong tình huống bị bỏ qua không thèm nói chuyện như vậy, đã sớm thức thời, tiêu sái quay đi, nhưng Mục Dương đây là loại người đặc biệt thích cù nhây, nếu chưa đạt được mục đích của mình sẽ không bỏ cuộc. Cậu tiếp tục theo vào phòng ngủ, trêu chọc nói: “Nhất định là tôi nói trúng rồi! Bạn của anh cũng có thẩm mỹ độc đáo quá đi, như thế nào lại nuôi loại chó dữ tợn như vậy. Bình thường anh vẫn lủi thủi một mình, tôi còn nghĩ anh không có bạn bè hay người thân nữa đó!”

Lê Khải liếc nhìn Mục Dương một cái, sắc mặt có hơi khó coi, muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống.

Mục Dương xem chừng còn chưa ý thức được đối phương đã tức giận vài phần, còn đang lải nhải tiếp, “Người nhà anh đâu? Cũng ở trong thành phố này sao? Anh có bạn gái không a? Khụ, xem chừng là không có ha, phụ nữ đại đa số đều rất yếu ớt, tính cách anh lại lạnh như băng thế này, người bình thường nhất định đều chịu không nổi.”

Tuôn xong một tràng tự hỏi tự suy, đối phương vẫn không buồn để ý. Mục Dương có chút ảo não, sống đến từng này tuổi, cậu còn chưa từng gặp được người thế này, mặc kệ cậu nói cái gì, hần cũng chẳng để tâm tới, thật giống như đang nói với không khí, làm cho người ta cảm thấy bất lực.

“Bày đặt thần bí!” Mục Dương trợn mắt với hần, rất ư hèn mọn.

“Cái gì?” Cuối cùng, mãi đến lúc này, người kia mới có phản ứng.

“Hỏi cái gì cũng không thèm nói, còn không phải bày đặt thần bí sao?”

Đây cũng là lần đầu tiên Lê Khải đụng phải loại người thích hỏi đến căn nguyên gốc rễ chuyện của người ta. Hần vốn không thích kẻ khác chen chân vào cuộc sống của mình, có thể chịu đựng để cho Mục Dương ở lại đây đã là một ngoại lệ, nhưng đối phương lại vi phạm nguyên tắc của hần. Lê Khải nhìn Mục Dương, rồi thản nhiên trả lời: “Chuyện của tôi, cậu không cần phải biết.”

Nghe xong câu này, Mục Dương ngây ngẩn cả người, trong lòng giống như bị một vật nặng đè lên, chợt thấy hoảng hốt!

Đúng vậy, bọn họ chẳng qua chỉ là hàng xóm, chuyện riêng của người ta, cậu có quyền gì hỏi đến đây?!

Mục Dương hiểu ra đạo lý này, trong lòng liền cảm giác không được thoải mái. Suy nghĩ trong đầu khó mà kìm nén được, chỉ cần nhìn cách chơi của LK trong game, cậu từ sớm đã hiểu, đối phương có thể đem nhân vật chức nghiệp phụ trợ như thuật sĩ biến thành công kích, hơn nữa thao tác, kỹ xảo đều là hạng nhất. Đối với một người thành thạo PK lâu năm như cậu, lúc ấy bản thân cũng rất ngưỡng mộ LK. Xưa nay vốn anh hùng đều mến mộ anh hùng, cậu cảm thấy chính mình và LK đều có thực lực ngang nhau, cho nên trong lòng cũng ôm tâm tư muốn cùng đối phương so tài một phen. Sau này LK phát hiện ra thân phận cậu, rồi chém giết vài phen, tâm tình bản thân lại thay đổi, coi người kia như cừu nhân, dốc lòng muốn trả thù. Chính là, cậu ngàn vạn lần không nghĩ tới người hàng xóm trên lầu kia đích thị LK ngoài đời. Cậu bề ngoài cố làm bộ bình tĩnh nhưng vốn trong lòng phải trải qua một thời gian rất lâu mới tiêu hoá xong sự thật này. Rồi sau này, bản thân lại cảm giác thú vị, giống như mình ở trong tối, đối phương ngoài chỗ sáng, hẳn như thế nào cậu liền có thể biết được, như vậy ngày báo thù chỉ còn đếm bằng đầu ngón tay mà thôi. Tiếp theo đó, trải qua ít chuyện vụn vặt trong cuộc sống, cậu lại phát hiện bề ngoài lạnh lùng của người kia vốn chỉ là vỏ bọc, kỳ thật bên trong vốn rất ôn nhu. Mục Dương sau khi tốt nghiệp đại học liền ở lại trong nhà, không có bước ra ngoài xã hội, tiếp xúc qua nhiều loại người, đầu óc vì vậy có vẻ đơn thuần. Chỉ cần người khác đối xử tốt với cậu, bản thân liền cho rằng chính mình là đặc biệt trong mắt người ta, cậu cũng tự nhủ phải đối đãi tốt lại. Bạn bè thì phải thẳng thắn với nhau, vừa rồi cậu hỏi nhiều như vậy, chính là muốn hiểu biết thêm về đối phương. Bản thân cậu cảm thấy, hiện tại bọn họ ở cùng nhau thế này, có thể xem là bạn bè đi, bằng không, Lê Khải chẳng việc gì phải bỏ sức lo chuyện của cậu.

Mục Dương nghĩ, chẳng lẽ đây là đền bù thôi sao? Kỳ thật, người ta vốn chẳng xem cậu là bạn. Bằng không hẳn sẽ chẳng nói ra những lời tổn thương thế này.

Nở một nụ cười như là hơi tự giễu, Mục Dương xoay gót, rời khỏi phòng ngủ. Ban đầu, cậu vốn muốn cảm ơn người ta, nhưng hiện tại chẳng thốt ra được tiếng nào nữa.

Lê Khải dọn dẹp nhà xong, ngay lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, lại phát hiện Mục Dương đang nhìn mình.

“Tôi đi đón chó về.” Lê Khải nói với cậu.

Mục Dương hừ một tiếng, xoay đầu sang phía khác.

Khoẻ miệng đối phương, hiếm khi nhếch thành nụ cười kín đáo.

Đã hơn năm giờ chiều, Lê Khải vẫn chưa trở lại. Mục Dương nằm dài trên sofa hờn dỗi nửa ngày chợt cảm thấy đói bụng, để cho tiện, cậu liền chạy xuống cửa hàng tạp hoá ngay dưới nhà mua về hai gói mì ăn liền. Lúc trở lại, tay cũng chẳng thêm rửa, quần áo không thay mới, còn cố ý đi vài vòng từ phòng khách đến phòng ngủ rồi trở ra, xong mới chịu cởi giày.

Vừa mở ra gói mì ăn liền, Lê Khải trở về, trên tay cầm theo mấy bọc đồ ăn. Điểm Điểm đi phía sau hẳn, vừa trông thấy Mục Dương liền lớn tiếng sửa.

Mục Dương phụng phịu, trừng mắt liếc Điểm Điểm một cái.

Lê Khải nhìn thấy thứ trên tay Mục Dương, vừa bước vào nhà bếp vừa nói: “Đừng ăn cái đó, không có dinh dưỡng, cơm chiều để ăn chung với tôi.”

Có thể không cần ăn mì gói, Mục Dương đương nhiên sẽ vui vẻ, vừa định tiến lên xem Lê Khải mua về những gì liền bị Điểm Điểm chặn lại. Con chó trừng mắt liếc cậu, kêu ăng ẳng.

Điểm Điểm vốn đã dữ tợn, Mục Dương so với nó còn muốn hung hăng hơn, hai mắt trợn lên, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Mày lại ngứa ngáy sao?! Còn nhớ lần trước tao dạy dỗ thế nào đi?!”

Điểm Điểm coi bộ vẫn nhớ rõ sự kiện lần trước, trong lòng có chút chột dạ, cúi thấp đầu nép vào bên cạnh Lê Khải.

Trông thấy màn kịch kia, Lê Khải chợt thấy buồn cười, cùng một con chó tính toán chi li như vậy, rõ ràng là một thằng nhóc chưa lớn nổi mà.

Lê Khải làm bốn món, một canh, thịt heo xào tiêu xanh, cá chép hấp, cà chua xào trứng, súp nấm hương và rau xanh, đều là những món ăn thông thường, nhưng đối với Mục Dương thì thật phong phú. Đối với một

đại trạch nam bình thường ít khi rời khỏi nhà, một ngày ba bữa đều là mì ăn liền, cậu đã thật lâu không có đụng vào đồ ăn nấu ở nhà, tuy rằng như vậy nhìn rất bình thường nhưng lại khiến trong lòng len lỏi âm ập.

Mục Dương giúp đem đồ ăn bày ra bàn, ngây ngô cười ha ha, “Ồ chỗ anh, lại ăn của anh, thật là ngại quá đi!” Tuy rằng ngoài miệng nói mấy câu khách sáo vật thôi, nhưng hành vi của cậu lại chẳng chút nào khách khí, tùy tiện ngồi xuống bàn ăn, bốc lên một miếng nấm hương bỏ vào miệng, vừa ăn vừa cười, “Ừ, ăn rất ngon! Tay nghề nấu ăn của anh không tồi!”

Có lẽ bị nụ cười của Mục Dương cuốn hút, mặc kệ cậu dùng tay bốc đồ ăn, Lê Khải cũng chỉ hơi nhú mày, nhưng chẳng buồn so đo, ngay cả câu cửa miệng “Trước khi ăn cơm phải rửa tay” cũng chưa kịp nói.

Suốt bữa cơm, Mục Dương luôn miệng khen đồ ăn thật ngon, cậu còn bày ra vẻ mặt chờ mong đối với Lê Khải, tựa như, nếu cả đời đều được ăn ngon như thế này thì tốt biết chừng nào!

Biểu cảm trên mặt Mục Dương tràn ngập thỏa mãn cùng sung sướng. Lê Khải tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng cũng thật hả hê. Ngày trước hắn từng nghĩ, mỗi ngày tan tầm sớm, trở về sớm một chút, vì người kia tỉ mỉ chuẩn bị cơm. Kết quả, đối phương lại bảo cách sống khuôn khổ cứng nhắc thế này làm y cảm thấy chán ghét. Vậy mà hắn lại từng muốn vì đối phương làm đồ ăn cả đời, hiện tại nhớ lại liền thấy bản thân quả là ngây thơ đến đáng thương.

Nói tóm lại, bữa cơm hai người này xem như vui vẻ, đoạn ký ức cũ chỉ chợt loé qua, Lê Khải cũng không còn thấy thương tâm nữa. Nói thời gian là thuốc chữa lành tốt nhất quả không sai, theo năm tháng chậm rãi trôi qua, lúc hồi tưởng lại cũng không cảm giác khắc cốt ghi tâm như ngày xưa.

Cuối cùng, Mục Dương nói một câu, thành công chọc cười được Lê Khải.

Mục Dương hướng Lê Khải cười ngây ngô, trên mặt vẽ ra nụ cười thực đáng khinh, bốn cợt, “Chắc chắc! Anh thật là hiền lành nha! Biết làm việc nhà này, lại còn nấu được cơm nữa, thật muốn đem anh cưới về làm vợ quá đi!”

Mục Dương cười đến gục đầu vào tay, ánh mắt sáng lấp lánh, thoạt nhìn xem chừng đang rất vui vẻ.

Vì cậu còn chưa biết, chính vì những lời này đã tự kéo bản thân rơi xuống vực thăm vạn kiếp bất phục.

Bởi, Lê Khải là gay, là một gã gay lúc nào cũng trang nghiêm đứng đắn, là một gã gay không biết cách phân biệt đâu chỉ là nói đùa với những lời đứng đắn, là một gã gay có thể kiên trì bám lấy quan điểm của mình mà không dễ dàng bị dao động.

Cho nên, hắn cố chấp cho rằng Mục Dương nói những lời kia, kỳ thực là đang thổ lộ với mình.

Ban đầu hắn hơi kinh ngạc, nhưng lại có chút vui sướng. Nhìn nhìn Mục Dương một chút, bộ dạng thật đáng yêu, vốn là một cậu trai xinh đẹp. Da trắng, đôi mắt to tròn, hốc mắt cũng khá sâu, mũi miệng đều rất tinh xảo, thoạt nhìn giống như một con búp bê đáng yêu, mà cũng vì điều này khiến lần đầu tiên gặp gỡ, Lê Khải không nhìn ra tuổi của cậu, lại đi đoán bừa thành cậu nhóc học trung học, còn chưa vị thành niên.

Chẳng qua, con người đáng yêu này lại có tác phong sinh hoạt không tốt, lời tha lời thôi, miệng lưỡi toàn mấy lời thô thiển, giống như một thằng nhóc vô lại. Lê Khải nhớ đến căn hộ dưới lầu, không khỏi nhú mày, khắp nơi đều bừa bộn, vừa nhớ tới là hắn lại chịu không nổi, còn giống như ngửi thấy mùi gì đó rất kỳ quái.

Xem ra, từ đây về sau, hắn cần “cải tạo” cậu cho tốt. Lê Khải trong lòng thầm quyết định như vậy.

Mục Dương hết trầm mặc rồi lại trầm mặt, nhìn theo người đàn ông ở đối diện lúc thì như đang dò xét cậu, rồi nhú mày, cúi đầu trầm tư, cuối cùng giống như đã thông suốt cái gì đó, sau thoả mái đứng lên, lại quay đầu nhìn mình, trong ánh mắt phải chăng còn mang theo một tia xấu xa?

Tất tần tật mọi thứ đều rất ư kỳ quái a!

Cảm giác có một trận gió lạnh thổi qua sau lưng, Mục Dương rung mình một cái, chợt thấy buồn bực. Bình thường để điều hòa thế này cảm thấy đều vừa đủ, vì sao hôm nay lại lạnh như vậy? Đăng bởi: admin

14. Chương 14: Ở Chung

CHƯƠNG 13: Ở CHUNG

Dùng cơm chiều xong, thấy thời gian vẫn còn sớm, Mục Dương quyết định ra ngoài dạo một chút, ở lý trong nhà này thật sự rất không thú vị.

Ra gần đến cửa, cậu liền bắt gặp bác gái tổ trưởng cùng một cậu thanh niên ăn mặc quái dị đang đứng trong sân cãi nhau. Bác gái thoát nhìn trông rất giận dữ, mà cậu trai kia lại tỏ thái độ không hề gì, cứ thế nhún nhún vai, trên mặt treo một nụ cười lưu manh vô cùng.

Mục Dương lần la tới gần, hỏi thăm những người vây xung quanh, liền biết được nguyên nhân sự tình. Vốn cậu trai kia là cú đêm, cứ mỗi tối lại dẫn theo một đám hồ bằng cẩu hữu bày bàn nhậu, còn mở nhạc đỉnh tai nhức óc, rồi la hét ầm ĩ, ồn không chịu được. Đã vậy, lúc tiệc sắp tàn, bọn họ còn đem vỏ chai bia khua khua gõ gõ đến đỉnh tai, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt nghỉ ngơi của người sống trong khu nhà. Đến khi, bác gái tìm tên này nói chuyện phải trái, cậu ta cũng không biết hối lỗi, cười nhạt bảo bác gái xen vào việc của người khác, chọc cho bà giận điên người.

Mục Dương nhìn trừng mắt nhìn sang những người đang vây xung quanh xem náo nhiệt, sau đó tiến lên thay bác gái giải vây, lời lẽ không chút khách khí, “Tôi nói này người anh em, cậu còn không biết đạo lý sao? Mấy người hát hò buổi tối nhỏ giọng xuống một chút thì chết à? Cậu cho là mọi người đều giống mình không phải làm việc đang hoàng, sáng hôm sau chẳng phải đến trường hay đi làm chắc, sai rành rành ra đó mà vẫn không chịu nhận?”

Cậu trai trẻ trợn ngược mắt nhìn Mục Dương không biết từ phương trời nào rơi xuống, khinh thường cười nhạo một tiếng, “Liên quan gì đến mày, con nít ngu ngốc biến sang một bên đi.”

Mục Dương ngẩng cao đầu, “Hắc! Việc này tôi muốn nhúng tay vào, thế được không?”

Cậu trai kia phát tay, “Tao nói sao thì là thế đấy, mấy người cũng đừng ai xen vào! Ông đây còn có việc, lười cùng mấy người đồng dãi!”

Nói xong, người kia đang định bỏ đi, lại bị Mục Dương ngăn lại trước, nhất quyết không chịu buông tha, “Hôm nay chưa nói chuyện rõ ràng, tôi không để cậu đi!”

Cậu trai trẻ có chút phiền, trừng mắt nhìn Mục Dương, dọa nạt: “Đừng có không biết xấu hổ, mau tránh sang một bên!”

Mục Dương căn bản không coi lời uy hiếp của người kia ra gì, lớn giọng châm chọc: “Cậu không phải đàn ông à? Bị người ta nói đuối lý liền tìm cách chạy, sau này liệu mà để ý để tứ một chút, còn nếu chịu không được thì dọn đến chỗ khác mà ở, khu nhà chúng tôi chẳng hoan nghênh loại như cậu, mọi người tôi nói có phải chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mục Dương vừa nói vậy, đám người vây xung quanh xem chuyện liền nhất loạt phụ họa theo.

Bị cả đám người chỉ trích khiến cậu trai kia bốc hỏa, cho nên đem toàn bộ tức giận dồn lên cánh tay, chụp lấy Mục Dương, túm chặt cổ áo cậu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mày muốn đánh nhau phải không?!”

Mục Dương khinh nhất là loại người chưa gì đã nghĩ đến chuyện đánh giết người đầu tiên, mắt liếc xéo cậu trai kia một cái, bĩu môi, xem thường nói: “Khỉ! Định dọa ai vậy, sợ quá đi a!”

Lê Khải vừa mang Điểm Điểm xuống dưới lầu, liền bắt gặp một màn này, hắn cũng không buồn biết đầu đuôi sự tình thế nào, chỉ bắt đắc dĩ thở dài một cái, nghĩ thầm, tính tình tiểu tử này phải uốn nắn lại mới được, tuyền thích đi gây chuyện.

Trong khi đó, chiến hỏa giữa cậu trai cùng Mục Dương càng thêm ác liệt. Mắt thấy ẩu đả đã gần kề, Lê Khải đành nhẫn nhịn, bước nhanh lên trước, tầm mắt dừng ngay bàn tay túm chặt áo Mục Dương. Đối với hắn mà nói, bàn tay kia đặc biệt chướng mắt.

“Con mẹ nó, mày có mau buông tay ra!”

Từ phía sau bất ngờ vang lên một tiếng gầm giận dữ, giọng cao vút, lại rất lớn. Lờn còn chưa dứt, Lê Khải liền trông thấy một gã trai khác đang nổi giận đùng đùng, từ trong đám người vọt tới, gạt phăng cánh tay của cậu trai kia ra, rồi đem Mục Dương kéo sang một bên.

Anh chàng kia vẫn chưa chịu buông tay Mục Dương, cúi đầu từ trên cao nhìn xuống cậu trai kia, ánh mắt tràn đầy căm thù.

Lê Khải lại nhú nhú mày, hẳn cảm giác anh chàng kia so với cậu trai còn chướng mắt hơn.

Cậu trai đụng phải cứu viện, khí thế dọa nạt bị át đi không ít, thấp giọng mắng cái gì đó rồi xoay lưng bỏ đi. Nhân vật chính đã rời khỏi, những người tụ tập xung quanh cũng dần tản ra, để lại Mục Dương cùng người kia đứng lại tại chỗ, hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nói thế nào.

“Dương tử, cậu thực không có nghĩa khí! Vì chuyện nhỏ như vậy mà định tuyệt giao với anh sao?”

Từ buổi sáng ngắt điện thoại hôm ấy, Phùng Tinh bỏ cả ngày trời rêu điện thoại cho cậu vẫn không thấy ai nhắc máy. Anh biết lần này Mục Dương là thật sự tức giận, bản thân mình là gay, còn là trời sinh, sở dĩ gạt cậu, cũng bởi vì nếu nói ra, sợ rằng đến làm bạn thân cũng không được.

Bị nói trúng tâm tình, vẻ mặt Mục Dương có hơi không tự nhiên, “Rốt cuộc ai mới không phải bạn bè, vị trí của anh trong lòng em thế nào tự bản thân cũng biết rồi đó.”

Phùng Tinh đưa tay,捏捏 mặt Mục Dương, cười nói: “Cậu trông còn tinh thần lắm, được được được, là lỗi của anh mày, cậu dù sao cũng nghe anh giải thích chút nha?”

Mục Dương đang vuốt ve mu bàn tay Phùng Tinh, vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy Lê Khải đứng cách đó không xa, liền kinh ngạc hỏi: “Anh sao lại xuống đây?”

Lê Khải đã đứng ngay đó hồi lâu, mãi đến giờ mới được Mục Dương phát hiện sự tồn tại của mình, một trận cảm giác bị bỏ quên từ từ dâng lên, trong lòng có chút rầu rĩ.

“Tôi dắt chó đi dạo.” Bỏ lại một câu như vậy, Lê Khải liền dắt theo Điểm Điểm rời đi.

Đối với người đàn ông thường kiêu lời kia, Mục Dương vốn không quá để ý, nhưng Phùng Tinh lại như thể phát giác được điều gì đó, “Dương tử, cậu lúc nào lại quen biết anh ta vậy? Chẳng phải quan hệ giữa hai người không tốt sao. Nhìn xem mặt anh ta bình tĩnh vậy chứ kỳ thực nhìn như đang có tâm sự ấy.”

Mục Dương không cảm giác được chút xú gì như Phùng Tinh nói, đành đáp, “Anh ta là vậy đó, dù có cao hứng hay không đều chẳng để lộ trên mặt. Em bây giờ đang ở nhờ nhà anh ta.”

“Cái gì? Ở trong nhà hắn á?!” Phùng Tinh kinh ngạc thốt lên.

Mục Dương đành giải thích, “Còn không phải do anh nữa! Nhà người ta bị đột nước, đang phải sửa lại, vốn định đến ở tạm, sáng đó gọi cho anh cũng là định nói chuyện này a.”

“Vậy bây giờ cậu chuyển sang nhà anh đi, ở nhà người ta lâu không tốt đâu!”

“Bỏ đi.” Mục Dương lại nhớ đến người con trai trong điện thoại, “Người ta không muốn làm bóng đèn à.”

“Anh với người kia không có gì mà...”

“Không có gì mà hai người ngủ chung một cái giường?”

Giọng nói Mục Dương còn phảng phất mang theo chút không đồng tình. Đồng tính luyến ái gì đó bản thân có thể chấp nhận, chuyện trước đây giấu giếm cũng coi như dẹp sang một bên, nhưng cậu thật chẳng hy vọng, bạn mình lại sa vào loại tác phong sinh hoạt bừa bãi thế kia. Sâu trong tiềm thức, Mục Dương vốn là người bảo thủ, cậu tin rằng hai người nếu đã quyết định chung sống, bắt buộc phải có tình cảm làm điểm tựa. Còn mấy loại cuộc sống thối nát ngoài kia, cậu thật sự không thể chịu được.

Đồng tính luyến ái vốn là cái vòng luẩn quẩn vô cùng phức tạp, Phùng Tinh thật không có cách nào giải thích cho Mục Dương nguyên nhân sâu xa trong đó. Bản thân anh hiểu đối phương nghĩ gì trong đầu, Mục Dương thuộc loại đầu óc quá mức đơn thuần, tâm tư còn dừng lại ở lứa tuổi trẻ con, đối với tình yêu vẫn luôn ôm ấp ảo tưởng đẹp đẽ. Trong khi mấy thứ tình cảm yêu đương này nọ ở hiện thực lại quá thực dụng, mà cảm tình giữa người và người thì phức tạp cùng bạc bẽo.

Phùng Tinh cười cười, bản thân anh lựa chọn làm bạn với Mục Dương, chẳng phải vì đối phương mãi mãi sống trong sự đơn thuần của mình sao.

Đưa tay vỗ nhẹ bả vai Mục Dương, Phùng Tinh phóng tầm mắt về phía xa xa, nhẹ nhàng nói: “Từ hôm cậu gác máy, anh đã tự thề với lòng không bao giờ lừa gạt cậu nữa. Anh với người kia mới quen nhau chưa lâu, nếu thấy hợp nhau sẽ quyết định chung sống.”

Mấy lời này Mục Dương nghe xong thì thật vừa lòng. Hai người tán dóc một hồi, Phùng Tinh định bụng trở về nhà, trước khi đi, anh chợt nhớ tới ánh mắt người đàn ông kia nhìn mình, vừa lạnh như băng lại ẩn mấy phần sát khí. Sát khí?! Ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu, Phùng Tinh lập tức bị bản thân dọa sợ. Anh quay đầu tìm kiếm Mục Dương, bắt gặp đối phương đang mua dưa hấu trong một cửa hàng hoa quả, còn nói muốn mang về mời ông chú cùng nhà.

Phùng Tinh không nói nữa. Vốn anh định bảo Mục Dương đến ở trong nhà trọ vài hôm, nhưng trông vẻ mặt đối phương rất vui vẻ, xem ra ở cùng người đàn ông kia cũng không tệ.

Thôi thì thế nào cũng được, chỉ cần cậu vui vẻ là tốt rồi.

Phùng Tinh khoát tay chào, hướng cửa lớn của khu nhà mà đi.

Mục Dương tay ôm quả dưa hấu lớn, leo được đến trước cửa nhà thì đã thở hồng hộc. Lê Khải đang ngồi trong phòng ngủ lên mạng, nghe thấy tiếng mở cửa vẫn không để ý, ngay cả đầu cũng chẳng buồn quay lại.

Mục Dương đem dưa hấu rửa sạch rồi bổ làm hai phần, cầm muỗng lên rồi gọi Lê Khải ra ăn, nhưng người kia lại nói mình không có thói quen ăn thêm vào buổi tối. Mục Dương có chút mất hứng, ôm dưa hấu đi vào phòng ngủ, ngồi một bên xem Lê Khải chơi game.

Thịt dưa hấu đỏ tươi xôm xốp khiến người ta thèm đến nhỏ dãi, Mục Dương cảm giác có đồ tốt cũng nên cùng chia sẻ cho người khác, vì vậy liền múc lên một thìa nhỏ, đưa tới bên miệng Lê Khải, “Ăn thử một miếng nào, rất ngọt đó.”

Lê Khải đang hết sức chăm chú vào game thì bị đối phương khiến cho sững sốt, động tác thân mật quá mức này khiến hắn chợt thấy khó thở, mà thìa dưa kê ngay bên miệng, đầu chóp mũi còn có thể ngửi được mùi hương đặc biệt ngọt ngào, tươi mát. Hắn hơi do dự, định mở miệng cự tuyệt, không ngờ lại bị đút ngay thìa dưa kia vào miệng.

“Thấy thế nào? Rất ngọt đi?” Mục Dương nhìn hắn, cười hì hì.

Cách sống của Lê Khải trước giờ chưa từng thay đổi, nếu đã qua chín giờ tối nhất định sẽ không ăn thêm thứ gì linh tinh, đây là thói quen mà người này đã tập thành từ nhiều năm trước, thế nhưng ngay trong ngày đầu tiên ở chung lại bị Mục Dương phá vỡ. Hắn phát hiện bản thân vốn nên tức giận, nhưng cuối cùng lại chẳng cảm thấy được cái gì, ngược lại trong lòng lại dịu đi rất nhiều, tựa như đã quên mất khó chịu ban nãy. Hắn đoán rằng, đối phương làm như vậy chính là một cách biểu hiện thích mình.

Lê Khải đem dưa hấu trong miệng nuốt xuống, xem như đồng ý với câu nói của Mục Dương.

Ăn thìa thứ nhất, nhất định có thìa thứ hai, Mục Dương thấy Lê Khải không cự tuyệt, điềm nhiên từng thìa từng thìa đút cho hắn ăn.

Tâm tình Lê Khải có phần mâu thuẫn, lại thêm bệnh khiết phích cũ lại tái phát, hắn cảm giác hai người dùng chung một cái thìa rõ ràng không vệ sinh. Mặt khác, được đối phương tỏ ý trước, trong lòng hắn lại mừng thầm.

Nhưng chuyện này đối với Mục Dương lại rất ư bình thường. Lúc trước cậu cùng Phùng Tinh vẫn hay ăn chung một bát cơm, uống cùng một chai nước khoáng, bởi vì coi Lê Khải là bạn, tự nhiên cũng chẳng buồn so đo nhiều như vậy.

Ăn hết dưa hấu, Mục Dương nhìn game [Huyền tích OL] trên màn hình.

“Nhìn không ra đến anh cũng chơi game nha?”

“Ừ.”

Lúc này, Lê Khải đang mang theo một ít người S quốc đi đánh phó bản, mỗi lần gặp quái, hắn trước tiên dùng thuật khống chế, sau đó ở một bên chỉ huy người trong đội đánh như thế nào. Đánh xong, quái vật rớt ra mấy món đồ linh tinh, hắn cũng không màng đến, rất có phong phạm của kẻ thủ lĩnh.

“Chơi game giống như anh đúng là chịu thiệt, đem người ta đi đánh quái, lại chẳng lấy thứ gì, hoàn toàn chỉ lãng phí thời gian thôi!” Mục Dương khó tin được trên thế giới còn tồn tại người ngốc đến vậy!

“Tôi có điểm kinh nghiệm.”

Mục Dương khinh thường nói, “Đại ca, anh đã là cấp 70! Mãn cấp rồi còn cần điểm kinh nghiệm làm chi!”

Lê Khải quay đầu, bình tĩnh hỏi: “Cậu sao lại biết tôi cấp 70? Cậu như thế nào biết 70 là mãn cấp?”

Nghe xong câu này, trong bụng Mục Dương thầm la không ổn! Người đàn ông trước mặt chính là LK đó! Hắn còn chưa biết thân phận của cậu trong game, sao lại đoán đoán đem chuyện quan trọng này coi như mấy thứ vụn vặt mà quên bống mất chứ!

May mắn, đầu óc Mục Dương vốn khá nhanh nhạy, lập tức nghĩ ra biện pháp ứng biến. Gãi gãi tóc, cậu cười nói: “Kỳ thực, tôi cũng có chơi Huyền tích, nhưng không được bao lâu. Trên người anh mặc trang bị cao nhất của thuật sĩ, tôi đương nhiên biết anh cấp 70 rồi.”

“Ha, phải không? Cậu chơi server nào, chúc nghiệp gì?” Ngữ khí Lê Khải khi nói thực nhẹ nhàng, khiến cho người ta thực chẳng đoán ra được ý nghĩ thật của hắn.

Mục Dương tuy rằng không rõ lời nói của mình rốt cuộc khiến đối phương tin được bao nhiêu phần, nhưng cậu biết tuyệt đối không thể tiếp tục như thế. Cậu sợ bản thân lại nói hớ điều gì, cũng lo đối phương tiếp tục hỏi thêm mấy thứ nữa.

“Rất lâu trước đây có chơi, phỏng chừng là nửa năm trước, lúc ấy hình như là chơi kiếm khách, tôi cũng không nhớ rõ lắm. Khi đó, chọn server cũng là nhắm mắt mà bấm, là cái nào, tôi phải nhớ lại đã, kỳ thực, tôi cũng chỉ chơi có hai ngày thôi!” Mục Dương đem tay bóp má, rồi nhúu mày làm ra bộ dạng tự hỏi, tựa như thật sự cố nhớ lại.

“Không nhớ ra cũng chẳng sao.” Lê Khải thản nhiên mở miệng nói.

Mục Dương lén thở ra một hơi nhẹ nhõm, thầm nghĩ, cũng may đối phương không phải là kẻ thích so đo.

Nhìn Lê Khải chơi game, Mục Dương thật cũng muốn chơi. Cẩn thận quan sát sắc mặt người kia một chút, cậu hỏi: “Tôi có thể lên mạng chứ?”

Lê Khải nói: “Cũng được, bây giờ cậu muốn dùng sao?”

Mục Dương khoát tay, “Không, không, để ngày mai đi. Máy bàn nhà tôi rất công kênh, mang lên đây cũng chẳng có chỗ để. Ngày mai tôi ra ngoài mua một cái máy tính xách tay.”

Lê Khải không trả lời, chỉ đắm chiêu nhìn về một hướng rồi nhẹ gật đầu.

Tối hôm nay, Mục Dương quyết định đi ngủ sớm một chút, bởi cậu thật sự không có chuyện gì để làm. Cùng Lê Khải nói chuyện phiếm ư, bình thường chẳng phải đều là một mình cậu lằm bằm lằm bằm, đối phương cũng rất ít khi đáp lại. Xem ti vi, cầm điều khiển từ xa bấm tới bấm lui mấy lượt, cậu chính là nhìn chẳng vô.

Bởi vì căn hộ tương đối nhỏ, không thể đặt sofa quá lớn. Mục Dương rúc người trong sofa nhỏ hẹp, ngay cả chân cũng không duỗi thẳng được, cả người cuộn lại thành một cục, có hơi khó chịu. Cũng may, bản thân vốn là người có năng lực thích ứng khá cao, vừa nhắm mắt lại, chỉ cần vài giây đồng hồ trôi qua, cùng thanh âm của đồng hồ quả lắc bên tai, cậu thể mà thật sự ngủ đi.

Trong lúc mê man ngủ, Mục Dương tựa hồ nghe thấy tiếng Lê Khải gọi tên mình, lại mơ mơ màng màng giống như được đối phương bế lên, rồi được đặt nằm xuống trên một tấm đệm mềm mại, ấm áp.

Mục Dương chuyển mình, đổi thành tư thế ngủ yêu thích, lần nữa tiến vào mộng đẹp... Đăng bởi: admin

15. Chương 15: Áp Lực Bắt Đầu

CHƯƠNG 14: ÁP LỰC BẮT ĐẦU

Buổi sáng thức giấc, Mục Dương phát hiện chính mình đang nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, đoạn trí nhớ mơ hồ dần trở nên rõ ràng hơn. Thì ra, đây thật không phải mơ, chuyện hôm qua thật sự đã xảy ra.

Đến giữa trưa, Lê Khải đáng ra phải đang ở chỗ làm việc lại đột ngột xuất hiện ở nhà, còn mang về một cái notebook.

“Cậu cầm dùng đi.”

Đây xem chừng là chiếc máy tính mới tinh hẳn hoi, thời điểm Lê Khải đặt nó xuống bàn trà, Mục Dương ngây ngốc, sững sốt hết một hồi, sau đó mới cười hỏi: “Anh vì sao đối xử với tôi tốt thế?”

Mục Dương vốn đã sớm muốn hỏi như vậy. Cậu cảm thấy hiện tại quan hệ của mình cùng Lê Khải đã được cải thiện khá nhiều, nhưng đối phương đáng ra cũng không cần đối xử tốt cậu đến mức này, hơn nữa cảm giác tốt này còn đi kèm sững nịch.

Tối hôm qua, Mục Dương nói muốn đi mua một chiếc notebook để dùng, lúc ấy, Lê Khải liền làm ra quyết định này. Dù sao trong văn phòng còn dư một cái máy tính xách tay, vừa lúc có thể đưa cho Mục Dương dùng.

Trước khi làm việc này, Lê Khải căn bản không có lo lắng nhiều như vậy, nếu nghĩ sao, thì cứ thế mà làm, hết thấy đều đến rất tự nhiên. Nhưng hiện tại, đột nhiên bị đối phương hỏi, hẳn thật không biết trả lời ra sao.

“Không vì cái gì hết.” Suy nghĩ trong chốc lát, hắn quyết định ăn ngay nói thật.

Mục Dương cũng không nói gì, người này vốn có phương thức trả lời vô cùng ngắn gọn, quả nhiên chênh lệch tuổi tác quá nhiều sẽ dẫn đến có sự khác biệt.

Cơm trưa vẫn do Lê Khải làm, bởi vì vợ vàng trở về, hắn không kịp mua đồ ăn, chỉ có thể làm một bàn cơm đơn giản với thịt xào và ít dưa muối. Mục Dương đối với việc ăn không mấy đòi hỏi, Lê Khải làm thứ gì cậu đều thấy ăn rất ngon. Sau khi cơm nước xong, hai người một ngồi trong phòng ngủ, một ở ngoài phòng khách, đều là lên mạng chơi game.

Mục Dương giống như đứa trẻ nhỏ vừa được nhận món đồ chơi mới, hưng trí bừng bừng nghịch tới nghịch lui cái notebook. Game cái trong máy tính đều đủ cả, sau khi xem qua một lượt cậu có thể khẳng định Lê Khải và mình đều là kiểu người thích những game có đấu thể thao.

Login vào [Huyền tích OL], trong khi chờ hệ thống cập nhật mới, Mục Dương rướn cổ thật dài nhìn xem Lê Khải đang ngồi trong phòng ngủ, bắt gặp đối phương cũng sắp vào game.

Game rất nhanh đã load xong, Mục Dương dùng tài khoản Dững sĩ để tiến vào. Vừa vào tuyến liền nhận được tin nhắn của LK.

“Mở tài khoản Pháp sư lên đi.”

“Được.”

“Ừm, còn mất bao lâu nữa có thể tẩy trắng?”

“Đại khái còn phải bốn năm hôm nữa.”

“Ừm.”

“Nghe nói như vậy, anh vì cái gì có thể lạnh lùng và bình tĩnh như vậy chứ? Còn phải chờ bốn năm hôm nữa đó! Anh chẳng lẽ không có chút kinh ngạc hả?”

Mục Dương sau khi gửi tin liền lên cười trộm trong lòng, loại phương thức đối thoại này khiến cậu cảm thấy kỳ lạ. Rõ ràng bản thân cùng LK đang an vị dưới cùng mái nhà, nhưng lúc nói chuyện lại vờ như không biết qua bộ dạng của đối phương. Thật tình chơi vui cực.

Tin nhắn của đối phương vừa lúc phát qua, Mục Dương đọc xong, muốn nhìn cũng không được, đánh phá ra cười thành tiếng.

LK trả lời thế này: “Tôi quả thật có kinh ngạc, chỉ là cậu không nhìn thấy mà thôi.”

Hiện tại, tâm tình Mục Dương thật khó diễn tả thành lời.

Trên mạng có lưu truyền một câu thế này:

Trong thế giới network hỗn loạn, không ai biết bạn là một con cún.

Đồng thời, bạn cũng không có khả năng biết được người đang nói chuyện với mình trên mạng ở một xó xỉnh nào đó sẽ mang bộ dạng thế nào. Có khi là người thích đeo mặt nạ, hay một ông chú lồi thối, hoặc chẳng chỉ là đứa nhóc cúp cua trốn trong tiệm net, thậm chí có thể là một con cún. Chính bởi vì không nhìn thấy được, những gì người kia bộc lộ với bạn tất cả đều là ngụy trang mà thôi.

Mục Dương hiển nhiên biết người mình đang nói chuyện hiện đang an vị trong phòng ngủ bên kia, mặc kệ đối phương làm ra hành động hoặc biểu tình gì đó đều thoát không được ánh mắt của cậu.

Đây là một bí mật nho nhỏ của cậu. Vì bí mật này, cậu cảm thấy hào hứng đến lạ kỳ. Từ đó trở đi, cứ sau mỗi tin nhắn, cậu sẽ ngẩng đầu, liếc xem biểu tình của Lê Khải. Mục Dương cảm thấy chính mình như một thám tử tư, đang âm thầm lén theo dõi cuộc sống của người khác, nói không chừng từ đó sẽ phát hiện thêm chút chuyện thú vị này nọ, hoặc có khi lại đào ra được bí mật sâu kín nào đó của đối phương không muốn bị kẻ khác phát giác.

Mục Dương chợt cảm thấy như vậy vừa chơi rất vui nhưng lại có chút sợ hãi.

Sợ hãi cái gì đây?

Đương nhiên sợ bị Lê Khải phát hiện!

Không được, cậu vừa ấn nút gửi đi tin nhắn, đang quay đầu quan sát biểu tình của Lê Khải. Đối phương bất ngờ quay đầu, ánh mắt cả hai chạm nhau, khiến cậu phát hoảng!

Biết rõ đối phương căn bản không phát hiện cái gì, nhưng Mục Dương vẫn cảm thấy chột dạ, lập tức né đi tầm mắt người kia, cúi đầu nhìn xuống màn hình máy tính, tìm bất giác đập gấp gấp hơn.

Hành động này của Mục Dương càng khiến Lê Khải kiên định hơn với kế hoạch của mình.

Người đàn ông quay đầu lại, thản nhiên cười cười, nghĩ rằng, đứa nhỏ này thật đáng yêu.

Cảnh vừa nãy khiến Lê Khải càng thêm hứng khởi, đôi khi sẽ quay đầu nhìn sang một chút, hẳn biết Mục Dương đang nhìn lén mình, sau đó liền tưởng đến bộ dạng quần bách của cậu.

Cứ như vậy, hai người này ôm trong lòng tâm tình khác nhau, nhưng cứ anh liếc một cái, tôi liền liếc lại một cái, buổi chiều cứ thế trôi qua, đều là không tập trung hoàn toàn vào game.

Đợi đến giờ cơm chiều, Mục Dương mới nhớ ra đối phương thế mà ở lý trong nhà không đi làm, liền mở miệng hỏi: “Công việc của anh thật nhẹ nhàng nha, lúc trước ba giờ đã tan tầm, hiện tại chuyển luôn thành giữa trưa. Bằng thái độ này của anh với công việc, như thế nào còn chưa bị cho cuốn gói vậy?”

Lê Khải đem thức ăn đã nấu hoàn hảo dọn lên bàn cơm, “Tôi tự mình mở công ty, muốn khi nào tan tầm thì là khi ấy.”

“Thì ra thực sự là vậy, tôi đã sớm đoán ra!” Mục Dương có chút đắc ý, “Nói như vậy, chúng ta coi như giống nhau đi.”

Lê Khải ngạc nhiên, hẳn ít khi thấy Mục Dương ra khỏi cửa, nên vẫn cho rằng cậu là một tên trạch nam không thường rời nhà, “Cậu làm nghề gì?”

“Tôi ở trên mạng mở một cửa hàng online, cũng giống anh tự mình làm lão bản.” Mục Dương sau khi nói xong, còn cười to một trận.

Lê Khải không nói lời nào, này là giống nhau chỗ nào đây?

Hắn đột nhiên cảm giác chính mình cùng Mục Dương quả nhiên chênh lệch tuổi tác quá nhiều, hình như có phần khác biệt.

Cơm nước xong xuôi, hai người lại xảy ra bất hòa.

Mục Dương vốn là một tên nghiện thuốc, đang nghĩ muốn hút, nhưng Lê Khải không cho, hắn bảo mình ghét mùi khói thuốc.

Mục Dương bảo cậu sẽ vào WC hút, nhưng Lê Khải vẫn không cho.

Mục Dương không còn cách nào khác, định bụng ra ngoài hàng hiên hút vậy. Lê Khải lại đứng chắn trước mặt cậu, tịch thu mất gói thuốc, đem vào trong WC, toàn bộ ném vào bồn cầu rồi xả nước.

Mục Dương thật muốn mắng người, trước đây, thời điểm ba cậu có ở nhà cũng không cho cậu hút thuốc, nhưng cậu vẫn lén lút hút. Kỳ thực, ông đều biết hết, nhưng chỉ cần cậu không hút quá thường xuyên, sẽ mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua luôn.

Ngẫm lại thì, ba cậu còn không quản, Lê Khải làm gì khắt khe như vậy. Mục Dương sao có thể không tức giận.

Mục Dương nổi giận đùng đùng, trong lời nói mang theo cỗ thuốc súng nồng nặc, “Anh cho mình là ai vậy, dựa vào cái gì mà quản tôi, không phải tôi chỉ ở nhờ chỗ này vài ngày thôi sao, chẳng lẽ cả tự do hút thuốc cũng không thể?!”

Nếu người khác nghe xong loại ngữ khí nào nhất định sẽ cùng Mục Dương bốc hỏa, nhưng Lê Khải lại rất bình tĩnh. Hắn biết muốn bỏ thuốc không dễ. cho nên bắt gặp loại thái độ này của Mục Dương xem như cũng bình thường đi. Dù sẽ phải ép buộc, hay nhận lại phản kháng, mặc cậu chống đối thế nào hắn cũng nhất định sẽ không chiều hư đối phương.

Lê Khải phi thường bình tĩnh đối diện với Mục Dương nói: “Ở chỗ này, phải nghe lời tôi.”

Mục Dương tức đến hồng mắt, một cậu “Tôi lập tức dọn đi” còn chưa ra khỏi miệng, thanh âm lạnh lẽo của người đàn ông đối diện vang lên phía trên đỉnh đầu, mang theo ý tứ cảnh cáo vô cùng rõ.

“Trước khi dọn vào cậu đã đáp ứng những gì, hoàn toàn quên rồi sao?!”

Cùng Lê Khải mặt đối mặt đứng yên một chỗ, trong lòng Mục Dương bỗng nảy sinh một loại cảm giác áp lực tựa như bão lớn. Thân hình đối phương cao lớn, khôi ngô, ước chừng phải hơn cậu cả cái đầu, từ trên xuống dưới lộ lộ một cỗ khí phách.

Không tìm được lời nào để đáp lại, Mục Dương chợt cảm thấy sợ hãi, chỉ cần một ánh mắt kia liền khiến cho toàn thân cậu phát run.

Đối mặt với loại áp lực vô hình này, vẻ mặt tức giận của Mục Dương lập tức thay đổi, biểu tình thật sự nhu nhược xuống, “Quên đi, quên đi, cùng lắm sau này không hút nữa...”

“Ừm.” Lê Khải hừ một tiếng, trở về phòng.

Nhìn theo bóng dáng người đàn ông nọ, Mục Dương khóc không ra nước mắt, cảm thấy bản thân vô cùng uất ức.

Cuối cùng, Mục Dương vẫn hút thuốc.

Thuốc này là thừa dịp Lê Khải đang ngủ, cậu lén lút chạy xuống cửa hàng tiện lợi 24h mua.

Mục Dương ngồi chồm hổm dưới hàng hiên châm lên một điếu thuốc, nhìn ngấm ánh lửa nho nhỏ, trong lòng chợt thấy bi thương, tình cảnh này quả thực đáng buồn đi! Ngay cả hút thuốc cũng phải lén lút như đi ăn trộm, may mắn cũng chỉ có sáu ngày, kiên trì nào, kiên trì chính là thành công đó.

Mục Dương tham lam hút vào một ngụm dài, sau đó đập tắt tàn thuốc, xoay trở về nhà. Đăng bởi: admin

16. Chương 16: Nhịp Đập Rối Loạn

CHƯƠNG 15: NHỊP ĐẬP RỐI LOẠN

Mục Dương cảm thấy, cậu cùng Lê Khải nhất định bất tự không hợp nhau, mệnh lý xung khắc, từ sau khi quen biết đôi phương luôn cảm thấy không tốt!

Mục Dương sau khi bước vào phòng, nương theo ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu sáng xung quang, loáng thoáng thấy được trong phòng khách có người đang đứng.

Tuy rằng, Mục Dương luôn nhận rằng bản thân chưa từng sợ sệt bất cứ kẻ nào, nhưng lúc này đây chính mình vẫn cảm thấy hoảng hốt vì thứ gì đó mơ hồ. Đây, thứ kia hẳn là quỷ đi, như cậu không dám xem phim kinh dị, hay nghe kể chuyện ma. Đến ngay cả việc ngồi xổm trước hàng hiên nhà người ta hút thuốc, bản thân cũng thấy chột dạ, không ngừng nhìn đông ngó tây, sợ rằng thứ không rõ ràng kia sẽ từ trong góc sáng nào đó nhảy ra. Cho nên mới nói, chỉ mỗi một việc nhả ra một ngụm khói, cậu cũng phải thật sự đánh vật với tâm lý đã bị ép đến cực hạn của mình.

Ngồi ngoài hàng hiên, cái gì cũng không xảy đến, vừa trở về nhà, mới thả lỏng cảnh giác đôi chút, lại bắt gặp bóng đen trong phòng khách, cậu nhất thời một trận lạnh xương sống, sợ đến mức chút nữa thôi thì hô toáng lên.

Mục Dương không thể xác định mắt mình thấy thứ kia là người hay quỷ, hô hấp ngừng lại, không dám nhúc nhích, hay phát ra bất cứ âm thanh gì, chỉ biết thẳm cầu nguyện cho bóng đen kia mau mau biến mất.

Một lát sau, cậu lại thấy bóng đến kia chậm rãi hướng phía mình lướt tới, càng lướt càng gần, càng lúc càng gần... Cuối cùng, nó đứng trước mặt cậu.

Xong rồi! Lần này thật sự xong đời!

Tên nhát gan Mục Dương nhắm hai mắt lại, chờ đợi bị bóng tối nuốt lấy.

“Cạch!” Bên tai truyền đến một âm thanh thanh thúy mà vang dội, ngọn đèn trong phòng khách sáng lên. Mục Dương chợt thấy kỳ quái, nơm nớp lo sợ mở to mắt, thấy rõ bộ mặt chân thật của bóng đen kia. Đầu tiên, cậu thở ra một hơi nhẹ nhõm, cùng lúc nỗi sợ cũng dâng lên.

Lê Khải biểu tình thản nhiên, lạnh lùng nói: “Đem thứ kia đưa đây.”

Nhìn người đàn ông trước mặt, Mục Dương trong lòng phun tào. Bộ dạng rõ ràng rất khá, vậy mà lúc phát uy còn đáng sợ hơn quỷ!

Phải biết rằng, người hút thuốc xong sẽ không ngửi được mùi khói trên người mình. Đương nhiên, Mục Dương vốn không biết bản thân từ đầu đến chân đều bị mùi khói bao trùm. Cậu làm bộ ngỡ ngẩn không hiểu, vừa đi về phía sofa, vừa nói: “Cái gì cơ? Vừa nãy đối bụng, tôi xuống lầu gọi một bát mì sợi, ăn no xong lại thấy mệt rồi. Tôi đi ngủ đây.”

Chân còn không nhích được nửa bước, thanh âm lạnh như băng của người đàn ông kia ở phía sau lại vang lên, trong giọng nói lộ ra một chút không kiên nhẫn, “Đừng làm bộ ngỡ ngẩn mà qua mặt tôi, nhanh đưa thứ kia giao ra đây.”

Trong đời, mỗi người rồi sẽ gặp được khắc tinh của mình, Mục Dương liền biết khắc tinh của mạng mình chính là Lê Khải.

Xem ra nói dối không xong rồi, cậu đành móc gói thuốc trong túi quần nộp vào tay đối phương, “Cầm thì cầm, anh càng ngày càng giống lão cha tôi! Không thèm chơi với anh nữa, tôi đi ngủ!!”

Mục Dương vẫn còn tiếc rẻ gói thuốc kia, mới vừa hút có một cây. Đợi lát nữa, ông chú kia nhất định đem đi bỏ đây mà.

Mục Dương mặt mày đau khổ nằm vật trên sofa, mắt còn chưa kịp nhắm, Lê Khải lại giống như u linh lướt tới bên cạnh cậu, ra lệnh: “Rửa tay, súc miệng, thay quần áo.”

Mục Dương chực muốn khóc, thật không phải là người mà!!

Làm xong tất cả, cậu đang định bụng trở về sô pha ngủ, thanh âm phiến toái kia lại truyền đến: “Vào phòng mà ngủ.”

Mục Dương đành ôm gối đầu, đi vào phòng ngủ, cứ thế thả ngang người nằm xuống, nhắm mắt hơn nửa cái giường.

Lê Khải bất đắc dĩ cười cười, đi đến bên giường, nhẹ nhàng kéo cậu lên, đổi thành tư thế đang hoàng, dựa sát vào trong tường, rồi nói: “Như thế nào còn giống con nít vậy, mau ngủ đi.”

Thời gian tựa như dừng lại, cả hai đều không nói gì nữa, toàn bộ căn phòng chìm vào im lặng, để cho bọn họ có thể cảm nhận được tiếng hít thở của nhau.

Mục Dương biết chính mình hôm nay nhất định mất ngủ, đột nhiên bị một người đàn ông ôm lấy khiến bản thân cảm giác có chút kỳ quái. Tuy rằng, cậu không biết đối phương vì cơ gì đối với mình ôn nhu như vậy, nhưng trong khoảnh khắc bị ông lấy, cậu rõ ràng nghe được nhịp đập nơi tim mình, thùng thùng ngày càng gấp, lại có chút loạn, là loạn không còn rõ phương hướng.

Mục Dương trở mình, len lén nhìn qua Lê Khải đang ngủ bên cạnh. Đối phương xem chừng thật sự ngủ, ngực đều đều hô hấp, nhẹ nhàng phập phồng lên xuống. Nhìn bộ dạng y ngủ say, thả lỏng không chút phòng bị, Mục Dương chợt cảm thấy vô cùng an tâm.

Trong trí nhớ của Mục Dương, đối tốt với cậu cũng chỉ có ba người. Một là lão cha Mục Thanh Viễn của mình, người kia là bạn tốt nhiều năm Phùng Tinh, cuối cùng chính là Lê Khải. Trong lòng một phen mâu thuẫn, phát giác Lê Khải hóa ra là một người bô cùng cẩn thận. Mục Thanh Viễn đối tốt với cậu, mặc kệ muốn cái gì ông đều cho cậu, nhưng vì công việc bọn bề đều luôn xao nhãng cậu. Phùng Tinh cũng tốt với cậu, có thể vì cậu vượt lửa băng sông, hảo huynh đệ máu chảy đầu rơi, nhưng đối phương vẫn có cuộc sống của riêng mình, không thể lo lắng những chuyện lặt vặt của cậu. Mà Lê Khải lại không giống như vậy, mỗi việc hẩn hẩn, đều luôn lộ ra sự cẩn thận. Hẩn sẽ chiếu cố từng chi tiết trong cuộc sống của bạn, lại còn làm rất chu đáo. Hẩn tuy không nói lời dễ nghe, nhưng ở sau lưng lén đối tốt với bạn.

Hiện tại, tuy rằng Mục Dương còn chưa hiểu được vì sao Lê Khải lại đối tốt với mình như vậy, nhưng thâm tâm liền đưa quyết định, có lẽ cứ thử qua chút tư vị này xem.

Ngày hôm sau, Mục Dương tỉnh giấc đã là giữa trưa. Hôm nay, Lê Khải không ghé về, cậu đành tùy tiện ăn một chút, sau đó mở máy tính, login game.

Mục Dương mới hai ngày không vào game, trong game liền xảy ra chuyện lớn liên quan đến cậu.

Hai tháng trước, Mục Dương dùng tài khoản dũng sĩ của mình làm hoạt động đổi được một bộ áo khoác Khốc huyền. Mà loại áo khoác này toàn bộ hệ thống chỉ có mười bộ, trong thương thành vốn không có bán. Hơn nữa, sau khi có áo khoác, nó liền tự động đổi thành buộc định, người chơi khác muốn mua lại cũng không được.

Mục Dương có một bạn game, tên gọi Hồi hộp. Người này cũng là game thủ S quốc, Kiếm khách cấp 50. Bọn họ vừa vào game thì quen nhau, chính là nhận thức tại thời điểm còn là tân thủ, luôn cùng luyện cấp. Hồi hộp sau khi biết Mục Dương có cái áo khoác kia thì tỏ ý muốn mua lại tài khoản Dũng sĩ kia. Bình thường tên này mê nhất chính là sưu tập loại áo khoác rực rỡ kiểu này. Trong [Huyền tích OL] lấy PK làm chính, cho nên tài khoản của một người vốn không đáng giá bao nhiêu tiền, thứ chân chính có giá trị chính là trang bị. Tài khoản Dũng sĩ vốn cái gì cũng chẳng có, căn bản không đáng bao nhiêu tiền. Hồi hộp vì muốn bộ khoác kia nên ra giá với Mục Dương 500 vàng.

Vốn muốn luyện một tài khoản đến mãn cấp cũng rất đơn giản, chỉ mất thời gian khoảng nửa tháng, hơn nữa, Mục Dương đối với quần áo bên ngoài không chút hứng thú, liền đáp. Trước lúc giao dịch, Mục Dương còn sợ Hồi hộp sợ chịu thiệt, ở trong tài khoản bỏ đầy tiền trong game, cùng một ít được để luyện cấp và trang bị. Cuối cùng, để biểu hiện thành ý của mình, đối phương yêu cầu đưa tài khoản trước rồi mới trả tiền cậu cũng không từ chối.

Nhưng Mục Dương thật không nghĩ tới, đối phương chỉ trả cho mình một trăm vàng. Cảm thấy kỳ quái, cậu liền hướng Hồi hộp truy hỏi nguyên nhân. Ban đầu, thái độ người kia vẫn rất tốt, bảo rằng tiền trên người không đủ, số tiền còn lại, đợi tháng sau sẽ trả.

Những tưởng hai người quen biết nhau lâu như vậy, Mục Dương liền tin lời của Hồi hộp, định bụng đợi qua một tháng. Nhưng đến lúc đó, đối phương không những quýt nợ, còn bảo đã sớm trả tiền rồi.

Mục Dương tức đến chết, cảm giác bản thân đã bị gạt. Cậu nhất quyết không buông tha, tìm đối phương nói phải trái, không ngờ rằng chính mình còn bị châm chích nhiều hơn. Đối phương bị chọc phiền, chuyển sang cười nhạo cậu, bảo cậu rất ư ngây thơ, cứ nhiên lại tin người trên mạng, còn cười cậu thật ngốc, đám được kia cùng mớ trang bị còn vượt xa một trăm vàng.

Mục Dương đáng thương, cậu cho tới giờ chưa thấy qua kẻ vô lại đến vậy. Cậu còn muốn tiếp tục bám lấy đối phương, nhưng người ta không thèm để ý, đem cậu kéo vào sổ đen, không để cho cậu cơ hội tranh luận nữa.

Sống đến tuổi này, Mục Dương thế mà chưa từng chịu qua loại tức giận đến vậy. Rất nhanh cậu liền nghĩ ra một cách trả thù. Trong game, tài khoản bị ăn trộm vốn là chuyện thường hay xảy ra. Để bảo vệ lợi ích của game thủ, tài khoản sau khi bị trộm, người chơi chỉ cần điền đầy đủ thông tin liên quan, liền có thể dùng chứng minh thư để lấy lại.

Mục Dương chính là sử dụng biện pháp này đem tài khoản Dững sĩ lấy lại. Trong lòng cậu cười nhạo tên kia, cảm thấy đối phương hẳn là một kẻ ngu ngốc, tưởng rằng công phu lừa đảo tài khoản rất hoàn hảo, ngay cả việc sửa lại thông tin về chứng minh thư nhỏ nhất cũng quên mất, xứng đáng mất một trăm vàng kia lắm.

Sau khi lấy lại được tài khoản, Mục Dương lập tức xóa cái tên kia ra khỏi danh sách bạn tốt, còn ném luôn bộ áo khoác đi. Chỉ cần nhìn thấy cái áo khoác, cậu liền cảm thấy tức giận, nếu không phải vì nó chính mình sẽ chẳng bị người khác lường gạt.

Về sau, Mục Dương lại chuyên tâm luyện tài khoản Pháp sư, tần suất lên tài khoản Dững sĩ cũng ít đi. Trước đây, cậu vẫn thường dùng tài khoản con liên lạc với Hồi hộp, hiện tại tài khoản con cũng không dùng. Tên kia ở trên kênh Thế giới mạng chửi vài ngày, không được đáp lại, đành phải bỏ cuộc.

Mãi đến mấy ngày trước, thời điểm LK đem thân phận của Mục Dương vạch trần trên diễn đàn. Hồi hộp biết được chuyện này, liền lên kênh thế giới kể lể việc Mục Dương đắc tội với mình ra sao. Trải qua sự kiện Pháp sư hồng danh, mọi người liền có ấn tượng không tốt với Mục Dương, hiện tại lại thêm Hồi hộp dán mác bịp bợm, còn thuật lại chi tiết quá trình lừa gạt của cậu, mọi người lập tức tin tưởng, cùng nhau hợp sức ở trên kênh Thế giới mạng chửi, hô hào quần chúng phải đề phòng kẻ lừa đảo, lại còn hướng GM tố cáo, yêu cầu khóa ID của cậu.

Mục Dương sau khi tiến vào trò chơi chính là gặp phải tình huống như vậy, cậu lại một lần nữa trở thành đối tượng bị vạn người phỉ nhổ.

Mục Dương đành mặc kệ, mở xem bào post trên diễn đàn, xem ra vẫn có khá nhiều người đang theo dõi, luôn luôn xếp vị trí đầu tiên.

Thời điểm topic mới được lập, Mục Dương đã đoán trước bài post này nhất định sẽ nóng đây, quả nhiên tần suất được xem đông nhất, tin gửi cũng nhiều nhất trong khu. Chẳng qua, cậu không nghĩ đến bài post luôn giữ được độ nóng nhờ mấy tin nhắn mắng chửi kia.

Nội dung bình luận cùng những gì lưu truyền trong game khá giống nhau, mắng đến mắng đi cũng chỉ có vài từ, không hề nặn được thêm ý tứ mới mẻ nào. Mục Dương chán chường, đọc qua tất cả bình luận một lượt, lần đầu tiên dùng thân phận thật sự nhấn lại bên dưới.

Đi trốn đây [Im lặng là vàng] Những lời dư thừa tôi vốn chẳng buồn nói, Hồi hộp, những gì trong đầu cậu tôi đều hiểu hết, tôi chỉ muốn nhắc cậu một câu, cậu thật sự một tên vô cùng ngu ngốc!

Mục Dương cười cười tắt bài topic đi, trong bụng đã tính xong biện pháp đối phó, nhưng vẫn chưa vội tiến hành. Đầu tiên, cậu thật muốn nhìn một chút mấy người kia sẽ gây sức ép cho mình đến độ nào. Tiếp nữa, cậu chợt muốn biết Lê Khải sẽ xử chuyện này ra sao.

Chờ đến thời điểm Lê Khải phát giác ra chuyện này, trên mạng đã nháo đến trời.

Mục Dương thấy Lê Khải login game, sau đó lại mở diễn đàn. Cậu bình tĩnh quan sát phản ứng của Lê Khải, kết quả nhận lại thực đáng chán. Lê Khải nhú nhú đầu mày, trên mặt lộ ra biểu cảm không thoải mái.

Mục Dương xét thấy, rất có khả năng Lê Khải sẽ tin lời của Hồi hộp.

Pháp sư hồng danh vẫn cấm ngay cửa thành S quốc, không lâu sau, Mục Dương liền thấy LK đi tới trước mặt Pháp sư.

[LK] Chuyện người kia nói là thật?

Đối diện với chất vấn của Lê Khải, Mục Dương cảm thấy có chút không thoải mái. Hiện tại có thể xác định, khẩu khí đối phương nhất định là đã tin lời tên kia.

[Đi trốn đây] Anh có tin tôi không?

Mục Dương chuyển đề tài, cố chấp hỏi. Chỉ cần Lê Khải tin tưởng cậu, cậu sẽ đem toàn bộ chuyện tình dạo trước nói bằng hết. Nếu không tin, giải thích kiểu gì cũng vô ích thôi.

[LK] Tôi chỉ tin sự thật.

[LK] Cậu đã làm chuyện đó sao?

Nhìn đến những lời này, Mục Dương có chút khổ sở. Cậu chỉ cảm thấy mình trong mắt đối phương chính là một kẻ không đáng tin tưởng.

Mang theo vài phần hờn dỗi, cậu trả lời.

[Đi trốn đây] Đã làm đó! Tôi chính là người như vậy, ti bỉ, vô sỉ! Bán đồ này nọ sau lại lén lấy trở về, anh muốn khinh bỉ thế nào thì cứ như thế đẩy đi!

Sau khi gửi xong tin nhắn kia, Mục Dương thở phò phò tròng mắt liếc sang sườn mặt Lê Khải, bất ngờ phát hiện đối phương đang lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Trong khoảnh khắc, Mục Dương bắt giác hoảng hốt, đây là lần đầu tiên cậu trong thấy Lê Khải cười, dưới sườn khoe miệng có một cái lúm, cậu vốn không biết thứ này gọi là xoáy lê, còn tưởng là một cái lúm đồng tiền nằm sai vị trí. Bất quá, cậu thấy Lê Khải cười rộ lên khá đẹp mắt, chỉ cần là một cái cười nhẹ thôi cũng đủ khiến người ta ám áp.

[LK] Được rồi, vậy cậu giải thích nguyên nhân một chút đi.

Sự tình xem ra vẫn còn đường xoay chuyển, Mục Dương không mấy rõ ràng hỏi lại.

[Đi trốn đây] Nói vậy, anh tin tôi sao? Biết tôi làm vậy là có nỗi khổ riêng?

[LK] Tôi nói rồi, tôi chỉ tin sự thật, bất quá, tôi muốn biết nguyên nhân.

Mục Dương ngây ngốc cười ha ha. Cậu lại phát hiện ra một bí mật nho nhỏ, người kia nhất định còn có thuộc tính ngạo kiều, không được tự nhiên. Rõ ràng đã muốn tin lời nói của mình, nhưng lại chẳng chịu thừa nhận, còn vờ bày ra bộ dạng nghiêm nghị.

Mục Dương đem toàn bộ sự việc đã xảy ra kể lại một lượt cho Lê Khải. Nói đến cuối còn không quên khoe khoang chính mình thông minh, cũng kể luôn chuyện cậu đã đối phó với tên kia bằng cách nào.

Sau khi kể chuyện xong, Mục Dương lại ngẩng đầu, nhìn trộm đối phương.

Cười rồi kia, cười rồi kia, hắc vừa mới cười xong!

Trong lòng Mục Dương thầm vui sướng!

Cái lúm đồng tiền sai vị trí kia thật sự đẹp mắt!

Trên kênh Thế giới cùng diễn đàn vẫn đang có người vắng tục. Đặc biệt, tin nhắn kia của Mục Dương, càng chọc giận đám đông, mọi người cho rằng cậu quá kiêu ngạo, làm chuyện xấu còn không biết hối cải, thái độ cực kỳ tồi tệ, quả thực là một tên bại hoại.

Đối mặt với sự phê phán của mọi người, Mục Dương hiện tại vẫn có thể mỉm cười, vì cậu biết còn có một người sẽ tin tưởng, ủng hộ mình.

Pháp sư hồng danh cùng LK đứng tại thủ thành M quốc dẫn tới không ít người vây xem. Bọn họ cần chính là loại hiệu quả này, càng nhiều người đến xem, vậy sức ảnh hưởng càng lớn.

Thời điểm Hồi hộp đến, bên cạnh tên kia còn có một người nữa, chính là Xà ma, quốc vương của M quốc.

Mục Dương trong lòng vừa khinh bỉ vừa hiểu ra, hai kẻ này có thể đi chung với nhau, đích thị là vật hợp theo loài, rắn chuột chung một ổ nhà!

Mục Dương thích giết người, nhưng cậu chưa từng giết acc nhỏ, lại càng không giết người của quốc gia mình. Nhưng Xà ma thì không giống vậy. Xà ma cũng thích giết người, hơn nữa còn giết người lung tung, mặc kệ là acc nhỏ hay người trong quốc gia mình đều giết sạch.

Mục Dương bình thường vẫn tự hỏi một điều, Xà ma như thế nào trở thành quốc vương của M quốc vậy?

Xà ma cũng là Pháp sư cấp 70. Mục Dương từng cùng y làm nhiệm vụ, không phải cậu khoe khoang gì, nhưng đối phương dù là trang bị, kỹ năng, hay thao tác kỹ xảo đều không mạnh bằng cậu. Hơn nữa, nhân phẩm Xà ma cũng không tốt, không được người dân yêu mến. Sau khi trở thành quốc vương, y cũng chưa từng cố gắng kiến thiết quốc gia, chỉ biết chém chém giết giết, chỉ được cái mỗi lần thành chiến thì không ai đánh thắng được tên này.

Muốn làm quốc vương phải thỏa ba điều kiện: Thứ nhất, phải lập công hội, Thứ hai, phải có 5000 điểm cống hiến quốc gia. Thứ ba, mỗi tháng đều phải thắng thành chiến.

Tuy rằng, tất cả điều kiện trên Xà ma đều có đủ, nhưng Mục Dương vẫn cảm thấy y không có tư cách làm quốc vương chút nào. Cao thủ S quốc nhiều như mây, công hội cũng có đến chục cái, người có 5000 điểm cống hiến quốc gia đông đến đếm chẳng xuể, chẳng lẽ trong đám người đông đúc kia cũng không kiếm ra kẻ nào lợi hại hơn Xà ma sao? Nhưng sự thật chính là như vậy, mỗi lần thành chiến Xà ma vẫn luôn chiến thắng rất dễ dàng.

Đương nhiên, Mục Dương tuy bất bình, nhưng ngẫm lại thì, cậu cũng chẳng có ý định đi tranh giành vị trí quốc vương. Loại chuyện phí sức không chút ích lợi này cậu cô cùng khinh bỉ, huống chi hồng danh sẽ không có tư cách tham gia tuyển chọn. Đăng bởi: admin

17. Chương 17: Phản Công

CHƯƠNG 16: PHẢN CÔNG

Hiện trường hiện có rất nhiều người vây quanh, có Xà ma làm chỗ dựa vững chắc, bộ dạng Hồi hộp càng kiêu ngạo.

Vừa tới gần pháp sư hồng danh, tên kia bắt đầu hô to gọi nhỏ.

[Hồi hộp] Tên bịp bợm! Trả tiền đây!!! Tao bỏ 1000 vàng mua tài khoản của mày, mày lại lén lấy về, thật không biết xấu hổ!

100 biến 1000! Tên này ăn nói lộn bậy đến trắng trợn khó tin!

Mục Dương tức khí, đang định choảng lại thì LK đã giành trước một bước.

[LK] Chẳng ai ngu như vậy, dùng 1000 vàng mua lại một cái acc cấp 50.

[Hồi hộp] Tao mới không thèm cái acc kia, tao là vì cái áo khoác Khố huyệt bị khóa nên mới bỏ ra 1000 vàng để mua.

[LK] Thời điểm hoạt động cho ra cái áo khoác kia, trên mạng đã công bố giá của nó chỉ có 188 vàng. Cậu rat ay đúng là hào phóng.

[Hồi hộp] Mày có ý gì?

[LK] Cậu xem cũng không phải tên ngốc, sao lại bỏ nhiều tiền như thế chỉ để mua một bộ áo khoác?

[Hồi hộp] Còn lâu, những trang bị khác của acc kia cũng coi như đáng 1000 vàng.

[LK] Trang bị phải đến cấp 70 mới phải đi mua, nhiều acc cấp 50 đều là dùng trang bị do hệ thống tặng, cùng lắm trên đó khảm thêm chút bảo thạch, có thể đáng giá bao nhiêu tiền đây? Hẳn là không đến được 100 vàng đi, không có người điên nào bỏ tiền mua mấy thứ trang bị linh tinh kia, tôi nghĩ cậu hẳn hiểu được đạo lý này.

[Hồi hộp] Tao chính là muốn bỏ tiền mua đấy!!!

[LK] Lời nói của cậu chẳng những thiếu logic, còn có trăm ngàn chỗ hở. Nếu cậu thật sự dùng 1000 vàng mua một cái acc giá trị còn không đến 300 vàng, kia chỉ có thể nói cậu là một thằng ngu.

[Hồi hộp] Tao lười cùng mày lãng phí nước bọt. Mày là một tên ngoại quốc, dựa vào đâu có thể quản chuyện quốc gia chúng tao! Dù sao cái tên ‘Đi trốn đây’ vẫn là một tên bịp bợm, việc nó bán acc xong rồi lấy lại là sự thật. Hôm nay, nó nhất định phải trả tiền cho tao!

Mấy câu nói dối của Hồi hộp cũng vô ích thôi, lời nói của LK vô cùng có đạo lý. Đám người vây xem dần bị lung lay, nghe người kia nói vậy, bắt đầu nghi ngờ câu chuyện của Hồi hộp.

Mục Dương thật sự bội phục Lê Khải, mỗi lần mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, đối phương đều rất thông dong, bình tĩnh đương đầu, không giống cậu dễ mất bình tĩnh.

Nếu ban nãy không phải Lê Khải giành nói trước, Mục Dương biết với tính tình nóng nảy của mình nhất định sẽ cùng Hồi hộp nổ ra tranh cãi, như vậy sẽ càng khiến bị người ta chế giễu. Đổi lại Lê Khải, lập luận hợp tình hợp lý, lập tức đẩy Hồi hộp xuống thế hạ phong.

Mục Dương mở blog cá nhân của mình lên, bề ngoài là để ghi chú lại chút việc vụn vặt trong cuộc sống hằng ngày, hơn thế trong đó còn lưu giữ khá khá những bức screenshot yêu thích trong game, sau đó đem một số tấm up lên bài post mới tạo trên diễn đàn. Mục Dương trong lòng cảm thán, blog cá nhân thực tốt, có thể giúp người ta mọi lúc ghi lại mấy chuyện linh tinh trong cuộc sống, mấy thứ trong đó vốn là những lời lẽ hoặc hình ảnh hết sức thông thường, nhưng không nghĩ đến có lúc lại cần đến chúng.

Mục Dương lách cách gõ bàn phím, bắt đầu công cuộc phản công.

[Đi trốn đây] Hồi hộp, tôi nghĩ cậu quen biết tôi cũng lâu như vậy, đáng ra nên hiểu rõ tôi đi, nhưng bản thân lại sai lầm rồi. Tôi để lại tin nhắn trong bài post kia, kỳ thực là muốn nhắc nhở cậu, cho cậu một cơ hội hối cải, nhưng cậu lại không biết quý trọng. Cậu không lẽ đã quên mất tôi thích nhất là chụp lại màn hình sao? Toàn bộ quá trình mua bán lừa đảo acc của cậu tôi đều đã chụp lại, nội dung chúng ta trao đổi thể nào đều lưu lại được, cậu có muốn xem một chút không?

Nhắc tới sở thích này của Mục Dương lại khiến Phùng Tinh thở dài, cảm thấy đây là một loại hành động vô nghĩa, toàn làm mấy trò chẳng ra làm sao.

Nếu Phùng Tinh có ở đây, Mục Dương nhất định có cơ hội đắc ý vô cùng, đây chính là chỗ tốt của việc screenshot đó! Hơn nữa, cậu cũng muốn xem thử phản ứng của đám đồng.

Lúc này, xung quanh lâm vào tình trạng hỗn loạn, Hồi hộp im lặng không dám lên tiếng. Những người khác nhất thời nổ tung, kêu la đòi Mục Dương đưa ra chứng cứ.

[Đi trốn đây] Các bạn của tôi, những tấm hình kia tôi đã post lên diễn đàn, hiện tại các người đều có thể chạy đi xem, tôi ở chỗ này đợi các bạn nga! ~ []

~Kết quả cuối cùng cũng có thể đoán được, trong game, screenshot chính là chứng cứ chính xác và có uy lực cao nhất. Sự tình chính là, vì Hồi hộp lừa đảo, sau đó lại bị Mục Dương gỡ thủ đoạn, chơi đùa lại, đem acc lấy lại. Mọi người không còn đắn đo suy nghĩ, còn khen cậu thông minh, lại nói sẽ học tập phương thức này để đối phó với những thủ đoạn lừa đảo.

Mọi người đồng loạt quay mũi dùi hướng về Hồi hộp, cùng nhau chửi mắng đối phương. Xà ma vì tên này ra mặt cũng cảm thấy ngượng, chỉ biết xoay người bỏ đi.

Mục Dương trong lòng gờ ra chữ ‘V’, trận phản công này hoàn toàn chiến thắng!

Lòng dạ lằng lằng hoa nở gửi cho LK một cái tin nhắn:

“Cảm ơn anh đã nói giúp tôi, thực rất vui!”

“Không có gì, tôi nói đều là sự thật.”

“Khụ, đừng khiêm tốn mà, dù sao cũng rất cảm ơn anh, vì cũng chỉ có mình anh tin tưởng tôi.”

“Ừm, tôi mang cậu đi đánh phó bản.”

“Phó bản Thiên trì sao? Tôi vẫn là hồng danh, đánh không được nha...”

“Ừm, dùng acc Dững sĩ của cậu, đợi lát đi theo sau tôi, đừng chạy loạn là được.”

“Được, chờ tôi chút!”

“Ừm.”

Mục Dương không rõ vì sao Lê Khải đột nhiên muốn mang cậu đi đánh phó bản. Hành động này của đối phương cậu vẫn đoán không ra dụng ý, nhưng bản thân vẫn cảm thấy vui vẻ. Chợt nhớ đến những lần đứng trước cửa phó bản Thiên trì tìm đội ngũ, liền đứng liên tục vài giờ, mọi người đều ngại cấp cậu thấp, không nguyện ý cùng tổ đội. Cậu thật sự chờ không nổi, đành một mình đi vào đánh, vừa bước vào mấy giây còn chưa kịp thấy rõ tình huống xung quanh đã bị đá trở ra. Sau này khi luyện acc Pháp sư, chuẩn bị tinh thần đi Thiên trì lần nữa, kết quả gặp phải mấy tổ đội ngày trước từng cự tuyệt mình. Lúc đó, cậu nhịn không được lại ra tay, xông lên chém sạch sẽ cả đám, tên cũng thành màu đỏ, cũng chẳng buồn trở về thành tẩy trắng, lập tức logout tại chỗ. Dù sao acc này cũng chuyên dùng giết người, cho nên căn bản cậu chưa lần nào thực sự được đánh phó bản Thiên trì. Nhưng điều này cậu sẽ chẳng bao giờ thừa nhận. Nghĩ đến việc lập tức được một lần đánh thử phó bản Thiên trì, toàn thân Mục Dương sôi trào nhiệt huyết, quyết tâm phải đánh chém một lần thống thống khoái khoái. Về phần Lê Khải dặn dò những gì, cậu đã quên đến sạch sành sanh.

Acc Dững sĩ vừa đi qua cửa thành đã thấy LK đang đứng chờ. Hai người tổ đội, một trước một sau chạy về phía Hắc ám Sâm lâm. Dững sĩ chỉ mang ủng loại thường, tốc độ đương nhiên chậm. LK thường xuyên phải dừng lại chờ cậu, giúp cậu thêm tốc độ và thể chất.

Bước vào trong phó bản Thiên trì, LK lại dặn dò lần nữa, bảo cậu đừng chạy lại, cũng đừng đánh quái, phải bám gót một tác cũng không rời.

Mục Dương ngoài miệng vâng dạ, những tay lại chẳng nghe lời mà đánh lung tung.

LK đứng ngay cửa không động đậy, thầm nghĩ, nhóc này như thế nào lại gấp gáp vậy chứ.

Quả nhiên, tiểu Dững sĩ vừa quay trở ra, chân cũng không đứng vững nữa, liền phải lết ra.

Mục Dương muốn ngất! Cậu tốt xấu gì cũng đã cấp 60, thế nào lại chẳng chịu nổi một kích?

[LK] Tôi vào trước dọn dẹp sạch sẽ tiểu quái rồi cậu hãy vào.

[Im lặng là vàng] Được, kẻ kém cỏi tôi đây sau một phút nữa sẽ đi vào.

Mục Dương ngồi canh đồng hồ, một phút vừa qua, liền gấp gáp chạy vào, tiểu quái đã bị LK quét gần hết. Hai lần trước đi vào, Mục Dương chỉ kịp thấy màn hình một mảnh trắng xóa, thêm tiếng gió cùng tuyết lở quái dị phát ra từ trong loa, đã bị quái giết rồi đá ra ngoài. Hiện tại mới có dịp thấy rõ ràng, cậu mới biết bọn họ đang ở trong một vùng tuyết trắng xóa, tuyết rơi như lông ngỗng rụng cùng gió thổi vù vù tạo thành một vũ điệu cảm giác lạnh đến thấu xương. Bốn phía không có cảnh vật gì, một mảng trống trải, trời đất toàn tuyết là tuyết đến chói mắt, khiến cho người ta cảm giác thế giới đã đến tận tận thế, cuối cùng còn lại một mảnh hồng hoang.

Cách đó không xa, mấy con gấu tuyết đang đánh nhau, phát hiện có người tới gần, liền quên mất chuyện đánh đấm, chậm rãi đi về phía bọn họ.

[LK] Đứng đó đừng nhúc nhích. Nơi này quái yếu nhất cũng đã cấp 70, lực phòng ngự của cậu rất yếu, bị chúng nó vây đánh nhất định chỉ có chết.

LK giải thích xong liền hướng đám gấu tuyết chạy đến, dựa theo giáo huấn trước đó đã nhận, Mục Dương đánh thành thật, ngoan ngoãn đứng một chỗ, nhìn LK đánh quái.

Nhờ có LK ở phía trước anh dừng chiến đấu, giết sạch sẽ đám quái, tiểu Dũng sĩ núp sau lưng, an toàn chạy tới cuối tầng một.

Người nào có kinh nghiệm đều biết, bình thường cao thủ mang theo acc nhỏ đi đánh phó bản, chỉ biết phăng phăng mở đường tiên phong, để cho acc nhỏ chạy theo sau đuôi, cũng chưa từng vì bọn họ giết sạch tiểu quái dọc đường, chẳng ai buồn lo lắng người ta chạy chậm sẽ bị tiểu quái giết. Nhưng LK lại có thói quen giết sạch tiểu quái trước, giúp cho đám acc nhỏ thẳng tiến đến trước mặt Boss. Chính sự cẩn thận này của Mục Dương khiến cho Mục Dương cảm thấy ấm lòng.

Boss tầng thứ nhất của phó bản Thiên trì thuộc tính là Băng phong. Kỳ thực nó không khó giết, lực công kích mặc dù cao, nhưng tính kháng rất yếu, so với đám quái vừa này thì cao hơn hai cấp. Mục Dương biết được điều này, cuối cùng kiềm chế không nổi, vung búa, xông lên hỗ trợ. Nhưng cậu vốn đánh giá quá cao năng lực của mình, một búa kia vung lên, không chém rớt được bao nhiêu máu của Boss, ngược lại chọc cho nó nổi giận, đối với cậu phát ra công kích, gió lạnh cuốn đám tuyết trắng như lông ngỗng đổ ập một trận, đợi cho cậu hồi phục tinh thần, đã thấy bản thân đứng trước cửa Thiên trì.

LK làm sao dự đoán được cậu như thế xông lên, cho nên căn bản không chú ý tới đối phương. Thời điểm muốn cứu người đã không kịp, chỉ có thể trở mặt nhìn cậu bị quái vật trong tích tắc rồi ném ra ngoài.

Mục Dương đau đầu, gửi qua một tin nhắn cho LK.

“Ha ha, tôi treo rồi.”

“Thấy chưa, lại không nghe lời.”

Mục Dương ngưng ngừng cười cười, làm bộ dạng then thùng.

“Ôi, nhìn anh giết quái, tay ngứa ngáy thôi, hiện tại biết làm sao giờ, thôi...”

“Đứng ở cửa chờ tôi, tôi giết xong Boss liền trở ra.”

“Được, chờ anh đó.”

Đứng ngay cửa Thiên trì có rất nhiều người chơi cấp cao, cả đám người từ ba quốc gia đều tề tựu ở đây. Tuy rằng tại bản đồ này hồng danh có thể giết người, nhưng mọi người không ai dám phát động đánh nhau, bởi vì phó bản Thiên trì rất khó đánh, nhiều cao thủ tập trung ở đây đều vì tìm kiếm tổ đội. Ở nơi này, người của ba quốc gia cuối cùng có thể bỏ xuống thành kiến mà hòa thuận ở chung, cho nên tiểu Dũng sĩ đứng trong này coi như an toàn.

Mục Dương rướn dài cổ lén nhìn Lê Khải, mà đối phương chính là đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm màn hình máy tính, ngón tay linh hoạt lướt khắp bàn phím, con chuột trong tay cũng không ngừng di chuyển.

Trong lòng Mục Dương tự khen ngợi thị lực mình tốt, có thể thấy được rõ ràng từng động tác của Lê Khải, còn có thể cẩn thận quan sát từng biểu tình một của đối phương.

Ngón tay Lê Khải rất dài, chỗ khớp xương có hơi gồ ra, móng tay được cắt gọn gang, sạch sẽ. Mục Dương lại nhìn xuống tay của mình, móng đã lâu chưa cắt, đầu ngón tay gầy chỗ này chỗ nọ, một chút cũng chẳng thấy nuốt nà, có nơi còn đóng bẩn.

Bình thường không để tâm, nhưng hiện tại lại khác, Mục Dương chợt xấu hổ, cảm thấy tay mình quả thực khó coi.

Mục Dương nghĩ ngợi một hồi, đầu tiên hẳn nên chạy đi rửa tay, sau đó lại lục tìm đồ bấm móng tay. Còn chưa kịp quyết định xong, cậu liền thấy khung cảnh trong game bất ngờ biến xám.

Này là chuyện gì? Đứng ở nơi an toàn thế kia vẫn bị giết?

Vừa rồi, tất cả lực chú ý của cậu đều dồn lên người Lê Khải, Mục Dương ngay cả chính mình bị giết lúc nào cũng chẳng hay.

Nhìn hệ thống thông báo, người đánh lén không ngờ lại là Xà ma?!

Hơn nữa, đối phương còn chưa chạy đi, vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

[Im lặng là vàng] Anh là trả thù sao? Thay Hồi hộp ra mặt?

[Xà ma] Không liên quan tới hấn, về sau đừng đứng trước mặt tao càn rỡ.

[Im lặng là vàng] Tôi càn rỡ gì chứ? Chẳng hiểu gì hết!

Nói ra, Mục Dương vốn là vô tội. Vừa rồi, lúc mọi người chửi mắng Hồi hộp, cậu chỉ đứng một bên vui sướng khi người gặp họa, thuận miệng châm chọc vài câu, nhưng căn bản không thể xem là càn rỡ. Mà Xà ma lại gán cho cậu cái tội danh này, lại vì thế mà giết chết, đương nhiên cậu không hiểu mô tê gì là phải.

Mục Dương còn chờ Xà ma giải thích thêm, nhưng đối phương căn bản không thèm bàn đến vấn đề của cậu nữa, chỉ để lại một câu rồi bỏ đi.

[Xà ma] Về sau, mày càn rỡ một lần, tao liền giết mày một lần.

Mục Dương ghen không nói được tiếng nào, ấn nút chọn trở về thành sống lại. Ở trong lòng khinh bỉ, tên này hấn đang giả bộ đi! Rốt cuộc, là ai càn rỡ, trong lòng mọi người hấn hiểu được đi?!

Lén liếc nhìn Lê Khải một cái, đối phương xem chừng còn đang giết quái. Mục Dương đứng lên, quyết định trước cứ đi rửa tay rồi tìm đồ bấm móng tay đã.

Vừa rửa tay xong, cậu liền bắt gặp Lê Khải cầm cái ly trở vào phòng.

Đầu óc Mục Dương oanh một tiếng nổ tung, nước uống vốn để bên cạnh bàn trà, mà máy tính cậu chính là để trên bàn trà. Vừa rồi, Lê Khải đi lấy nước, như vậy không phải đã nhìn thấy hình ảnh trong game trên màn hình máy tính sao? Đăng bởi: admin

18. Chương 18: Hai Đoạn Chuyện Cũ

CHƯƠNG 17: HAI ĐOẠN CHUYỆN CŨ

Hình ảnh tin nhắn trong game chớp động cắt đứt suy nghĩ của Mục Dương, nhấp chuột vào liền thấy, là tin nhắn LK gửi sang.

“Cậu ở đâu?”

“Về thành rồi.”

“Sao lại chạy về đó?”

“Bị người ta giết.”

“A, ở cửa thành chờ tôi.”

Nếu một người phát hiện bạn game hiện tại lại ở nhờ trong nhà mình, hơn nữa đối phương còn giả ngu giấu giếm hấn bao lâu nay, như vậy người này sẽ làm thế nào?

Mục Dương tuy rằng không biết Lê Khải sẽ làm gì, nhưng nếu trong tình huống này đổi lại là cậu, bản thân nhất định sẽ rất giận dữ, tuyệt không dễ dàng tha thứ cho đối phương.

Nhưng hiện tại, tình huống này đang như thế nào nhỉ? Mục Dương mơ màng, lật lại đoạn nói chuyện phiếm vừa xong của hai người, tựa hồ như muốn từ trong đó lôi ra chút ẩn ý, nhưng xem thế nào vẫn thấy này vốn chỉ là một đoạn đối thoại bình thường mà thôi. Mà phản ứng của Lê Khải cũng vô cùng tự nhiên, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mục Dương tắt đi đoạn nói chuyện, trong lòng vẫn tràn ngập dấu hỏi, mà lúc này LK đã chạy tới gần cửa thành.

[LK] Bị ai giết?

[Im lặng là vàng] Xà ma, tên này vốn có tật xấu. Hắn đã là một Pháp sư cấp 70, chạy đi giết một kẻ không có khả năng chống cự như tôi, sau đó lại còn mắng tôi càn rỡ?! Thực sự mặc danh kỳ diệu! Nếu vừa này tôi cầm acc Pháp sư, không biết ai mới là kẻ bị giết!

Không trách được Mục Dương bất bình mãi không cam lòng, trong [Huyền tích OL], cấp 70 là một cái hổ. Nhân vật chỉ cần đến cấp 70, tính kháng cùng lực công kích đều tăng gấp vài lần. Nói cách khác, cấp 69 trước đó có thể coi như giai đoạn quá độ, giống như tiếng trống kích thích tinh thần mọi người thêm hăng hái nhảy lên 70, để có thể luyện được trang bị tốt, học kỹ năng mới, khiến chính mình cường đại hơn. Cho nên, Xà ma giết tiểu Dũng sĩ so với chém kiến còn muốn dễ hơn, đương nhiên Mục Dương không cam lòng là phải. Kỳ thực, chuyện bị giết cũng không phải mấu chốt, điều đáng quan tâm chính là một câu nói kia của Xà ma, làm cho cậu vô cùng khó chịu. Cái gì mà, mày càn rỡ một lần, tao liền giết một lần?! Giọng điệu thực ngạo mạn a! Nếu lúc này ở hiện thực, Xà ma đang đứng cạnh cậu, Mục Dương nhất định nhảy dựng lên, giống như mụ đàn bà chanh chua, xĩa tay trước mặt gã mà hung hăng mắng một trận đến khi hả giận mới thôi.

Mục Dương cúi đầu gõ chữ, chuẩn bị tiếp tục oán giận thêm vài câu, nhưng LK đã sớm bay đầu mất.

Mục Dương đành đem mấy chữ đã đánh xong xóa bỏ.

Thở dài: Ai dà, chẳng ai nguyện ý nghe người khác càu nhàu a...

Trước mắt xem cũng không còn chuyện để làm, Mục Dương lại bắt đầu rối rắm trở lại với vấn đề kia, rốt cuộc Lê Khải có nhìn thấy hình ảnh trên máy tính hay không đây?

Mục Dương thử làm một thí nghiệm, cầm theo ly nước đi ngang qua cửa phòng ngủ, sau đó lượn đến chỗ bình nước, tầm mắt tập trung lấy nước cho đầy ly. Sau khi rót nước xong, lại đi ngược về hướng phòng ngủ. Phòng ngủ ở bên phải, máy tính đặt bên trái, bình đựng nước ở chính giữa, ba vị trí này trên cơ bản tạo thành một đường thẳng tắp. Màn hình máy tính vừa lúc đối diện với bình nước, nếu chỉ đơn thuần rót nước, như vậy Lê Khải từ lúc ra khỏi phòng sẽ luôn hướng về khu vực lấy nước, đồng nghĩa quay lưng về phía màn hình. Cho nên, vẫn có khả năng, hắn không nhìn thấy hình ảnh trò chơi trên màn hình máy tính. Chẳng qua, Mục Dương chưa dám khẳng định chắc chắn. Giả như, Lê Khải sau khi lấy nước, không trực tiếp trở lại trong phòng ngủ, mà xoay người một cái thì làm sao đây. Kia chẳng phải sẽ thấy được rồi? Nhưng mà đối phương cũng không có phản ứng khác thường nào.

Ai dà, Mục Dương nặng nề đánh cái thở dài. Vấn đề này càng nghĩ càng phức tạp, chỉ mong cái gì cũng không nhìn thấy vậy.

Mục Dương còn không biết, ngay thời điểm cậu tiến hành cái thí nghiệm kia, bởi vì một sự kiện giết người, thế giới trong game nhất thời nổi phong ba.

Mới vài phút trước, quốc vương S quốc LK vừa chạm mặt quốc vương M quốc Xà ma, không nói hai lời liền trực tiếp giết. Xà ma không chút đề phòng, trong tích tắc liền bị giết chết, cái tên LK đổ thảm xoay người trở về trong thành. Đám người trông thấy đều kinh khủng, trợn mắt há hốc mồm, không ai dám tiến lên ngăn cản.

Thần dân M quốc phẫn nộ, tuyên bố LK phải trả giá, từ nay cùng S quốc không đội trời chung!

Thần dân S quốc vui vẻ, cười nhạo quốc vương M quốc vậy mà không chịu được một kích, xoa xoa tay chuẩn bị một hồi đại chiến!

[Ta là vi khuẩn] Bùng nổ, bùng nổ rồi! LK và Xà ma kết thù quá sâu nặng, cuối cùng lần này cũng dẫn đến giết người!

Một kiếm khách S quốc đứng bên cạnh tiểu Dũng sĩ hô to gọi nhỏ, kéo tới không ít kẻ vây xem.

[Mộc miên miên] Bọn họ có ân oán gì?

[Ta là vi khuẩn] Cậu là người mới tới hở? Nhắc tới chuyện năm đó, Xà ma kỳ thực là người S quốc, ban đầu còn là hảo huynh đệ của LK, nhưng vì tranh đoạt vị trí quốc vương, hai người trở mặt thành thù. Xà ma đánh không lại LK, sau đó xóa acc luyện lại, chạy sang M quốc, như tâm nguyện trở thành quốc vương. Sau khi gặp lại, cả hai thành người xa lạ, tuy rằng không khi nào đi chung hướng, nhưng trong lòng bọn

họ đều ắn một cái gai, rồi cũng có ngày nào đó bùng nổ thôi. Hôm nay bọn họ chạm mặt, không phải vừa chém giết nhau đó sao.

[Mộc miên miên] Có hơi kỳ quái nha, hôm nay khẳng định không phải lần đầu tiên họ chạm mặt đi? Như thế nào lúc trước không có gì xảy ra, mà hôm nay lại thành ra giết người? Hơn nữa, lại là LK ra tay trước. Theo lý thuyết, Xà ma trước đây đánh không lại LK, khẳng định ghi hận trong lòng, lúc gặp lại cũng nên là hấn ra tay trước mới phải chứ?

[Ta là vi khuẩn] Cậu hấn không biết đi? Nói đến nói đi cũng vì một chữ ‘tình’! Xà ma đã làm chuyện có lỗi với LK, đổi lại là tôi, cho dù giết hấn trăm lần cũng không hết giận!

[Im lặng là vàng] Cậu không phải biết tin tức gì đó chứ, nói mau, đừng kích thích người ta nữa.

Không nghĩ tới Xà ma lại quen biết LK, hơn nữa xem ra hai người bọn họ còn có một đoạn chuyện cũ rồi rầm không rõ đi?

Bất quá đương nhiên phải nghe, Mục Dương vô cùng hào hứng, ánh mắt nóng hổi nhìn chằm chằm màn hình máy tính, đợi người kia hồi âm.

[Ta là vi khuẩn] Nghe nói lão bà trong hiện thực của LK bị Xà ma đoạt đi rồi!

[Im lặng là vàng] Cậu như thế nào biết???

Mục Dương kinh ngạc, những tưởng người đàn ông tính cách cổ hủ, quái dị trước nay vẫn luôn một thân một mình, còn không nghĩ tới hấn từng kết hôn, còn có lão bà! Hơn nữa, lão bà cư nhiên bị người trong game bắt cóc mất!

Kỳ thật người kia rất tốt. Mục Dương chợt cảm thấy đáng tiếc, người tốt như vậy sao lại có kẻ chẳng biết quý trọng vậy chứ?

[Ta là vi khuẩn] Là chính Xà ma tự rêu rao. Lúc đó, Xà ma ở trước mặt mọi người châm chọc LK, nói anh ấy ngay cả lão bà cũng giữ không được. Mà Lk không phản bác lấy một câu, đoán chừng này chính là sự thật đi.

[Im lặng là vàng] Lão bà của anh ta cũng chơi game này sao?

[Ta là vi khuẩn] Chẳng biết là ai nữa...

[Im lặng là vàng] Thế lão bà của anh ấy như thế nào quen biết Xà ma?

[Ta là vi khuẩn] Tôi cũng không biết...

[Im lặng là vàng] Khỉ, cậu sao cái gì cũng không biết vậy! Chuyện này xảy ra khi nào vậy?

[Ta là vi khuẩn] Hình như khoảng một năm trước. Dù sao cũng lâu rồi, vừa mới mở game không bao lâu liền phát sinh.

Mục Dương nhớ lại chút chuyện. Một năm trước đây, cậu còn đang chơi game khác. Nếu biết mình bỏ qua nhiều chuyện kích động thế này, thời điểm game mới ra cậu đã chạy đi chơi rồi.

Mục Dương hiện tại đã có thể lý giải Lê Khải vì sao đối xử với người khác lạnh nhạt như vậy. Lão bà chạy theo người đàn ông khác, như thế nào cảm thấy vui vẻ được. Chẳng trách, hấn thoát nhìn có cảm giác cô độc như vậy, thì ra từng trải qua chuyện tình cảm đau thương a.

Lúc đầu, Mục Dương còn tưởng rằng Lê Khải vì mình mà chạy đi giết Xà ma, ở trong lòng trộm vui sướng một trận. Hiện tại, biết rõ nguyên nhân vấn đề, lòng có chút mất mát nhàn nhạt. Nhưng phần nhiều hơn lại thay Lê Khải cảm thấy không đáng giá. Nữ nhân kia quả thật mất mùa, người đàn ông tốt như vậy không cần, lại ở chung với một tên thấp kém, nếu sau này có hối hận, cũng là xứng đáng!

Ngẩng đầu liếc nhìn Lê Khải một cái, Mục Dương lắc đầu thở dài, thật đúng là một kẻ đáng thương a!

Đoạn tin đồn nhỏ nhọ càng truyền càng xa, chuyện xưa kể lại, phản ứng mọi người cũng không giống nhau. Người chơi M quốc vui sướng khi người gặp họa, mắng hấn không phải đàn ông, bị người ta giành lão bà cũng chỉ dám trong game phát tiết. Thật ra là một con rùa đen rút đầu. Người chơi S quốc im lặng thật

lâu, mãi đến khi những người kia càng nói càng quá đáng, bọn họ mới không nhịn được thay LK đứng ra biện hộ.

Trên kênh thể giới từ ngữ chửi bậy bay đầy trời, mà hai đương sự của câu chuyện lại chẳng đứng ra nói lời nào.

Chuyện cũ bị vạch trần, Mục Dương sợ Lê Khải bị tổn thương, nghĩ ngợi thật lâu, sau đó gửi cho hắn một cái tin nhắn.

“Anh không sao chứ?”

Một lát sau, tin nhắn trả lời được gửi sang.

“Ừm.”

“Đừng nghe những người đó nói bừa, thực sự quá đáng!”

“Ừm.”

“Ha ha! Tôi cảm thấy anh chính là báo thù cho tôi đi?” Lời này nói ra tuy rằng có chút tự mình đa tình, lại chẳng hợp tình hợp lý, nhưng Mục Dương vẫn muốn nói đùa với Lê Khải, làm cho hắn vui vẻ một chút.

“Đúng vậy.”

“Thật thế sao?” Mục Dương bị dọa nhảy dựng, lập tức trong lòng lại thêm chút vui vẻ.

“Ừm.”

“Có một vấn đề này rất muốn hỏi anh.”

“Hỏi đi.”

“Chúng ta tính là không quen, anh đối tốt với tôi như vậy làm chi? Lúc thì mang tôi đi đánh phỏ bần, rồi giúp tôi báo thù, còn nói sẽ đem bao cổ tay tặng cho tôi. Thật sự rất kỳ quái a!” Vấn đề này cậu thật sự rối rắm đã lâu. Trong game, bọn họ quả thực không quen thân, trước đây còn từng có mâu thuẫn. Nhưng từ lần LK khai ra thân phận thương nhân của mình, quan hệ của cả hai liền thay đổi, vừa lên mạng đã tụ với nhau một chỗ cùng chơi, giống như bạn bè nhiều năm. Một người đối tốt với kẻ khác dù sao cũng phải có nguyên nhân đi, nhưng Mục Dương chính là nghĩ không ra lý do đối phương vì cái gì lại đối xử tốt với mình như vậy.

“Chúng ta không quen sao?”

“Chúng ta rất quen thân sao? Anh cho thử ví dụ xem?” Mục Dương hoang mang. Trong trí nhớ, một khắc trước, LK còn nói muốn đánh muốn giết cậu, đột nhiên lại cùng mình hòa thuận. Trước đây, hai người cũng không có nhiều dịp qua lại, như thế nào lại biến thành người thân?

Chẳng lẽ, hắn đã sớm biết thân phận của cậu?

Nghĩ đến chỗ này, Mục Dương có chút đau đầu. Vừa này thật vất vả mới thuyết phục được bản thân không đắm đầu vào chuyện rối rắm này, tình nguyện tin đối phương không có nhìn thấy hình ảnh trong game. Nhưng hiện tại, vấn đề xem chừng càng phức tạp hơn.

Vẫn là, trước mắt, cứ xem hắn giải thích kiểu gì vậy.

Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.

Lời giải thích chưa kịp nói, trước mắt nhất thời một mảnh tối đen.

Mục Dương bị kịch, như thế nào lại cúp điện? Thời điểm mấu chốt này, như thế nào có thể cúp điện chứ?!!

Bốn phía tối đen như mực, nhìn cũng không ra năm đầu ngón tay của mình. Mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, toàn bộ tiểu khu đều bị bóng tối bao trùm.

Lượng điện mùa hè dùng tăng cao, đường dây cao thế vượt quá trọng tải, cúp điện là chuyện thường tình. Nhưng thời điểm này, cúp điện cũng thật khó tin đi.

Bóng tối bất ngờ đổ ập xuống, Mục Dương không còn tâm tư lo lắng việc khác, cả người cuộn thành một đống, hai mắt mở to, vẻ mặt bất lực nhìn phía trước.

Cậu sợ nhất cúp điện, sợ bóng tối.

Thuở nhỏ còn ở nhà nóc bằng, khi đó điều kiện sống thực đơn sơ, không giống hiện tại mỗi nhà đều có buồng vệ sinh. Mọi người khi ấy phải dùng chung một cái WC, hơn nữa còn cách nhà khá xa. Có một đêm, Mục Dương rời giường đi giải quyết, vốn định ngay tại cổng nhà xử lý. Nhưng thân thể lại không nghe theo điều khiển não bộ, mơ mơ màng màng chạy về hướng cái WC kia, không ngờ lại bị té hố. Cái hố kia chỉ cao khoảng hai ba thước, dùng để ngăn mấy trận cát bụi lớn. Cậu cố hết sức thử bò lên rất nhiều lần nhưng vẫn không thoát ra được, đồng thời lớn tiếng kêu cứu cũng chẳng ai nghe thấy. Bốn bề lặng im đáng sợ, chỉ độc tiếng gió gào thét.

Một mảnh đen kịt ngấu nghiêng căn nuốt khung cảnh xung quanh, lỗ đen vô tận khủng bố ngày càng há to miệng, Mục Dương sợ hãi, ngồi xổm ôm chặt lấy chính mình, lùi đến góc sáng hơn, cố gắng mở to hai mắt, tập trung thính lực lắng nghe động tĩnh xung quanh, đem tim siết chặt. Trong đầu hiện lên vô số hình ảnh yêu ma quỷ quái, càng nghĩ càng sợ. Cậu không muốn ngậy ngốc ở mãi trong này, cho nên bắt đầu khóc toáng lên, miệng gọi ba ba. Nhưng mặc cho cậu kêu la thế nào, cũng không có người chạy đến cứu. Cậu chỉ có thể nhìn chằm chằm bóng đêm vô tận trước mắt mình, đành bất lực...

Sau hừng đông, cậu hóa ra hoang mang, cũng không rõ bản thân sống qua một đêm kia thế nào. Cậu cảm thấy chính mình giống như bị thứ gì đó thôi miên, cho nên mới không nhận được chạy đi tìm WC. Chuyện này quả thực rất quỷ dị. Sau khi đem việc này kể lại cho ba ba Mục Thanh Viễn, ông cũng giải thích không được nguyên nhân. Cậu liền tin tưởng thế giới này hẳn là có quỷ, chính quỷ đã khống chế hành động của mình, khiến cho hành động cùng tư duy của bản thân không thống nhất. Từ đó về sau, cậu vô cùng sợ bóng tối, sợ quỷ. Tuy ngày càng lớn, cũng không giống lúc nhỏ sợ hãi như vậy, những đột nhiên lọt giữa bóng tối thế này, cậu vẫn cảm thấy không khỏe. Nhớ tới chuyện ngày còn nhỏ, trong người cảm thấy có chút khó chịu.

“Mục Dương, Mục Dương?”

Là thanh âm của Lê Khải.

Đang cuộn mình trên sô pha, Mục Dương ngẩng đầu nhìn về phía trước. Tuy rằng trước mắt vẫn là một mảnh tối đen, nhưng cậu có thể cảm giác được Lê Khải đang tiến lại gần, trong lòng cũng an tâm không ít, “Tôi ở đây.”

“Cậu làm sao vậy? Gọi vài tiếng rồi cũng chưa trả lời.” Ngữ khí Lê Khải lộ ra lo lắng.

“Thức thức, tôi nói mình sợ bóng tối, anh có tin không?” Mục Dương ngoài miệng như đang đùa cợt, nhưng thể nào cũng không cười nổi.

“Cậu ở yên đó, tôi đi tìm nến.”

Đợi một hồi, Mục Dương đột nhiên cảm giác có người ngồi xuống bên cạnh mình, nhất thời dâng lên khẩn trương. Người kia ôm lấy bờ vai cậu, kéo gần khoảng cách giữa cả hai. Cậu còn có thể ngửi thấy mùi xà phòng nhàn nhạt quần quýt trên người đối phương.

Ra là Lê Khải, tâm tình siết chặt chậm rãi thả lỏng xuống, tùy ý để đối phương gần gũi với mình.

“Tôi không tìm thấy nến, trong nhà cũng không có bật lửa.” Lê Khải giải thích.

“Không việc gì.” Dù sao bên cạnh cậu có người kia, cũng không thấy sợ hãi nữa.

Lê Khải nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng cậu, rồi lại hỏi: “Còn sợ không?”

Mục Dương có hơi chống cự, mạnh miệng không thừa nhận, “Ai nói tôi sợ, tôi nói giỡn với anh đó!”

“Vừa nãy thanh âm của cậu run rẩy rất rõ ràng.”

“Ai nói, bản thân run rẩy sao tôi còn không biết hử? Không nói chuyện này nữa, chúng ta tán gẫu cái khác đi.” Mục Dương không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

“Ừm, nói đi.”

“Ặc... Anh lúc này đang chơi game sao?” Mục Dương nhớ tới lão bà của Lê Khải, tò mò muốn biết đầu đuôi câu chuyện. Nhưng cậu không thể hỏi vậy được. Thứ nhất, cậu sợ bại lộ thân phận của mình. Thứ hai, cái loại chuyện khơi lại vết sẹo của người khác, cậu thật làm không được.

“Ừm.”

“Kia chơi rất vui sao?” Mục Dương cảm giác bản thân đang nói toàn mấy lời vô nghĩa.

“Cũng được.”

...

Xem ra, đề tài game này cũng tắt đài, Mục Dương quyết định lại đổi một cái đề tài khác nữa.

“Cho tôi hỏi chuyện riêng tư nha.”

“Hỏi đi.”

“Anh vẫn luôn ở một mình?” Thật ra, cậu định hỏi Lê Khải đã kết hôn chưa, nhưng lại cảm thấy không ổn. Chuyện lão bà bỏ đi đối với đàn ông rất nhạy cảm, nói đến không thể huých toẹt ra hết, không tính toán liên khiến đối phương bị tổn thương.

“Nói đúng thì trước đây từng có một người yêu.”

Người yêu? Người yêu chức cùng nghĩa với lão bà đi?

“Vậy cô ấy đâu rồi?” Lời này ra khỏi miệng quả thật gian nan. Mục Dương chợt cảm thấy bản thân rất tàn nhẫn, làm đối phương nhớ đến những chuyện không hay trong quá khứ.

“Đi rồi.” Ngữ khí Lê Khải thực thản nhiên, đoán không được chút cảm xúc nào.

“Đi đâu chứ?” Rõ ràng nhắc nhở chính mình không nên hỏi nữa, nhưng mồm miệng lại nhất thời lạnh lẽo hỏi tới.

Mục Dương trong lòng tự mắng chửi chính mình: Ngu ngốc! Mình như thế nào lại chưa ngừng nhắc đến chuyện không nên nói tiếp này?!

“Đi cùng người khác rồi.”

Thì ra, quá khứ đã thật sự từng xảy ra chuyện này. Mục Dương cũng không tiếp tục hỏi nữa, trong lòng cảm giác khó chịu. Bóng đêm khiến cậu không nhìn rõ được biểu tình của Lê Khải, nhưng bản thân biết trong lòng đối phương nhất định chẳng thoải mái gì.

Đột nhiên, cậu thật muốn ôm lấy người đàn ông lạnh lùng mà cô độc này, truyền cho hắn chút an ủi.

Nghĩ thế nào liền làm như vậy.

Mục Dương vỗ về tấm lưng Lê Khải, an ủi hắn: “Đừng khổ sở, đi rồi thì tôi, anh sau này nhất định gặp được người tốt hơn.”

Cái ôm bất thành linh làm cho Lê Khải cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau đó hắn nở nụ cười. Chính là loại tươi cười từ tận đáy lòng. Đăng bởi: admin

19. Chương 19: Con Tim Chậm Rãi Hòa Tan

CHƯƠNG 18: CON TIM CHẬM RÃI HÒA TAN

Bình thường, Mục Dương lúc ở nhà chỉ mặc một cái quần đùi nhỏ, lúc này thân trên để trần lại đang dán chặt trên người Lê Khải. Nơi da thịt tiếp xúc trở nên nóng hổi. Lê Khải chỉ cảm thấy dưới bụng dâng lên một cỗ nhiệt, hạ thân thể mà nổi lên phản ứng. Lập tức, hắn tránh khỏi cái ôm của đối phương, chuyển tay ôm cậu vào lòng, cúi thấp đầu, mặt cọ tới cọ lui trên làn da mềm mại.

Sức nóng trong phòng ngày một tăng, Mục Dương đẩy đẩy hai cái, cảm giác là lạ, trong người dân lên một mảnh khô nóng, “Tôi biết anh thương tâm khổ sở, tôi cũng muốn an ủi anh. Nhưng hiện tại đang cúp điện, rất nóng a. Anh còn ôm chặt như vậy, thật sự nóng chết mất. Nếu không, để tôi tâm sự với anh nha?”

Tinh trùng thượng não, làm sao có thể lo lắng nhiều chuyện như vậy, Lê Khải nhanh tay ôm chặt hơn người trong lòng, đầu cúi gằm lại, muốn dùng nụ hôn lấp đi cái miệng nhỏ nhắn còn đang lải nhải.

Đầu vừa hạ xuống, còn chưa kịp hôn đến, điện bất ngờ có lại. Toàn bộ căn phòng được thắp sáng. Mục Dương hoan hô một tiếng, nhảy dựng lên, miệng kêu oai oái: “Ngao ngao, có điện rồi, tôi đi mở điều hòa đây.”

Lê Khải hóa đá, vẫn duy trì tư thế chuẩn bị hôn môi, cứng ngắc tại chỗ.

Nhìn Mục Dương đứng trước điều hòa đang phả ra từng đợt gió lạnh, hai mắt híp lại, vẻ mặt thích thú, Lê Khải hoang mang, cảm giác có chút khúc mắc, mà cụ thể liên quan đến ai thì lại chẳng nói lên lời. Hắn vốn tưởng rằng Mục Dương chủ động ôm mình chính là muốn đẩy quan hệ giữa bọn họ gần thêm bước nữa, nhưng xem ra đối phương tựa hồ không có ý nghĩ này.

“Thức thức, anh không thành thật nha!” Mục Dương bất ngờ đứng trước mặt Lê Khải, cười cười không chút hảo ý.

Một câu này liền đem hồn Lê Khải đang chu du bên ngoài kéo trở về thân xác.

Lê Khải đang nghĩ xem Mục Dương phát hiện ra cái gì, chợt cúi đầu nhìn xuống, lại thấy đũng quần của mình hơi gồ lên, nhất thời vô cùng xấu hổ, tức giận gắt: “Tôi thì làm sao?”

Tôi như vậy còn không phải đều do cậu làm hại!

Mục Dương chìa ra một cái bật lửa, quơ qua quơ lại trước mặt Lê Khải, “Chẳng phải anh nói trong nhà không có bật lửa sao? Đây không phải?”

Lê Khải thở hắt ra một hơi, cảm thấy thần kinh căng nhóc trước mặt mình có hơi thô. Hắn đứng lên, hướng phía phòng ngủ mà đi, “Tôi thế nào biết được.”

Mục Dương leo đèo theo sau, “Không có khả năng, mỗi ngày anh đều quét dọn nhà cửa, chả lẽ đồ đạc này nọ trong nhà anh lại không biết để ở đâu sao? Hơn nữa cái bật lửa này đặt ở trên kệ giày dép ngay cửa ra vào, anh mỗi ngày rời nhà sao có thể không thấy chứ?”

Tư vị có tật giật mình thật đúng là khổ sở. Lê Khải đương nhiên biết cái bật lửa kia để ở đâu, nhưng hắn không thể đối với tên nhóc thối kia nói, vì chính mình muốn gần gũi cậu ta, mới cố ý làm như không nhớ.

Vốn lửa nóng nghẹn trong bụng không có chỗ phát tiết, hiện tại còn bị Mục Dương bám theo truy hỏi, Lê Khải khó trách có chút bực bội. Mặt cố làm ra vẻ bình tĩnh, xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi không nhớ!”

Đồng thời, hắn cũng thề trong lòng, nếu thằng nhóc này còn dài dòng thêm câu nữa, hôm nay bèn tóm cậu ta mà ‘làm’!

Mục Dương phát hiện Lê Khải sinh khí, cảm giác mạc danh kỳ diệu, đành bỏ cuộc tránh trở ra, miệng lầm bầm nho nhỏ, “Không biết thì thôi, dữ cái gì mà dữ?! Người có tuổi thật chẳng đáng yêu!”

Nghe được câu kia, Lê Khải chợt thấy buồn cười, tự nhủ chính mình bị sao thế này, lại cùng một nhóc Tiểu bạch si so đo nhiều như vậy làm chi?

Lê Khải nằm trên giường nhớ lại cuộc sống của mình suốt một năm qua, nghĩ đến lại bất giác nở nụ cười. Ở công ty, hắn đóng vai một thủ trưởng mặt lạnh, cấp dưới đều sợ hắn, mỗi ngày đều phải nghe một mớ lời nịnh hót. Mọi người sau lưng nói hắn lạnh lùng vô tình, chưa bao giờ có người yêu, nếu không phải tâm lý có vấn đề thì chính là sinh lý. Dù sao cũng đều là quái vật. Sở dĩ như vậy cũng đều có lý do, từ sau khi bạn trai cũ rời đi, đã hơn một năm hắn chưa từng qua lại với người nào khác. Chính mình làm như vậy đương nhiên cũng vì thủ thân, đợi đối phương hồi tâm chuyển ý. Phần khác cũng do căn bệnh khiết phích cũ lại tái phát, không cách nào dễ dàng đón nhận sự tiếp xúc thân thể với kẻ xa lạ. Cũng may, bản thân có thể dùng hai tay giải quyết, cho nên, một năm nay cứ như vậy vượt qua. Thời gian lâu thật lâu, tự hắn cũng

cảm giác chính mình giống như quái vật, đối với chuyện *** không còn thấy hứng thú, càng về sau việc tự giải quyết cũng ít dần. Có đôi lúc, hắn chợt nghĩ có khi chính mình sẽ như vậy hết cả đời, bởi vì tâm đã không thể mở ra để đón nhận bất luận người nào.

Mãi đến khi Mục Dương đột nhiên xâm nhập vào cuộc sống của hắn, dù cho ban đầu không dễ thích ứng ngay, nhưng từ từ lại quen thuộc với sự tồn tại của đối phương, hắn cảm thấy trái tim đã đóng băng từ lâu của mình đang chậm rãi hòa tan.

Bọn họ là hai loại người hoàn toàn bất đồng. Một kẻ trầm mặc ít lời, cổ hủ, không chút thú vị, nghiêm cẩn với từng chi tiết một trong cuộc sống, trái ngược với đối phương là kiểu người lạc quan sáng sủa, sinh hoạt muốn gì làm nấy. Lê Khải từng nghĩ rằng chính mình không cách nào chịu đựng được tính tình cùng lối sống nhếch nhác của Mục Dương. Nhưng đến lúc này, hắn căn bản không nghĩ tới việc chặt đứt quan hệ với cậu, mà thậm chí lên kế hoạch sửa đổi con người này, để kết quả, chính mình cũng có chuyển biến. Có đôi khi, trước lúc ăn cơm, Mục Dương quên mất phải rửa tay, hắn sẽ chợt nghĩ đứa nhỏ này suốt ngày ở lý trong nhà, chẳng chạy đi đâu để bị bẩn, thành ra cũng lười nhấc nhử. Có nhiều tối, đã đến giờ ngủ nhưng Mục Dương còn mãi onl, con nít thích nhất là ở trên mạng, thế thì cứ kệ cậu đi, cần gì phải nghiêm khắc quá. Bình thường, mỗi lần nấu cơm, Lê Khải luôn chú ý phối hợp các loại dinh dưỡng, nhưng Mục Dương nói không thích ăn rau cần, củ từ, rong biển, gan heo, hắn đều ghi nhớ thật tốt để lần sau không mua nữa.

Hiện tại nhớ lại, Lê Khải cảm thấy khó có thể tin được, cho dù lúc trước ở cùng bạn trai cũ, hắn cũng sẽ không vì đối phương mà thay đổi bản thân. Nhưng đến khi cùng một chỗ với Mục Dương, những chuyển biến này đều vô tình mà ra, ngay chính hắn cũng chưa từng chú ý tới.

Lê Khải nhắm mắt lại, nhớ tới bộ dáng của Mục Dương. Tay nhỏ chân nhỏ, da dẻ không tồi, thoát nhìn trơn láng, non mịm, quần lót trắng tinh bao lấy cái mông nhỏ rắn chắc, vênh vênh, rất có cảm xúc.

Không biết tay nếu sờ đến được sẽ có cảm giác gì, trông lòng vừa nghĩ tới, bên dưới nhất thời lại cương thêm vài phần.

Luôn tay vào bên trong quần lót, trong đầu nghĩ tới Mục Dương, thứ kia càng trưởng càng lớn...

Sau khi phát tiết xong, Lê Khải vẫn thấy tâm nguyện còn chưa thỏa, không khỏi có chút phiền muộn. Sự tự chủ thường ngày giống như biến mất tằm, chỉ thấy đục vọng càng ngày càng mãnh liệt.

Nằm trên giường một hồi lâu, cảm giác thật sự không nhịn được hơn, Lê Khải đành đứng lên, xông ra ngoài.

Mục Dương đang onl, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Vừa nhấc đầu lên, cậu bắt gặp Lê Khải cùng vẻ mặt kìm nén vọt vào nhà vệ sinh, sau đó, bên trong truyền ra tiếng nước chảy.

Mục Dương đánh một ánh mắt xem thường, miệng lầu bầu: “Vừa nãy trốn trong phòng chẳng biết lén lút làm trò gì, hiện tại lại treo lên cái bộ dạng táo bón, người có tuổi chẳng trách cổ quái như vậy?!”

Đêm này, Lê Khải không gọi Mục Dương vào trong phòng ngủ nữa. Mục Dương chơi máy tính xong liền nằm ngủ thẳng cẳng trên sofa.

Lê Khải nửa đêm dùng WC, bắt gặp tên nhóc nằm lệch ra khỏi sofa, gối đầu cũng vút sang một bên, có chút không đành lòng. Nhưng vừa chuẩn bị ôm cậu vào phòng ngủ, hắn chợt nhớ đến cổ tà hỏa còn chưa lui đi trong lòng, động tác đành dừng lại. Lại bắt gặp, tên nhóc giữa đầu ngủ say như chết, nửa người đều muốn rớt khỏi sofa, miệng còn khẽ ngáy khò khò, trong lòng bỗng thấy chói với. Chết tiệt, vì cái gì tên đầu sỏ gây chuyện lại có thể ngủ ngon lành đến vậy, trong khi hắn phải chịu đựng dày vò không thôi? Tâm tư rối mù, thật tình chẳng muốn quần tên nhóc này, ngủ không nề nếp, có lộn cổ xuống đất cũng xứng đáng lắm!

Từ WC trở ra, tâm tình ‘ông chú’ này lại mềm xuống, đem bàn trà dời sang một chút, trầm nghĩ, cho dù tên này có tệ xuống, cũng không bị thương được.

Ngày hôm sau, Mục Dương quả nhiên bò dậy từ dưới đất, gọi mấy tiếng ‘thúc thúc’, nhưng không có người nào đáp lại. Rửa mặt xong, đang chuẩn bị onl vào game, cậu lại nhận được điện thoại của Lê Khải.

Trong điện thoại, Lê Khải nói mình có một tập văn kiện quan trọng để quên trong nhà, nhưng cuộc họp sắp tới phải dùng đến, hiện tại không có cách nào trở về nhà lấy. Hắn đọc địa chỉ công ty, đành nhờ Mục

Dương đưa đến.

Mục Dương cúp điện thoại, chạy vào phòng ngủ tìm tập văn kiện kia. Phòng ngủ Lê Khải được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, trên bàn làm việc chỉ đặt một bộ máy tính để làm màu. Lục lọi trong ngăn kéo một trận, Mục Dương cuối cùng cũng tìm được tập văn kiện cần thiết. Nhấc văn kiện lên, cậu phát hiện bên dưới lộ ra một tấm ảnh khiến bản thân chẳng thể không chú ý.

Trong tấm ảnh, Lê Khải cười vô cùng vui vẻ. Mục Dương giật mình, thì ra người đàn ông lạnh lùng kia cũng có thời điểm cười to thoải mái như vậy. Từ đây có thể nhận ra, này chính là thời Lê Khải còn yêu đời, không giống hiện tại luôn giữ khoảng cách với người khác, tựa như muốn thoát ly khỏi xã hội, một thân một mình quanh quẩn trong ốc đảo cô độc.

Ai dà, hà tất phải tự khiến bản thân khổ sở như vậy, thì ra người này lúc trước cũng không phải bộ dáng khó ở như vậy?

Mục Dương cảm thán thở dài, cảm thấy bản thân thực dễ tâm. Tuy rằng sinh hoạt cá nhân của đối phương cậu căn bản không có quyền can thiệp, cậu cũng không muốn Lê Khải sống một mình như vậy. Nhìn hẩn mà xem, một người không thể biểu đạt cảm xúc bản thân theo cách bình thường nhất định một chết, vô cùng thống khổ.

Mục Dương tiếp tục ngắm soi hình chụp. Lê Khải cùng một người đàn ông nữa vai kề vai đứng chung một chỗ, tay cả hai gắt gao nắm lấy nhau. Bộ dạng người kia thoát nhìn còn chưa đến ba mươi, gầy nhẳng, cao cao, bề ngoài thanh tú nhã nhặn, trang phục thoải mái. Tuy rằng y cười, nhưng tươi cười không xuất phát từ đáy mắt, mà trong ánh mắt như còn ẩn giấu một chút u buồn man mác.

Hai người bọn họ có quan hệ gì nhỉ? Bạn bè? Người thân?

Dường như không giống, Mục Dương cảm thấy quan hệ hai người nhất định rất thân mật.

Nhìn lại nam nhân trên tấm ảnh, đem bộ dạng đối phương ghi tạc trong đầu, Mục Dương đem trả ảnh về lại chỗ cũ, nhẹ nhàng đóng ngăn kéo lại, cố ngăn lại cảm giác quái dị trong lòng, ôm văn kiện rời khỏi phòng.

Ngày hôm nay thực nóng. Mục Dương ôm tập văn kiện, đổi hết ba lượt xe, mới tìm đến nơi Lê Khải nói.

Vừa bước tới trước cửa công ty, Mục Dương thật sự chấn kinh! Công ty này so với mấy cái trong mơ phim ngôn tình chẳng khác là bao, quy mô thực lớn, trước cửa còn có bảo vệ. Mục Dương đứng dưới ánh mặt trời chói lòa, nheo mắt nhắm thử số tầng của nó, nhưng đếm cách mấy cũng không ra, xem chừng khoảng hai mươi tám tầng, hay là hai mươi chín, nói chung rất là cao.

Vừa định nhắc chân bước tới, Mục Dương liền bị bảo vệ trước cửa ngăn lại, nói cậu ăn mặc lố lằng, không thể vào.

Mục Dương nhìn lại chính mình, T-shirt cùng quần shorts rất bình thường, dưới chân mang dép lê, sao có thể gọi là áo quần lố lằng được chứ?

Sợ Lê Khải chờ lâu sốt ruột, cậu đành nhịn xuống tức giận, giải thích với bảo vệ, nói mình cần đưa gấp văn kiện cho ông chủ ở lầu trên.

Ai ngờ, bảo vệ mắt chó khinh người, căn bản không tin lời Mục Dương nói, còn sửa miệng cậu, nói rằng nơi này là công ty chứng khoán, người làm việc ở trên lầu không phải gọi ông chủ mà là tổng tài.

Mục Dương vốn là tên nhóc mới tốt nghiệp đại học chưa từng gặp phải tình huống kiểu này, bị người ta coi như nhà quê lên tỉnh, bất đắc dĩ đành móc điện thoại di động hướng Lê Khải cầu cứu.

Lê Khải bước xuống dưới lầu liền bắt gặp Mục Dương bày ra bộ mặt chán nản đứng trước cổng lớn, trong tay cầm tập văn kiện, gương mặt phờ dưới mặt trời ửng đỏ lên, trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi, thoát nhìn thật đáng thương.

Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Lê Khải không khỏi mất hứng, lạnh mặt nói với bảo vệ: “Anh ngày mai không cần đến đây nữa.”

Bảo vệ biết chính mình đắc tội quý nhân, vội vã giải thích. Lê Khải cũng chẳng buồn để ý, kéo Mục Dương vào trong thang máy.

Thang máy bắt đầu đi lên. Mục Dương nhìn Lê Khải, sau một hồi đắn đo, đành nói: “Chỉ vì một việc nhỏ như vậy liền đuổi người, mức phạt này xem chừng có hơi nặng quá không?”

Lê Khải lấy ra khăn tay, đưa cho Mục Dương, “Dùng lau mồ hôi đi.”

Mục Dương không biết nói gì nữa, nhận lấy khăn tay, chợt nghĩ, với bộ dạng ngang ngược bá đạo này, trong công ty, người này khẳng định được yêu thích rồi.

Ra khỏi thang máy, Mục Dương cũng không bắt gặp kiểu không gian làm việc theo từng ô vuông của mấy thành phần tri thức thường chiếu trên TV. Trước mắt, chỉ có một cái hành lang, trực tiếp thông tới một cánh cửa kim loại, ngoài cửa lớn kia đặt một cái bàn làm việc dành cho vị thư ký tiểu thư trẻ tuổi.

Đi theo Lê Khải vào văn phòng, bên trong trang hoàng cảm giác giống như ở nhà, sạch sẽ ngăn nắp. Mục Dương còn tưởng rằng đối phương sẽ giống những vị tổng tài khí chất thô thiển, đem văn phòng mình trang hoàng đến khí phái, xa hoa này nọ.

Lê Khải cầm lấy văn kiện trong tay Mục Dương, ngồi xuống trước bàn làm việc, vừa sửa sang lại nội dung trong đó vừa nói: “Cậu cứ tùy tiện chơi đi, bên kia có máy tính đấy. Đợi lát nữa, chúng ta cùng nhau ăn trưa.”

Mục Dương quan sát xung quanh, cảm thấy mọi thứ trước mắt đều mới mẻ, bước đến bên cạnh Lê Khải, ngây ngốc cười hắc hắc, “Anh làm ông chủ so với tôi oai phong hơn rất nhiều.”

Lê Khải hết sức chăm chú xem văn kiện, khẽ ‘ừ’ một tiếng.

Mục Dương nói tiếp, “Tôi không muốn chơi máy tính. Anh hẳn bận rộn đi, tôi ra ngoài đi dạo.”

Lê Khải ngẩng đầu, nhắc nhở, “Đừng đi xa quá.”

Mục Dương chấp nhận, vừa mở cửa ra liền bắt gặp thư ký tiểu thư cầm trên tay hai tách cà phê đứng trước cửa. Vừa nãy vào phòng còn chưa nhìn kỹ, xem ra vị thư ký tiểu thư này bộ dạng khá đẹp, môi hồng răng trắng, mặt trái xoan, giống như được vẽ ra vậy.

Thư ký tiểu thư đem một tách cà phê đặt trên bàn Lê Khải, cái còn lại để trên bàn trà, đối với Mục Dương cười nhẹ một cái.

Mục Dương tên này bình thường hi hi ha ha, nhưng gặp phải nữ nhân xinh đẹp sẽ thẹn thùng. Hiện tại, thư ký tiểu thư hướng phía cậu cười một cái, khiến cho cậu ngượng chín người, nhưng bề ngoài vẫn làm bộ bình tĩnh, cầm tách cà phê lên uống thử một ngụm, ánh mắt vẫn len lén ngắm nàng.

Thư ký tiểu thư bị cậu chọc cười, lên tiếng, “Đứa nhỏ thật đáng yêu.”

Mục Dương quan sát vị thư ký tiểu thư này, cùng lắm so với cậu lớn hơn hai ba tuổi, sao mắt nhìn lại kém như vậy? Vốn định phóng đại tuổi tác của mình một chút, ngấm lại thôi quên đi, dù sao cậu chỉ đơn thuần cảm thấy đối phương bộ dạng xinh đẹp, cũng không có suy nghĩ gì khác, nhiều lời giải thích vốn chẳng cần thiết.

“Thúc thúc, tôi đi chơi đây.” Mục Dương buông tách cà phê, nhanh như chớp chạy ra bên ngoài.

Thư ký tiểu thư bình tĩnh đại ngộ. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Lê tổng dẫn người khác vào văn phòng mình. Vốn bản thân còn đang buồn bực, Lê tổng tính tình cổ quái hẳn không thích có người trong văn phòng mình, hôm nay như thế nào lại xuất hiện ngoại lệ? Hóa ra, bọn họ chính là quan hệ chú cháu.

Thư ký tiểu thư còn đang mãi nghĩ ngợi, Lê Khải bình thản nói ra một câu đem nàng đẩy xuống đáy cốc.

“Ngày mai cô không cần đi làm nữa.”

Thư ký tiểu thư kinh hoảng đến ngây người! Nàng vốn không muốn mất đi công việc thoải mái, lương cao như vậy, lo lắng dò hỏi: “Lê tổng, tôi làm gì không đúng sao? Vì cái gì lại sa thải tôi?”

Lê Khải không buồn nâng đầu, “Đợi lát nữa xuống phòng tài vụ lãnh tiền lương tháng này đi.”

Mất thư ký tiểu thư đều đã đổ, còn muốn vớt vát chút gì đó, lại nghe được mệnh lệnh của người đàn ông lạnh lùng ở đối diện.

“Đi ra ngoài.”

Thư ký tiểu thư oán hận, trừng mắt liếc Lê Khải một cái, sau đó xoay người chạy ra ngoài.

Mục Dương vừa đi dạo một vòng trở về, liền bắt gặp thư ký tiểu thư đang thu dọn đồ đạc, lầm bầm trong miệng, “Công ty này thật không tệ, nhân viên so với ông chủ tan tành còn sớm hơn.”

Thư ký tiểu thư vốn mắt đang đỏ hồng, nghe xong câu kia, cuối cùng nhịn không được, nước mắt ào ào tuôn xuống mấy hàng. Đăng bởi: admin

20. Chương 20: Thúc Thúc Mất Mặt

CHƯƠNG 19: THÚC THÚC MẤT MẶT

“Anh đem thư ký tiểu thư sa thải rồi sao?” Mục Dương vừa bước vào văn phòng, liền kinh ngạc hướng Lê Khải truy hỏi.

Nhớ tới thư ký tiểu thư khóc đến lê hoa đái vũ, bộ dạng thương tâm ủy khuất, Mục Dương trong lòng cực kỳ thắc mắc. Làm việc cũng không gây lỗi gì, đang êm đẹp như thế nào lại đem người ta sa thải chứ?

Lê Khải mất diết tai nghe, tiếp tục bận rộn với công chuyện trong tay.

Mục Dương vốn định giúp thư ký tiểu thư cầu tình, lại cảm thấy bản thân không có quyền gì đi lo lắng những chuyện không đầu này. Đi đến bên cạnh Lê Khải, bắt gặp máy tính còn đang mở game, cậu lại kêu lên, “Oa! Anh nhất định không thực sự làm việc đi, cứ nhiên còn chơi game nữa?”

“Treo máy.” Lê Khải cầm tập văn kiện đi ra ngoài, “Tôi đi họp, cậu cứ tùy tiện chơi.”

Nhìn hình ảnh trong game, Mục Dương thật nóng lòng muốn thử, hai mắt mở to đầy chờ mong, nói với người phía sau: “Tôi giúp anh chơi game được chứ? Tôi cũng muốn chơi, để tôi thử một tí nha!”

“Muốn chơi thì cứ chơi đi.” Lê Khải đồng ý, sau đó ra khỏi văn phòng.

Thấy người đã đi xa, Mục Dương tùy tiện ngồi xuống chiếc ghế tổng tài, xoay xoay vài vòng, miệng khen thoải mái, sau đó nhìn lại nhân vật trong game, đang đứng trong khu vực các hồng danh treo máy. Dem acc sẫm soi từ đầu đến chân hết một lượt, cậu phát hiện món trang bị lấy đi của mình cũng đang cất trong túi.

Mục Dương trầm nghĩ, dù sao cũng phải treo hồng danh, sao không mở thử tài khoản Pháp sư của cậu thử xem?

Login vào acc Pháp sư, cùng lúc mở luôn acc Dũng sĩ, cuối cùng mở luôn hai cái tài khoản con, năm cái acc cùng onl một lúc nhưng tuyệt không lag. Mục Dương cảm thán, không hổ là máy tính cầu ông chủ, bài trí tốt, mạng cũng nhanh, so với cái máy từ thời đồ đá ở nhà tốt gấp không biết bao nhiêu lần!

Mục Dương cầm acc của mình tự chơi, đem vài bình máu ném hết lên người LK, lại thấy lam được cũng sắp dùng hết, hơn nữa độ bền trang bị cũng thấp, liền tiện tay đem thứ vũ khí thần bí trong truyền thuyết tu sửa lại. Sau khi làm xong tất cả, thời gian phải chờ để tẩy trắng còn lại 10 phút.

Nếu hiện tại ngồi yên trước máy tính chờ thời gian chậm rãi trôi qua, sau đó thoải mái chơi game một lúc, như vậy sẽ thật hoàn hảo. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là ảo tưởng của Mục Dương mà thôi. Từ lần trước quyết định cai thuốc lá, mấy ngày nay cậu không đụng đến dù chỉ là một cây thuốc. Trong thời gian cai thuốc lá liền phải dùng đồ ăn vặt thay thế, nhưng cậu vốn không phải kiểu người thích ăn vặt. Cho nên, có đôi lúc, Mục Dương lại tự mắng bản thân, làm chi phải tự dày vò bản thân thế này? Cai thuốc lá quả thật là tự làm khổ mình mà! Nhưng chỉ cần nhớ đến Lê Khải, oán giận chồng chất đành phải nghẹn lại. Chỉ cần người đàn ông này đối tốt với cậu, bản thân phát giác chính mình chuyện gì cũng có thể chịu đựng được.

Trước tiên, Mục Dương cẩn thận nghiên cứu thứ vũ khí thần bí kia, đột nhiên phát hiện phía trước có mấy game thủ của M quốc đang tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm. Mà nội dung bọn họ đề cập đến liền khiến cậu chú ý.

[Tri âm tri kỷ] Xà ma lại ở biên giới giết người, tôi vừa bị hắn giết xong.

[Tả tiểu yêu] Phải không vậy? Tôi đi xem thử!

[Tuyền tuyền] Tốt nhất đừng đi, miễn cho bị giết.

[Tri âm tri kỷ] Đoán chừng cậu vừa tới hắn cũng đi mất rồi, người ở bên đó hình như đã bị hắn giết hết.

[Tả tiểu yêu] Đệt! Người gì vậy a! Bị người S quốc giết, lại mượn người nước mình xả giận!

.....

Mục Dương không rõ Xà ma còn ở chỗ mọi người nói không, thăm nghĩ cứ chạy đến đó hắn giữa đường có thể gặp được gã. Lấy lại trang bị của mình trên người LK, mặc vào, hồng danh Pháp sư hướng phía biên giới chạy tới.

Dù sao từ biên giới chạy trở về chủ thành của M quốc chỉ có một đường duy nhất này. Hiện tại còn ở trong M quốc, Mục Dương cũng không lo lắng đụng phải người nước khác. Khi đuổi tới nơi, Xà ma vẫn chưa đi khỏi, bởi gã còn đang bận giết Boss. Boss kia là một con Heo nhỏ man rợ màu đỏ tía, đầu không được lớn cho lắm. Con Heo liền với quai hàm, bộ dáng luôn tức giận. Trên người nó mặc một bộ áo khoác màu sắc sặc sỡ, thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

Mục Dương chưa từng gặp qua loại Boss này, thăm nghĩ này nhất định là nhiệm vụ kín. Con Heo nhỏ kia lực công kích vô cùng mạnh, máu dày. Nó vừa đánh trúng Xà ma một đao, liền lấy mất của đối phương nửa lượng máu.

Mục Dương đứng một bên nhìn Xà ma chiến đấu với Heo con, trong lòng thăm cổ vũ Heo con cố lên, hy vọng nó có thể đánh bại Xà ma. Nhưng Heo con cũng không thắng thể mãi, giằng co một hồi, cuối cùng lực công kích của nó bắt đầu yếu đi, máu giống như thủy triều rút xuống vô cùng nhanh. Mắt thấy Heo con sắp quy tiên, Mục Dương nổi lên ý xấu, hướng Heo con ném một chiêu Mê hoặc, dẫn nó tới bên cạnh mình. Sau đó, cậu đánh ra vài cái Cầu lửa, Heo con chết, rơi xuống một đồng đồ linh tinh, trong đó còn có một quyển sách kỹ năng.

Mục Dương cũng không vội nhặt đồ này nọ, chuẩn bị tinh thần trêu chọc Xà ma, vừa cười vừa gõ chữ.

[Đi trốn đây] Có phải hay không cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn ha?

Xà ma vốn kiêu ngạo, bình thường chỉ có gã đi khi dễ kẻ khác, cho tới tận bây giờ còn chưa từng nghe nói đối phương bị người khác bắt chẹt bao giờ. Mục Dương vừa đoạt Boss, làm gã tổn thất vô cùng lớn, nhất thời quên mất phải tấn công, tập trung gõ chữ, chuẩn bị mắng đối phương đến tối tăm mặt mày.

Mục Dương thấy gã đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhủ thăm cơ hội đã tới, tập trung năng lượng cho một chiêu lợi hại nhất. Một đám lửa đánh úp trên người Xà ma, lập tức đem gã miếu sát.

Mục Dương cười ha ha, cứ tưởng rằng phải cùng gã đại chiến một hồi, không ngờ tới tên kia lại chịu không nổi một chiêu.

Xà ma vừa giết người xong, cũng đang ở trạng thái hồng danh. Thời điểm ngã xuống, mũ giáp cũng rớt ra.

Mục Dương nhặt hết mũ giáp cùng mớ đồ rớt ra từ trên người Heo con, đứng trước thi thể Xà ma, đem những lời lần trước gã nói với mình trả lại cho đối phương.

[Đi trốn đây] Sau này đừng ở trước mặt ông càn rỡ, mi càn rỡ một lần, ông đây liền giết mi một lần!

Nói xong, hồng danh Pháp sư ngênh ngang rời đi, vô cùng đắc ý!

Sau khi trở về thành, Mục Dương lén đem trang bị trên người trả về chỗ cũ. Nhìn đồng đồ, cũng sắp đến giữa trưa, cậu đem toàn bộ acc của mình logout, cười tủm tỉm trên ghế tổng tài chờ Lê Khải trở lại.

Lê Khải sau khi họp xong trở về liền bắt gặp tên nhóc kia gác chân ngồi trên ghế tổng tài cười đến vui vẻ, trong lòng chỉ biết thở dài, người này như thế nào không thể đứng đắn được đến một giây vậy.

“Cười cái gì đó?”

Mục Dương vốn định đem chuyện ban nãy kể lại, nhưng lời vừa đến bên miệng đành nuốt trở xuống, sau đó thần bí cười, “Bí mật! Một ngày nào đó sẽ kể cho anh sau!”

Lê Khải đứng ngay cửa, tức giận mắg, “Tên ngu ngốc này, theo tôi ra ngoài ăn cơm.”

Lê Khải đem Mục Dương kéo đến một nhà hàng cơm Tây ở khu phụ cận công ty, nhưng tên nhóc này lại sống chết không chịu vào. Cậu nói mình không quen dùng dao nĩa, cũng chẳng thích loại không khí ảm áp lằng mằng trong đại sảnh của những kiểu nhà hàng như thế.

Lê Khải đành hỏi cậu muốn ăn gì. Mục Dương nói cậu muốn ăn lẩu.

Trời nóng như vậy còn đòi ăn lẩu?! Lê Khải có chút không hiểu nổi, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng nghĩ ngợi nửa ngày, hắn quyết định chiều ý đối phương, đem cậu đến một quán lẩu xa hoa cách đó không xa.

Quán mở máy lạnh, bên trong không nhiều người lắm, ngay đại sảnh còn cho chạy vài khúc nhạc trữ tình, vị tiểu thư tiếp khách cười cười, đi trước dẫn đường. Mục Dương đi được hai bước rồi dừng lại, kéo tay Lê Khải: “Chúng ta đến nơi khác đi.”

Gân xanh trên trán Lê Khải giật giật, có kìm lại tức giận hỏi, “Không phải cậu muốn ăn lẩu sao?”

“Nhưng vừa thấy mấy thứ này tôi liền cảm giác ăn không vào, bằng không tôi mang anh đến chỗ khác ăn ha?”

Lê Khải thật muốn ngắt, “Cậu nhìn kiểu gì mà thấy những thứ kia không thể ăn?”

Mục Dương kéo tay hắn muốn rời quán, “Chính là không khí đó! Ăn lẩu phải thật náo nhiệt!”

“Không đi, muốn thì cậu tự đi, tôi ăn ở chỗ này.” Lê Khải gồng người, đứng yên không nhúc nhích.

“Ôi dào, đừng cố chấp vậy chứ, cùng lắm tôi mời anh ăn!” Mục Dương vừa dụ dỗ, vừa kéo người ra ngoài.

Hai người đành thôi lộn xộn bước ra khỏi quán lẩu, để lại vị tiểu thư tiếp khách ngây ngẩn đứng một bên, miệng lẩm bầm lầu bầu, “Hai gã này nhất định có bệnh đi!”

Quán lẩu Mục Dương nhắc đến có hơi xa. Lê Khải đang định vào lại bãi đỗ lấy xe thì tên nhóc kia lại nhanh chân chắn trước hắn, “Phía trước có bến tàu điện ngầm, chúng ta ngồi tàu điện ngầm đi. Lái xe nhiều rất phiền, lát nữa cùng không có chỗ đậu xe.”

Lê Khải chợt tưởng tượng đến mấy cái quán để thật nhiều bàn, không có chỗ gửi xe, lại vô cùng náo nhiệt. Xem chừng, tên nhóc này nhất định muốn đến loại địa phương kia.

Khói dày đặc khắp nơi, dưới đất toàn rác rưởi, một đám người huyền não. Mớ hình ảnh kia vừa hiện lên trong đầu, Lê Khải cả người nổi đầy da gà. Hắn thật sự không muốn đến những nơi như thế, nhưng bất gặp về mặt hưng phấn của tên nhóc khi giới thiệu về quán lẩu, liền không đành lòng làm mất hứng đối phương.

Hai người bước xuống bến tàu điện ngầm. Mục Dương mua hai vé, giao cho Lê Khải một cái, còn ở phía trước dẫn đường cho hắn, “Chúng ta ngồi chuyến số 3, đi bên này nè.”

Lê Khải nhìn tấm vé màu xanh lá trong tay, ừ một tiếng, đi theo cậu.

Đến chỗ kiểm phiếu, Lê Khải thấy Mục Dương ở cửa kiểm soát gõ một cái liền đi qua được. Hắn đi phía sau, cũng bắt trước gõ, nhưng chỉ đến được cửa màu vàng liền bị chặn lại, muốn đi qua nữa nhưng cửa vẫn chắn trước mặt. Hắn nhất thời ngây ngốc, sững sờ đứng nhìn, giống như bị thứ gì đó đá kích, về mặt lo lắng không yên.

Bác gái đứng phía sau cười ha ha, chỉ vào máy quét dùng để kiểm phiếu ở cửa rồi nói: “Cậu trai, cậu chưa quét phiếu ở cửa thì làm sao mở được?! Đem cái phiếu của cậu đặt ở chỗ kia cho nó quét qua một cái cửa liền mở thôi!”

Lê Khải lui trở lại, biểu tình trên mặt lập tức khôi phục như cũ, cảm giác càng thêm lạnh lùng, chẳng qua nơi gõ má nhất thời có chút ửng hồng. Làm theo ý như lời bác gái khi này nói, hắn cuối cùng cũng qua được cửa.

Hai người đứng cạnh nahu, Mục Dương rất không phúc hậu, cười một cái, “Thức thức! Anh chưa từng ngồi tàu sao?! Không đời nào, sống qua hơn ba mươi năm cứ nhiên chưa từng ngồi tàu?? Quả thực khó tin vô

cùng! Để tôi cười một lát... Phụt!!! Thật là hài hước! Không ngồi thì nói trước tôi một tiếng chứ, để bị mất mặt rồi kìa! Ban này, mọi người đều quay nhìn anh đó!”

Lê Khải mặc kệ cậu, mặt đen nghiêm túc đi phía trước. Mục Dương chạy theo sau hần kêu to, “Thúc thúc, đi nhằm hướng rồi! Ở bên cạnh cơ! Nếu chưa từng ngồi tàu thì đừng có chạy loạn nha!”

Cơ hội thật tốt, đám người vốn đang lén vây xem, giờ phút này cuối cùng nhin không nổi nữa, phá lên cười ha ha.

Sắc mặt Lê Khải cực kỳ kém, hần không thể bóp chết tên nhóc trước mặt! Sớm biết như vậy, vừa này hần sẽ không đi theo cậu!

Hiện tại đang là giờ cao điểm tan tầm, trong toa xe ních đầy một đám người. Mục Dương kéo Lê Khải đến đứng gần cửa ra vào, hai con mắt đảo tới đảo lui không ngừng, chọn cho hai người một vị trí thật tốt.

Tàu điện ngầm chạy nhanh như bay, chỉ chớp lát sau mấy người có ghế ngồi đã xuống hết, cách chỗ bọn họ không xa vừa có ghế trống. Mục Dương bước nhanh đến ghế trống kia, sau đó hướng Lê Khải gọi to, “Thúc thúc, lại đây ngồi đi! Tôi ôm anh!”

Trông thấy mọi người đều quay nhìn mình, Lê Khải cảm giác cực kỳ mất mặt, một lần nữa cảm thấy bản thân đã đưa ra quyết định sai lầm. Sợ tên nhóc lại kia lại kêu to mấy câu mất mặt nữa, hần lập tức đi qua, lạnh lùng nói: “Tôi không ngồi.”

Mục Dương nhất quyết không buông tha, vỗ vỗ hai chân, “Đến nào, tôi ôm anh cho!”

Lê Khải đen mặt, “Mình cậu ngồi đi!”

Mục Dương thâm nghĩ Lê Khải hần đang ngượng ngùng, liền đứng lên, nhường lại cho ngồi cho hần, “Vậy anh ngồi đi, tôi là thanh niên trai tráng, đứng nhiều trạm cũng không có sao!”

Nghe xong mấy lời này, trong lòng Lê Khải chợt thấy phi thường khó chịu. Bình thường, nghe Mục Dương gọi mình thúc thúc, hần chỉ nghĩ đây là trò đùa dai của tên nhóc kia. Vốn bản thân cho rằng, tuy tuổi tác mình cách cậu hơi nhiều, nhưng cũng không mấy ảnh hưởng đến việc hai người kết giao, càng chưa nhắc tới suy nghĩ cũng lệch pha do tuổi tác. Nhưng Mục Dương nói như vậy, rõ ràng không phải đang khinh hần già sao? Lê Khải thật muốn đem đầu tên nhóc kia lấy xuống, mở ra để xem thử bên trong chứa những thứ loạn thất bát tao gì, rửa cho bằng sạch một phen, sau đó mới gắn trở lại.

Lê Khải liếc nhìn Mục Dương một cái, tự nhắc bản thân, hiện tại đang ở bên ngoài, hần trăm ngàn lần không thể nổi giận, phải nhẫn nhịn, đợi lát nữa trở về tính sổ cậu sau vậy.

Đưa mắt nhìn về phía cửa, hần hiện tại nghĩ thâm, phải nhanh xuống xe mới được. Đăng bởi: admin

21. Chương 21: Bạn Trai Cũ Xuất Hiện

CHƯƠNG 20: BẠN TRAI CŨ XUẤT HIỆN

Mãi đến khi đặt chân vào quán lẩu, tâm tình buồn bực của Lê Khải mới với bớt phần nào. So với trong tưởng tượng không quá giống, bên trong không để nhiều bàn lắm, chỉ là một quán lẩu thuận tiện mở cạnh khu dân cư.

Vừa rồi, Mục Dương mang hần rẽ năm quẹo bảy góc ngách mới đến được nơi này, vị trí xem chừng có phần lẩn khuất, trước cửa quán chỉ dựng một tấm biển nhỏ, bên trên viết ‘Lẩu yên ương’.

Trong quan bày trí khá ảm áp, vô cùng sạch sẽ, điểm này khiến Lê Khải khá vừa lòng. Khách đến ăn ngồi đầy trong quán, bà chủ bận rộn ghi lại thực đơn khách yêu cầu. Vừa nhìn thấy hai người bước vào, bà nhiệt tình hướng phía Mục Dương chào hỏi: “Nhóc con này, chào mừng, lâu rồi mới tới nha, nhanh qua bên này ngồi.”

“Đúng là lâu thật lâu ha, di ơi, vẫn một nồi như bình thường, hai phần rau phù dong.”

“Được rồi! Chờ nha!”

Ngồi xuống bàn, Mục Dương đem thực đơn đưa cho Lê Khải, “Muốn ăn gì tự mình gọi nhé. Những thứ này đều ăn được, sạch sẽ vệ sinh, yên tâm ăn thoải mái đi nha.”

Hai người gọi tốt đồ ăn, vừa chờ vừa nói chuyện phiếm. Mục Dương mang đầy một bụng nghi hoặc, muốn hỏi Lê Khải thật nhiều thứ.

“Anh vì cái gì lại ở trong tiểu khu của chúng tôi? Những ông chủ lớn khác không phải đều ở nhà lớn hoặc biệt thự sao?”

Lê Khải nuốt xuống một ngụm nước trà, “Ngôi nhà chúng ta đang ở, thời điểm nó vừa được xây thì tôi đã dọn vào, tính đến hiện tại cũng đến 20 năm đi, một căn hộ có tuổi như vậy mà vẫn còn khá tốt. Năm đó tôi mới 12 tuổi, cha mẹ tôi đều là công nhân viên chức trong xí nghiệp, tiền lương một tháng của hai người chỉ khoảng vài trăm đồng. Có lẽ, vì không cam lòng cả đời như vậy, bọn họ dứt khoát thôi công việc đang làm chuyển sang buôn bán, qua vài năm cố gắng, sau cũng phát lên... Mà trong thời gian đó, tôi vẫn luôn một mình sống trong căn nhà kia, bọn họ đôi khi sẽ ngẫu nhiên trở lại xem tôi. Đến khi cơ nghiệp của họ càng lúc càng lớn, cả hai liền quyết định đưa tôi ra nước ngoài học. Trước khi đi, tôi thực luyến tiếc, nói bọn họ đừng bán căn nhà kia đi, cứ để lại làm kỷ niệm vậy, có lẽ, một ngày nào đó trở về còn nơi để dừng chân. Bọn họ dư dả tiền bạc, cứ như vậy chiều theo ý tôi. Ra nước ngoài, mọi thứ đều chuẩn bị tốt chờ tôi, có nhà lớn để ở, xe hơi để đi, nhưng ngẫu nhiên tôi sẽ nhớ đến căn nhà nơi cố hương. Sau khi cha tôi già đi, không còn đủ sức quản chuyện công ty, ông liền kêu tôi về nước giúp mình coi sóc sản nghiệp. Thời điểm vừa bắt đầu tiếp nhận nghiệp vụ công ty thật sự bận rộn vô cùng, mỗi ngày cơ hồ đều chạy khắp nơi. Có đôi khi mệt mỏi, tôi sẽ ngủ ngay trong công ty. Mãi đến khi nắm được chắc chắn quyền hành trong công ty, lấy được tín nhiệm của mọi người, cũng đã là ba năm sau. Hiện tại, công ty vận hành khá tốt, không có bề bộn rối rắm rồi như lúc trước, tôi mới có thời giờ dọn về nhà cũ.”

“Nói như vậy, anh đối với căn nhà kia tình cảm thật sâu sắc, cho nên không muốn ở trong biệt thự lớn, mà tình nguyện sống trong căn nhà cũ kỹ đó?” Người đàn ông này vì cái gì lạnh lùng như vậy, Mục Dương xem chừng có thể lý giải được. Một thân một mình sống trong căn nhà kia, tự nấu cơm ăn, dọn dẹp nhà cửa, tuổi thơ hắt hắt rất cô độc. Tính cách một người luôn có trăm ngàn quan hệ với hoàn cảnh trưởng thành của họ. Cho nên, chính những điều đó tại nên tính tình của hắn ngày hôm nay, độc lập quái gở, tình nguyện ôm lấy tịch mịch cùng thống khổ cũng không cùng chia sẻ với người khác. Kỳ thật, đối phương yêu cầu cũng không cao, chính là một người đối tốt với mình, một gia đình ấm áp.

Ai, hắn chính là một người thiếu tình thương a! Mục Dương thở dài, tuổi thơ không được hưởng thụ không khí gia đình ấm áp, lớn lên lại bị lão bà bỏ rơi, người này thế nào lại xui xẻo đến thế?!

Lê Khải nhìn nồi lẩu sôi sùng sục trước mắt. Hành băm, gừng thái lát, tiêu hạt, các loại hương liệu quay cuồng trong nồi lẩu, khói nóng lượn lờ, mùi hương tỏa bốn phía, đáy lòng nổi lên một tia ấm áp.

“Hắn là vậy đi.” Hắn nhàn nhạt trả lời.

Lúc này, nồi lẩu được đặt xuống, Mục Dương từ trong hộp đựng đũa bằng đồng rút ra một đôi đũa cho Lê Khải, rồi đem tất cả đồ trên bàn trút vào trong nồi lẩu, “Đợi chút nữa là ăn được rồi.” Giúp cả hai chuẩn bị đồ chấm tốt, Mục Dương chợt nở nụ cười, “Thì ra, anh ở nước ngoài sống trong nhà lớn, có xe hơi chạy, về nước rồi cũng tự mình lái xe, chẳng trách chưa từng đi tàu điện ngầm. Ai! Hoàn cảnh sống của kẻ có tiền có thể coi là hoàn hảo, nhưng thật sự đã bỏ lỡ rất nhiều thứ tốt đẹp bình thường khác. Tỷ như quán lẩu này đi, tôi không mang anh tới đây, anh khẳng định không biết có người trong tiểu khu mình mở quán đi? Chủ của quán lẩu này là một đôi vợ chồng hạnh phúc, cả hai là người Tứ Xuyên, vài năm trước tới đây làm công. Ông chồng làm việc ở công trường xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, ông chủ công trường bồi thường không được bao nhiêu tiền. Không có biện pháp, ai kêu bọn họ là người làm công. Không tiền, không quyền thế, người cũng già rồi, ông ấy được đền chút tiền rồi bị đuổi đi. Sau khi bình phục, ông ấy đi đứng cũng không tiện, căn bản không thể làm việc nặng nữa. Ở nơi này, sinh hoạt phí đắt đỏ, chỉ dựa vào thu nhập của người vợ thật sự khó sống nổi. Hơn nữa, bọn họ còn phải thuê nhà ở, cho nên mới tạm bợ dựng nên quán lẩu này. Ông chồng ở trong bếp nấu đồ ăn, bà vợ ở ngoài mời chào khách. Lẩu này của họ là vị chính tông, cả hai đối với khách cũng rất nhiệt tình, nhờ vậy khiến cho khách hàng hài lòng, lại vệ sinh, cho nên lôi kéo được nhiều khách quen thường hay ghé lại. Trải qua những ngày khó khăn bấp bênh đến tận bây giờ, hiện tại nơi này coi như cũng có chút tiếng tăm, nhưng thái độ phục vụ của bọn họ trước nay đều không thay đổi, vẫn luôn nhiệt tình như vậy. Tôi rất thích chỗ này, có vị tình người xưa cũ, không bận rộn gì có

thể cùng mọi người tâm tình đủ thứ chuyện, ở nơi này vừa thưởng thức đồ ăn, vừa lắng nghe lòng người, ăn đến vui sướng, không phải so với mấy loại quán ăn hoành tráng kia còn tốt hơn nhiều sao?”

Lê Khải hơi gật đầu, gấp lên một miếng thịt bò bỏ vào miệng nhau nuốt. Thịt bò tươi ngon thật mềm, vô cùng ngon miệng, đúng thật là hương vị chính tông Tứ Xuyên.

Ngắm nhìn tên nhóc đối diện đang cầm chén ăn đến ngon lành, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười thỏa mãn, hẳn có chút hâm mộ. Đối phương luôn vui vẻ như vậy, chính là loại cuộc sống giản đơn, không đòi hỏi. Loại cuộc sống như thế, không biết bao nhiêu người mong muốn có được? Tại cái xã hội rối rắm khó phân phải trái, được mấy người chân chính sống mà không đòi hỏi thứ này thứ nọ?

Lúc này, Lê Khải chợt nhớ đến người bạn trai cũ của mình. Hắn cảm thấy lúc này không phải dịp thích hợp để nhớ lại những chuyện cũ thương tâm, nhưng lại nhịn không được đem hai người ra so sánh, càng so lại càng thấy Mục Dương tốt hơn rất nhiều. Bởi vì, hắn cùng Mục Dương thuộc cùng loại người, cả hai đều thích cuộc sống đơn giản, thanh bình. Trong khi đó, bạn trai cũ của hắn là kiểu người không cam lòng, mỗi ngày đều phải có thứ gì đó mới mẻ kích thích, mỗi ngày phải trải qua khác với người thường. Lê Khải có thể chu cấp cho đối phương hết thảy các loại vật chất hưởng thụ, nhưng mỗi ngày đều ở bên ngoài phóng túng khiến hắn nuốt không trôi. Hắn cần chính là cảm giác ổn định. Thế là, hai người nổ ra tranh cãi, lại chẳng ai nhường ai, người nào cũng muốn tỏ ra mình là kẻ mạnh hơn. Mà Mục Dương không giống như vậy, cậu đơn thuần thẳng thắn, trong tâm giấu giếm không được cả những thứ nhỏ nhặt, vừa rồi cãi vật xong, một hồi đã quên, lại đối với người ta hi hi ha ha, giống như không đem chuyện lúc trước giữ trong lòng.

Một lần nữa sắp xếp lại tâm tình của bản thân, Lê Khải gấp cho Mục Dương một viên cá. Hắn biết, tên nhóc kia thích ăn thứ này nhất.

“Đúng rồi, sáng nay lúc xuống lầu, tôi thuận tiện về nhà nhìn thử, phòng ốc đã sửa sang tốt rồi, đợi hai ngày nữa là có thể dọn về, sau này sẽ không ở nhà anh ăn chực nữa.” Nghĩ đến việc có thể về nhà, Mục Dương lại không vui vẻ chút nào. Những ngày ở cùng Lê Khải, cậu bất tri bất giác nảy sinh tâm lý ỷ lại.

Đây cũng không phải dấu hiệu tốt, Mục Dương tự nhắc nhở bản thân. Người khác không có nghĩa vụ chăm sóc cậu, hơn nữa đối phương còn có cuộc sống của riêng hắn, tương lai còn phải kết hôn sinh con.

Nghĩ đến đây, Mục Dương lại thở dài. Không có bữa tiệc nào là không tàn, bạn bè cho dù quan hệ thân thiết cỡ nào đi nữa, bất quá rồi cũng có vợ, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội ngồi chung ăn lẩu như thế.

“Này, nghĩ gì đó, ăn nhanh đi.” Lê Khải lại gấp thêm một viên cá nữa bỏ vào chén Mục Dương, bất ngờ nói: “Kỳ thật cậu không muốn dọn về cũng được.”

“Hử?!” Mục Dương cảm thấy kỳ quái, trong lòng nói, vừa rồi biểu tình của tôi thật sự luyến tiếc sao? Này nọ đều bị hắn nhìn ra sạch sẽ rồi?

“Như vậy sao được, làm phiền anh hoài cũng ngại lắm!”

“Không phiền.” Ngữ khí Lê Khải thực thản nhiên.

Mục Dương ngắm gương mặt người đàn ông đối diện, biểu tình chẳng chút thay đổi, không nhìn ra cảm xúc gì. Cậu không thể xác định lời nói của đối phương có phải do khách sáo không, đành thiệt tình trả lời, “Nói sau đi, tôi còn ở nhà anh vài ngày nữa mà.”

Hai người ăn xong nồi lẩu, Lê Khải giành phần thành toán. Mục Dương cười ngu, cũng không giành với hắn.

Thời điểm bọn họ rời khỏi cửa, người đàn ông vẫn luôn bận rộn trong nhà bếp cũng bước ra. Chân có chút khập khiễng. Bà chủ vừa thấy liền chạy đến đỡ, dìu ông ta ngồi xuống ghế, giúp ông lau đi mồ hôi trên trán.

Hai người thân mật dựa vào nhau. Bà chủ cúi thấp đầu nói vào tai người đàn ông cái gì đó. Ông chồng liền nở nụ cười, cười đến vô cùng vui vẻ.

Lê Khải cũng cười, bất ngờ cười như vậy khiến Mục Dương kỳ quái nhìn, hỏi hắn đang cười cái gì. Hắn không đáp, chỉ kéo tay tên nhóc ra khỏi quán lẩu.

Rời khỏi quán lẩu, Lê Khải còn muốn về công ty làm chút việc. Hắn bảo Mục Dương cùng về công ty chơi, đợi chút nữa lại cùng nhau về nhà. Mục Dương ngẫm nghĩ, ở công ty cũng chơi game, về nhà cũng chơi game, cho nên cậu liền theo về công ty.

Về lại công ty, Mục Dương cũng không định chơi game nữa, sau khi nói một câu với Lê Khải, cậu bắt đầu đi thăm quan khắp nơi trong đó. Nguyên một tòa nhà lớn đều bị sắm soi qua một lượt, cuối cùng, mục tiêu của cậu tập trung tại lầu 11, cùng đám thành phần tri thức tỷ tỷ làm việc trong không gian phân thành các ô vuông nói chuyện, vui đùa.

Trong công ty bất ngờ xuất hiện một cậu trai đáng yêu, khiến các thành phần tri thức tỷ tỷ vui đến quên trời quên đất. Nghe nói cậu là người Lê tổng mang vào, mọi người ai nấy đều hứng thú, hỏi thăm quan hệ giữa bọn họ.

Mục Dương trước mặt một đám nữ nhân có vẻ đặc biệt ngoan hiền, hỏi gì trả lời nấy, trừ bỏ chuyện trong game, nên hay không nên đều khai hết, ngay cả việc Lê Khải ôm hắn lên giường ngủ cũng huych toẹt cả.

Mấy vị tỷ tỷ im lặng thật lâu, thật sự nhìn không được mới thốt lên mấy tiếng sói tru, khiến Mục Dương mặc danh kỳ diệu. Gặng hỏi nhóm các nàng tên gọi là gì, nhưng chẳng ai trả lời, chỉ hắc hắc cười gian, có bao nhiêu đáng khinh liền được bấy nhiêu.

Mục Dương một phen lau mồ hôi lạnh, đột nhiên cảm thấy đám nữ nhân này thật sự đáng sợ!

Lê Khải giải quyết xong công việc, tìm thật lâu mới gặp được Mục Dương, lại thấy cậu đang chơi đùa vui vẻ cùng một đám nữ nhân, trong lòng liền không cao hứng nổi, mang theo biểu tình lạnh lùng bước tới.

Một vị tỷ tỷ vừa phát hiện ra Lê Khải, toàn thân lập tức cứng đờ, sợ đến mức hô lên: “A! Lê tổng – ”

Những người khác nghe thấy tiếng hô, toàn bộ đều đứng lên, nhìn Lê Khải, tất cả cùng cung kính chào: “Lê tổng khỏe!”

Mục Dương trong lòng khinh bỉ: Nhìn đi, người này thực nhân duyên thực kém, một đám người đều bị hắn dọa thành cái dạng gì đi...

Lê Khải trừng mắt nhìn đám nữ nhân, đang mở miệng định nói chuyện, Mục Dương lập tức nhớ tới người bảo vệ cùng vị thư ký tiểu thư, nhanh miệng nhảy vào: “Đừng sa thải người bữa bãi, công ty anh có còn muốn hoạt động không đó?”

Mấy vị thành phần tri thức tỷ tỷ đều há to miệng kinh ngạc, còn chưa từng có người dám dùng loại thái độ này đối đáp với Lê tổng nha!

Các nàng thương xót nhìn sang Mục Dương, sợ rằng Lê tổng sẽ mắng cậu.

Lê Khải quả nhiên tức giận, một tay vươn ra liền túm lấy tên nhóc, đi nhanh về phía cửa lớn.

Về đến nhà, Lê Khải còn đang giận dữ, một mình ở trong nhà bếp, mặt xám xịt, chẳng nói chẳng rằng vùi đầu nấu cơm. Mà Mục Dương lại ngồi điều hòa, xem ti vi, uống nước trái cây, bộ dạng vô cùng thoải mái vui vẻ.

Lê Khải đứng tại cửa bếp lén nhìn tình hình bên ngoài, thiếu chút nữa ngắt luôn: Tên nhóc kia rốt cuộc ngu ngốc thật hay đang giả vờ vậy? Mình sinh khí cậu ta cũng không nhìn ra? Quả thực vô tâm vô phế!

Sau, Lê Khải tiếp tục không để ý đến Mục Dương. Tên nhóc lại chạy đi lôi kéo hắn nói chuyện, đối phương làm như không nghe thấy, một mình bận rộn tới lui. Biết hắn tức giận, cậu liền bám gót hắn trên chốc, hắn đi chỗ nào cậu liền lẻo đẻo theo sau, tự lằm bằm lâu lâu, kể chuyện xưa cho hắn nghe. Đến khi hắn online, tên nhóc này cũng bưng theo một mâm nho ngồi bên cạnh, vừa ăn vừa nhìn hắn chơi.

Lê Khải vờ như đang chuyên tâm chơi game, kỳ thật cơn tức trong lòng đã sớm tiêu tán. Đang suy nghĩ chính mình có nên mở lời trước với cậu không, trong trò chơi bất ngờ xuất hiện một người khiến cả hai phải chú ý.

[Xà ma] Khải, là em.

Khải?! Không cần kêu tên thân thiết như vậy chứ??

Mục Dương bĩu môi, cậu dám khẳng định đây chắc chắn không phải là Xà ma chính chủ, như vậy, hẳn là lão bà trước đây của Lê Khải.

Mục Dương cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Lê Khải, nghĩ xem người kia hiện tại đang cao hứng hay vẫn bi thương đây?

Lê Khải hơi nhếch môi, vẻ mặt thản nhiên, hết như hoàn toàn không chút kinh ngạc.

[Xà ma] Nói chuyện với em đi, em biết anh đang ở đó.

Mục Dương trút hết một chum nho vào miệng, trong lòng thăm thì, có việc gì thì nói đại đi, dài dòng như vậy làm chi.

[Xà ma] Anh vì sao lại giết hẳn? Không phải vì em đi? Ân oán hai ta lúc đó không liên quan đến hẳn. Đã lâu như thế rồi, anh cũng nên sớm buông tay đi. Chẳng lẽ anh còn không nghĩ đến chuyện buông tay sao?

[LK] Không liên quan đến em, tôi không phải làm việc này vì em.

[Xà ma] Anh đừng nói dối, anh nghĩ em sẽ tin lời anh nói sao. Nếu không cam lòng, lúc trước vì sao không giữ em lại? Vì cái gì để em ra đi dễ dàng chứ? Hiện tại lại làm em khó xử như vậy.

Khó xử gì chứ? Chẳng lẽ cô muốn quay lại hử?

Mục Dương cảm thấy vị tỷ tỷ kia không khỏi tự tin thái quá đi. Người ta đều đã nói hẳn không vì cô mà giết Xà ma. Cô không tin thì thôi, còn cố bóp méo sự thật. Đúng là lòng dạ đàn bà a, thật sự khó hiểu!

Mục Dương nhìn về phía Lê Khải, trong lòng có chút lo lắng, không biết hẳn sẽ trả lời cô ta thế nào.

Lê Khải im lặng nhìn màn hình máy tính, không chút động đậy, tựa hồ đang lâm vào trầm tư.

Qua một hồi lâu, ăn hết cả một chum nho nữa, Mục Dương mới thấy Lê Khải đang chậm rãi đánh chữ.

[LK] Không có gì khó xử, em cùng hẳn cứ sống tốt đi. Đăng bởi: admin

22. Chương 22: Rối Rắm

CHƯƠNG 21: RỐI RẮM

Không hiểu vì sao, khi thấy được những lời kia, trong lòng Mục Dương nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Thái độ của Lê Khải vô cùng rõ ràng, cuộc trò chuyện giữa bọn họ cũng không thể tiếp tục nữa.

Khung nói chuyện trên đầu quốc vương S quốc im lặng lâu thật lâu, cuối cùng mới nói tiếp.

[Xà ma] Hẳn đã trở lại, lần sau chúng ta nói tiếp.

Không biết có phải Xà ma thật sự trở lại, hay vì giấu đi xấu hổ của mình, Pháp sư lập tức biến mất trước tầm mắt của hai người.

Lê Khải nhìn màn hình máy tính, trong đáy mắt ẩn hiện một tia phiền não, không buồn thoát trò chơi đã tắt máy.

Lúc này, hẳn ít nhiều cũng có chút đau lòng đi?

Bỏ vào miệng quả nho cuối cùng, Mục Dương bưng đĩa rời khỏi phòng ngủ, cảm thấy cậu tốt hơn hết đừng nên tiếp tục quấy rầy người kia.

Thời điểm đi ngủ, không đợi Lê Khải phải nhắc nhở, Mục Dương ngoan ngoãn trèo lên giường nằm xuống, nhưng lần qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được. Cậu còn đang nghĩ đến chuyện vừa xảy ra khi nãy, cảm thấy người tình cũ của Lê Khải hẳn không cam lòng đi, mơ hồ linh cảm được chuyện gì đó sắp phát sinh.

Lê Khải sau khi tắm rửa xong trở lại phòng ngủ liền bắt gặp tên nhóc kia đang im lặng nằm trên giường. Ngọn đèn đỏ bóng trên người cậu thành một tầng sắc cam nhàn nhạt. Đối phương toàn thân da dẻ trơn láng nhẵn nhụi, không chút tỳ vết, khiến người ta không nhìn được phải tới gần.

“Mục Dương...”

Nằm xuống bên cạnh tên nhóc, trong miệng gọi tên cậu, chậm chậm cúi đến gần bên môi đối phương rồi hạ xuống một nụ hôn khẽ, Lê Khải cảm thấy mỹ mãn, hơi nhếch môi cười, sau đó đưa tay tắt đi ngọn đèn đầu giường, rồi ôm cậu vào trong lòng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Căn phòng chìm vào bóng tối, bồn bệ lặng im, không một còn bất cứ tiếng động nào. Mục Dương bỗng mở to hai mắt, chợt cảm thấy một trận kinh hoàng nho nhỏ từ sâu trong tâm tư chậm rãi dâng lên, giống như guồng motor của một chiếc xe, càng chạy càng nhanh, cơ hồ muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Trên môi như còn lưu lại hương vị của Lê Khải, cả người cậu bị hấn ôm trong ngực, những thứ này đều minh chứng cho sự việc vừa xảy ra là hoàn toàn chân thật!

Bởi trong lòng có tâm sự, cho nên vừa nãy Mục Dương ngủ không sâu. Thời điểm Lê Khải vừa nằm lên giường, cậu đã tỉnh lại.

Nghe thấy Lê Khải gọi mình, cậu đang chuẩn bị lên tiếng thì nụ hôn bất ngờ hạ xuống. Đầu óc hết như bị làm cho nổ tung, trong khoảng khắc ngắn, Mục Dương quên mất phải hô hấp. Cậu vốn trước nhất đâm thẳng một quyền vào mặt đối phương, nhưng rồi phát hiện căn bản chính mình không thể động đậy.

Mục Dương hít một hơi thật sâu, cảm thấy trước tiên nên bình tĩnh một chút. Dem tay người kia nhẹ nhàng đặt xuống, cậu tuột khỏi giường, rời phòng ngủ. Mãi đến khi đã đứng dưới lầu, Mục Dương mới phát hiện chính mình ngay cả giày cũng chẳng nhớ mang, trên người độc một cái quần lót cứ thế chạy ra ngoài.

Hiện tại nên làm thế nào đây?

Trở về nhà mình, nhưng trên người cậu không có chìa khóa.

Quay lại nhà Lê Khải, tuy vậy, trải qua loại tình huống vừa rồi, Mục Dương thật không biết làm thế nào đối mặt với hắn.

Mục Dương ngồi xổm cạnh bồn hoa rên rỉ, sớm biết rằng có đêm nay, cậu đã trốn trước rồi.

Cuối cùng, Mục Dương quyết định sang tạm nhà Phùng Tinh.

Nhà Phùng Tinh cách nơi này không xa, chỉ khoảng hai mươi phút đi bộ là đến. Mục Dương vì thảm trạng của chính mình, đành tránh không đi đường lớn, rẽ sang đường hẻm. Kết quả không ngờ tới, chân cậu vấp phải tảng đá, té nhào xuống cống thoát nước, miệng la oai oái.

Cống nước đầy mấy thứ rác rưởi, nước chỉ cao một thước, tính ra cũng không quá sâu. Mục Dương đứng bên dưới nhìn lên mặt trăng trên cao, khóc không ra nước mắt, chính mình lên cơn xúc động chạy ra đây làm chi vậy?! Bản thân cũng không phải con gái, bị người ta hôn mấy cái lại như trời sập, để giờ phải hối hận vậy nè?! Đây là cái giá của xúc động đi!

Mất một hồi lâu, Mục Dương nhìn xuống đau đớn, giấy dựa chui lên.

Phùng Tinh đang ngủ say, bị một trận gõ cửa dồn dập đánh thức, mơ mơ màng màng xuống giường, vừa mở cửa nhìn, liền nghĩ ngay chính mình gặp phải quỷ. Đầu óc chấn động mạnh, cơn buồn ngủ cũng bay biến.

“Tinh –” Tiếng Mục Dương kêu cực kỳ thảm thiết!

“Dương, dương tử?” Phùng Tinh tròn tròn hai mắt, không tưởng mà hô lên. Đứa nhỏ trước mắt quả thực giống như chui từ cống nước lên, toàn thân trên dưới đen đúa, ngay cả mắt mũi đều không thấy rõ, trên người còn bốc ra mùi thum thum.

“Vô nghĩa! Mục Dương liếc mắt, chen vào trong phòng.

Phùng Tinh kinh ngạc hỏi: “Cậu sao lại thành thế này?”

“Mẹ, té cống nước, con bà nó, người bây giờ rất mất đạo đức công cộng, ngay cả nắp cống thoát nước cũng trộm? Vô cùng thiếu đạo đức!” Mục Dương hùng hùng hổ hổ đi vào WC, ngoài miệng ra lệnh, “Cho em mượn cái quần đùi, trước để em tắm cái đã, hồi gần chết!”

Phùng Tinh cầm quần đùi đưa cho cậu, đứng lỳ ngay WC không đi, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, “Cậu em nửa đêm không ở nhà ngủ, mặc độc cái quần lót chạy loạn trên đường, té cống nước thôi vẫn coi như may mắn đi. Nếu trực tiếp gặp biến thái thì làm sao giờ? Cẩn thận hần đem cứng tiền *** hậu sát, giết rồi lại gian thi!”

“Cút mẹ anh đi, tin hay không em nhân cơ hội gian anh hở?” Mục Dương cởi quần lót, sau đó mở vòi hoa sen cho nước chạy xuống người, vừa cười vừa mắng đối phương.

Phùng Tinh chớp chớp mắt, nhìn cậu cười vô cùng đáng khinh, “Chắc chắc!!! Với thân thể nhỏ nhắn của cứng, trắng trẻo mềm mềm thế kia, có thể đè được ai chứ?”

Mục Dương nổi giận, chộp lấy vòi hoa sen hướng phía Phùng Tinh mở nước.

Phùng Tinh cười to, né tránh, “Cậu không phải ở nhà ông chú kia sao? Sao thế này, làm chuyện gì xấu bị người ta đuổi đi? Hần cũng quá tàn nhẫn đi! Ngay cả quần áo, giày dép cũng không cho cậu mặc?!”

Nhắc tới Lê Khải, Mục Dương cười không nổi nữa, rầu rĩ đáp: “Đừng nói người ta như vậy, hần không phải người như thế đâu.”

Phùng Tinh kỳ quái hỏi: “Eo! Cậu mới ở trong nhà hần vài ngày, nhanh như vậy đã nói giúp người ta?”

Giống như bị nói trúng tim đen, Mục Dương thẹn quá hóa giận mắng: “Biến biến, qua một bên đứng đi! Em phải tắm rửa nữa.” Nói xong, cậu kéo cửa đóng lại, nhốt người kia bên ngoài.

Tắm rửa xong đi ra, Mục Dương bắt gặp Phùng Tinh còn ngồi một đồng trên xô pha, liền hỏi: “Anh như thế nào còn chưa ngủ?”

Phùng Tinh thở ra một ngụm khói, dụi tắt thuốc trên tay, rồi liếc cậu một cái. Được lắm, trên người có vết thương, mặt cũng bị bầm vài chỗ, “Anh còn chưa biết cậu xảy ra chuyện gì, như thế nào ngủ được?”

“Mấy cái này đều do khi nãy té cống nước nên bị đó.” Mục Dương giải thích, ngồi xuống xô pha, lấy đi gói thuốc trên tay Phùng Tinh, rút ra một cây, “Không có chuyện...”

Một màn tối nay, cậu thật sự không biết nói thế nào với Phùng Tinh.

Phùng Tinh đương nhiên không tin những lời cậu nói, “Thôi đi, thằng nhóc nhà cậu mới nhìn đã biết không ổn. Nói coi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mục Dương đem tàn thuốc gạt bớt, thật lâu mới hút lại, đột nhiên hút lại một cây, đầu có chút mơ màng, “Anh nói xem một người đàn ông từng có lão bà, còn có khả năng thích một người đàn ông khác không?”

“Chuyện này rất khó nói, sao cậu đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Anh không phải cũng thích đàn ông sao, cho nên em mới hỏi anh đó!”

Phùng Tinh suy nghĩ một hồi, sau đó mới trả lời: “Nếu người đàn ông đó là song tính luyến thì có thể giải thích được, đương nhiên có khả năng vừa thích phụ nữ, lại tìm đàn ông chơi đùa.”

Lê Khải bình thường đối với người khác đều luôn lạnh lùng, không giống kiểu người đa tình, như thế nào có khả năng trong chốc lát thích người này, rồi hồi nữa chuyển sang kẻ khác?

Mục Dương cúi thấp đầu, lăm bà lăm bầm, “Nhìn không giống a... Anh ta mà như thế sao? Cả ngày bày ra cái mặt đó, thích ai cơ chứ?”

“Ai vậy? Ai bày ra cái mặt đó?” Phùng Tinh thắc mắc hỏi. Trong khoảnh khắc, bất ngờ nghĩ đến cái gì đó, anh chàng như bừng tỉnh đại ngộ liền hỏi: “Cậu đang nói người đàn ông kia hở?!”

Phùng Tinh tựa như hiểu ra, bắt đầu phỏng đoán, “Người đàn ông kia từng kết hôn sao? Hần hiện tại ở một mình, chẳng lẽ đã ly hôn? Hai người ở chung một hồi, kết quả cậu phát hiện hần thích mình?! Không thể nào! Hần thoạt nhìn bộ dạng nghiêm túc, không ngờ lại thích đàn ông? Nhưng sao lại thích cậu?”

Mục Dương bị nhìn giống như quái vật, đành hướng người đối diện la to, “Khỉ gió! Anh sao không chuyển nghề làm thám tử đi!”

Tên nhóc không phản bác, xem chừng mình đoán trúng rồi. Phùng Tinh đắc ý cười, tiếp tục bát quái, “Cậu như thế nào biết được người ta thích mình? Hẳn thổ lộ với cậu sao?”

“Không có...” Mục Dương lắc đầu.

“Thế hẳn dùng hành động thể hiện à?”

“Xem vậy đi...”

“Ngao ngao! Thật không nhìn ra nha! Tên đàn ông kia thì ra cũng có lúc động dục!” Phùng Tinh lại hỏi đến hỏi đi, “Hắn đối với cậu làm gì hử? Hôn cậu, đụng chạm cậu, hay là cưỡng bạo cậu?”

Mục Dương ánh mắt phức tạp nhìn thẳng Phùng Tinh, nghĩ thầm người này bình thường tuy không quá đứng đắn, nhưng cũng sẽ không giống hôm nay vô duyên vô cớ điên khùng đến mức độ này. Vừa rồi lúc tắm, bản thân đã thấy anh ta không bình thường cho lắm!

Ánh mắt rà soát một vòng khắp phòng, xem chừng từ sau khi cậu vào nhà đến giờ, trước đó cũng chỉ có mình tên này, còn người kia đâu?

“Anh kích động? Hưng phấn gì chứ? Tình nhân nhỏ bé của anh đâu?”

Phùng Tinh không nhảy tới nhảy lui nữa, cả người giống như trái cà bị xe hơi cán qua, “Khụ, đừng hỏi nữa, tụi này chia tay rồi!”

Mục Dương kinh ngạc hỏi, “Vì cái gì?! Anh còn thích người ta không? Nếu còn thích thì đem người về đi a!”

Phùng Tinh ngồi trên sô pha, cả người hữu khí vô lực nói: “Vấn đề không phải thích hay không, gần đây anh gặp phải một tên thần kinh, bộ dạng hung thần ác sát, cả ngày đánh anh không tha, đòi anh làm bạn trai gã. Hiện tại là người anh thích, hay là thích anh, đều bị gã dọa chạy hết rồi!”

Mục Dương vô tâm vô phách nói: “Vậy anh cầu nguyện đi! Mà để một người thích anh quản anh cho tốt cũng được.”

Phùng Tinh lại nhảy chồm lên, “Không đời nào! Lão tử là thuần 1!”

“Vậy anh nói rõ với gã đi.”

“Nói thế nào được? Anh đều tỏ rõ thái độ, còn không rõ sao!! Tên kia lỳ như trâu, nói cái gì cũng không nghe vào tai!” Vừa nhớ đến tên đàn ông kia, Phùng Tinh liền gấp đến độ đầu óc xoay vòng vòng. Anh chàng chưa từng gặp qua loại người cổ chấp như vậy, bá đạo cường thế, hệt như thổ phỉ!

“Đứa nhỏ đáng thương, em thông cảm với anh!” Mục Dương ngây ngơ, hắc hắc cười.

Phùng Tinh miệng méo xệch, dùng hết sức túm lỗ tai đối phương, “Cậu vui mừng gì đó? Vừa rồi là đứa nào trước mặt anh rồi rắm, như thế nào liền quên rồi? Nói mau, tên đàn ông kia làm gì cậu hử?!”

“Là thừa dịp em ngủ, hắn hôn trộm em.” Lúc chuyện mới xảy ra, trong lòng chỉ có khiếp sợ, hiện tại hỏi tưởng lại, Mục Dương cư nhiên cảm giác có chút ngượng ngùng.

Nói thật tình, cậu không chán ghét nụ hôn kia, nhưng cũng khó mà chấp nhận được. Sống hai mươi năm trên đời, cậu chưa từng yêu đương với di, đến tận bây giờ đều không biết đến cảm giác biết yêu hay được yêu thì có tư vị gì. Cứ tưởng rằng, chính mình tương lai sẽ cùng một cô gái nào đó yêu đương một hồi oanh liệt chấn động. Nhưng chuyện này bất ngờ xảy đến, nội tâm cậu thể mà bắt đầu dao động. Cậu thích ở cùng Lê Khải, yên tâm hưởng thụ cảm giác được đối phương đối xử tốt, thậm chí còn muốn cả đời cứ sống như vậy với người ta. Tuy vậy, cậu lại không tin được chính mình sẽ cùng một người đàn ông nói chuyện yêu đương. Hiện tại, cụ thể nên làm thế nào, cậu thật sự tìm không được đáp án.

Phùng Tinh chợt hỏi cậu, “Người ta vừa hôn cậu một cái, cậu đã xác định hẳn thích cậu? Bình thường hẳn biểu hiện thế nào? Đối xử với cậu tốt chứ?”

Sao lại không tốt được, Mục Dương chợt nhớ lại rất nhiều chuyện.

Ngày đó lúc ăn cơm, cậu thuận miệng nói một câu muốn ăn sườn lợn ngâm dấm chua ngọt. Ngày hôm sau, quả nhiên trên bàn cơm xuất hiện một đĩa sườn lợn ngâm dấm chua ngọt.

Đêm đó, cậu nói muốn đi mua laptop. Ngày hôm sau, giữa trưa Lê Khải liền mang về một cái máy tính.

Tuy bình thường vẫn rảnh rỗi, nhưng cậu nói chính mình không thích làm việc nhà. Lê Khải cho tới bây giờ đều không bắt cậu làm việc gì. Ngay cả quần áo bẩn thay ra mỗi ngày, hắn đều giúp cậu giặt sạch.

Ở lại nhà Lê Khải lâu như vậy, tựa hồ đối phương luôn luôn yên lặng nỗ lực, mà bản thân cậu lại chưa từng vì hắn làm chuyện gì.

Nghĩ đến đó, Mục Dương càng thêm rối rắm. Cậu không muốn mất đi người bạn Lê Khải này, nhưng nụ hôn kia không chỉ dừng lại nơi bờ môi, mà tựa như đã thâm nhập vào lòng, nóng rực như lửa đốt, lưu lại vết tích thật sâu.

“Hắn đối với em rất tốt.” Mục Dương rầu rĩ nói. Nếu như hắn không đối tốt với cậu, bản thân đã không rối rắm như vậy.

Phùng Tinh cẩn thận hỏi, “Vậy cậu cũng thích hắn sao? Hoặc là nói thế này, cậu có bài xích hắn không? Có thể chấp nhận đàn ông chứ?”

“Không biết...” Mục Dương bất ngờ nghĩ tới, “Có khi này toàn bộ chỉ là ảo giác của em, hắn căn bản không thích em, đây chỉ là cái hôn chúc ngủ ngon đơn thuần thôi?”

Phùng Tinh khinh bỉ, “Hôn chúc ngủ ngon?! Một cậu cũng nghĩ ra được, ai thích cậu hắn xui xẻo chết!”

Mục Dương bày ra vẻ mặt cầu khẩn, “Làm sao bây giờ? Tinh –”

“Anh cũng đâu có biết, chuyện này tự cậu phải cân nhắc thôi.”

“Được rồi, vậy anh thì định làm thế nào? Tiếp tục cùng gã đàn ông kia dây dưa không dứt?”

“Cậu như thế nào lại nhắc đến gã ta. Anh đều đang bị gã phiền chết, nghĩ hoài vẫn không ra cách đối phó.”

.....

“Haiz!” Cả hai đồng thời thở dài một hơi, trong lòng đều mang tâm sự, nằm trên sofa, ngắm trần nhà đến ngẩn người.

Di động bất ngờ đổ chuông, quấy nhiễu suy nghĩ của hai người. Phùng Tinh nhíu nhíu mày, tự hỏi không biết ai lại gọi điện thoại trễ thế này? Sờ soạng xung quanh, anh rút cuộc cũng vớt lên được chiếc di động đang kêu gào inh ỏi. Vừa nhìn màn hình, Phùng Tinh kinh ngạc la lớn, “Dương tử, em gọi điện thoại cho anh nè! Không đúng, nhất định là người đàn ông dùng điện thoại cầm tay của em gọi cho anh đi!”

Vừa nghe xong, Mục Dương chật vật ngồi lên, do dự nói: “Tiếp hay không tiếp đây?”

“Tiếp, làm gì không tiếp, chúng ta đâu có làm chuyện gì xấu.” Phùng Tinh nói xong liền ấn nút nhận cuộc gọi, nói hai câu sau đó chuyển di động sang cho Mục Dương, “Tự cậu nói chuyện với hắn đi.”

Mục Dương nhận di động, cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe như bình thường, giả vờ rất thoải mái hỏi: “Này? Thúc thúc đó hả? Có chuyện gì vậy?”

“Cậu như thế nào chạy sang đó?” Thanh âm Lê Khải mang theo một phần lo lắng.

“Tôi, tôi mộng du!” Mục Dương bắt đầu bối rối.

Qua một lúc lâu, thanh âm người đàn ông bên đầu dây kia mới khôi phục lại bình tĩnh.

“Nhà của cậu ta ở chỗ nào?”

Mục Dương sững sốt, sau lại ngoan ngoãn khai ra địa chỉ.

“Chờ tôi.”

Đối phương nói xong, liền ngắt điện thoại.

Mục Dương ngăn người nhìn đi động, thêm chuyện này càng khiến cậu không biết nên làm thế nào mới tốt.
Đăng bởi: admin

23. Chương 23: Hạnh Phúc Chưa Từng Cảm Nhận Được

CHƯƠNG 22: HẠNH PHÚC CHƯA TỪNG CẢM NHẬN ĐƯỢC

Về phần Lê Khải, nửa đêm tỉnh lại, phát hiện Mục Dương không ở bên cạnh, hắn tìm một vòng khắp nhà vẫn không thấy người, sau kiểm tra lại, quần áo giày dép của tên nhóc kia vẫn còn nguyên trong nhà, tâm tình không khỏi sốt ruột. Nhớ tới đứa nhỏ này thực sợ bóng tối, như thế nào nửa đêm lại mặc độc một chiếc quần lót chạy ra ngoài, hắn sợ cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vòng xuống lầu tìm người, kết quả vẫn chẳng thấy đâu. Trở lại trong nhà, Lê Khải cố gắng bình tĩnh lại, cân nhắc xem có khi nào tên nhóc kia chạy sang nhà bạn, đành tìm thử di động của cậu, chuẩn bị hỏi thăm xung quanh.

Di động của Mục Dương chỉ có đúng ba số điện thoại.

Một cái là Mục đại hiệp dấu yêu, chẳng còn ai khác ngoài lão cha Mục Thanh Viễn.

Một cái là Tinh thân ái, tức anh bạn tốt Phùng Tinh.

Còn lại là Quái vật mặt than khiết phích cô độc, này không phải nói, đích thị là Lê Khải.

Lê Khải nhìn ba cái tên ít ỏi trong điện thoại, nhíu nhíu mày, đầu tiên chọn gọi cho Mục đại hiệp thân yêu.

Tiếp điện thoại là một ông chú trung niên, nói chuyện không chút đứng đắn, Lê Khải rất khách khí hỏi đối phương, xin hỏi Mục Dương có đang ở cùng một chỗ với anh không?

Người nọ cười nói, con thỏ nhỏ – thằng nhãi con nhà mi, cho là chỉ cần đổi giọng một chút sẽ lừa được ông đây à?

Nghe xong câu này, Lê Khải trực tiếp ngắt điện thoại, tiếp tục gọi cho Tinh thân ái. Lúc này, hắn không khách khí như trước, vừa mở miệng đã hỏi, Mục Dương có ở đó chứ?

...

Sau khi gác máy, Lê Khải ngồi lặng một hồi trong nhà. Nói thật, hắn có chút tức giận, rõ ràng nhóc con đang ngủ bên cạnh mình, đột nhiên bỏ chạy tới nhà thằng đàn ông khác, còn mặc độc một cái quần lót đi!

Nghĩ đến đó, Lê Khải lại đứng ngồi không yên, cầm lấy quần áo cùng giày của nhóc con, vội vàng chạy sang nhà của Phùng Tinh.

Biết Lê Khải lập tức sẽ đến, Mục Dương cảm thấy bất an. Lúc này, cậu còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt với người kia.

Phùng Tinh thấy cậu sốt ruột, liền ở một bên vui sướng khi người gặp họa, “Nếu cậu không muốn gã đến, vừa rồi sẽ chẳng khai ra địa chỉ nhà anh cho người ta a.”

Mục Dương bày ra vẻ mặt cầu xin, “Em nhất thời nhanh miệng nói ra thôi... Nếu lát nữa hắn hướng em thổ lộ, em nên làm gì bây giờ?”

Phùng Tinh ung dung đáp, “Cái này cũng dễ thôi! Thích thì đồng ý, không thích thì từ chối.”

Nghẹn ngào kéo tay lắc lắc, “Em không biết đâu...”

Thấy bộ dạng cậu uể oải, Phùng Tinh có chút không đành lòng, vỗ vỗ ngực mình cam đoan, “Yên tâm đi, có ca ca ở đây, nếu em còn chưa xác định được cảm xúc của bản thân, anh sẽ không để gã mang em đi!”

Mục Dương bán tín bán nghi gật đầu, có hơi thả lỏng chút ít, không nói gì nữa.

Thời điểm tiếng gõ cửa vang lên, Mục Dương giống như bị điện giật, từ trên sofa giật bắn người nhảy xuống, đánh mắt sang phía Phùng Tinh, ý bảo người kia ra mở cửa.

Phùng Tinh đáp lại cậu bằng một nụ cười trấn an, vừa đi vừa mấp máy miệng lẩm bẩm, “Đồ ngốc này, có gì mà phải sợ chứ.”

Cửa vừa mở ra, Phùng Tinh liền cảm thấy được một cỗ sát khí vô cùng mãnh liệt đánh úp lên mặt mình, sát khí này mặc dù vô hình nhưng là một loại khí phách toát ra từ bên trong, khiến bản thân anh cảm thấy vô cùng áp lực. Sau đó lực chú ý chuyển sang ánh mắt của người đàn ông đối diện, phát hiện hắn đang hít thở chậm rãi đánh giá mình, tứ chi tóc gáy của anh nhất thời dựng thẳng lên, lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, nịnh nọt nói: “Êu, anh đẹp trai tới rồi nha! Nhóc con nhà anh không biết thế nào mộng dung mơ thấy tôi liền chạy thẳng đến đây, nhanh đón cậu ta trở về nào!”

Lê Khải bước vào trong nhà, bắt gặp nhóc con chỉ mặc một chiếc quần lót, vẻ mặt thất kinh đứng trong phòng khác. Hơn nữa, chiếc quần lót trên người còn lớn hơn một số, hai chân còn khe khẽ run rẩy.

“Cầm quần áo mặc vào đi.” Lê Khải đem quần áo đặt xuống sô pha, lại trở ra cửa, đứng đó đợi cậu.

Mục Dương lập tức cầm lấy bộ quần áo để trên sô pha, ném cho Phùng Tinh một ánh mắt ai oán, mặc xong liền đi theo ra ngoài.

Lúc Lê Khải lái xe đến, hắn liền đậu xe dưới lầu. Sau khi trở vào trong xe, sắc mặt Lê Khải vô cùng ngưng trọng, không nói không rằng chỉ tập trung lái xe, tựa như việc chẳng có gì đáng nhắc đến. Người đàn ông bên cạnh càng trầm mặc, nội tâm Mục Dương lại càng thấy bất an, suy tính trước cứ cùng hắn nói vài câu để giảm bớt bầu không khí căng thẳng giữa hai người. Sau vài lần định mở miệng, nhưng vừa lại bắt gặp bản mặt trở như đá của đối phương liền chẳng biết nói gì.

Không khí càng lúc càng tựa áp suất thấp, Mục Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết từ lúc nào, ngoài trời đổ mưa. Từng giọt mưa đánh vào tấm kính thủy tinh trên xe, một tiếng rồi một tiếng, giống như những nhịp gõ đều đặn vào lòng người, không hiểu sao, cứ như vậy liền khiến tâm cậu cảm thấy phiền não bất an. Kỳ thực, cậu vẫn luôn chờ Lê Khải mở miệng hỏi nguyên nhân, thậm chí bản thân vì để chuẩn bị tốt mà tự vả mình hai cái, tuy rằng trong lòng thật do dự, nhưng cũng rất luyến tiếc. Nhưng cậu không muốn tiếp tục giả vờ ngu ngốc, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đèn đỏ sáng lên, xe hơi chậm rãi dừng lại, ngã tư đường không một bóng người. Nếu hiện tại còn không nói cái gì đó, cậu cảm thấy chính mình nhất định nghẹn chết, liếc nhìn sườn mặt người đàn ông bên cạnh, chính mình gian nan mở miệng, “Anh không hỏi nguyên nhân sao? Vì sao khuya như thế tôi đột nhiên chạy mất?”

Vừa nói xong mấy lời này, tâm cậu lại mơ hồ dấy lên một cỗ tuyệt vọng. Một khắc trước vừa hạ quyết tâm cùng đối phương ngã bài, đến lúc này lại hối hận không thôi, cậu trong lòng tự cười nhạo bản thân, ý chí thế nào lại không kiên định như vậy? Nếu đã luyến tiếc thì cần gì phải so đo nhiều làm gì?! Nếu Lê Khải không nhắc lại chuyện này, như vậy hai người có thể giống như trước cùng nhau vui vẻ ở chung rồi. Nhưng hiện tại chính mình lại đem nó khơi ra, muốn thu lại cũng đã không kịp rồi, nếu Lê Khải mở miệng bắt mình giải thích, nên làm sao bây giờ?

Thản nhiên thừa nhận cậu không đủ can đảm, mà từ nay cắt đứt giao thiệp với đối phương cũng chẳng nở.

Mục Dương cảm giác bản thân quá vô sỉ, tâm muốn tiếp tục làm bạn với Lê Khải, nhưng lại chẳng thể tiếp nhận tình cảm của hắn.

Làm thế nào bây giờ? Lừa tình người ta sao?

Nhưng câu nói tiếp theo của Lê Khải liền khiến bản thân mê man.

“Tôi đã hỏi rồi mà.”

Mục Dương vô cùng bất ngờ, “Ý anh là mộng du đó sao?!”

Câu trả lời kiểu đó mà hắn cũng tin được?! Thực nói không nên lời mà!

Lê Khải ừm một tiếng.

Tiếng ừ rất khẽ, nhưng đối với Mục Dương lại như tiếng trời, trong tâm mừng rỡ như điên, cảm giác như vừa tìm được thứ gì đó quý giá, tựa bản thân bị nhốt giữa đám cháy mãi chẳng tìm được đường ra, đột

nhân phát hiện ngoài cửa sổ đang bắc một cái thang. Mà Lê Khải, cũng chính là người đã bắc cái thang này, cậu đương nhiên lập tức leo xuống.

Mục Dương bày ra một nụ cười hơi mất tự nhiên, “Khụ, khụ... Là mộng du thật!” Nói xong, cậu thở ra một hơi nhẹ nhõm, lập tức tỏ vẻ ngoan ngoãn cùng lúc trong lòng tự khinh bỉ chính mình. Cậu hiện tại đích xác là một tên lừa tình rồi! Ai dè, dù sao bản thân cũng chẳng tốt lành gì, cứ tiếp tục vô sỉ vậy đi!

Mưa càng lúc càng nặng hạt, ngoài cửa sổ xe sấm chớp đùng đùng, tiểu ác ma bên trong Mục Dương càng không ngừng reo mừng, hoan hô: Nhìn đi, chuyện này đã được giải quyết thật dễ dàng!

Lúc về đến nhà, cả hai đều bị mưa xối ướt sung, xem chừng phải tắm lại lần nữa rồi...

Mục Dương chẳng buồn khách khí nhào vào WC. Lúc tắm xong đi ra, bắt gặp Lê Khải vẫn mặc nguyên bộ quần áo cũ ngồi trên xô pha, cậu chợt cảm thấy buồn bực, “Anh sao không thay quần áo đi? Nhanh nhanh tắm lại, để người ẩm ướt thế này, dễ bị cảm lạnh lắm.”

Lê Khải giống như nhà ảo thuật, từ trên xô pha lấy ra một lọ thuốc, “Lại đây thoa thuốc.”

Tâm tình Mục Dương rối loạn nhảy lên một cái, đi đến bên cạnh đối phương rồi ngồi xuống, “Tôi tự làm là được, anh cứ tắm trước đi.”

Lê Khải không buồn mở miệng, cầm lấy thuốc thoa loạn lên miệng vết thương trên người đối phương. Động tác tay hẩn thực nhẹ, giống như chỉ sợ làm đau người kia.

Được đối xử ôn nhu như vậy, Mục Dương có chút ngượng ngùng, để che giấu xấu hổ, cậu đành cười nói: “Anh có biết miệng vết thương này từ đâu mà có không? Nói ra nhất định bị anh cười chết! Tôi vừa nãy bị vấp té rớt xuống cống, còn là một cống toàn nước thải! Ha ha, thật chẳng vui chút nào!”

Lê Khải vẫn không cười, nhìn chằm chằm gương mặt tên nhóc, cẩn thận đem thuốc mở thoa đầy lên miệng vết thương bên má, thản nhiên nói: “Sau này đừng chạy loạn khắp nơi nữa.”

Tâm một lần nữa bị làm cho xúc động, Mục Dương gật gật đầu, im lặng ngồi cho Lê Khải thoa thuốc. Sự săn sóc ôn nhu của người đàn ông này khiến cậu trầm mê, tựa như trong người có chút cồn, một chút men say chậm rãi phủ xuống đại não, tiếp theo lan tràn khắp thân thể, lơ lơ lửng lửng, lại có chút uể oải, thân thể ngã vào lòng người đàn ông bên cạnh, miệng lầm bầm: “Thức thức, tôi mệt quá đi...”

Buổi tối này gặp phải một phen kinh ngạc, sau đó còn dần vật đến hơn nửa đêm, nhóc con vừa nói muốn ngủ liền ngủ thật.

Lê Khải ôm nhóc con vào trong phòng ngủ, đặt xuống giường lớn, ngắm nhìn gương mặt say ngủ của đối phương một hồi rồi bắt giấc thờ dài.

Tuy rằng hẩn không rõ Mục Dương vì cái gì mà trở như vậy còn chạy ra ngoài, nhưng bản thân cũng nhìn ra nhóc con này đang có tâm sự. Vốn ban nãy trong xe cũng có cơ hội để hỏi, nhưng vừa bắt gặp bộ dạng mơ mơ màng màng, rối rắm của cậu, hẩn đành nhịn xuống. Hẩn không muốn hỏi quá nhiều, hơn nữa, bản thân cảm giác chưa bắt được tâm đối phương. Mỗi lần, quan hệ cả hai vừa gần thêm một chút, liền xảy ra sự cố không ngờ tới. Dù rằng, hẩn chưa từng nghe nhóc con chính miệng thừa nhận thích mình, này nọ cũng chỉ dựa vào suy đoán của bản thân mà thôi. Tuy rằng, trong lòng vẫn luôn kiên định với suy nghĩ của mình, nhưng thời gian càng trôi qua, hẩn càng thêm sợ hãi, chỉ sợ nghe được kết quả không giống trong tưởng tượng.

Những ngày kế tiếp vô cùng bình lặng, Lê Khải mỗi ngày đều đi làm từ rất sớm, Mục Dương một mình ru rú trong nhà lên mạng, xem phim, tiếp tục cuộc sống trạch nam của mình, cả ngày, ngày cả lâu cũng chẳng buồn xuống. Lê Khải sợ cậu ngồi ngốc trong nhà sẽ buồn, mấy ngày liền cũng không đưa Điểm Điểm đến cửa hàng trông thú, để nó ở lại nhà chơi với cậu.

Mục Dương tuy ngoài miệng bảo không muốn, cả ngày đối với Điểm Điểm phùng má trợn mắt, kỳ thực chỉ chờ đến khi Lê Khải đi rồi, liền cùng Điểm Điểm ở chung rất vui vẻ. Đương nhiên, thường vẫn là cậu bày trò trêu chọc Điểm Điểm, ví dụ như rắc tiêu vào trong thố cơm của chó, hoặc lén bỏ vào ổ chó mấy viên nước đá, hại Điểm Điểm vừa thấy thố cơm của mình liền sợ hãi, sống chết cũng không chịu nằm trong ổ chó.

Lê Khải đương nhiên không biết chuyện Điểm Điểm bị bắt nạt, còn tưởng con chó này bị chiều hư rồi, liền nhốt nó ngoài ban công, còn bỏ đói nó suốt một ngày.

Điểm Điểm cực kỳ ủy khuất, cụp tai, miệng kêu ô ô.

Mục Dương trông thấy bộ dạng đáng thương của Điểm Điểm, trong lòng cười như hoa nở, mối thù mặt bị cắn cũng báo được rồi.

Nhưng tâm nhóc con thật ra vẫn là thiện lương, đợi đến thời điểm Lê Khải không chú ý, cậu lại đem chân giò hun khói lên lên bỏ cho Điểm Điểm ăn.

Kỳ thực, nhất cử nhất động của cậu đều bị Lê Khải thu vào trong mắt, bắt gặp một màn này, người đàn ông kia liền nở nụ cười, càng ngày càng cảm thấy đứa nhỏ này thực đáng yêu.

Phòng ở đã sửa sang khá tốt rồi, vách tường đều đã khô, Mục Dương thật sự không tìm được lý do để gây ngốc trong nhà Lê Khải thêm nữa.

Nhắm thử thời gian, cũng đã hơn mười ngày, thật sự đã đến lúc phải rời đi, tâm đột nhiên cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

Thừa dịp Lê Khải không có ở nhà, Mục Dương gom dần mớ đồ đạc của mình về lại nhà cũ, thuận tiện dọn dẹp chút đỉnh, sau đó lại chạy trở lên lầu chờ đối phương trở về. Ở nhờ trong nhà người ta lâu như vậy, như thế nào cũng nên nói một tiếng cảm ơn trước khi đi.

Hiện tại còn cách rất lâu mới đến thời gian Lê Khải tan tầm, Mục Dương rảnh rỗi không có chuyện để làm, liền kéo Điểm Điểm đi tắm một phen, gần đây vấn đề ăn uống sinh hoạt của Điểm Điểm đều do một tay cậu đảm đương.

Sau khi tắm cho Điểm Điểm xong, cậu lại tiếp tục ở không, biết chính mình sắp phải về lại nhà, trong lòng thật sự có chút không yên ổn, cảm giác mất mát khó hiểu, ngay cả game cũng chẳng có hứng chơi.

Lúc này, Mục Dương còn chưa hiểu được tâm của mình, sở dĩ cảm thấy mất mát, là vì nội tâm cậu đã sớm tiếp nhận người đàn ông ôn nhu kia, chỉ là bản thân còn chưa phát hiện ra. Chờ đến khi bản thân nhận ra, thời gian cũng đã qua mấy ngày, hơn nữa, còn có một vị khách tới chơi quấy rầy cuộc sống bình yên của hai người. Đăng bởi: admin

24. Chương 24: Khách Tới Chơi

CHƯƠNG 23: KHÁCH TỚI CHƠI

Sau này, Mục Dương vẫn thường nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt Tiêu Mạnh Kiệt, mà cứ mỗi lần như vậy liền khiến cậu rầu rĩ không thôi, vì cái gì chính mình khi ấy lại lép vế như vậy chứ!?

Ngày đó, cậu đang thu dọn toàn bộ đồ đạc ở chỗ Lê Khải trở về nhà mình, chợt nghe thấy từ ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa. Mỗi tiếng gõ cách nhau khá lâu, làm cho người ta cảm thấy, dường như người bên ngoài tựa hồ có chút do dự.

Mục Dương nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại mới hơn một giờ chiều, người gõ cửa hẳn không phải Lê Khải, hơn nữa bản thân hẳn cũng đã có chìa khóa, vậy là ai đây? Ôm đầy bụng thắc mắc, cửa vừa mở ra liền phát hiện đó là một người thanh niên xa lạ.

Dung mạo tinh tế của đối phương vừa lộ ra liền khiến cậu nín thở. Gương mặt tuấn mỹ thâm trầm, trong ánh mắt man mác chút u buồn, dáng người thon dài cao ngất, khí chất cao nhã, trầm tĩnh, nhưng từ trên xuống dưới lại lộ ra vài phần kiêu ngạo cùng xa cách.

Này không phải người thanh niên trong tấm ảnh kia sao?

Hơn nữa, người thật so với trong ảnh chụp còn đẹp hơn nhiều.

Mục Dương ngẩng đầu quan sát đối phương, ánh mắt có chút ngây ngẩn.

Thật sự đẹp quá.

Thanh niên kia vừa trông thấy Mục Dương, đầu tiên là sửng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, hỏi: “Lê Khải có phải ở đây không?”

Thanh âm của đối phương cũng lạnh như băng. Mục Dương thành thật gật đầu, “Đúng vậy, anh là?”

“Người kia đâu?” Người đàn ông kia bỏ qua Mục Dương, ánh mắt tìm kiếm khắp xung quanh phòng.

Mục Dương ở một bên uốn éo, “Hắn đi làm rồi, anh là bạn của hắn sao? Nếu không, trước cứ vào nhà ngồi đã nhé?”

Đối phương lại đem tầm mắt chuyển đến trên người Mục Dương, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, trong đáy mắt thoáng qua một tia khinh thường, “Cậu là ai?”

“Tôi là hàng xóm của hắn, ở ngay lầu dưới.”

Trả lời xong vấn đề này, Mục Dương cảm thấy chính mình quá ngoan hiền đi, người ta hỏi gì liền đáp nấy. Mà người thanh niên kia ngạo mạn như vậy, mình hể nói đông, gã liền xả tây, hoàn toàn chẳng có chút tôn trọng nào. Hơn nữa, cậu còn mơ hồ cảm giác được một cỗ địch ý tỏa ra từ đối phương.

Thanh niên kia không đáp lời, lại từ trên cao nhìn xuống cậu, trong đáy mắt tràn đầy nghi hoặc, tựa hồ đang phân vân không biết có nên tin tưởng những lời này.

Thái độ của Mục Dương đối với người thanh niên kia ngay trong khoảnh khắc đó đột nhiên xấu đi. Cậu nhớ bản thân cùng người này không quen biết, càng chưa từng chọc đến gã, vậy địch ý trên người đối phương từ đâu mà có?

Đối phương vẫn không lên tiếng, Mục Dương cũng lười nói chuyện. Hai người cứ đứng ngay cửa mắt to trừng mắt nhỏ.

Đại khái, thanh niên kia cảm thấy cùng một tên nhóc đứng ngay cầu thang đấu mắt quá sức gây thẹn, cho nên cuối cùng cũng mở miệng, “Tôi là Tiêu Mạnh Kiệt, chờ Lê Khải trở về cậu cứ nhắn lại với hắn có tôi đến, bảo hắn ở nhà chờ, tôi sẽ đến lần nữa.”

Mục Dương trầm nghĩ, này là người gì thế này? Cầu người ta còn bày ra loại thái độ này?

Vừa định châm chọc vài câu, Điểm Điểm bất ngờ từ trong phòng phóng ra, mừng rỡ hướng người thanh niên kia chồm tới, mà đối phương cũng lộ vẻ vui sướng hướng Điểm Điểm gọi to, “Cục cưng...” Một người một cậu tựa như người quen đã lâu mới gặp lại, thân thiết ôm nhau.

Mục Dương đứng một bên, trong lòng chua xót, con chó thói tha! Mà quên mất ai mấy ngày nay chăm sóc cho mình rồi à!

Điểm Điểm ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh người thanh niên kia, đem đầu mình hướng trên người gã cọ tới cọ lui, tựa như một đứa nhỏ đang làm nũng.

Đối phương gặp được Điểm Điểm hết như thay đổi thành một người khác, nhẹ nhàng vuốt ve đầu con chó, trong mắt tràn ngập thương cảm, “Cục cưng, hơn một năm không gặp, cưng sao gầy thế này.”

Gầy?! Mục Dương thật muốn tìm một cái kính lúp, đem soi thử đối phương một cái. Bộ dạng con chó cao lớn đẹp đẽ thế này, khắp người đều là thịt, sao gầy được chứ?

Mục Dương hỏi: “Đây là chó của anh sao?”

Đối phương trả lời: “Đúng vậy.”

Mục Dương không khách khí nói tiếp: “Nếu đã là chó của anh, cả hai tình cảm còn tốt như vật, vì cái gì lại để người khác nuôi chứ?”

Đối phương cũng không cam lòng rời xuống thế yếu: “Phải sửa lại một chút cho đúng, giúp tôi nuôi chó cũng không phải người nào khác, mà chính là bạn trai của tôi.”

Mục Dương sợ hãi kêu lên: “Lê Khải là bạn trai của anh?!”

Người thanh niên kia liếc Mục Dương nở nụ cười, nét cười tràn ngập ý tứ khiêu khích, “Đúng vậy!”

.....

Mục Dương ngây ngẩn cả người! Trong đầu như có hàng vạn khối pháo bông cùng bùng cháy, bùng bùng vang vọng một mảnh, làm đầu óc chấn động đến choáng váng tê liệt. Người thanh niên kia rời đi từ lúc nào cậu cũng không biết, chờ đến khi chính mình lấy lại tinh thần, đã bắt gặp Điểm Điểm ngồi xổm ngay đầu cầu thang, nhìn về phía trước, mắt dõi theo không rời một khắc.

Nhắm ngay cổ con cho đập một cái, Mục Dương mắng: “Nhìn cái lông! Tên kia nếu thực thương mày sẽ nỡ bỏ rơi mày sao? Đồ chó ngu ngốc! Mau theo tao vào nhà!”

Đem cửa nhà Lê Khải khóa lại cẩn thận, Mục Dương mang Điểm Điểm trở về nhà của chính mình.

Về nhà được một lúc, Mục Dương lại kéo Điểm Điểm ngồi xuống đùi mình, mặt bày ra vẻ dữ tợn, hung tợn hỏi nó: “Thành thật sẽ được tha! Bọn họ lúc trước rốt cuộc là quan hệ gì?!”

Điểm Điểm vô tội nhìn cậu, thấp giọng rên rỉ.

Mục Dương hừ lạnh, “Mày không nói tao cũng biết, tên kia nhất định là vợ cũ của hần đi? Lúc trước, tao chỉ ở trong game nghe người ta nói hần có lão bà, liền ngay lập tức cho rằng lão bà của hần là nữ. Kỳ thật, hần chỉ nói mình từng có người yêu, cũng chưa đề cập đến giới tính của đối phương. Xem ra là do tao hiểu lầm. Hơn nữa, hần còn đem tấm ảnh chụp chung của bọn họ cẩn thận cất trong ngăn kéo tủ, này nọ đều đã có chứng cứ rõ ràng không phải sao? Vừa rồi tên kia cũng nói, các người một năm không gặp nhau, gã nhất định là tên đáng chết bỏ rơi chồng mình! Chắc chắn, mày cùng ba ba mày thực không may mắn, hần chính là ông chồng bị vứt bỏ, mà mày hần là đứa nhỏ bị bỏ rơi!”

Điểm Điểm nằm sấp trên mặt đất, cúi đầu không thém để ý đến cậu.

Mục Dương lại đập nó một cú, “Đừng có mà không nhận!Mày hiện tại có phải rất đắc ý hay không? Ma ma của mày về nhà rồi, sau này một nhà ba người của mày lại có thể sống cùng nhau thật hạnh phúc!”

Điểm Điểm vẫn không buồn chú ý đến cậu, xoay hướng khác tiếp tục nằm sấp trên đất.

Mục Dương cảm thấy một mình lắm bầm lâu bầu mãi thế này thật không thú vị, “Hừ! Mặc kệ mày, tao đi ngủ!”

Trong không khí cần lẫn chút mùi vôi mới, nhưng không quá gay mũi.Mục Dương nằm trên giường, ngược nhìn tường nhà trắng toát rồi vào suy tư, nhớ lại chuyện phát sinh ngày đó.Cậu chẳng thể không thừa nhận, mới chỉ qua mười ngày ngắn ngủi, thế nhưng Lê Khải đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng cậu.

Nếu đêm đó, cậu không phát hiện Lê Khải hôn trộm mình, như vậy bản thân sẽ không phải miên man suy nghĩ, cũng không mang theo một tình tự khác để một lần nữa quan sát đối phương thật kỹ. Từ sau đêm đó, lúc đối mặt với Lê Khải, cậu luôn có chút ngượng ngùng.Trước đây, nếu Lê Khải cho cậu một đĩa rau, chính mình sẽ yên tâm thoải mái mà ăn, nhưng hiện tại lại khách khí nói câu cảm ơn. Đạo trước, khi Lê Khải giúp cậu giặt quần lót, bản thân còn cợt nhả khen ngợi đối phương đảm đang, mà hiện tại chính mình vừa tắm xong đều thuận tay đem quần lót tự giặt sạch. Lê Khải giúp cậu rót ly nước, chính mình liền nói cảm ơn.Lê Khải nhắc cậu đi ngủ, bản thân cũng nói tiếng cảm ơn.Ngay cả lúc Lê Khải dọn dẹp nhà cửa, cậu cũng vẫn nói một tiếng cảm ơn, hại đối phương còn tưởng nhóc con này có khi ở nhà buồn đến phát bệnh rồi.

Mục Dương vẫn nghĩ Lê Khải sẽ nói gì đó với mình, nhưng cả mấy ngày nay Lê Khải cũng chưa từng mở lời, vẫn luôn trầm mặc ít nói như vậy, cũng không làm thêm bất cứ hành động nào để đẩy nhanh tiến độ tình cảm.Ngay cả buổi tối hai người cũng là người nào người nấy né qua một góc, để lại một khoảng giữa trống hoác, còn đưa lưng về phía đối phương, giống như hai kẻ xa lạ.

Mục Dương buồn bực, chủ yếu là cảm thấy bản thân suy nghĩ quá nhiều, xem chừng Lê Khải cũng không phải thích cậu.

Mà hiện tại, bạn trai cũ của Lê Khải cũng đã trở lại, xem bộ dạng đối phương, thời điểm giới thiệu bản thân vì cái gì còn muốn đem chữ ‘cũ’ nuốt xuống, rõ ràng là chính mình đã chơi xong rồi bỏ người ta mà.

Mục Dương cảm thấy, với tính cách của Lê Khải, sẽ không dễ dàng cùng người thanh niên tái hợp, nhưng nếu đối phương cứ quẩn quýt không thôi thì thế nào nhỉ? Ông chú già kia mặt lạnh tâm nóng, bụng dạ

mềm nhũn, nói không chừng lại đồng ý.

Mục Dương lại nhớ đến Xà ma, tên họ kiều ngạo ngang bướng, nhất định không đoán trước được bị người yêu của mình lừa dối qua lại với kẻ khác. Nói không chừng, chính tên này sẽ thành đối tượng tiếp theo bị vứt bỏ.

Tổng hợp lại mối quan hệ tam giác phức tạp nan giải này, Mục Dương liền thấy đau đầu. Nói chuyện tình cảm với đàn bà con gái thì sến súa, toàn mấy thứ lật vật phiền toái. Cơ mà, đàn ông này họ cũng thế thôi, một khi đối mặt với chuyện tình cảm sẽ chẳng thoải mái được, chia tay thì chia rồi, có gì phải quay đầu lần nữa!

Nghĩ đến đây Mục Dương lăn ra ngủ luôn, không biết bản thân ngủ được bao lâu, chỉ thấy thời điểm tỉnh lại phát hiện trời đã tối rồi. Chắc do ngủ quá lâu, cậu cảm giác toàn thân nhũn ra, đầu óc cũng có chút choáng váng. Rửa mặt xong coi lại đồng hồ phát hiện đã hơn 8 giờ, Lê Khải hẳn đã về nhà từ lâu rồi.

Tìm một vòng khắp nhà, chẳng có lấy một miếng đồ ăn, Mục Dương định bụng dẫn Điểm Điểm trở về, sau đó cùng Lê Khải ăn chút gì đó, tiện thể tâm sự với hắn một tí.

Vừa mặc xong quần áo, chuông cửa vừa lúc reo lên, cậu mở cửa ra liền bắt gặp Lê Khải đang đứng bên ngoài, bày ra bộ mặt nghiêm nghị, xem chừng tâm tình cũng không tốt cho lắm.

Mục Dương cười nói: “Tôi đang chuẩn bị đi tìm anh đây, anh tan tầm rồi há.”

Lê Khải đáp: “Tôi vừa tan tầm.”

“Hiện tại cũng đã hơn 8 giờ, hôm nay sao tan tầm trễ vậy chứ?” Mục Dương vừa hỏi vừa đi ngược vào phòng, “Vào trong ngồi đi, phòng đã sửa sang đẹp lắm rồi, anh còn chưa xem đi. Kỳ thực, tường trắng nhìn khá sạch sẽ đó.”

Lê Khải đứng ngoài cửa nhà không nhúc nhích, “Cậu sao lại đem đồ đạc này họ dọn về nhà rồi?”

Mục Dương quay đầu, cười có chút mất tự nhiên, “Này, cũng không thể làm phiền anh mãi, cảm ơn anh đã chịu chăm sóc tôi lâu như vậy.”

Sau khi nói xong, Mục Dương lại cảm thấy câu trả lời của mình có chút quá khách khí. Quan hệ giữa hai người cũng chẳng phải xa lạ gì, nghĩ đi nghĩ lại định nói thêm một chút, nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị Lê Khải giành nói trước, khẩu khí lạnh lùng, trong mắt còn che giấu một tia tức giận đang kìm nén.

“Hôm nay công ty bận việc nên về trễ, cũng không có thời gian rảnh gọi cho cậu, vừa về đến nhà lại phát hiện cậu đã dọn đồ đi mất!”

Mục Dương chợt cảm thấy đối phương tựa như đang hiểu lầm cái gì đó, nhanh miệng giải thích, “Tôi đã sớm quyết định dọn ra, cũng không phải vì anh về trễ mới dọn đi như thế. Tôi không có nhỏ nhen thế đâu, anh cũng đừng tức giận mà! Anh vừa về nhà hẳn còn chưa ăn cơm đi? Nếu không, tôi mời anh một bữa cơm bên ngoài nha?”

Thanh âm Lê Khải vẫn lạnh lùng, “Thì ra cậu đã sớm có quyết định này.”

“Đúng thế, trước khi dọn vào, tôi đã nói chỉ ở nhờ nhà anh khoảng bảy ngày, hiện tại đều hơn mười ngày, tôi như thế nào không biết xấu hổ mà tiếp tục ở lại...” Mục Dương cất lực đem sự thật nói sao cho thực uyển chuyển. Kỳ thực, trong lòng cậu không phải vô cảm, thời điểm chẳng biết chút gì, còn có thể mặt dày mày dạn ở lý trong nhà Lê Khải. Nhưng hiện tại, quan hệ giữa hai người rất không rõ ràng, cậu cũng không có lý do gì để ngu ngốc mà bám víu.

Còn có người thanh niên tên Tiêu Mạnh Kiệt kia, cứ nghĩ đến đối phương liền khiến cả người cậu không thoải mái. Lúc đầu, cậu còn tính toán chờ Lê Khải trở về, ai người vui vẻ về ăn cơm chiều, sau đó chính mình sẽ hướng đối phương nhắc đến chuyện này, nói thế nào bản thân cũng cảm thấy rất ổn nha. Cậu sẽ cười hi hi thông báo với Lê Khải chính mình đem đồ đạc này họ dọn đi rồi, nhưng vẫn thường xuyên ở nhà hắn chơi, mỗi ngày cả hai sẽ cùng nhau ăn cơm, hơn nữa, bọn họ hiện tại liền có hai cái nhà, muốn ở lại bên nào cũng được. Cậu cũng không kỳ thị đồng tính luyện ái, nhưng nếu ngay tức khắc chấp nhận bản thân nhất định do dự. Sớm nói, cậu nguyên bản chính là kiểu người truyền thống, cho nên bản thân nghĩ cả hai trước có thể thử ở chung, nếu ngay từ đầu đã không thích hợp thì chẳng cần phải miễn cưỡng. Nhưng bắt

ngờ xuất hiện một Tiêu Mạnh Kiệt phá vỡ kế hoạch. Mà lúc ấy cậu căn bản không nghĩ được nhiều thứ như vậy, chỉ cảm thấy bản thân thật vô dụng, người khác chỉ tùy tiện nói mấy câu, chính mình liền bị đả kích, lòng dạ uất ức trực tiếp bỏ thẳng về nhà.

Hiện tại Lê Khải hỏi đến, cậu vừa vội vàng giải thích, còn đem ý tưởng hồi đầu nói ra không sót một cái, nhưng thế nào cũng chẳng thể giải thích rõ ràng được. Hơn nữa, thái độ của Lê Khải khiến cậu cảm thấy khổ sở, lạnh như băng, chính là trở lại bộ dạng như lúc ban đầu gặp nhau.

Mục Dương còn muốn giải thích thêm, nhưng Lê Khải tựa hồ không muốn tiếp tục nói nữa, chỉ gọi Điểm Điểm một tiếng rồi bỏ lên lầu.

Điểm Điểm lúc này đang nằm trên bàn, vừa nghe tiếng Lê Khải gọi, duỗi thẳng lưng đáp một tiếng. Mục Dương nhanh chân cởi dây xích, do dự trong chốc lát, sau đó kéo Điểm Điểm lên lầu.

Cửa phòng lầu trên mở ra một nửa, Mục Dương thò đầu vào dò xét khắp xung quanh, lại bắt gặp Lê Khải vừa thay quần áo xong, đang từ phòng ngủ đi ra.

“Tôi dẫn Điểm Điểm về cho anh đây.”

Lê Khải ừm một tiếng.

Thấy đối phương lạnh lùng như thế, Mục Dương cũng không biết nên nói gì, “Này, tôi trở về đây.”

Lê Khải không trả lời, bỏ vào trong WC.

Tâm có chút quặn đau, Mục Dương cười khổ, thái độ của người này sao thay đổi nhanh đến vậy?

“Chiều này có một người tên Tiêu Mạnh Kiệt đến tìm anh, hẳn nhắc anh nhớ ở nhà chờ hẳn, hẳn nói hẳn sẽ còn đến nữa.”

Sau khi một hơi đem hết những lời này, Mục Dương lập tức bỏ xuống lầu, bắt quả cậu cũng không về nhà ngày, mà chạy xuống quán mì sợi dưới tiểu khu gọi một bát mì, rồi lại đứng trước quầy bán quà vặt rồi rảo mắt nhìn, mới đi mua một gói thuốc, cuối cùng thì trở về nhà.

Về đến nhà, Mục Dương đầu tiên là thay quần áo, sau đó chạy vào WC rửa tay, chà tới chà lui một hồi thì nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ.

Mẹ nó! Thói quen đúng là một thứ đáng sợ! Đăng bởi: admin

25. Chương 25: Trở Lại Như Ban Đầu

CHƯƠNG 24: TRỞ LẠI NHƯ BAN ĐẦU

Cuộc sống lại khôi phục như trước đây, Mục Dương vẫn rúc trong nhà, làm một trạch nam mỗi ngày chỉ biết chơi game, có đôi bụng cũng rỗng rnhịn một chút, hiếm khi được một lần ra khỏi cửa nhà. Cửa hàng nhỏ trên mạng cậu cũng lười quan tâm, lợi nhuận không được như trước đây. Hơn nữa, Mục Thanh Viễn mới gọi điện về báo, không bao lâu nữa sẽ trở về, Mục Dương thật không muốn để ông biết mình bán mấy thứ bát nháo kia. Mục Thanh Viễn còn nhắc đến cú điện thoại đêm đó Mục Dương gọi cho mình, nói cậu lông cánh cứng cáp rồi ha, ngay cả điện thoại của lão cha cũng dám cúp. Mục Dương nghe xong liền biết cú điện thoại kia hẳn do Lê Khải gọi, cười cười không giải thích thêm, thầm nghĩ người kia vẫn luôn lạnh lùng như vậy nha. Sau khi cúp điện thoại, Mục Dương còn phát hiện người đàn ông kia đã lén đem tên trong danh bạ sửa lại, từ Quái vật mặt than khiết phích cô độc thành ‘Lê Khải’. Nhìn hai chữ này, Mục Dương bĩu môi, cái tên thực khô khan, tuyệt chẳng đáng yêu chút nào, quyết định lách cách bấm chữ sửa tên về như cũ.

Giờ giấc Lê Khải tan tầm thường không cố định, đôi khi Mục Dương sẽ cầm theo một bao rác, đứng canh nơi cầu thang chờ hẳn, nhưng đợi mấy lần vẫn không gặp được người. Nhưng có một hôm, cậu chạy xuống lầu mua mấy món vặt vặt lại gặp được người kia ngay tại hàng hiên.

Mục Dương tươi cười chào hỏi, “Thức thức, vừa tan tầm sao?”

Lê Khải nhìn mấy món vặt vặt trong tay đối phương, ừm một tiếng liền bỏ lên lầu.

Mục Dương nhanh chân đuổi theo, không có chuyện để nói nhưng vẫn cứ cố, “Hôm nay sao sớm như vậy đã tan? Không đi đón Điểm Điểm sao?”

Lúc này, Lê Khải bất ngờ xoay người, thản nhiên nói: “Lát nữa qua nhà tôi ăn cơm, đừng ăn mấy thứ không dinh dưỡng kia nữa.”

Bụng dạ Mục Dương vui vẻ hẳn lên, chỉ ước có thể tức khắc theo đối phương vào nhà, nhưng miệng lại khách khí đáp, “Quên đi, phiền hà lắm.”

Mục Dương vốn nghĩ sẽ cùng Lê Khải khách sáo qua lại vài câu nữa, sau đó cậu liền biết thời biết thế theo đối phương về nhà, mà không nghĩ tới người đàn ông kia chỉ ừm một tiếng rồi bỏ lên lầu.

Mục Dương ngây ngẩn cả người, cơm này rốt cuộc còn ăn được nữa không đây?!

Cuối cùng, Mục Dương lựa chọn ngâm giấm trong nhà. Cậu sợ nếu gõ cửa nhà Lê Khải, mà người ta căn bản không chuẩn bị đồ ăn cho mình. Cậu sợ phải đối mặt với loại cục diện xấu hổ này.

Mục Dương nghĩ nếu trong hiện thực không gặp được Lê Khải, cũng có thể vào game tìm hắn. Nhưng mấy ngày nay, trong game cũng rất ít khi chạm mặt đối phương, mà cho dù có gặp phải, thái độ của người ta cũng khá lạnh nhạt, tùy tiện tán gẫu được hai câu liền phải đi làm chuyện chính, gì mà đánh phỏ bản, giết hồng danh, bất cứ thứ gì cậu gọi ra đều bị đánh trống lảng đi mất. Cho nên, Mục Dương không khỏi hoài nghi hắn đã biết được thân phận thật sự của mình, nếu không sao tự nhiên lại trở thành lạnh lùng như vậy chứ?

Mấy ngày này Mục Dương luôn treo máy, một vì chờ Lê Khải, hai là để tẩy hồng danh.

Hồng danh cuối cùng cũng được tẩy trắng, nhưng từ đó liền ít gặp được Lê Khải. Mục Dương mua cho acc Pháp sư một bộ trang bị mới, tuy rằng không quá tốt, nhưng có thể dùng tạm được. Có trang bị rồi, cậu liền siêng năng đánh phỏ bản.

Hôm nay, cậu lại chạy đến trước cửa phó bản Thiên Trì, tùy tiện tìm một đội ngũ, vừa tiến vào mới biết đây là đội của Xà ma. Cậu đang định rời khỏi, nhưng tên đội trưởng vừa thấy đã đủ người liền thông báo một tiếng rồi lập tức chạy vào phó bản.

Hiện tại nếu bỏ cả đội mà đi xem chừng rất vô đạo đức, Mục Dương do dự một hồi, cũng đành theo vào.

Từ tầng thứ nhất sang tầng thứ hai, mọi thứ đều có vẻ thuận lợi, nhưng đến tầng thứ ba, khó khăn ngày càng nhiều, hơn nữa thao tác của Thuật sĩ trong đội quá kém đi, nếu chú ý bên này lại quên mất bên kia, trong vài phút đã để chết hai đồng đội. Mục Dương biết mọi người hắn không còn kiên trì được bao lâu, quay nhìn vị Thuật sĩ đang luống cuống tay chân đành lắc đầu thở dài, nếu đổi lại là Lê Khải sẽ không như thế. Người kia nhất định có thể bảo đảm cho mọi người an toàn đến tầng cuối cùng.

Đội trưởng là người đầu hàng trước tiên, vừa nói một câu “Trong nhà có việc” rồi vọt đi mất. Đội ngũ tan, những người còn lại cũng rời đi.

Mục Dương tự biết chính mình không phải loại may mắn gì, nhưng như thế nào còn gặp trúng đám người bỏ đội ngũ chạy lấy người này! Vừa chuẩn bị tháo chạy theo, lại bắt gặp Xà ma đang bị đám quái còn sót lại vây công. Đám quái này hỏa lực khá mạnh, một mình Xà ma phải cố gắng hết sức mới dẹp gọn được bọn chúng.

Mục Dương cũng không nghĩ nhiều, lập tức xông lên giúp đỡ. Hai người hợp tác ăn ý đem Quái vật lửa kia giết chết.

Quái vật sau khi chết tuôn ra rất nhiều thứ, Mục Dương cũng không khách khí, đi lên trước kiểm tra một lượt. Kiểm tra xong lại phát hiện Xà ma còn chưa chịu đi, đối phương vẫn đứng cách đó không xa.

[Đi trốn đây] Ngủ gật nhà ngươi đứng đó chi vậy? Cũng muốn lấy mấy thứ à?

[Xà ma] Đừng tưởng mày vừa cứu tao, tao sẽ cảm kích mày.

Mục Dương trợn trắng mắt.

[Đi trốn đây] Ông đây không thèm.

[Xà ma] Vậy mày có mục đích gì?

Mục Dương khinh bỉ, tên này quá sức nhỏ nhen rồi!

[Đi trốn đây] Anh cũng thật là kỳ lạ, vừa rồi chúng ta chung một đội, coi như là đội hữu đi? Thấy đội hữu mình gặp nguy hiểm, tôi ra tay cứu giúp cũng bình thường đi? Trước kia, anh giết tôi một lần, tôi cũng giết lại anh một lần, chúng ta cũng huề nhau rồi. Anh đừng suy nghĩ nhiều, tôi không có ý đồ gì hết, đợi lát nữa ra khỏi phó bản, chúng ta lại là người xa lạ!

[Xà ma] Rồi phó bản làm gì, tiếp theo đem Boss tầng này giết đã.

[Đi trốn đây] Bằng hai người chúng ta? Giết làm sao được?

[Xà ma] Cậu không tin tôi, cũng không tin chính mình sao? Chỉ cần chúng ta phối hợp ăn ý, giết nó không phải cũng đơn giản thôi sao.

Nếu đã đến đây, có đạo lý nào lại không chém giết.

[Đi trốn đây] Được rồi, được rồi, anh dẫn đường trước đi.

Hai người đầu tiên đem tiểu quái của tầng thứ ba dọn dẹp sạch sẽ, miễn cho lát nữa boss xuất hiện, lại thêm tiểu quái vào góp vui, lén lút tập kích sau lưng bọn họ.

Trước khi giết Boss, Mục Dương phát hiện được trên người mình không đủ dùng. Sau khi Xà ma biết được, đối phương liền ném hai lọ được xuống đất, trên đỉnh đầu xuất hiện một cầu.

[Xà ma] Đội trưởng khi này tên gì?

Mục Dương khó hiểu.

[Đi trốn đây] Anh hỏi làm chi?

[Xà ma] Mẹ nó, tên kia tự dung bỏ đội chạy trước. Đợi lát nữa ra ngoài, cỡ nào cũng phải giết hắn!

[Đi trốn đây] Tôi không biết tên hắn, toàn bộ là ký hiệu, ai mà nhớ nổi!

[Xà ma] Vương bát đản! Sau này đừng để ông gặp lại hắn!

Xà ma vừa nói xong liền hướng phía Boss lao đi. Mục Dương không nói gì, người này sao lại lỗ mãng như thế chứ! Trước khi giết cũng nên ra một chiêu chào hỏi chứ?

Hai pháp sư lực công kích siêu mạnh, trừ bỏ phải tốn khá nhiều thuốc, còn lại giết boss cũng không quá khổ cực. Cả hai sau khi giết boss xong, Xà ma một tiếng cũng không nói, bỏ về thành trước, còn đem Mục Dương thêm hảo hữu, sau đó gửi sang một tin nhắn.

“Qua bang hội của tôi.”

Mục Dương không chút nghĩ ngợi liền từ chối, “Không qua.”

“Mẹ! Không qua thì quên đi! Để mặt mũi cho còn không biết xấu hổ!”

Người này nói chuyện thực khiếm nhã! Mục Dương lập tức phản kích, “Tôi nói rồi, đừng ở trước mặt ông đây càn rỡ, anh càn rỡ một lần, tôi liền giết anh một lần.”

“Cút mẹ mày đi, lời này là do ông nói trước!”

“Tôi mượn một chút không được sao!”

“Lười cũng mày vô nghĩ, hỏi lại lần nữa, rốt cuộc có qua bang hội của ông không?”

“Vì cái gì lại muốn tôi gia nhập?”

“Đương nhiên là muốn mày giúp ông đánh Thành chiến, mày cho là ông gọi mình qua làm ông cố chắc?”

Mục Dương không đáp trả, người này nói chuyện cũng quá thẳng thừng!

“Tôi cân nhắc chút đã.....”

Nói xong cậu này, Mục Dương xuống mạng. Nói thật, cậu không muốn cùng Xà ma quen thân nhiều, bởi vì tâm cậu vốn hướng về Lê Khải, mà Xà ma lại cướp bạn trai của Lê Khải, đương nhiên cậu không cách nào nhen nhóm được chút hảo cảm với đối phương.

Hôm nay là sinh nhật của Phùng Tinh, vốn Mục Dương tính mời anh một bữa cơm, sau đó đi KTV hát hò, nhưng hiện tại kế hoạch phải đổi lại, đám bạn tốt của Phùng Tinh quyết định tổ chức sinh nhật cho anh chàng. Mọi người đã hẹn nhau trong quán bar.

Mục Dương tắm rửa một chút, thay một bộ quần áo sạch sẽ sau đó ra khỏi nhà. Thời gian hiện tại còn sớm, cậu trước sẽ đi chuẩn bị quà tặng, sau đó mới qua quán bar tìm Phùng Tinh.

Vừa xuống lầu liền đụng phải Lê Khải, hai người lướt qua nhau, cũng chẳng nói tiếng nào.

Mục Dương cúi đầu đi thẳng về phía trước, đến tận cửa lớn tiểu khu mới dừng lại, quay đầu lại thì phát hiện hàng hiên không một bóng người. Im lặng vô cùng, tựa như tất cả mọi chuyện vừa xảy ra đều là ảo giác, mà người kia căn bản chưa từng xuất hiện ở nơi này.

Mới có vài ngày thôi, mà hai người từ lúc nào lại trở nên xa lạ như vậy?

Nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ lúc trước, một trận chua xót đột nhiên nảy lên trong lòng, chậm rãi lan rộng ra, tạo nên tầng tầng đợt sóng.

Mục Dương cảm thấy rất rõ nỗi chua xót nơi trái tim, ngay cả cánh mũi cùng khóe mắt cũng bắt đầu ẩm ướt.

Thật vô dụng! Mục Dương hung hăng tự mắng bản thân, rồi xoay người rời khỏi tiểu khu.

Mục Dương cầm theo một ổ bánh sinh nhật bước vào trong quán, sau đó mới phát hiện chính mình hết như thăng ngốc.

Trong quán bar tràn ngập loại âm nhạc đình tai nhức óc, người bên trong đều ăn mặc cực kỳ hào nhoáng. Mọi người tụ vào một góc chơi đồ xóc uống rượu, đùa giỡn đến quên trời quên đất. Trong khi tay cậu cầm theo một ổ bánh ngọt, chính mình thì ăn mặc như một cậu nhóc học trò, ngây ngốc đứng ngay cửa ra vào, thật sự không hợp chút nào với khung cảnh xung quanh.

Phùng Tinh vừa thấy cậu, lập tức lao qua, “Dương tử, sao giờ này chú mày mới đến? Anh chờ đã nửa ngày rồi đó.”

Mục Dương đem ổ bánh sinh nhật nhét cho Phùng Tinh, “Cầm đi, đây là quà sinh nhật đó. Bất quá, xem hiện trạng này hẳn không dùng được rồi.”

Phùng Tinh tươi cười nhận lấy ổ bánh: “Ai bảo không dùng được, chờ lát nữa bắt mọi người ai cũng phải ăn một miếng. Tên nào không ăn nhất định không yên với anh nha!”

Mục Dương cười mắng: “Anh lắm nhảm gì kệ anh đó!” Sau đó, cậu quay nhìn đám người ngồi trên ghế dài, hỏi: “Sao toàn là đàn ông vậy, anh không có cô bạn nào à?”

Phùng Tinh cẩn thận trả lời: “Bọn họ đều là người trong giới, cùng sở thích đàn ông. Kỳ thật, anh vốn không nghĩ tới chuyện gọi cậu đến, cảm giác cũng không thích hợp lắm. Nhưng bọn họ đòi tổ chức sinh nhật cho anh, còn bảo anh gọi cậu đến chơi cùng, cậu không để ý chứ?”

“Này có gì mà để ý, hôm nay là sinh nhật của anh, anh nói cái gì chính là cái đó! Bất quá, đâu rồi...” Mục Dương bất ngờ trở nên thần thần bí bí.

Phùng Tinh nhanh miệng hỏi lại: “Bất quá cái gì?”

Mục Dương chỉ vào một cậu thanh niên trang điểm khá xinh đẹp: “Anh xem cậu trai kia, lớn lên hết như yêu tinh, còn trang điểm nữa, lát nữa em không ngồi gần cậu ta đâu.”

Phùng Tinh, “Khỉ! Hắn chính là bạn trai hiện tại của anh, đã nói là chính người ta bảo anh kêu chú mày tới đó!”

Hai người vừa cười vừa nói, từ từ tiến đến khu vực ghế dài. Sau khi Phùng Tinh giới thiệu Mục Dương cho mọi người làm quen, vị yêu tinh kia liền an vị ngay bên cạnh cậu, còn cầm một ly rượu hướng cậu mời, “Thì

ra đây là cậu bạn A Tinh thường xuyên nhắc tới, hại người ta thật muốn gặp cậu đó. Tôi tên là Bạch Tiểu Thư, cậu gọi là Tiểu Bạch hay Tiểu Thư đều được hết.”

Mục Dương bắt gặp đối phương cầm chén rượu theo kiểu Lan hoa chỉ, trong lòng liền ớn lạnh một trận, mông di di về hướng ngược lại, cười gượng hai tiếng đáp lại: “Xin chào, xin chào.”

Bạch Tiểu Thư lại dán tới, nâng ly rượu đưa tới bên miệng Mục Dương, “Rượu này nồng độ không cao, uống ngon lắm đó. Nào uống thử một ngụm đi.”

Mục Dương không muốn uống, nhưng lại chẳng biết từ chối thế nào, đành phải thử một hớp nhỏ, liền lập tức bị sặc, ho khan một trận.

Bạch Tiểu Thư cười đến cả người run rẩy, “Cậu nhóc này khờ thiệt đó, nói thế mà cũng tin được sao?”

Mục Dương không nói gì, cầm điểm tâm trên bàn bỏ vào miệng. Vừa nãy, rượu kia thật sự khó uống, vừa đắng vừa ngọt, trôi xuống cổ lại bắt đầu thấy cay.

“Cậu uống cái này đi, lần này không lừa cậu nữa, cam đoan uống rất ngon.” Bạch Tiểu Thư cầm lấy một ly rượu đưa đến bên miệng Mục Dương.

Mục Dương nửa tin nửa ngờ nhìn đối phương, miệng ngậm chặt không mở ra.

Bạch Tiểu Thư cầm ly rượu, chuẩn bị tư thế đổ vào miệng cậu.

Mục Dương hoảng hốt, hé miệng uống vào một ngụm. Rượu đợt này không tệ lắm, cũng không có vị cồn, nhẹ nhàng ngọt rất dễ chịu, còn có chút giống như Sprite.

Bạch Tiểu Thư nhìn Mục Dương uống cạn ly rượu, liền đắc ý cười, “Không lừa cậu nữa nhé, uống ngon không?”

Mục Dương gật gật đầu, lại rót thêm một ly khác.

Bạch Tiểu Thư thật sự thích Mục Dương, cảm thấy cậu nhóc này đáng yêu đơn thuần, không có chút tâm cơ, cho nên quần quýt không tha, còn đòi trao đổi số điện thoại với cậu.

Mục Dương cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người nào nhiệt tình như vậy, mình càng không để ý đối phương, anh ta cũng không bị dă kích, còn mặt dày mảy dạn quần lấy mình tìm chuyện phiếm để nói, quả thật là có một không hai trên đời!

Lúc này âm nhạc trong quán bar chuyển thành loại sôi động, Bạch Tiểu Thư gọi Mục Dương ra nhảy cùng. Mục Dương lập tức xua tay từ chối, Bạch Tiểu Thư cười duyên một cái, sau đó lắc mông đi về phía sàn nhảy.

Phùng Tinh bắt gặp Mục Dương một mình ngồi trên ghế dài, sợ cậu cảm thấy nhàm chán không thú vị, liền ngồi lại cùng cậu nói chuyện phiếm giải sầu, “Nghĩ cái gì đó? Không ra nhảy à?”

Mục Dương nhìn đến Bạch Tiểu Thư đang điên cuồng trên sàn nhảy rồi nói: “Hai người như thế nào quen nhau? Người kia chơi đùa cũng được, chỉ tội quá quần người.”

Phùng Tinh chỉ cười cười, “Tên kia quá nhiều chuyện. Tụi này cũng không hợp nhau lắm, cả hai đều chỉ chơi đùa qua đường, nếu cùng một chỗ nhất định nảy sinh mâu thuẫn.”

Mục Dương lại hỏi tiếp, “Cái tên đang theo đuổi anh đâu? Sao hôm nay không thấy gã tới?”

Phùng Tinh hừ một tiếng, “Bộ đáng gã hung thần ác sát thế kia, phòng chừng tới đây nhất định dọa chạy mọi người.”

Mục Dương phá lên cười, “Có cần khoa trương vậy không? Nói thật, em cũng rất muốn nhìn thử gã.”

Phùng Tinh rời khỏi ghế, “Thôi đi. Anh ra nhảy đây, tự chú mày chơi nhé.”

Mục Dương hướng đối phương khoát tay, vừa xem mọi người nhảy nhót, vừa ăn điểm tâm trên bàn. Hương vị điểm tâm ở đây khá độc đáo, nghe nói đây đều là điểm tâm làm theo khẩu vị vùng cảng biển. Mục Dương chợt nhớ ra Lê Khải cũng từng nói qua hẳn thích điểm tâm khẩu vị vùng cảng biển, lúc trước hai người từng hẹn nhau dịp nào đó sẽ cùng đi thưởng thức qua hết một lượt những món điểm tâm vùng Quảng Châu.

Hiện tại, nhớ lại chuyện này, rõ ràng chỉ mới qua vài ngày, mà Mục Dương cảm thấy như đã rất lâu rồi. Đến cả cảm giác chờ mong tràn ngập cõi lòng khi ấy cũng tan biến sạch sành sanh, chỉ còn lại một mảnh chua sót mà thôi.

Mục Dương chuẩn bị một phần điểm tâm đóng gói đem về cho Lê Khải, cũng không rõ vì cái gì lại cứ nghĩ mãi đến người kia, còn vô cùng muốn gặp lại hắn.

Đỗ Lăng bước vào quán bar lập tức chú ý đến cậu nhóc sáng lán ngồi trong góc, một mình cậu ngồi đó im lặng nhâm nhi điểm tâm, ngăn người nhìn đám người trên sàn nhảy, thật sự đối lập với bầu không khí náo nhiệt xung quanh, bất giác có chút cảm giác cô tịch.

Đỗ Lăng vẫy gọi một anh chàng phục vụ, hướng đối phương bĩu môi hỏi: “Người kia là ai vậy? Hình như lần đầu đến chỗ này đi?”

Phục vụ theo ánh mắt của khách nhìn thử, sau đó cười ái muội, “Ánh mắt Đỗ thiếu gia thật tốt, cậu nhóc là do Phùng Tinh đem tới, thực đáng yêu phải không? Đã có vài người ở đây chú ý tới cậu ta đó!”

Đỗ Lăng phân phó: “Cho một ly qua đây, vẫn như cũ.”

Phục vụ ừm một tiếng, sau đó đi lấy rượu.

Lúc này, vài người thanh niên cũng đi đến bên cạnh Đỗ Lăng, thấy người nọ chỉ có một mình liền hỏi: “Đỗ thiếu gia đến rồi à, nữ vương nhà anh sao còn chưa tới nhà?”

Đỗ Lăng liếc bọn họ một cái, sau đó đi về phía băng ghế dài sáng sủa, vừa đi vừa nói: “Về sau đừng nhắc đến hắn trước mặt tôi.”

Mục Dương đang định chào Phùng Tinh một tiếng rồi rời đi, lại trông thấy một người đàn ông mang theo nụ cười tươi rói ngồi xuống bên cạnh mình, “Tôi có thể ngồi chỗ này không?”

Mục Dương tỏ ý không việc gì, nói: “Cứ ngồi đi.” Nói xong, cậu đứng lên.

Người đàn ông kia thấy cậu sắp đi, cũng đứng lên theo, “Sao cậu lại đi?”

“Tôi về nhà.” Mục Dương vừa đi vừa trả lời, ánh mắt hướng sàn nhảy tìm người, nhưng mãi vẫn không thấy Phùng Tinh ở đâu.

Người đàn ông kia vô cùng ân cần, “Tôi đưa cậu về.”

Mục Dương dừng bước, quay đầu, kỳ quái nhìn đối phương, “Tôi biết ở đây là gay bar, nhưng tôi không thích đàn ông, đừng nghĩ đến việc tán tỉnh tôi nữa.”

Người đàn ông nọ nghe xong câu này liền cười, “Tôi chưa từng nói muốn tán tỉnh cậu nha, kết bạn cũng không được sao? Tôi là Đỗ Lăng, cậu tên gì?”

....

Người kia còn nói thêm: “Tôi đưa cậu về, giờ này rất khó đón xe.”

Mục Dương không trả lời, chỉ tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Tìm một vòng vẫn không gặp được Phùng Tinh, di động cũng không có người trả lời, Mục Dương đành để lại cho anh chàng một tin nhắn, bảo mình về nhà trước, sau đó đi ra quầy đặt thêm một phần điểm tâm nữa. Tận đến khi đã rời khỏi quán bar, cậu phát hiện người đàn ông kia vẫn còn đi theo sau mình, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Anh đi theo tôi hoài làm gì? Tôi có thể đón xe bus về nhà.”

Bị từ chối vài lần, Đỗ Lăng vẫn không thấy dă kích, mặt dày mày dạn sáp vào, “Để tôi đưa cậu về, xe tôi đậu ngay phía trước.”

Mục Dương bị đối phương đánh bại, “Vậy anh lái xe qua đây đi, tôi đứng đây chờ anh.”

Đỗ Lăng chấp nhận, vui vẻ chạy đi.

Mục Dương trầm nghĩ, gay ai cũng nhiệt tình thế này sao? Chưa nói Bạch Tiểu Thư da mặt dày, lại từ đâu xuất hiện một anh trai so với cậu ta còn đẳng cấp hơn, da mặt dày như tường thành đâm không thủng.

Mục Dương cất bước đi thẳng đến trạm xe bus, người này nhiệt tình khiến cậu có chút tiếp thu không nổi.

Xe bus tuy có chút chật chội, không thể tránh được va chạm giữa người này với người kia. Sau khi xuống xe, Mục Dương liền mở hộp điểm tâm xem thử, may mắn điểm tâm bên trong không bị đè hỏng.

Về tới tiểu khu, đèn trong nhà Lê Khải vẫn đang sáng. Mục Dương cầm hộp điểm tâm, vô cùng cao hứng chạy lên lầu trên, cậu quyết định lát nữa nhất định phải nói hết những suy nghĩ trong lòng mình cho Lê Khải. Một ngày không gặp nhau, cậu sẽ vô cùng nhớ hấn. Bản thân cậu không biết đây có phải dấu hiệu khi thích một người hay không. Nếu đó thật sự là thích, cậu cũng sẽ chấp nhận được. Cậu vốn luôn thuận theo cảm thụ trong lòng mình, do dự quá nhiều, cũng chỉ thêm rối rắm, sao cứ phải khiến cho bản thân khổ sở chứ.

Đứng trước cửa nhà Lê Khải, Mục Dương liền gõ cửa, sau đó tránh sang một bên, chuẩn bị cho đối phương một sự bất ngờ.

Cửa mở, người trong phòng lộ đầu ra lại không phải Lê Khải, mà là Tiêu Mạnh Kiệt!

Mục Dương như lạc vào bóng tối! Cả người ngơ ngẩn, từ từ đi đến trước cửa.

Đáy mắt Tiêu Mạnh Kiệt lóe lên một tia kinh ngạc, chỉ im lặng nhìn đối phương, không nói lời nào.

Mục Dương ngẩn ngơ nhìn Tiêu Mạnh Kiệt, mãi không dời được tầm mắt. Bởi vì trên người Tiêu Mạnh Kiệt đang mặc áo ngủ, cũng chính là áo ngủ của Lê Khải.

Bọn họ có phải đã hòa thuận rồi không?

Ý tưởng này vừa lóe lên trong đầu, Mục Dương liền cảm thấy trái tim mình như muốn bệnh, đau đớn vô cùng.

Lúc này, thanh âm Lê Khải bắt ngờ từ trong phòng truyền ra, “Ai vậy?”

Nghe được giọng nói kia, toàn thân Mục Dương run lên, cậu thật sự không muốn để Lê Khải nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách này của mình, cho nên chính mình chạy thật nhanh xuống lầu.

Tiêu Mạnh Kiệt nhìn bóng dáng cậu như hiểu ra điều gì đó, vừa đóng cửa phòng vừa cười nói: “Là một người gõ lộn cửa thôi mà.” Đăng bởi: admin

26. Chương 26: Hạnh Phúc Ngọt Ngào

CHƯƠNG 25: HẠNH PHÚC NGỌT NGÀO

Tiêu Mạnh Kiệt vừa quay đầu, phát hiện Lê Khải đứng ngay sau lưng, nụ cười bên khóe môi tức khắc cứng ngắc, sắc mặt tái dần đi.

“Vì sao lại nói dối?” Lê Khải bình tĩnh nhìn y, trong đôi đồng tử trong trẻo mà lạnh lùng tựa như xen lẫn chút cảm xúc khác thường.

Phẫn nộ, thất vọng, Tiêu Mạnh Kiệt hiểu rõ, nhưng không dám đối mặt, bày ra bộ dạng kiên định, thản nhiên nói: “Em không biết anh đang nói gì...”

Lê Khải cảm thấy đau lòng, nếu không vì tò mò theo ra cửa xem thử, hấn sẽ chẳng bắt gặp thân ảnh tên nhóc kia chạy như bay xuống lầu, càng không nghe thấy những lời nói dối của Tiêu Mạnh Kiệt.

Một tiếng đồng hồ trước, Tiêu Mạnh Kiệt mang theo một thân thương tích đầy mình, bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà. Lê Khải thực kinh ngạc, nhưng hấn không phải loại người nhiều chuyện, đối phương nếu không nói nguyên nhân, chính hấn sẽ chẳng hỏi.

Nhưng hiện tại, sự xuất hiện của Tiêu Mạnh Kiệt khiến Mục Dương hiểu lầm, hơn nữa, y còn lừa gạt hấn.

Lê Khải giận đến tái mặt, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ cho em ở nhờ một đêm. Sáng mai thức dậy, em đi đi.”

Tiêu Mạnh Kiệt vốn tự cho chính mình rất hiểu Lê Khải, người đàn ông kia luôn ngoài lạnh trong nóng, là loại người coi trọng tình cảm, hẳn sẽ không đối xử tàn nhẫn như vậy với y.

Tiêu Mạnh Kiệt cảm thấy, Lê Khải nhất định còn so đo chuyện lúc trước y vứt bỏ hẳn. Giữ chặt cánh tay hẳn, y nói: “Anh không phải rất kỳ lạ việc em tới tìm anh sao? Vì anh, em vứt hết mặt mũi, hỏi thăm thật nhiều người, mới tìm được địa chỉ của anh. Em biết anh còn giận em, cũng không dám cầu xin nhiều, em đến đây chỉ là muốn gặp anh thôi.”

Lê Khải mở cửa nhà, “Nếu đã gặp được người, em có thể buông tay rồi.”

Tiêu Mạnh Kiệt thấy hẳn chuẩn bị ra khỏi cửa, liền hốt hoảng, “Anh chuẩn bị đi tìm cậu ta đúng không? Đừng đi mà... Có em cùng anh còn chưa đủ sao?”

Lê Khải thản nhiên trả lời: “Tôi không cần em bồi.”

Tiêu Mạnh Kiệt nôn nóng, giữ chặt cánh tay Lê Khải không buông, thấp giọng cầu xin: “Anh sao còn chưa chịu hiểu? Em trở về tìm anh, chính là muốn cầu xin anh tha thứ. Đàn ông ngoài kia đều không hợp ý em, chỉ có anh mới cho em cuộc sống bình yên. Bằng tình cảm ba năm của chúng ta, có thể cho em một cơ hội nữa không?”

“Chậm mất rồi.” Lê Khải bỏ tay y ra, tiêu sái bước ra cửa, không quay đầu lại.

Bước xuống lầu dưới, gõ nhẹ cửa nhà, Lê Khải nghĩ tới, vừa nãy thái độ của nhóc con như vậy, hẳn là do ghen đi?

Người đàn ông cười cười, lòng tràn ngập vui sướng.

Mục Dương đang thương tâm, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, vừa mở cửa liền bắt gặp, ông chú kia đang đứng ngoài cửa, vẻ mặt tươi cười nhìn mình.

Mục Dương dụi dụi mắt, nhìn lại lần nữa, là Lê Khải, đúng như vậy!

Hạnh phúc tới thật bất ngờ, khiến cho cậu quên luôn thắc mắc trong đầu, đứng sững sờ ngay tại chỗ.

Lê Khải nhẹ giọng hỏi: “Tên ngốc này, nếu đã tới tìm tôi, vì sao lại chạy mất?”

Mục Dương đã cảm nhận được yêu thương trong ánh mắt ôn nhu của người đàn ông đối diện, chợt hiểu ra tâm ý hẳn, lập tức bỏ nhào vào lòng người ta, liều mạng làm nũng, “Lão đầu thôi tha! Tuyệt không đáng yêu! Lâu thật lâu không để ý đến người ta!!! Mỗi lần em và anh nói chuyện, anh đều tỏ ra xa cách, tức chết em!!!”

Lê Khải cười, đem nhóc con bế bổng lên. Hẳn đối với phản ứng của nhóc con vô cùng hài lòng, vươn tay đóng lại cửa ngoài, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn hôn xuống, chậm rãi nhắm nháp, mút nhẹ, tinh tế thưởng thức ngọt ngào nơi miệng nhóc con.

Mục Dương bị hôn đến đầu óc choáng váng, ý thức dần tan rã, cả người như mất đi khí lực, vất vẻo trên người Lê Khải.

Mãi đến khi nhóc con trong mắt như mất đi tiêu cự, Lê Khải mới ngẩng đầu lên, ngắm nhìn đôi má ửng hồng, trong đầy như được rót đầy mật, cảm thấy đặc biệt ngọt ngào cùng thỏa mãn.

“Vừa rồi, em là ghen đi?”

Thanh âm đối phương mang theo ý cười truyền đến bên tai, Mục Dương lập tức lấy lại tinh thần, nhớ tới tình cảnh vừa nãy liền tức tối, “Em mới không thèm ăn giấm chua! Chắc chắn, anh đem bạn trai cũ giấu trong nhà, người ta sao lại không biết xấu hổ quấy rầy hai người nha!”

“Rất không thành thực.” Lê Khải lại hôn xuống, lúc này so với khi nãy bá đạo hơn rất nhiều, lại mang theo vào phần chiếm giữ cần cần bờ môi đối phương.

Mục Dương giãy dụa, muốn nói tiếp, nhưng Lê Khải không cho cậu cơ hội, càng hôn càng sâu, càng kịch liệt, không có chút ý định buông tha, như muốn đem phần tình cảm say đắm tích tụ đã lâu toàn bộ truyền sang cậu.

Nhóc con chối vài câu, rồi không nhúc nhích nữa, lại lần nữa tê liệt ngã vào lòng Lê Khải.

Hai người từ phòng khách tha lơi đến trên giường, Mục Dương hiện tại đều trong trạng thái ngơ ngẩn ngẩn, từ lúc hai người bắt đầu hôn đến tận lúc này, cậu vẫn không biết làm thế nào đáp lại đối phương. Cậu đành phải luôn há miệng, tùy ý để cho đầu lưỡi nóng bỏng của người kia tấn công, một lần rồi lại một lần hết liếm láp thì mút mát, bá đạo đánh chiếm toàn bộ khoang miệng.

Lúc này, vì không hề có kinh nghiệm, đầu óc Mục Dương hoàn toàn trống rỗng, giống như một con búp bê, mặc kệ đối phương lôi kéo. Trái ngược với bình thường, cậu trở nên thực yên lặng, loại thể nghiệm xa lạ này khiến cậu cảm thấy ngọt ngào, không những thế còn chơi rất vui vẻ. Nhóc con một khi phát hiện chuyện thú vị, liền mau mau muốn thể hiện ra, những điều muốn nói đầy một đầu, giống như hạt đậu đang mạnh mẽ cố vươn khỏi mặt đất, kêu gào đòi phát biểu cảm tưởng của mình.

Thời dịp Lê Khải dừng lại để thở, cậu cuối cùng cũng giành được cơ hội để nói.

“Hắc hắc! Thúc thúc, kỹ thuật hôn của anh tốt quá nha!”

Lê Khải không nói gì, dưới loại tình huống này, cũng chỉ có cậu mới vọt ra được mấy câu sát phong cảnh như thế.

Mục Dương chợt phát hiện khổ hạ của Lê Khải dần cứng lên, cắn vào ngay dưới bụng mình.

Nhóc con cười đến đáng khinh, tuyệt không cảm thấy xấu hổ, “Lão sắc quỷ, mới hôn thôi đã có phản ứng? Có phải đã cảm dục lâu lắm rồi không?”

Lê Khải mặt hắc tuyến, vươn tay cởi bỏ quần áo nhóc con.

Nhóc con bất ngờ ngừng cười, mở to hai mắt nhìn hấn, biểu tình trở nên nghiêm túc hấn, “Anh với em tính là cùng một chỗ sao?”

Đôi mắt nhóc con vừa lớn vừa tròn, trong veo sáng ngời, tựa như đầm nước sâu. Trong ánh mắt lộ ra kiên định, càng không có chút cảm xúc dư thừa hay tạp niệm.

Lê Khải nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, thành thật trả lời: “Ừm, cùng một chỗ cả đời.”

Mục Dương nở nụ cười, nhích người hôn lên khoe miệng đối phương, “Vậy anh cứ làm đi, kiểm chế một chút nhé, đừng làm em te tua là được.”

Thái độ nhóc con thực thản nhiên, ngược lại khiến Lê Khải không cách nào tiếp tục xuống tay, từ từ trên người cậu đi xuống, “Quên đi, lần đầu tiên sẽ rất đau.”

Trong lòng Mục Dương dâng lên một chút lo lắng, nghĩ đến đối phương tình nguyện khắc chế dục vọng, chứ không muốn tổn thương mình, nhìn không được thay hấn đau lòng.

Hai phát cởi hết quần áo trên người mình, Mục Dương nằm xuống giường, bắt được ánh mắt có chút bối rối của người đàn ông ở đối diện, miệng không chút ngưng mà nói, “Dù sao sớm hay muộn cũng đau một lần, anh cũng đừng từ chối nữa, hôm nay liền đem của em phá đi!”

Lê Khải rốt cuộc không thể khắc chế dục vọng bản thân, thời điểm đặt nhóc con dưới thân, hấn đã không còn rảnh rỗi bận tâm thêm nữa. Tình dục rất nhanh chiến thắng lý trí, hấn chỉ biết có một thân thể trẻ tuổi vì mình nguyện ý mở ra. Hấn ở trên người nhóc con ra sức mút mát cùng hôn môi, lưu lại vô số ấn ký. Phản ứng mới lạ của nhóc con cùng thân thể tuổi trẻ càng có sức hấp dẫn mãnh liệt, khiến hấn chìm đắm trong đó mà quên mất kiểm chế. Hấn thậm chí nghĩ muốn đem nhóc con dung nhập vào thân thể mình, hai người hợp lại thành một, vĩnh viễn không chia cách...

Đến tận thời điểm Lê Khải tiến vào, nhóc con chỉ nhíu nhíu mày, cắn chặt môi, không hề kêu la tiếng nào.

Lê Khải sợ cậu khó chịu, chỉ chôn trong cơ thể nóng như lửa mà không dám động đậy, cúi đầu cùng cậu hôn môi, chậm rãi cạy mở khớp hàm đối phương, sợ cậu không biết mà tự cắn bị thương chính mình.

Mãi đến khi thấy sắc mặt nhóc con tốt hơn nhiều, hấn mới ngừng đầu hỏi: “Đau không?”

Mục Dương lộ ra một nụ cười hơi mất tự nhiên, “Không đau, anh động đi.”

Lê Khải hơi giật mình, phát hiện nhóc con vừa nhú mày cái nữa, trên trán ướm một tầng mồ hôi mỏng.

Nhìn biểu tình của nhóc con, Lê Khải lo lắng hỏi lại lần nữa, “Thật không sao chứ?”

Mục Dương đáp: “Còn được, liền vậy đi.”

Lê Khải khó hiểu, “Liền cái gì hở?”

Mục Dương nghĩ nghĩ rồi đáp: “Dù sao vẫn có thể chịu được, so với dao cắt phải thì đau hơn một chút.”

Lê Khải, “À, vậy anh động đây.”

Mục Dương trợn mắt, “Nhiều lời.”

Lê Khải vừa đẩy về phía trước một cái, nhóc con lập tức rên lên một tiếng, nhìn bộ dạng thống khổ của cậu, đối phương thật sự không đành lòng làm tiếp nữa, “Quên đi, chúng ta đừng làm nữa.”

Mục Dương vừa nghe xong liền kêu ầm lên. “Không phải chứ? Không làm nữa?! Đến thời điểm mấu chốt anh lại muốn buông xuôi? Em đây không phải chịu đau vô ích sao!! Làm tiếp đi, em còn chịu được!”

Lê Khải không đáp lại, trầm nghĩ nếu hôm nay hắn không kiên trì làm xong, sau này nhóc con lại phải chịu đau thêm lần nữa.

Dù sao cứ đau bây giờ đi, sau này sẽ bù lại cho cậu thật nhiều.

Hơn nữa, không phải bản thân hắn rất muốn có cậu sao.

Tâm đã kiên quyết, hắn đem toàn bộ phân thân vùi trong cơ thể nhóc con, chậm rãi động...

Bởi vì một thời gian dài không sinh hoạt ***, Lê Khải rất nhanh đã xuất ra.

Mục Dương một phen lau đi mồ hôi trên trán, nở nụ cười yếu ớt, miệng còn không quên trêu chọc đối phương, “Thúc thúc... Anh tiết sớm nha...”

Lê Khải bất đắc dĩ cười cười, ôm lấy Mục Dương đi vào phòng tắm, giúp cậu rửa sạch những thứ dơ bẩn còn trong hậu huyệt, cẩn thận kiểm tra miệng vết thương, may mắn chỉ hơi bị sưng, không có chảy máu.

Sau đó, Lê Khải ôm nhóc con trở lại giường, vuốt ve mặt cậu, ôn nhu hỏi: “Còn đau không? Có gì không thoải mái liền nói cho anh biết.”

Tắm nước ấm xong, thân thể không còn khó chịu như khi nãy, Mục Dương chỉ vào bụng mình rồi nói: “Chỗ này đói ơ là đói.”

Lê Khải hôn cậu một cái, “Anh đi nấu cháo cho em.”

Trong nhà bếp tìm một lượt, ngoại trừ mì ăn liền, trong nhà ngay cả một hạt gạo cũng chẳng có.

Chẳng lẽ mấy ngày qua cậu không ăn chút cơm nào sao? Chỉ dựa vào mớ mì kia để no bụng?

Lê Khải trong lòng khó chịu, ngày đó hắn đợi trong nhà thật lâu cũng không thấy nhóc con tìm mình, còn nghĩ rằng đối phương thật sự muốn phân rõ giới hạn với mình, không bao giờ giao thiệp nữa, cho nên bản thân cố nén xúc động không chạy xuống lầu tìm cậu.

Nếu chính mình có thể bỏ xuống lòng tự trọng, sớm tìm đối phương trước, như vậy cậu cũng không phải chịu nhiều ủy khuất như vậy. Hai người bọn họ sẽ không đau lòng thế này.

Lê Khải trở vào phòng ngủ, cầm trong tay một hộp đồ ăn lót dạ, “Trong nhà không có gạo, anh chỉ tìm thấy một hộp đồ ăn lót dạ này thôi. Bằng không, chờ ăn lên lầu lấy gạo xuống đây.”

Mục Dương vọt một cái xuống giường, nghiêm mặt dữ dằn nói: “Không cho đi! Tên kia có phải hay không còn ở trong nhà anh?!”

Lê Khải nở nụ cười, nhóc con ghen đây mà.

“Ừm, hắn ở nhờ một đêm, mai sẽ đi ngay.”

“Kia cũng không cho đi! Em không muốn anh gặp lại hắn! Chúng ta cứ chịu đói một chút vậy!”

Lê Khải mở hộp đồ ăn lót dạ, nhìn nhìn phía trên – Dạ Yến bar, sau đó gấp lên một miếng đút cho nhóc con, “Ừm, không gấp hẳn nữa, đồ ăn lót dạ em mua sao?”

Mục Dương vừa ăn vừa kể: “Đúng vậy, mua riêng cho anh đó, ăn rất ngon, anh cũng ăn một miếng đi.”

Lê Khải gấp một miếng bỏ vào miệng, ăn được hai bữa thì nghĩ ra, hẳn lần nữa lại phá vỡ thói quen không ăn gì vào bữa tối rồi. Quên đi, lát nữa đi súc miệng lại là được.

“Tối nay em đến quán bar chơi?”

“Đúng đó, sinh nhật Tinh, những người quen trong quán bar giúp hắn tổ chức sinh nhật.” Mục Dương giải thích, “Ha, ăn ngon ghê, cho em một miếng nữa đi.”

Lê Khải vừa gấp đồ ăn bỏ vào miệng nhóc con vừa nói: “Sau này đừng đi mấy chỗ đó nữa, rất phức tạp.”

Mục Dương cười nói: “Anh làm sao biết chỗ đó rất phức tạp nha? Anh đừng đi rồi đúng không?”

Lê Khải lười cùng cậu đối đáp mấy thứ vô nghĩa, đem toàn bộ đồ ăn đút cho cậu, sau đó chạy vào WC rửa mặt lại, rồi mới về nằm xuống giường.

Mục Dương bỏ nhào vào trong lòng hắn, làm nũng: “Thức thức, em không ngủ được. Cùng nói chuyện phiếm với em đi.”

Lê Khải cười cười, ôm cậu vào lòng, “Nói đi.”

Mục Dương phát hiện, người đàn ông đối diện hôm nay đặc biệt thích cười. Mỗi câu nói ra đều kèm theo chút ý cười, cười đến vô cùng ôn nhu, khiến cho đáy lòng người đối diện tràn ngập ấm áp.

“Thức thức, về sau anh phải thường cười cho em xem đó?Em thích nhìn anh cười.”

“Ừm.”

Mục Dương chợt nhớ đến nụ hôn đêm trước, trong lòng lại rộn ràng. Nếu không nhờ cái hôn kia, cậu hẳn không cách nào hiểu ra tâm ý đối phương.

“Thức thức, anh rất thích em đi?Hơn nữa, còn thích từ rất lâu rồi ha?”

“Ừm.”

Mục Dương cười ha ha, “Đồ ngốc, thậm chí mến người ta lâu như vậy sao không chịu nói hử?”

.....

Rốt cuộc, ai thậm mến ai, trong lòng đều hiểu đi?

Lê Khải còn nhớ lời tuyên bố lúc trước của đối phương. Ý tứ trong lời nói của nhóc con không phải muốn cùng hắn ở chung một chỗ sao?

Mục Dương đổi trắng thay đen, hắn cũng lười tranh, bắt chước cách nói của nhóc con: “Anh dùng hành động chứng tỏ.”

Mục Dương nghĩ tới hết thấy những chuyện Lê Khải đã làm cho mình, trong lòng ngọt ngào nói ra: “Hắc hắc, chỉ biết anh rất thích em thôi.”

Hai người ôm chặt nhau ở cùng một chỗ, anh một câu em một câu, nói chuyện thật lâu. Lê Khải giải thích cho Mục Dương việc Tiêu Mạnh Kiệt vì sao mặc áo ngủ xuất hiện trong nhà mình, còn kể lại chuyện khi xưa hắn cùng Tiêu Mạnh Kiệt, Xà Ma, ba người dây dưa không rõ.

Mục Dương nghe một hồi liền ngủ quên. Hiểu lầm đã được sáng tỏ, chuyện phiền lòng đều bay biến, cậu căn bản cũng chẳng muốn so đo nhiều như vậy, lại càng không muốn đem chuyện cũ ra nói tới nói lui. Ai cũng đều có quá khứ, không phải sao? Đăng bởi: admin

27. Chương 27: Người Theo Đuổi Trong Truyền Thuyết

CHƯƠNG 26: NGƯỜI THEO ĐUỔI TRONG TRUYỀN THUYẾT

Hôm sau, Lê Khải chuẩn bị nghỉ làm ở nhà chơi với Mục Dương, nhưng nhóc con lại không muốn. Bản thân cậu cảm thấy thân thể mình hồi phục rất nhanh, trừ bỏ đằng sau có chút khó chịu, nhưng vẫn đi lại được, thoát nhìn cũng không khác gì bình thường.

Lê Khải giúp cậu mua đồ ăn sáng, sau đó về nhà thay quần áo để đi làm.

Lê Khải vừa đi, Tiêu Mạnh Kiệt vốn đã bỏ đi từ sớm bất ngờ quay trở lại.

Mục Dương vừa nhai bánh bao, vừa nhìn người đang đứng ngoài cửa. Đối phương vẫn là bộ dạng cao ngạo cũ, tựa như nếu người khác không chủ động cùng gã nói chuyện, gã có thể cứ như vậy im lặng mãi.

“Anh tới tìm tôi, phải không?” Hiện tại đã xác định rõ quan hệ với Lê Khải, Mục Dương cảm thấy chính mình trước mặt Tiêu Mạnh Kiệt vô cùng hợp tình hợp lý, cho nên vừa rướn thẳng eo nhỏ vừa nói: “Đứng ngoài này nói, hay muốn vào nhà đây?”

“Nói ngay tại đây đi.”

“Vậy anh nói đi!”

Tiêu Mạnh Kiệt cười nhạt, “Tôi sẽ không buông tha.”

Mục Dương có hơi sững sốt, “Này, nhưng mà người thúc thúc thích hiện tại là tôi.”

Tiêu Mạnh Kiệt vẫn tiếp tục cười, “Đừng đắc ý, chỉ cần tôi nắm được cơ hội, bản thân sẽ không tiếc trả giá tất cả.”

Tiêu Mạnh Kiệt lúc nói chuyện ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng, thần nhiên, nhìn lướt qua có chút như vân đạm phong khinh, lại ẩn giấu một chút tàn nhẫn, cảm giác không phải như đang đùa giỡn.

“Tùy anh!”

Mục Dương nói xong liền đóng cửa lại, cậu không thích bị kẻ khác uy hiếp. Cậu đơn giản cho rằng Tiêu Mạnh Kiệt chỉ đang hù dọa mà thôi. Hơn nữa chỉ cần hai người bọn họ không thay lòng, Mục Dương cảm thấy bất luận kẻ nào cũng không thể chia cắt cả hai.

Chiều nhàn rỗi ở mãi trong nhà không có việc gì làm, cho nên Mục Dương tính toán đến công ty tìm Lê Khải, mới vừa tách ra một chút đã thấy nhớ, tình yêu quả thật thần kỳ.

Mua theo mấy hộp đồ ăn vặt ông chú thích, Mục Dương giống như cô vợ nhỏ hiền hậu, vui mừng tiến vào công ty tham ban*. (*thăm người khác đang làm việc)

Trước cửa công ty vẫn là một người bảo vệ, Mục Dương sợ kịch cũ tái diễn, tính toán trước nên giải thích kiểu gì để không làm kinh động đến Lê Khải mà vẫn có thể thuận lợi bước qua cửa công ty.

Bảo vệ vừa thấy cậu, đầu liền xoay chỗ khác, không hỏi han câu nào, cứ thế cho cậu đi vào.

Mục Dương kinh ngạc, nhịn không được lại lắc đầu thở dài, thì ra người lần trước tuy rằng mang tội không phân biệt được người quen, nhưng ít nhất cũng tận chức tận trách nha, không giống như lần này chẳng chút trách nhiệm gì cả.

Cô nàng tiếp tân vừa thấy Mục Dương, lập tức mỉm cười gật đầu chào cậu, chờ cho cậu vừa đi qua, lập tức phát ra một tràng cười dài khùng bố, còn giả vờ phải nhận điện thoại...

Nghe xong tràng cười kia, trong lòng Mục Dương phát lạnh, nhưng cố ra vẻ bình tĩnh đi về phía thang máy.

Mục Dương im lặng đứng trước thang máy, cảm giác được bầu không khí xung quanh có chút quỷ dị.

Đợi lâu thật lâu, thang máy cuối cùng cũng xuống đến, cậu đang định bước vào, liền bắt gặp trong chiếc gương đặt trong thang máy, hình ảnh một đám người thần bí châu đầu với nhau, vừa nhỏ giọng nói khẽ cái gì đó, lại vừa lén la lén lút quan sát mình.

Mục Dương hít sâu một hơi, bình tĩnh bước vào trong thang máy, đợi một hồi, xem chừng những người kia vốn không có ý định đi vào, cậu mới ấn nút đóng cửa, nhìn bảng điện tử chỉ số lầu không ngừng tăng lên...

Rời khỏi thang máy, cậu lao như bay vào văn phòng Lê Khải, đẩy mở cửa, lập tức kêu lớn, “Gặp quý, gặp quý rồi! Thúc thúc, toàn bộ nhân viên của anh đều bị quý ám cả rồi... Thật kinh khủng... Bọn họ thật đáng sợ...”

Lê Khải kinh ngạc nhìn Mục Dương, “Sao em lại tới đây?”

“Đến thăm anh đó.” Mục Dương cười hì hì, đem hộp thức ăn vất bỏ xuống bàn làm việc.

Nghe xong câu trả lời, Lê Khải đương nhiên cảm thấy vô cùng cao hứng, tuy rằng hắn không biểu lộ ra ngoài, chỉ thản nhiên nở nụ cười nhẹ, rồi lại cúi đầu đọc văn kiện.

Mục Dương đi qua chỗ hắn, thắc mắc hỏi: “Những người đó vì cái gì lại kỳ quái như vậy?”

Lê Khải đương nhiên biết rõ nguyên nhân, chuyện ngày đó hắn mang Mục Dương đến công ty rất nhanh bị truyền đi khắp nơi, toàn bộ người trong công ty ở sau lưng phỏng đoán quan hệ của bọn họ. Hiện tại, Mục Dương lại đột nhiên xuất hiện trong này, những người này nhất định hưng phấn giống như đánh máu gà*(*dạng như bị kích động), có làm ra mấy hành động kỳ quái cũng không có gì lạ.

Lê Khải nói: “Đừng để ý bọn họ, em ngồi chơi máy tính đi, anh còn chút việc phải làm.”

“Anh làm việc của anh đi, không cần để ý em.”

Mục Dương mở hộp đồ ăn vặt, sau đó ăn thử một miếng, rồi lại đút cho Lê Khải một miếng, sau đó ở trong văn phòng đi tới đi lui, nói chung nhàn rỗi vô cùng.

Có nhóc con ở đây, Lê Khải căn bản không cách nào để tâm vào công việc được, lúc phải sửa chữa văn kiện hợp đồng, nhưng tâm trí lại chẳng cách nào tập trung được, cứ cách một chút lại phải ngẩng đầu nhìn xem nhóc con đang làm cái gì. Hắn vốn định bảo Mục Dương ra ngoài dạo một vòng, nhưng lại sợ cậu xuống lầu sẽ gặp phải đám con gái kia, đành phải để cậu lập lờ ở trong văn phòng vậy.

Mục Dương vốn muốn đem chút chuyện ban sáng kể cho Lê Khải, nhưng do dự hồi lâu, lại nhịn xuống. Cậu không muốn Lê Khải phải thêm phiền não vì vấn đề này.

Muốn bình tâm làm việc là không có khả năng, còn chưa tới 5 giờ, Lê Khải đã mang Mục Dương rời khỏi công ty. Hắn định bụng ghé vào siêu thị mua thêm ít rau củ, trái cây trữ trong nhà, như vậy lúc nhóc con đói bụng liền có thể ăn. Hắn còn tính toán khi trở về, lập tức đem toàn bộ mì ăn liền ném đi. Nhóc con đã rất gây, tốt nhất đừng bao giờ chạm đến những thứ thực phẩm không chút dinh dưỡng kia.

Hai người nắm tay bước vào siêu thị, tuyệt không để ý ánh mắt khác thường của đám người xung quanh, chỉ cần bắt gặp thứ gì đó ngon lập tức thả vào trong xe đẩy. Rất nhanh, xe đẩy đã chất đầy rau củ quả.

Thời điểm xếp hàng tính tiền, từ xa truyền đến tiếng gọi đầy kinh ngạc.

“Dương tử!”

Mục Dương nghe thấy tiếng người gọi liền quay lại, hóa ra là Phùng Tinh, buông tay Lê Khải ra, sau đó vui vẻ chạy qua bên kia.

“Tinh, anh cũng đến đây mua đồ à!”

“Đúng vậy.” Phùng Tinh cười đến áy muội, “Các người tốt rồi chứ? Còn nắm tay vào siêu thị nữa, chắc chắc, ngọt ngào hạnh phúc rồi phải không?”

Mục Dương vô cùng đắc ý, “Anh hâm mộ à? Nhanh tìm người nói chuyện yêu đương đi!”

Phùng Tinh cười mắng: “Mẹ nó, xem đức hạnh cậu kia, gốc muốn chết! Sớm biết cậu thích đàn ông, lúc trước anh em mình phải thử đầu tiên, nước phù sa không chảy ruộng ngoài a. Thiệt tình quá hời cho ông chú kia!”

Mục Dương trừng mắt, “Anh kêu ai là ông chú đó?! Kêu ai đó! Kêu ai đó!”

Phùng Tinh gõ đầu cậu, khinh bỉ: “Nhanh như vậy đã bênh người ngoài? Một cho chúng ta làm bạn thân bao nhiêu năm trời!”

Mục Dương ngây ngô cười, “Bạn thân cho chút mặt mũi, ghé nhà em ăn cơm đi?”

“Quên đi, anh đây còn có việc, nói gì thì anh đây cũng không muốn làm bóng đèn.” Phùng Tinh giống như vừa nghĩ tới gì đó, lại nói thêm: “Có chuyện cần cậu giúp đỡ chút.”

“Chuyện gì?”

Phùng Tinh bày ra bộ mặt ảo não, “Chính là cái tên bám đuôi chết tiệt kia á! Vì để thoát khỏi gã, anh đã lừa gã rằng mình đã có bạn trai rồi, gã lại bảo phải gặp mặt nhau mới hết hy vọng, cậu hiểu chứ?”

Mục Dương hiểu ra, “À, anh muốn em giả làm bạn trai anh chứ gì?”

Phùng Tinh xoa đầu cậu, “Thật thông minh! Anh đã cùng gã sắp xếp tốt rồi, sáu giờ chiều ngày mai gặp mặt.”

Mục Dương có chút khó xử, “Thúc thúc nói muốn dẫn em đi gặp mặt bạn anh ấy, cũng hẹn vào giờ này.”

Phùng Tinh lại năn nỉ, “Ngày mai, tụi mình diễn kịch trước, sẽ không mất của cậu nhiều thời gian đâu.”

Mục Dương hỏi anh, “Diễn kịch thì cũng được đi, nhưng anh thật sự không thích gã đàn ông kia sao? Em cảm thấy gã cũng rất thật lòng mà.”

Phùng Tinh vẽ mặt đau khổ đáp: “Thật sự không thích! Cậu cũng muốn anh tìm một người đang hoàng sống chung đi, gã cứ quấn anh như vậy, ai còn thèm để ý anh nữa đây!”

“Ài!” Mục Dương thở dài, cậu cũng hy vọng Phùng Tinh tìm được một người thích hợp, “Vây được rồi.”

Phùng Tinh biết Mục Dương nhất định sẽ không từ chối mình, vươn tay vuốt ve khuôn mặt tròn tròn của đối phương, còn cười nói: “Được rồi, định thế đi, chiều ngày mai anh qua tìm cậu, nhanh trở về đi, mặt ông chú đã đen thui rồi kìa!”

Mục Dương phát tay, chạy về phía cửa trước, “Được, ngày mai ở nhà chờ anh, chào nha.”

Lúc này, Lê Khải đã vác hai bao đồ lớn ra đến trước cửa siêu thị, vừa thấy nhóc con chạy trở về liền hỏi: “Người kia là ai vậy?”

Mục Dương cảm thấy bệnh quên của đối phương khá nghiêm trọng nha, “Anh ấy là Tinh đó! Tên thật là Phùng Tinh, lần trước anh chính là đến nhà anh ấy đón em! Mới có vài ngày thôi, anh đã không nhớ rõ nữa sao??”

Lê Khải thản nhiên nói: “Anh đang hỏi em với hần có quan hệ gì.”

Khóe miệng Mục Dương giật giật, này không phải rõ ràng rồi sao!

“Là bạn thân đó!”

Lê Khải vừa nói vừa ra khỏi cửa, “Sau này đừng thân cận với hần nữa.”

Mục Dương mặt hắc tuyến đi theo, xem ra ăn phải dấm chua rồi!

Ở trên xe, thời điểm hai người nói chuyện phiếm, Lê Khải bất ngờ hỏi Mục Dương, “Vừa nãy hai người nói chuyện gì vậy?”

Mục Dương suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Không có gì, chuyện linh tinh thôi.”

Cậu thật không dám đem chuyện mình sẽ giả làm bạn trai Phùng Tinh kể cho Lê Khải nghe. Hai người mới trò chuyện bình thường thôi, ông chú đã đánh đổ cả bình dấm chua, nếu hần biết được việc này nữa, còn không phải làm rợn đến ngất trời sao?

Mục Dương còn nói, “Chiều mai em còn chút việc, đến lúc đó sẽ tự chạy sang khách sạn kia, có phải sáu rưỡi chiều không, là khách sạn lớn Sơn Trang phải không?”

Lê Khải ừ một tiếng, “Em có biết vị trí cụ thể không?”

Mục Dương cười nói: “Không biết cũng chẳng sao, tài xế taxi hẳn phải biết mà.”

Kỳ thật Lê Khải không muốn nhóc con tự chạy qua khách sạn, bất quá nhóc con ngày mai lại có việc bận, hẳn cũng không nói gì thêm, chỉ im lặng lái xe.

Vốn hẳn đã lên kế hoạch thật tốt, chiều ngày mai tan ca sớm, về nhà đón nhóc con, hai người dạo phố một chút. Hẳn muốn mua cho nhóc con một mảnh ngọc bội, nhóc con có làn da trắng nõn, xương quai xanh tinh tế xinh đẹp, giữa xương quai xanh đeo một mảnh ngọc bội, càng lộ ra phần trong trẻo của cậu. Lê Khải biết giữa chốn phồn vinh này, hiện tại rất ít người đeo loại đồ vật mộc mạc này, nhưng hẳn vốn là người mang tư tưởng truyền thống, cho nên mới cảm giác nếu có một mảnh ngọc bội nho nhỏ, có thể tránh được mọi thứ ma quỷ tà ác, lại phù hộ nhóc con luôn được bình an.

Hôm sau, còn chưa đến 6 giờ, Phùng Tinh đã ghé, sau đó trên đường đến khách sạn, anh chàng còn dặn đi dặn lại Mục Dương: “Trăm ngàn lần không được lộ ra sơ hở, bởi vì gã đàn ông kia vô cùng giảo hoạt, còn lừa người rất khá.”

Mục Dương vô cùng tự tin nói: “Đợi lát nữa xem em đóng kịch thế nào! Nhất định có thể lừa được gã!”

Hai người tiến vào khách sạn, Mục Dương lập tức ôm lấy cánh tay Phùng Tinh, đầu còn tựa trên vai anh chàng, sau đó hỏi: “Thế nào? Có giống chim nhỏ nép người hay chưa?”

Phùng Tinh vui vẻ, cũng vòng tay ôm eo cậu, “Không tồi! Càng thân thiết càng tốt, nhớ kỹ, lát nữa phải trao đổi ánh mắt đó.”

Hai người ôm ôm ấp ấp đi đến trước bàn ăn, mà cái vị theo đuổi trong truyền thuyết kia đã đến từ trước.

Gã đàn ông này thật sự giống trong lời Phùng Tinh miêu tả, đầu tóc ngắn ngắn, mặt ngăm đen, râu ria rậm rạp, bộ dáng vô cùng thô thiển, toàn thân cao thấp lại lồ lộ khí phách, vừa thấy đã biết là loại người không dễ chọc vào.

Mục Dương hiện tại có thể lý giải được thái độ của Phùng Tinh, trong lòng cũng ngầm đồng tình với đối phương, chẳng biết anh chàng kiêu gì lại chọc phải một kẻ hung hãn như vậy?! Ra đường đến cả râu cũng chẳng biết cạo đi!

Vừa ngồi xuống, Phùng Tinh liền nói với gã đàn ông kia: “Cậu ấy là bạn trai tôi, Mục Dương, bây giờ anh thấy rồi đi! Tôi chỉ thích loại xinh xắn đáng yêu như thế, anh căn bản không thích hợp với tôi.”

Mục Dương càng nép vào trong ngực Phùng Tinh, còn cười duyên một cái, kỳ thật trong lòng lại đang vỗ tay ăn mừng chiến thắng.

Giả vờ đánh yêu lên ngực Phùng Tinh, cậu xấu hổ nói: “Đừng trước mặt người ngoài nói mấy lời kiểu này, em sẽ thẹn thùng đó.”

Gã đàn ông ngồi đối diện vẫn tựa tiểu phi tiểu nhìn bọn họ, không nói gì.

Hai người nhìn nhau một hồi, dùng ánh mắt hỏi đối phương: Gã đang cười cái gì vậy?

Mặc kệ gã có tin hay không, Phùng Tinh nói thêm: “Người anh cũng gặp rồi, hiện tại hết hy vọng đi thôi.”

Gã đàn ông đối diện nâng chén trà lên, nhấp một ngụm rồi cười nói: “Tôi sao biết được hai em có phải hay không hợp sức lừa gạt tôi? Ôm ấp kiểu này cũng không chứng minh được gì.”

Phùng Tinh liếc mắt sang Mục Dương, dùng ánh mắt nói với cậu: Xem đi, tên này thực sự khó lừa đây?! Chúng ta phải ra đòn sát thủ thôi!

Mục Dương gật đầu, bày ra bộ dạng khăng khải hy sinh, giống như sắp sửa bước ra chiến trường vậy.

Mọi nó! Bất cứ giá nào cũng phải qua cửa!

Hôn bẹp một cái lên mặt Phùng Tinh, cậu khiêu khích nhìn đối phương, “Vờ như thật cũng không được, mà thật sự giả cũng chẳng nổi, tụi này không lừa anh, tôi khuyên anh vẫn nên chết tâm đi, Tinh từng nói sẽ yêu tôi cả đời!”

Mục Dương vừa nói vậy, Phùng Tinh cũng lập tức phụ họa theo, “Đúng thế! Tôi cả đời này chỉ thương cậu ấy!”

Gã đàn ông nhú nhú mày, “Ai dà! Xem ra tôi nên biết khó mà lui thôi.”

Cứ như thế liền giải quyết thật dễ dàng?!

Hai người cậu nhìn tôi, tôi nhìn anh, cùng nhau vụng trộm reo mừng, thiết chút nữa phá cười thành tiếng.

Nhiệm vụ hoàn thành, cũng nên hoàn hảo lui thân, Mục Dương nói với gã đàn ông kia: “Xem như anh thức thối, thật ngại, cơm chiều anh một mình ăn đi, tôi cùng Tinh phải về đây.”

Nói xong, đang chuẩn bị đứng lên, cậu lại bất gặp gã đàn ông kia đang nhìn về phía cửa, còn vừa vẫy tay vừa gọi: “Lê Khải, bên này.”

Lê Khải?!

Mục Dương ngây ngẩn cả người!

Phùng Tinh cũng ngây ngẩn cả người!

Cả hai đồng loạt quay đầu, liền trông thấy ông chú đen mặt đang đi tới.

Mục Dương hai chân run rẩy, hỏi: “Khách sạn này tên gì?”

Gã đàn ông đối diện cười đáp: “Khách sạn lớn Sơn trang a.”

Khách sạn lớn Sơn trang?!!

Sao lại trùng hợp như vậy?!

Chẳng lẽ bạn của thúc thúc chính là gã?!

Mục Dương vô cùng vô cực ảo não, lúc mới đến như thế nào lại không nhớ nhìn tên khách sạn chứ!

Lúc này, Lê Khải đã đi đến phía trước bàn ăn, liếc Mục Dương một cái, sau đó ngồi vào bên cạnh gã đàn ông kia, chào hỏi, “Lâu rồi không gặp.”

Người kia đáp: “Đúng vậy, sau khi về nước đã định gặp cậu một bữa, kết quả lại kéo lâu như vậy.”

Mục Dương thấy Lê Khải không để ý đến mình, trong lòng phát hoảng, chạy đến bên cạnh hắn, đáng thương gọi một tiếng, “Thúc thúc...”

Nhìn cảnh tượng này, người kia giống như bừng tỉnh đại ngộ, “Đây là nhóc con nhà cậu đó hả?”

Lê Khải tức giận nói: “Không phải cho cậu xem ảnh chụp rồi sao.”

“Trách không được thấy quen như vậy.” Người kia giả vờ vô tội, “Bất quá, này cũng không thể trách tôi nhận không ra. Cậu không biết đâu, bọn họ vừa nãy ôm ôm ấp ấp, tôi còn tưởng bọn họ thật sự là một đôi đó.”

Lê Khải nhìn về phía Mục Dương, biểu tình vô cùng khó xem.

Mục Dương cùng Phùng Tinh tròn tròn mắt, thì ra gã kia cái gì cũng biết rồi?! Tên này quả thật âm hiểm! Còn ở trước mặt Lê Khải dám thọt thêm nữa!

Mục Dương hoảng hốt, lay lay cánh tay Lê Khải, “Thúc thúc, anh phải nghe em giải thích...”

Nhóc con còn chưa nói xong đã bị Lê Khải kéo đứng lên.

“Chúng ta lần sau lại gặp.” Ông chú bỏ lại một câu, sau đó kéo nhóc con ra khỏi khách sạn.

Phùng Tinh mê sảng, như thế nào lại biến thành cục diện này? Anh chàng hung tợn trừng mắt nhìn gã đàn ông trước mặt, mắng: “Ti bỉ!”

Đối phương không để ý chỉ cười cười, lười biếng tựa lưng vào ghế, còn đem chân gác lên bàn, điềm nhiên bày ra bộ dạng lưu manh vô lại.

“Bữa ăn hôm nay đã bị em phá hỏng, em nói nên bồi thường tôi thế nào đây?” Đăng bởi: admin

28. Chương 28: Thăng Thấn

CHƯƠNG 27: THĂNG THẤN

“Bồi thường cái rắm! Triệu Viết Trạch! Anh nghe rõ cho tôi! Về sau con mẹ nó đừng làm phiền tôi nữa!”

Phùng Tinh rống sau mấy lời này, liền bỏ đi ra ngoài.

Anh thật sự thấy người phiền chịu không thấu, giống như miếng cao da chó, dán dính rồi liền gỡ kiểu gì cũng không xuống.

Một buổi tối nửa tháng trước, Phùng Tinh cùng đám bạn vào quán bar chơi. Cả đám rượu vào, say rồi liền làm loạn, chẳng biết là tên nào lại đề nghị chơi trò Thử thách anh hùng. Phùng Tinh lúc đó liền hỏi ngay cái gì là Thử thách anh hùng. Người nọ liền bảo anh tìm một người không quen biết, sau đó cùng người ta hôn một trận, này chính là trò chơi Thử thách anh hùng.

Phùng Tinh lúc đó đã uống khá say, căn bản không nghĩ gì nhiều, thậm chí muốn trước mặt đám bạn này quỳ trần, tiện tay kéo một người qua đường rồi hôn xuống, mà kẻ bị hôn cũng không có ý phản kháng, còn để đối phương tùy tiện đẩy đầu lưỡi vào miệng mình.

Nghe tiếng đám bạn ở một bên ồn ào, Phùng Tinh vô cùng đắc ý, còn cố làm sâu thêm nụ hôn, nhưng đột nhiên người đàn ông bị hôn kia từ bị động biến thành chủ động, kéo anh vào hằn trong lòng mình. Hạ thể hai người cũng kề thật sát, cách lớp quần ma sát lẫn nhanh, rất nhanh cả hai cùng có phản ứng.

Sự tình có chút vượt ngoài khống chế, người đàn ông kia dần dần chiếm thế chủ đạo. Gã hung hăng hôn Phùng Tinh, còn đem anh chàng ôm vào trong ngực, không cho nhúc nhích. Dục vọng cứ thế dâng trào mãnh liệt, khiến Phùng Tinh có chút chống đỡ không xong. Mà đám bạn kia còn đang âm ỉ một bên xem kịch, căn bản còn chưa phát hiện ra Phùng Tinh đang bị gã đàn ông kia chiếm tiện nghi. May mắn Bạch Tiểu Thư đứng lúc chạy tới, mới ngăn được một màn khôi hài này.

Sau đó, Bạch Tiểu Thư thần nhiên đưa ra yêu cầu chia tay, Phùng Tinh cũng không hề nín kéo, bởi anh biết tính cách hai người vốn không hợp nhau, làm bạn bè sao với người yêu thì thoải mái hơn nhiều.

Sau đó, gã đàn ông kia bất ngờ tìm đến cửa đòi anh phụ trách. Phùng Tinh mới biết ra bản thân chọn tới một vị khó chơi...

Phùng Tinh đứng nơi đầu con phố, nhìn dòng xe cộ cùng người qua đường đi lại như nước chảy, nghĩ đến cuộc sống hiện tại như cơn ác mộng, trong lòng liền vô cùng phiền não. Lúc này, anh thật sự hối hận vô cùng, nếu như ngày đó uống ít rượu một chút, hoặc là không chơi cái trò Thử thách anh hùng kia, sẽ chẳng trêu vào một kẻ khó chơi như vậy.

Tiếp tới nên làm gì bây giờ? Phùng Tinh trong đầu trống rỗng, uất ức đá văng một hòn sỏi bên đường, miệng hùng hùng hổ hổ mắng: “Chết con mẹ nó đi cái trò Thử thách anh hùng! Chết con mẹ nó đi Triệu Viết Trạch!”

Từ khách sạn về đến nhà, Lê Khải vẫn luôn im lặng, thay xong quần áo liền ngồi trên sofa xem truyền hình, hoàn toàn đem Mục Dương trở thành không khí. Hắn không nói tiếng nào, nhóc con cũng chẳng dám hé môi, đột nhiên trở nên nghe lời, còn đem phòng ốc thu dọn một lượt, sau đó pha cho hắn một ly trà, rồi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắn, chờ hắn lên tiếng.

Im lặng lâu thật lâu, Lê Khải cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, “Cho anh một lời giải thích hợp lý.”

Mục Dương xương sống mềm nhện, ghé vào bên người hắn cọt cọt tới cọt lui, “Thức thức, em sai rồi...”

Lê Khải không muốn bị lắc tới lắc lui, “Đứng thẳng lên, nói chuyện cho rõ ràng.”

Mục Dương thẳng người lên một chút, sau đó thành thành thật thật đem đầu đuôi mọi chuyện đã diễn ra kể lại.

Lê Khải hỏi cậu, “Em biết mình sai ở chỗ nào không?”

Mục Dương gật đầu, “Em không nên gạt anh...”

Lê Khải lại hỏi tiếp, “Gạt gì?”

Mục Dương thành thật trả lời: “Em không nên trái lời anh, cùng Tinh thân mật như vậy. Thúc thúc, em biết sai rồi mà, anh trừng phạt em đi.”

“Ừm.” Lê Khải nhìn cậu cười, “Em nói anh nên trừng phạt em thế nào đây?”

Mục Dương đếm đầu ngón tay nói: “Giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn là được! Nếu không cứ phạt em phải làm một tuần đi!”

“Anh cảm thấy loại trừng phạt này mới thích hợp với em.” Lê Khải bất ngờ đem cậu kéo xuống ghế sofa, sau đó đề lên trên.

Mục Dương còn chưa kịp phản ứng lại rốt cuộc này là đang xảy ra chuyện gì, người đã bị Lê Khải đặt dưới thân. Nụ hôn nóng bỏng hạ xuống, đầu lưỡi dài thẳng tiến vào, ở trong khoang miệng cậu bá đạo nơi nơi loạn liếm, một chút cũng không buông tha.

Mục Dương bị kinh hách, bắt đầu giãy dụa muốn đứng lên. Lê Khải đem cậu ép xuống càng chặt, dùng tay kéo hai cổ tay cậu, giữ bên trên đỉnh đầu, sau đó hung hăng hôn tiếp. Mục Dương không cách nào động đậy đành phải bị động chấp nhận trận hôn mang nghĩa trừng phạt này. Dần dần, cậu cũng thôi không giãy dụa nữa.

Lê Khải mượn cơ hội này cởi hết quần áo đối phương, sau đó mở khóa quần, lấy ra phân thân nóng như thiêu đốt, tách ra cặp móng cánh hoa, từ từ mạnh mẽ tiến vào...

Sau đó, Lê Khải từ bên túi trái lấy ra một mảnh ngọc Quan âm, đeo vào cổ Mục Dương.

Mảnh ngọc Quan âm xanh biếc đeo nhờ dây tơ hồng, Mục Dương ngắm nghía, trong lòng ngọt ngào, nhưng ngoài miệng lại nói: “Anh thực cổ hủ.”

“Nó có thể đem đến bình an cho em.” Lê Khải đem dây tơ hồng thắt lại, mảnh ngọc Quan âm vừa vặn nằm dưới xương quai xanh, khiến làn da nhóc con đã trắng hồng lại thêm trong trẻo.

Mục Dương vuốt ve mảnh ngọc Quan âm trên cổ, hai mắt có chút ẩm ướt, này nhất định là một miếng ngọc đắt tiền, ánh sáng phát ra rất trong, lạnh lẽo trơn láng. Nhưng cậu không cần những thứ giá trị như vậy, bản thân biết mảnh ngọc này chất chứa nguyện cầu cùng tình ý đạo dạt của đối phương, chỉ bằng hai điều này, cậu sẽ luôn quý trọng nó, không riêng gì mảnh ngọc quý này, mà còn là trân trọng tình cảm hiện tại của bọn họ.

Mục Dương hai mắt đỏ đỏ, nằm úp sấp trong lòng Lê Khải, nhẹ giọng cam đoan, “Em từ nay về sau sẽ không lừa gạt anh nữa.”

Lê Khải cười cười, xoa đầu cậu một cái, an ủi nói, “Ừm, đói bụng rồi đi? Để anh đi làm cơm chiều nhé.”

Nói xong, đang muốn đứng lên, hần liền bị Mục Dương kéo lại.

“Còn một chuyện, em muốn nói với anh.”

“Nói đi.”

Mục Dương mở laptop, ở trước mặt Lê Khải mở game, sau đó đăng nhập vào một cái tài khoản.

Tiểu Dững sĩ cùng Đại Pháp sư lập tức xuất hiện tại một góc sáng sủa ở chủ thành S quốc.

“Hắc hắc, hai nhân vật này đều là của em đó.”

Trước khi quyết định thành thật, Mục Dương cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, hiện tại lại có chút lo lắng. Cậu sợ Lê Khải sẽ lại tức giận. Cần thận liếc nhìn đối phương, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt người này, cậu hy vọng có thể từ trên mặt hắn đọc được chút ít tâm tình gì đó.

“À, anh đã sớm biết rồi.” Lê Khải đứng lên, đi về phía nhà bếp.

“Cái gì?!Anh đã sớm biết sao?!” Mục Dương kinh ngạc, lập tức nhảy dựng lên, bắm gót không tha, “Anh khi nào thì biết? Đã biết sao còn không vạch trần em?”

Lê Khải từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn, còn hỏi ngược lại: “Vì sao phải vạch trần em?”

Mục Dương không biết nên trả lời thế nào, hít sau một hơi mới hỏi tiếp: “Được rồi, tạm thời không nhắc đến vấn đề này. Vậy anh lúc nào thì biết?”

“Cái đêm sau khi giết em xong thì biết rồi.”

“Chính là cái hôm sau khi anh kêu một đám người giết em đó hả?”Mục Dương xem chừng đã hiểu ra phần nào, “Trách không được, ngày hôm sau còn đưa em đi bệnh viện, không phải vì áy náy đi?!”

“Ừm, chính là đêm đó, nhưng không phải vì áy này, chỉ là tiện tay mang em đi bệnh viện thôi.”

Mục Dương đột nhiên có chút choáng váng, kỳ thật bản thân ôm bí mật nhỏ này sống cùng nhà với Lê Khải lâu như vậy, thường ngày vẫn luôn bất an. Nhiều lần cậu đã muốn đem việc này nói ra, nhưng mãi vẫn không dám đối diện, chỉ sợ Lê Khải sau khi biết sẽ tức giận, không thềm để ý đến mình nữa.

Một mình cậu đóng hai vai, ở trên mạng là bạn game của Lê Khải, ngoài hiện thực thì làm như cái gì cũng không biết bình thần cùng đối phương ở chung, ngay cả việc lần trước Lê Khải ở trong game bị ủy khuất, cậu chẳng dám hỏi thăm, cũng vì sợ để lộ dấu vết.

Có đôi khi, bản thân hiểu được phương thức chung sống này thật sự mệt mỏi, thường xuyên phải che giấu chính mình, có rất nhiều chuyện không dám nói, không dám hỏi. Nhiều lần đang chơi, chỉ cần thấy Lê Khải đi, lập tức phải thoát game, còn phải giả vờ bình tĩnh, khiến bản thân mệt mỏi biết chừng nào.

Cậu vẫn tính toán tìm thời điểm thích hợp đem chuyện này nói ra, mà hôm nay chính là lúc đó.Mặc kệ Lê Khải có tức giận hay không, bản thân đều sẽ thẳng thắn với hắn, cùng lắm thì đợi lát nữa chịu thêm một lần trừng phạt, nhưng cậu như thế nào cũng không dự đoán được kết quả câu chuyện lại thành ra thế này.

Mục Dương nghĩ đến, trước giờ mình phải nói dối nhiều như thế, kỳ thật hắn đều biết tổng cả, chẳng qua chỉ chưa vạch trần mình.Cậu đứng ở trước mặt hắn không phải tự biến mình thành ‘trâu ngốc’ sao?!

Cảm giác bị lường gạt từ từ dâng trào, Mục Dương gào to: “Thật là âm hiểm! Đem em coi như khỉ mà đùa giỡn! Nói mau, làm sao anh biết được?”

Lê Khải nói: “Em ở trên diễn đàn mắng anh, anh đương nhiên có thể đi tra địa chỉ IP của em nha.”

Mục Dương nổi giận, “Anh muốn thịt người ta sao?!”

“Ừm.”

Mục Dương hỗn hển nói, “Thực sự âm hiểm a a a – vậy anh vì sao còn làm như cái gì cũng không biết?”

Lê Khải cười nói: “Còn không phải học theo em.”

Mục Dương lập tức nghẹn họng, tuy rằng hai người đều có phần lừa gạt đối phương, nhưng bản thân cậu vẫn thấy ủy khuất, dù sao chính mình cũng đã lo lắng sợ hãi một thời gian dài. Ngắc đầu, mang theo vẻ mặt u oán, Mục Dương liếc đối phương một cái, sau đó tức giận trở về sofa chơi game.

Lê Khải làm xong cơm chiều, cao giọng gọi nhóc con ra ăn.Cậu lại làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục vui đầu chơi game.

Lê Khải bất đắc dĩ nở nụ cười, đem cậu kéo đến trước bàn ăn rồi nói: “Anh còn chưa tức giận, em còn không tự nhiên quấy cái gì?”

Mục Dương ngồi trên ghế, rầu rĩ nói: “Em cảm thấy mình trước mặt anh đặc biệt buồn cười.”

Lê Khải gấp cho cậu một miếng thịt bò, “Không buồn cười, rất đáng yêu.”

Lê Khải thường không nói mấy lời tán tỉnh, nhưng một câu hắn nói ra đều chất chứa tình ý vô hạn.

Điều này Mục Dương cũng có thể cảm nhận được.

Nhóc con cúi đầu ăn cơm, hai má nhịn không được mà nóng lên...

Ngày qua ngày, trong nháy mắt, mùa hè đã sắp kết thúc, nhưng thời tiết vẫn cứ nóng bức không thôi, tiểu trạch nam Mục Dương mỗi ngày ở lì trong nhà, mở điều hòa, làm con sâu lười hạnh phúc hưởng thụ cuộc sống. Trước đây, cậu vẫn thường sầu não vì phải kiếm tiền chi tiêu cuộc sống, nhưng hiện tại Lê Khải đã đem toàn bộ mọi chuyện sắp xếp đầu đuôi, bản thân cậu không phải lo lắng chuyện chi tiêu, ăn mặc, hoàn toàn không phải phiền não. Mỗi ngày, Mục Dương ngoại trừ chơi game thì chỉ có, mới qua nửa tháng, cậu đã lên tám ký, Lê Khải nhìn thấy mà vui vẻ trong lòng, chỉ hận không thể đem nhóc con đi làm thịt mà thôi.

Nhưng Lê Khải vẫn luôn lo lắng, chỉ sợ nhóc con ở nhà một mình sẽ buồn chán, đôi khi sẽ lại mang cậu vào công ty. Mới đầu, nhóc con còn cao hứng, mỗi ngày đều vui mừng hơn hớn theo Lê Khải đi làm, nhưng sau hai ngày cậu đã chịu không nổi. Lần nào vào công ty, Lê Khải đều không cho phép cậu chạy loạn khắp nơi, chỉ có thể ở lì trong văn phòng. Nhóc con đương nhiên không vui, nghĩ rằng đến đây cái gì cũng bị hạn chế, còn không bằng ở lại trong nhà. Mục Dương chống đối đòi đi ra ngoài, Lê Khải không nói hai lời, trực tiếp cởi quần cậu, đè lên làm một trận. Lê Khải bình thường ngon ngọt, nhưng chỉ cần cậu phản kháng, lập tức sẽ đem cậu đặt lên bàn làm việc, hung hăng làm một trận. Nhóc con sợ hãi, sau này Lê Khải rủ cậu đến công ty, cậu đều sống chết không chịu đi, còn tìm mọi biện pháp từ chối. Lê Khải đối với cậu luôn không có biện pháp, đành để cậu lại trong nhà. Cũng may Mục Dương đã quen với cuộc sống trạch nam, mười ngày nửa tháng cũng không ra khỏi cửa, nhưng vẫn chẳng thấy buồn chán. Hơn nữa, còn có Phùng Tinh và Bạch Tiểu Thư vẫn thường gọi điện thoại qua, cùng cậu tám chuyện giải sầu, cho nên Mục Dương yên tâm thoải mái ở trong nhà tiếp tục cuộc sống hạnh phúc của con sâu lười.

Có đôi khi, Phùng Tinh hoặc Bạch Tiểu Thư lại rủ Mục Dương ra ngoài chơi, nhưng đều bị cậu từ chối, thời tiết nóng như vậy, cậu căn bản không nghĩ đến chuyện ra khỏi nhà.

Phùng Tinh không thích miễn cưỡng người khác, cậu không muốn đi, anh sẽ không nhắc nữa. Nhưng Bạch Tiểu Thư lại không giống vậy, cho dù bị từ chối nhiều lần vẫn không chút tức giận, mỗi ngày đúng giờ lại gọi điện thoại hẹn cậu ra ngoài.

Sau nhiều cuộc điện thoại liên tiếp của Bạch Tiểu Thư, Mục Dương thật tình ngại mở miệng từ chối đối phương, lại cảm thấy nếu cứ tiếp một lần nữa nhất định sẽ dẫn kích đến sự tích cực của cậu ta, như vậy hình như có chút tàn nhẫn. Cho nên, cuối cùng cậu cũng đồng ý, quyết định ra gặp một lần.

Mặt trời giữa trưa chói chang, không khí oi bức dị thường, người đi đường cũng đặc biệt vắng, Mục Dương đã nửa tháng không ra khỏi cửa, đột nhiên lại đứng dưới mặt trời, ngực có chút ngột ngạt, cảm giác không khỏe. Chạy tới địa điểm hẹn, toàn thân cậu đã sớm phủ một tầng mồ hôi. Phóng mắt nhìn qua, Bạch Tiểu Thư đang đứng trước một cửa hàng dưới tán cây nhỏ cách đó không xa, trả tiền kem.

Lúc này, Bạch Tiểu Thư cũng trông thấy cậu, giơ tay vẫy vẫy, rồi tay cầm hai cây kem, lắc hông đi qua.

Bạch Tiểu Thư mặc trên người một chiếc áo bó ngắn tay màu vàng, màu sắc này cũng thật hợp với đối phương, cánh tay cùng cổ lộ ra bên ngoài nhìn đặc biệt mịn màng. Thân dưới mặc quần bò, siết chặt lấy bắp đùi, khiến hai chân nhìn như trắng tấp, thon dài.

Thân thể này nhất định rất đẹp, thanh xuân tràn đầy sức sống, nhưng Mục Dương lại cảm thấy có chút không tự nhiên.

Trời nóng như vậy còn mặc quần bò bó sát, cậu ta cũng không sợ nổi mẩn a!

Bạch Tiểu Thư lắc tới lắc lui, cuối cùng cũng lắc đến bên người Mục Dương, đưa cho cậu một cây kem rồi hỏi: “Chúng ta đi đâu chơi đây?”

Mục Dương nhận lấy kem liền cắn một cái, cơn lạnh tràn ngập trong miệng, giống như lập tức đuổi đi nóng bức, làm cho cậu thấy thoải mái hơn, “Cậu không phải nói muốn đi mua quần áo sao? Phía trước có một khu thương mại lớn, đi đến đó vậy, còn có máy lạnh nữa.”

Bạch Tiểu Thư nói: “Thôi đi! Quần áo của trung tâm thương mại rất mắc, tớ không mua nổi đâu. Tớ cũng không cần điều hòa gì đó, tớ muốn chảy nhiều mồ hôi chút, như vậy có thể giảm béo.”

Mục Dương nhìn đối phương, người đã gầy như thân trúc, nhiều nhất cũng chỉ khoảng 100 cân, cần gì phải giảm béo nữa?!

“Cậu không sợ nếu đồ mồ hôi sẽ làm trôi hết phấn trang điểm sao?”

Bạch Tiểu Thư vỗ vỗ chiếc túi đeo trên vai, “Đồ trang điểm đều mang theo cả, có thể tùy lúc tô lại nha.”

Mục Dương không nói gì thêm, mặc kệ cậu ta.

Kế tiếp nên đến chỗ nào, hai người hoàn toàn chưa có kế hoạch, nhất thời đứng một góc thất thần không lên tiếng.

Cảm giác bị mặt trời thiêu đốt thật sự khó chịu, trên đỉnh đầu Mục Dương là mặt trời chói chang, làn da thì bị phơi nóng đến đau rát, nhìn không được nhìn Bạch Tiểu Thư, chờ đối phương ra quyết định. Nhưng Bạch Tiểu Thư vẫn đứng dưới mặt trời, cúi đầu suy tư.

Mục Dương chịu không nổi nữa, kéo tay đối phương, đi phía trước, “Tôi mang cậu đi chỗ này, chỗ đó không có điều hòa, quần áo cũng tương đối rẻ.”

Mục Dương dẫn Bạch Tiểu Thư đến trước chuỗi cửa hàng bán sỉ lớn nhất thành phố, quần áo nơi này kiểu dáng đa dạng, phong cách cũng mới, giá cả lại rẻ, rất phù hợp với yêu cầu của đối phương.

Bạch Tiểu Thư đương nhiên cũng biết chỗ này, nhưng đây vốn là nơi bán sỉ, bọn họ chỉ bán sỉ không bán lẻ, cho nên trong lòng không rõ Mục Dương vì cái gì lại dẫn mình đến chỗ này.

Sự thật chứng minh lo lắng của Bạch Tiểu Thư chỉ là dư thừa, cậu ta quá xem nhẹ năng lực của Mục Dương rồi.

Mỗi lần ghé vào một cửa hàng, Mục Dương đều cười hì hì cùng chủ tiệm làm thân, gặp nam thì nói đẹp trai, thấy nữ thì bảo mỹ nữ, đem cả đám đại ca, đại tỷ kêu đến bọn họ tâm hoa nộ phóng, cao hứng dựa theo giá bán sỉ mà bán quần áo cho bọn họ.

Hai người dạo một vòng đến chiều, mỗi người trong tay đều xách theo vài bọc to, quần áo, đồ lót, trang sức đều mua đủ, còn thêm vài bộ đồ hóa trang, tổng cộng lại không đến năm trăm đồng.

Bạch Tiểu Thư mừng rỡ cười toe toét, đám quần áo này đủ cho cậu ta mặc một thời gian dài. Để cảm ơn Mục Dương, cậu chàng lại kéo cả hai đi ăn cơm chiều, lần này do mình bỏ tiền.

Mục Dương thấy thời gian không còn sớm, sợ Lê Khải ở nhà chờ mình, liền uyển chuyển từ chối, nhưng sợ đối phương ngại ngần không nhận mấy thứ đồ này, rõ ràng chính mình chỉ muốn làm chút chuyện tốt mà thôi. Cuối cùng, cậu quyết định đem đối phương đuổi về tận nhà.

Nhà Bạch Tiểu Thư ở khu bình dân phía Bắc thành phố, nơi đây là khu vực dân ngoại lai tụ tập, hoàn cảnh hỗn tạp, đường xá lầy lội, nhà gác mọc lổm chổm, đi trên đường thường xuyên đụng phải mấy người lượm rác cùng mấy kẻ say sấn muôn hình vạn trạng. Nơi này đủ loại long xà hỗn tạp trà trộn, trong đấy mắt người dân đều lộ ra một tia tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ.

Mục Dương lần đầu tiên đặt chân đến nơi này, nhìn khu nhà gác trước mặt, vách tường cũ kỹ ư ảm, trước cửa sổ nhà treo đủ loại quần áo, tạo cho người ta một cảm giác hỗn tạp, đủ loại đồ bỏ đi, nhưng lại xếp đầy hàng hiên thành một ngọn núi nho nhỏ, bốc lên mùi thum thum đặc quệt, lan tràn ra khắp xung quanh. Rõ ràng, bọn họ cùng sống chung một thành phố, nhưng Mục Dương lại cảm giác chính mình lạc vào một thế giới khác, là nơi cậu chưa từng tiếp xúc qua, cũng chưa bao giờ tưởng tượng đến.

Bạch Tiểu Thư thấy cậu thất thần đứng im một chỗ, bất đắc dĩ cười cười, “Chắc giật mình đi? Tớ ở nơi này nhiều năm rồi đó.”

Mục Dương quay đầu lại, nhìn Bạch Tiểu Thư bên cạnh, không khỏi có chút đau lòng.

Tóc đối phương có hơi dài, phần mái trước che bớt đi một phần ánh nhìn, mí mắt đánh một tầng phấn, còn gắn thêm lông mi giả thật đậm, nhìn hoa lệ kiểu diêm, nhưng trong mắt lại lộ ra một phần mỗi mệ.

“Ở đây nhà nào? Tôi giúp cậu mang đồ lên.”

“Quên đi.” Bạch Tiểu Thư từ chối: “Ngay đằng trước thôi, cứ để tôi tự đi là được. Cậu nhanh nhanh về đi, đường đi vào ngõ khá phức tạp, để cậu đưa tôi trở về, ngược lại tôi còn phải mang cậu trở ra.”

“À, vậy được rồi, cậu cẩn thận một chút.” Mục Dương đem toàn bộ đồ đưa cho đối phương.

Bạch Tiểu Thư cười ha ha, “Đồ ngốc! Tôi ở đây nhiều năm cũng chưa cho chuyện gì! Cậu mau về đi!”

Mục Dương gật gật đầu, hướng đầu ngõ đi tới.

Mới vừa ra khỏi ngõ nhỏ, cậu liền bắt gặp một đám người ào ào lao tới, một tên trong đó còn va vào cậu.

Mục Dương né qua một bên nhường đường, không hé răng nửa lời.

Tên kia thấp giọng mắng một câu, phun ra một mớ tiếng phở thông sứt sẹo, huyền thuyên nói với tên cầm đầu cái gì đó.

Mục Dương nghe được tương đối, có chút hiểu ra, thì ra này là một đám chuyên đi đòi nợ.

Đi tới trạm xe công cộng ven đường, Mục Dương càng nghĩ càng thấy không thích hợp, cẩn thận nhớ đến những thứ trong lời nói của tên kia, đột nhiên cảm giác không ổn, lập tức xoay người, hướng phía nhà Bạch Tiểu Thư chạy trở lại.

“Tiểu yêu tinh kia vừa trở về...”

Những lời này cứ xoay vòng vòng trong đầu Mục Dương, hắn cảm thấy tiểu yêu tinh trong lời tên kia nhất định là Bạch Tiểu Thư.

Tăng tốc, mặc kệ thật giả, phải nhìn một chút cậu mới cảm thấy an tâm phần nào.

Mục Dương chạy vào trong ngõ nhỏ, vòng tới vòng lui mấy lượt, cuối cùng sâu trong ngõ nhỏ tìm được Bạch Tiểu Thư.

Quả nhiên, không ngoài phỏng đoán, Bạch Tiểu Thư té trên mặt đất, nằm im không nhúc nhích, giống hệt con búp bê đất vỡ tan tành, trên cánh tay đều là vết thương.

Mà đám người kia chẳng biết đã đi đâu mất, quần áo vương vãi đầy đất, bên trên giẫm đầy dấu chân. Đăng bởi: admin

29. Chương 29: Bảo Táp Trong Quán Bar

CHƯƠNG 28: BẢO TÁP TRONG QUÁN BAR

Người xung quanh xem náo nhiệt nhỏ giọng bình luận, toàn bộ truyền đến lỗ tai Mục Dương.

“Nghiệp chướng a! Lại là đám người kia tìm tới cửa, xuống tay cũng thực ngoan độc!”

“Ai kêu nó thiếu tiền người ta, này cũng không thể trách được kẻ khác.”

“Mệ, có tiền mua quần áo, lại không có tiền trả nợ cho người ta, bị đánh cũng xứng đáng.”

“Muốn trách chỉ có thể trách bản thân nó, mắc gì lại đi vay tiền mấy tên đó!”

“Ở chỗ này, có bị đánh chết cũng chẳng ai biết.”

...

Mục Dương nghe được những lời kia, trái tim cũng lạnh đi.

Nhưng người này nhìn Bạch Tiểu Thư bị đánh, đã không tiến lên hỗ trợ, ngược lại còn lạnh lùng như vậy?!

Hung hăng trừng mắt nhìn đám người kia một cái, sau đó vọt tới bên người Bạch Tiểu Thư, Mục Dương cúi đầu nhìn qua, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

May mắn, người vẫn còn thở.

Gương mặt Bạch Tiểu Thư đã muốn sưng thành cái bánh bao, hốc mắt cũng bầm tím, khóe miệng còn vương tơ máu.

Mục Dương khẽ giọng gọi đối phương, “Tiểu thư, cậu có ổn không?”

Nghe được tiếng người gọi, ánh mắt vô thần của Bạch Tiểu Thư dần dần lấy lại tiêu cự, thấy người bên cạnh, còn cười một cái, “Tiểu Dương, là cậu à, khiến cậu chê cười rồi...”

“Tôi đưa cậu đi bệnh viện!”

“Không!” Bạch Tiểu Thư không biết từ nơi nào tìm được chút khí lực, đột nhiên túm lấy cánh tay Mục Dương, “Tôi không có tiền, toàn bộ tiền trong túi đã bị bọn kia lấy đi rồi...”

Mục Dương nóng nảy, đỡ cậu ta đứng lên, “Cậu cũng không xem mình đã bị thương thành cái dạng gì rồi à? Cùng tôi đến bệnh viện đi, trên người tôi còn tiền đây.”

“Quên đi, cậu mang tôi về nhà là được...”

Bạch Tiểu Thư còn muốn cự tuyệt, Mục Dương không tiếp tục nói lý lẽ, lập tức cắt ngang lời đối phương, “Đừng nhiều lời nữa, hiện tại nhất định phải đến bệnh viện.”

Bạch Tiểu Thư do dự nói: “Vây, trước để tôi đi thay quần áo đã.”

Mục Dương đem mở quần áo vung vãi trên đất nhặt lên, tức giận mắng: “Đã lúc nào rồi còn đòi sửa sang này nọ? Cậu không phải là muốn tắm rửa một cái, rồi trang điểm lại luôn chứ?”

Bạch Tiểu Thư ngượng ngùng nói: “Cái bộ dạng này thì gặp người thế nào a...”

Mục Dương giơ cả hai tay đầu hàng cậu chàng, đành đem người kia trở lại nhà.

Hai người sau đó chạy đến bệnh viện, để bác sĩ kiểm tra qua hết một lượt, xác định thương tích trên người Bạch Tiểu Thư không có gì đáng ngại, chỉ bị một ít trầy xước ngoài da. Thoa thuốc, băng bó tốt miệng vết thương, Mục Dương cũng tính toán trở về nhà. Vừa nãy, cậu đã gọi điện thoại cho Lê Khải, hứa bảo hôm nay mình phải tăng ca, sau đó nhắc cậu mua tạm cơm tiệm về nhà, đợi buổi tối hẳn trở về rồi cùng ăn.

Bạch Tiểu Thư biết Mục Dương sắp phải đi, đột nhiên giữ chặt tay cậu, thấp giọng cầu xin, “Tiểu Dương, giúp tôi một chuyện được chứ?”

Mục Dương hỏi: “Chuyện gì?”

“Tôi từng nghe A Tinh nói, cậu hát tiếng Anh rất hay, tối này tôi phải đi hát ở quán bar. Nhưng hiện tại thành ra dạng này, nhất định hát không được rồi, cậu có thể hát thay tôi được không?”

Mục Dương có chút khó xử, trước đây cậu chỉ hát lúc đi KTV, bây giờ bảo phải lên sân khấu biểu diễn, cậu thiệt làm không được.

“Cậu có thể xin nghỉ mà.”

Bạch Tiểu Thư liên tục lắc đầu, “Tôi mới đi hát ở chỗ này không lâu, là nhờ người quen giới thiệu, bây giờ nếu xin quản lý nghỉ một buổi sẽ để lại ấn tượng không tốt, nói không chừng chuyện này có thể làm tôi mất việc, hơn nữa tiền thưởng làm bữa giờ cũng không nhận lại được.”

“Khỉ gió! Hát trong quán bar còn tính tiền thưởng nữa hả?” Mục Dương giải thích, “Không phải tôi không muốn giúp cậu, mấu chốt là tôi chưa từng làm qua việc này, chỉ sợ thêm rách việc thôi.”

Bạch Tiểu Thư lay lay tay cậu, “Cậu thấy cần hát như thế nào thì cứ như thế đấy, cứ xem như bình thường hát trong KTV cũng được, cứ việc xem đám người đứng dưới sân khấu như mấy món đồ trang trí là được. Tôi khẳng định cậu có thể làm được, van cầu cậu đó, đi thử một chút được không?”

Mục Dương biết Bạch Tiểu Thư túng tiền, cũng không muốn cậu ta mất việc, hướng chỉ để một người đang bị thương nài nỉ như vậy, cậu căn bản không đành lòng từ chối, hỏi thăm tình hình một chút, sau đó liền đồng ý.

Mục Dương định nói qua với Lê Khải một tiếng, nhưng điện thoại tuy kết nối được nhưng lại chẳng có ai tiếp máy.

Cũng chẳng rõ có phải hẳn đang họp không, mãi vẫn không nghe điện thoại.

Mục Dương cất điện thoại vào, nghĩ bụng lát nữa gọi lại vậy.

Hai người tùy tiện ghé vào một quán ven đường ăn chút gì đó, rồi chạy qua quán bar.

Lại là chỗ lần trước – bar Dạ Yến, thời điểm bước vào trong, Mục Dương bất đắc dĩ cười, bản thân đã từng đáp ứng Lê Khải không bao giờ đặt chân đến nơi này nữa, nhưng hôm nay lại phá vỡ lời hứa.

Thời gian lên sân khấu bắt đầu từ tám giờ tối, hiện tại vẫn còn khá sớm, Bạch Tiểu Thư liền mang Mục Dương đi tìm quản lý nói rõ tình huống.

Để Mục Dương hát thử hai câu, quản lý không nói tiếng nào, chỉ bảo cậu nhanh đi thay đồ.

Bạch Tiểu Thư dẫn cậu vào một gian phòng nghỉ dành cho nhân viên, sau đó lấy ra hộp phấn trang điểm, vỗ vỗ lên mặt cậu mấy cái.

Mục Dương nhảy dựng lên, kêu to: “Mẹ! Tôi không trang điểm đâu!”

Bạch Tiểu Thư kéo cậu trở về chỗ ngồi, kiên nhẫn giải thích, “Cậu thật sự đẹp, ở nơi này dạng người nào cũng có, mà bộ dáng đáng yêu thanh thuần như cậu chính là thứ được ưu chuộng nhất. Để tránh bị tiếp cận đây đưa, tôi mới cố đem khuôn mặt ngây thơ của cậu che đi đó.”

Mục Dương bán tín bán nghi, “Cậu đừng lừa tôi nha.”

“Tôi sao lại lừa cậu được, cậu giúp tôi nhiều như vậy, tôi cảm ơn còn không hết!” Bạch Tiểu Thư vừa nói vừa ở trên mặt Mục Dương dặm thêm mấy phát, “Tiểu Dương, tôi thật sự thích cậu, có thể quen được một người bạn như cậu, tôi rất rất vui! Ở cùng người khác, mặt ngoài tuy rằng chuyện trò vui vẻ, mà sau lưng thì không ngừng đâm lén nhau. Chơi chung với bọn họ, luôn phải đề phòng trước sau, nếu không sẽ có một ngày chính mình bị người ta lừa bán đi lúc nào chẳng biết... Nhưng cùng một chỗ với cậu không giống như vậy, chẳng cần phải phòng bị hay nghi ngờ, cảm giác vô cùng thoải mái. Tôi thật sự thích cảm giác này!”

Lăn lộn giữa chốn thành thị xa lạ này, vì mưu sinh mà bốn ba ngược xuôi, có biết bao nhiêu điều chưa xốt chỉ riêng mỗi người mới hiểu được.

Mục Dương rất muốn hỏi đối phương, vì cái gì lại thiếu tiền người ta, vì cái gì lại đẩy bản thân đến bước đường cùng này?

Nhưng những lời như thế mãi không thể thốt ra khỏi miệng, cuộc sống vốn tồn tại rất nhiều điều bất đắc dĩ, bản thân cậu chẳng thể thay đổi được thứ gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn bi kịch cứ tái đi diễn lại.

Không khí đột nhiên trở nên nặng nề, tâm tình cũng bị kéo xuống rất thấp.

Mục Dương thở ra một hơi, trêu đùa, “Tôi kiểu gì cũng cảm thấy cậu đang châm chọc mình? Không hề phòng, không nghi ngờ, chẳng phải coi tôi như thằng thiếu đầu óc sao!”

“Nói vậy! Tôi mới không có ý này nha!” Bạch Tiểu Thư đẩy nhẹ Mục Dương một cái, tô tô vẽ vẽ hai mí mắt, sau đó nở nụ cười hài lòng, rồi đưa gương cho đối phương, “Được rồi, cậu xem thử hiệu quả đi.”

Mục Dương nhận lấy gương, vừa nhìn thử thì không khỏi hoảng sợ!

Cậu cứ tưởng Bạch Tiểu Thư sẽ biến chính mình thành một tên quái dị gì đó, nhưng cái dạng hiện tại này thoạt nhìn có chút yêu mị.

Đầu óc chậm rãi vận hành, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng kiếm được tính từ kia để diễn tả chính mình.

Một cái nhú mày liền mang đến cảm giác quyến rũ, cặp mắt vốn to tròn nay lại thành mắt phượng, lông mày mỗi bên kẻ đậm thêm một chút, lại càng thêm dụ dỗ kẻ khác.

Gò má cũng bị đánh hồng, giống hệt một đứa con gái.

Mục Dương cảm thấy chính mình giống như bị lừa, lập tức muốn đi tẩy trang, nhưng Bạch Tiểu Thư lại nhanh tay cản cậu lại, “Chỗ này là gay bar, tổ biến cậu thành bộ dạng này, sẽ khiến đám đàn ông không còn hứng thú nữa. Không phải có tổ đây là ví dụ sao!”

Mục Dương ngơ ngẩn, cậu thật không phân biệt được lời Bạch Tiểu Thư rốt cuộc là thật hay giả nữa.

“Cậu thật không lừa tôi nha! Được rồi, vậy tin cậu lần nữa a! Hát xong đêm nay, ngày mai hoặc cậu tự đi mà hát, không thì tìm người khác thay đó.”

Bạch Tiểu Thư đáp ứng, sau đó tìm một bộ đồ cho cậu thay.

Trang phục này phần cổ có chút trễ, những chỗ khác coi như bình thường. Mục Dương vừa thay xong quần áo, liền bị Bạch Tiểu Thư đẩy khỏi phòng nghỉ.

Tối đến, khách trong quán ngày một đông. Mục Dương ngồi trên sân khấu, vui vẻ cùng người trong ban nhạc bàn bạc về cách thức biểu diễn, cùng lúc vô tình phát hiện một thân ảnh quen thuộc.

Người kia cũng thấy Mục Dương, tầm mắt dừng trên người cậu một lát, sau đó liền chuyển đi nơi khác.

Nếu không phải trong mắt đối phương ánh lên một tia châm chọc, Mục Dương còn tưởng rằng kỹ thuật hóa trang của Bạch Tiểu Thư thật sự cao siêu, có thể thay đổi cả nhân dạng.

Tám giờ, thời điểm chính thức biểu diễn, trước khi hát, Mục Dương lại gọi cho Lê Khải lần nữa, nhưng vẫn không có người nhấc máy. Có chút lo lắng, cậu đành gửi qua một tin nhắn, nhưng không nói chính mình đang làm gì, chỉ giải thích bản thân sẽ về trễ một chút, bảo hẳn không cần quá lo lắng.

Lúc mới bắt đầu, Mục Dương có chút lo lắng, đôi chỗ sẽ hát sai một chút. Lo lắng, cậu nhìn xuống đám khách dưới sân khấu, nhưng trong bọn họ dường như không có gì khác thường.

Ngẫm lại cũng đúng, những người này đến quán bar, vốn đâu có mấy người sẽ chú ý nghe hát?

Nghĩ như vậy, cậu hoàn toàn thả lỏng tinh thần, làm như lời Bạch Tiểu Thư nói, coi đám người dưới kia như đồ trang trí, dần dần tiến vào trạng thái.

Đỗ Lăng bước vào quán bar, vừa nhìn lên sân khấu liền bắt gặp nhóc con nào đó đang vui vẻ ca hát.

Sau lần trước bị cho leo cây, gã ta mỗi ngày đều đến nơi này ngồi, chỉ hy vọng có thể gặp lại nhóc con.

Trời quả nhiên không phụ lòng người, hôm nay gã ta cuối cùng cũng được như nguyện.

Đỗ Lăng tìm một vị trí gần sân khấu, vừa uống rượu, vừa đánh giá người trên sân khấu.

Nhóc con cho dù để mặc mặc hay trang điểm đều thật sự hợp với khẩu vị của gã ta.

Thời điểm nghỉ giữa giờ, nhóc con ghé vào quầy bar uống nước, gã ta rốt cuộc nhin không được bụng dạ rục rịch, đành đi qua đó.

“Hi, còn nhớ tôi không?”

Mục Dương quay nhìn người đang đi tới, suy nghĩ một chút, sau đó nhớ ra, “Đỗ Lăng?”

Đỗ Lăng hưng phấn, “Cậu còn nhớ rõ tên tôi?!”

So với người đối diện, Mục Dương khá là bình tĩnh, “Đúng thế.”

Đỗ Lăng tỏ vẻ gần gũi, “Cậu hát nghe hay lắm!”

Mục Dương cười nói: “Đi đây, anh cứ chơi thông thả, tôi còn phải hát một bài nữa.”

Đỗ Lăng trong lòng còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng Mục Dương đã bước trở lên sân khấu.

Đỗ Lăng nhìn bóng dáng nhóc con đến xuất thần, ánh mắt có chút mất mát.

Một màn này đều bị Bạch Tiểu Thư thu vào trong mắt.

Hát xong bài cuối cùng, lúc này cũng đã hơn mười giờ tối, Mục Dương đi qua quầy bar tính tiền, gọi thêm một ly nước lọc. Bạch Tiểu Thư lập tức chen vào.

“Tiểu Dương, cậu hát hay quá! Vừa nãy quản lý còn khen cậu nữa, hôm nay thật sự phải cảm ơn cậu đó!”

Được khen, lòng người đều luôn có một chút ‘tiểu nhân đắc chí’, Mục Dương nhếch miệng cười, “Đừng khách khí, tôi không làm rộn chuyện là tốt rồi, tôi phải về đây.”

Bạch Tiểu Thư nhanh tay kéo cậu lại, do dự một hồi mới hỏi: “Cậu quen Đỗ thiếu gia sao?”

“Cậu nói là Đỗ Lăng ấy hả?”

“Đúng vậy, là anh ta.”

Mục Dương không rõ vì sao đối phương lại nhắc đến người này, “Tôi không quen anh ta, chỉ mới gặp hai lần, sao vậy?”

Bạch Tiểu Thư do dự, lo lắng một hồi, sau đó giống như đã hạ quyết tâm chuyện gì vậy, biểu tình trở nên vô cùng nghiêm túc, “Tớ cảm thấy hình như Đỗ thiếu gia đang để ý cậu, con người anh ta cũng không tệ, đẹp trai, lại có tiền, quan trọng nhất là vô cùng nghiêm túc trong chuyện tình cảm.”

Mục Dương nở nụ cười, “Tôi như thế nào lại cảm thấy cậu giống như tú bà trong thanh lâu, cố hết sức đem Đỗ thiếu gia kia đẩy mạnh tiêu thụ giúp tôi?”

“Tôi nói thật đó!” Bạch Tiểu Thư trừng mắt, liếc Mục Dương một cái, sau đó nói thêm: “Đỗ thiếu gia vốn có một tên bạn trai, cũng là một nhân vật khá có tiếng tăm. Đỗ thiếu gia đối với hắn rất tốt, sau khi xác định chung sống với hắn thì chưa từng ra ngoài chơi đùa, Nhưng hắn lại không biết quý trọng, còn phản bội anh ấy. Cách đây ít lâu, bọn họ âm ỉ một trận rồi chia tay, cảm xúc Đỗ thiếu gia rất không tốt, nhưng tôi lại thấy anh ấy lúc gặp được cậu liền cười thật sự vui vẻ...”

“Nhưng như vậy cũng đâu giúp được gì cho anh ta.” Mục Dương hiểu được hàm ý sâu xa trong lời nói của Bạch Tiểu Thư, nhưng cậu thật sự không muốn bàn tiếp về vấn đề này, đành cắt ngang giữa chừng.

Đúng lúc, thân ảnh quen thuộc kia lại xuất hiện, Mục Dương chỉ vào gã rồi hỏi: “Người đó, cậu cũng quen sao?”

Bạch Tiểu Thư nhìn qua, “Tiêu Mạnh Kiệt hả?”

Mục Dương gật đầu.

Bạch Tiểu Thư kinh ngạc nói: “Ngay cả hắn cậu cũng quen luôn hả?! Con người hắn rất kiêu ngạo, ở chung không tốt. Tôi cũng chưa từng tiếp xúc với hắn, nhưng đã nghe nhiều người nói về hắn, con người này khá âm hiểm, cậu tốt nhất đừng chọc vào.”

“Hắn quả nhiên không phải người tốt!” Nghe Bạch Tiểu Thư nói như vậy, Mục Dương lập tức lộ ra bản tính nhiều chuyện, đang tính vạch trần tội trạng của Tiêu Mạnh Kiệt, lại thấy gã hướng phía này đi qua.

Tiêu Mạnh Kiệt đi đến trước mặt bọn họ, trước sau đều cười mà như không cười.

Mục Dương thật sự chịu không thấu cái bộ dạng này của gã, luôn làm bộ thần bí, lại khiến cho kẻ khác cảm thấy mệt mỏi!

Mục Dương hướng phía gã hỏi: “Có việc gì cứ nói thẳng! Đừng đứng trước mặt tôi cười giả lả kiểu đó!”

Nghe xong câu này, Tiêu Mạnh Kiệt không hề tỏ ý giận dữ, còn bày ra vẻ mặt không việc gì, còn ghé sát vào bên tai Mục Dương, nói khẽ: “Nếu Lê Khải biết cậu ca hát ở nơi như thế này, với tính cách vừa bảo thủ vừa cổ hủ của anh ấy, cậu nói xem anh ấy có thể giữ được bình tĩnh không?”

Hơi nóng lúc Tiêu Mạnh Kiệt nói chuyện phả hết vào bên lỗ tai cùng phần cổ của Mục Dương, làm cho cậu cảm giác phản cảm, không được tự nhiên. Cậu né qua một bên, biểu tình trên mặt rất không kiên nhẫn, “Anh có ý gì!!”

Tiêu Mạnh Kiệt móc ra di động, quơ quơ trước mặt cậu, cười nói: “Tôi đã gửi tin nhắn cho anh ấy, tôi nghĩ người kia hẳn là đang trên đường tới đây rồi cũng nên.”

Tâm tình Mục Dương lập tức rơi xuống, vội vàng móc ra di động trong túi, bên trong hiển thị ba cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Lê Khải gọi tới.

Lúc này, âm nhạc trong quán bar dần trở nên khiêu gợi, toàn bộ đèn đóm cũng tối xuống một phần, lúc rõ lúc mờ, chớp mở chớp tắt. Dưới ánh đèn mờ ảo, người với người quần quýt thành từng khối, điên cuồng hôn môi, làm ra những hành động phóng túng, trong không khí tràn ngập hương vị mê hoặc cùng sa đọa. Mục Dương nhìn những cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, trong lòng cảm giác bất an không thể lý giải.

Tiêu Mạnh Kiệt cười lạnh, trở lại chỗ ngồi của mình.

Cánh tay bất ngờ bị giữ lại.

Tiêu Mạnh Kiệt quay đầu, nhìn không được nhú mày, chính mình nhớ rằng em ấy cùng nhị thể tổ này chưa từng xuất hiện cùng nhau cơ mà.

“Đỗ thiếu, có việc gì sao?”

“Cậu cũng quen nhóc ấy sao? Các người ai cũng quen em ấy...” Đỗ Lăng vừa giống đang đặt câu hỏi, lại như đang lăm bằm lầu bầu với chính mình.

Tiêu Mạnh Kiệt không lập tức trả lời mà cẩn thận quan sát đối phương, ánh mắt mê ly, cùng bộ dáng mắt mát, vừa nhìn đã biết là một kẻ đang khổ sở vì tình.

Tiêu Mạnh Kiệt cảm thấy kinh ngạc, sau đó lại cao hứng nở nụ cười, rồi ngồi xuống bên cạnh đối phương, cầm lấy ly rượu đặt trên bàn: “Đương nhiên là quen rồi, còn rất gần gũi nữa.”

Ánh mắt Đỗ Lăng như sáng lên nhiều phần, “Kể cho tôi nghe chuyện của em ấy đi!”

Tiêu Mạnh Kiệt nhẹ lắc ly rượu trong tay, mỉm cười nhìn đối phương, “Đỗ thiếu, nếu thích, sao không tự mình hỏi đi?”

Đỗ Lăng thở dài, “Em ấy không buồn để ý tới tôi, chỉ cần vừa thấy tôi đến gần, đầu liền xoay qua hướng khác. Tôi cũng không biết từng ở nơi nào đặc tội với người ta.”

“Vậy thì càng phải đi hỏi nha!” Tiêu Mạnh Kiệt nói như thể điều này là hiển nhiên.

“Phải không đó?” Đỗ Lăng có chút do dự.

Tiêu Mạnh Kiệt quay đầu, nhìn lại Mục Dương, trên mặt là nụ cười, ánh mắt lại càng âm trầm, “Đối mặt với chuyện tình cảm nhất quyết không được do dự, chỉ cần là điều bản thân muốn, nhất định phải chủ động giành lấy.” Đăng bởi: admin

30. Chương 30: Bảo Táp Tạm Thời Qua Đi

CHƯƠNG 29: BẢO TÁP TẠM THỜI QUA ĐI

Chiếc xe hơi đen lướt trên mặt đường nhanh như bay, không ngừng vượt qua những chiếc xe chạy phía trước. Đèn đỏ bật sáng, nó lập tức vọt về phía cuối chân trời, thanh âm xé rách màn đêm tĩnh lặng càng thêm vang vọng.

Lê Khải ngồi trong xe, tay siết chặt vô lăng, quan sát những con người bên ngoài vội vã băng qua đường lộ, tâm tình qua thật lâu vẫn chẳng cách nào bình tĩnh lại được.

Hôm nay, tài chính công ty xảy ra vấn đề, hội nghị đặc biệt kéo dài, nếu không thể tra ra nguyên nhân, ai cũng dừng nghĩ đến chuyện trở về nghỉ ngơi.

Hắn đã ra lệnh cho mọi người tắt nguồn di động, chính mình lại vì việc riêng, cài đặt điện thoại ở chế độ im lặng, bởi vì trong lòng luôn để tâm đến nhóc con trong nhà. Nhưng hội nghị quá khẩn trương làm hắn không còn thời gian chú ý đến, nhóm quản lý cấp cao người nào người nấy run rẩy, tài liệu trên tay vò đến nhăn nhúm, nhưng vẫn chẳng cách nào truy được nguyên nhân.

Hội nghị giống như kéo dài vô thời hạn, mãi đến mười giờ tối, hắn lo lắng nhóc con sẽ lo lắng, nên mới rời khỏi phòng họp, lấy ra di động, định bụng báo cho cậu một tiếng, nhưng lại ngoài ý muốn nhận được tin nhắn kia.

Cứ như vậy, hắn ra lệnh cho cuộc họp kết thúc, cầm lấy những phần tài liệu liên quan, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, rời khỏi công ty.

Sự vụ trong công ty còn chưa giải quyết xong, mà Mục Dương lại thành ra như vậy.

Lê Khải tuy rằng tức giận, nhưng phần nhiều vẫn là cảm thấy bất đắc dĩ.

Chiều hôm nay, Mục Dương rõ ràng đã gọi cho hắn nói sẽ lập tức trở về nhà, nhưng hiện tại lại biến thành ở quán bar vui vẻ, thì ra lời hứa với hắn sớm đã quăng sau đầu.

Loại quán bar kiểu này rất phức tạp, cũng chẳng an toàn, hoàn toàn không phải địa phương cậu nên tới.

Lê Khải tình nguyện để cậu ở trong nhà cả đời, nhưng không bao giờ muốn cậu bị nửa điểm vậy bản.

Huống chi, Tiêu Mạnh Kiệt hiện tại còn đang bên cạnh cậu.

Dụng ý Tiêu Mạnh Kiệt khi gửi cho hắn tin nhắn kia, Lê Khải hoàn toàn hiểu được. Bọn họ đã chung sống ba năm, đương nhiên vô cùng hiểu rõ tính cách nhau, mà nhóc con nhà hắn đơn thuần như vậy, căn bản không thể đầu lại tên hồ ly giả hoạt ấy. Hắn chỉ sợ Mục Dương bị người kia tổn thương, còn sợ Tiêu Mạnh Kiệt sẽ châm ngòi ly gián tình cảm giữa hai người.

Nhiều chuyện lớn xảy ra dồn dập, khiến Lê Khải cảm thấy mệt đến chết ngất đi được. Đưa tay lên bóp trán, chính mình cố gắng xua đi phần nào mệt mỏi.

Đúng lúc này, di động bất ngờ vang lên âm báo tin nhắn đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lê Khải, mở ra liền thấy, là do Mục Dương gửi đến – Thúc thúc, anh ở đâu vậy? Có phải đang trên đường đến quán bar không? Em chờ anh.

Đèn đỏ chuyển, đèn xanh sáng lên trong nháy mắt, hắn cất di động vào túi, gấp gáp lái về phía trước...

Trong quán bar, tiếng người cười nói vô cùng ồn ào, khung cảnh xa hoa, trụy lạc, âm nhạc ùng ùng, nơi nơi tản mát ra thứ hương vị *** loạn. Sự huyền ảo, hỗn loạn nơi này tựa hồ có thể che giấu đủ mọi cảm xúc bất an, trách không được có biết bao kẻ cam tâm vung tiền tìm quên ở đây.

Bước vào trong bar Dạ Yến, cảm xúc Lê Khải giống như được dịp ulla về. Mỗi lần lái xe ngang qua nơi này, hắn đôi khi lại nhớ tới đoạn chuyện xưa kinh hoàng ngày ấy.

Hắn còn nhớ rõ, lần cuối cùng chính mình đặt chân đến nơi này đã là một năm trước. Lúc ấy, Tiêu Mạnh Kiệt đang cùng một tên đàn ông khác ôm hôn say đắm, mà người kia chẳng ngờ lại là một người bạn trong game của hắn. Lê Khải lúc đó cũng không rõ, hai người bọn họ căn bản chưa bao giờ cùng xuất hiện chung một nơi, vì cái gì lại cùng có mặt ở chỗ này? Kỳ thật, hắn nên sớm nhận ra, Tiêu Mạnh Kiệt chưa bao giờ chơi game, đột nhiên lại mê mẩn không rời. Ban đầu, người kia dùng tài khoản của hắn chơi, sau đó lại tự lập một cái riêng, ngày ngày ngâm mình trên mạng, còn đối với hắn thờ ơ lãnh đạm. Hắn là từ dạo đó, đối phương đã bắt đầu thay lòng.

Ngay tại nơi này, bọn họ đã chấm dứt tình cảm ba năm quyến luyến ấy. Hắn không cách nào chịu được cảm giác bị người yêu phản bội và thiếu thủy chung, cho nên không hề nín kéo đối phương.

Nếu không phải vì Mục Dương, hắn đã nghĩ chính mình đời này sẽ chẳng bao giờ đặt chân đến chốn này lần nữa.

Ánh mắt quét một vòng kiểm tra khắp nơi, hắn lập tức phát hiện ra nhóc con nhà mình đang ngồi trên ghế cao cạnh quầy bar, đầu cúi thấp, tựa như đang có tâm sự.

Bộ quần áo bó sát trên người, làm lộ rõ đường nét tấm lưng mảnh khảnh của nhóc con, mà hơn nửa phần ngực phía trước cũng bày ra bên ngoài.

Lê Khải nhíu mày, nhóc con nhà hắn lúc nào thì mua loại quần áo thế kia?

Hắn còn đang muốn đánh giá cẩn thận mọi thứ, thì tầm mắt bị Tiêu Mạnh Kiệt chắn đi.

Tiêu Mạnh Kiệt nhìn hắn, ánh mắt như thiêu đốt, tựa hồ đang muốn mở miệng nói gì đó.

Đúng là có một số thứ phải nói cho rõ ràng, nếu bọn họ đã chia tay, Lê Khải quả thật không muốn đối phương tiếp tục quấy rầy cuộc sống của mình.

Lê Khải im lặng không nói, qua cửa chính trở ra ngoài. Tiêu Mạnh Kiệt vui vẻ, theo thật sát phía sau.

Lúc hai người đã đứng bên ngoài, Tiêu Mạnh Kiệt vội vàng nói: “Khải, thì ra số di động của anh vẫn không thay đổi, em thật sự vui đó.”

Tiêu Mạnh Kiệt vô cùng kích động, y vẫn nghĩ tình cảm giữa bọn họ khi đó đã cắt đứt hoàn toàn. Nhưng hai người chia tay lâu như vậy, đối phương lại chưa từng thay số di động, giống như có ý tứ nào đó. Y cũng

biết, Lê Khải đối với tình cảm vô cùng chấp nhất, cho nên bản thân tuyệt không tin đối phương sẽ quên mất mình, cùng người khác một chỗ.

Thế mà, Lê Khải chỉ bằng một câu, lập tức đập tan hy vọng của y.

“Cậu hiểu lầm rồi, tôi chỉ ngại phiền phức thôi.”

Lê Khải còn bồi thêm: “Đừng làm những điều vô dụng như thế nữa, chuyện của chúng tôi không cần cậu đa tâm.”

Tiêu Mạnh Kiệt hoàn toàn ngây dại. Lời nói của Lê Khải tựa như ngọn giáo sắc, thản nhiên đâm xuyên qua tim y. Tiêu Mạnh Kiệt mở to hai mắt, biểu cảm như không cách nào tin được mà nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, muốn nói gì đó, nhưng ngôn ngữ lại nghẹn trong cuống họng, không cách nào phát ra thành tiếng, nước mắt cũng theo đó tuôn rơi.

Lê Khải trông thấy bộ dạng này của đối phương, không khỏi thở dài một hơi, nhưng ngữ khí dịu dàng đi rất nhiều, “Tìm người nào đó sống ổn định đi, chuyện giữa chúng ta đã qua mất rồi.”

Lê Khải nói xong liền bước trở vào trong quán bar, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Tiêu Mạnh Kiệt.

Tiêu Mạnh Kiệt lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, nơi đáy mắt như lóe lên hận ý, rồi bất ngờ phá lên cười thành tiếng.

Vì Lê Khải, y vừa mới chia tay người bạn trai hiện tại, mà lúc này, y cái gì cũng chẳng còn.

Cũng chỉ trước mặt Lê Khải, y mới có thể dờ xuống lớp vỏ bọc cao ngạo, nhưng đối phương lại một chút cũng chẳng để tâm.

Y chợt thấy bản thân mình vô cùng đáng thương.

Lúc này, Lê Khải đã vào bên trong quán bar, tâm tình vốn đang vô cùng bình tĩnh, nhưng lại phát hiện bên cạnh Mục Dương còn có một cậu trai đang đứng. Người nọ ăn mặc gọi cảm, yêu mị, đầu cúi thấp ghé vào bên tai nhóc con, giống như đang lải nhải giải thích thứ gì đó.

Lê Khải rất không vui, xụ mặt, nhanh chân đi qua bên đó, đem nhóc con từ trên ghế cao kéo xuống đất.

Mục Dương bị dọa sợ, ngẩng đầu lại phát hiện hóa ra là Lê Khải, người mình đợi cả nửa ngày nay. Nhưng cậu không hề vui vẻ đứng lên, trái lại còn có chút sợ hãi, bởi vì bản thân đây là lần đầu tiên bắt gặp Lê Khải tức giận kinh khủng như thế, màu sắc khuôn mặt cũng không được bình thường.

“Thức thức... Em, em...” Bình thường luôn nhanh mồm nhanh miệng, nhưng hiện tại lại cứ lắp ba lắp bắp, đầu óc Mục Dương lúc này giống như trống rỗng, cậu thật không biết nên giải thích thế nào.

“Em càng lúc càng kỳ quái!” Lê Khải trong lòng thầm cảnh cáo bản thân, không nên nổi giận, nhưng vừa nhìn thấy trên mặt đối phương toàn phần trang điểm, cho nên thanh âm bất giác như thể trách cứ cùng vô cùng tức giận, “Quần áo trên người, rồi mặt mũi trang điểm thành như thế là sao?!”

Bạch Tiểu Thư đứng bên cạnh chứng kiến cảnh tượng này, lập tức hiểu ra quan hệ của hai người. Vừa nãy không rõ Tiêu Mạnh Kiệt nói gì đó với Mục Dương, liền sau đó, cậu liền rơi vào trầm mặc, tay luôn vô thức xoay xoay di động, giống như đang chờ điện thoại của người nào đó.

Bạch Tiểu Thư chợt nhớ đến câu cuối cùng Tiêu Mạnh Kiệt đã nói, xem ra Mục Dương thật sự đang chờ người đàn ông này.

Nhìn bộ dáng thịnh nộ của người đàn ông nọ, cậu ta cảm giác bản thân nhất định đã gây phiền toái cho Mục Dương, vội vàng giải thích thay, “Tiểu Dương vì giúp tôi nên mới ăn mặc như vậy.”

“Tôi không hỏi cậu!” Lê Khải quát thẳng vào mặt Bạch Tiểu Thư, sau đó dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn Mục Dương, “Tự em trả lời cho anh đi!”

Bạch Tiểu Thư giật mình, tức khắc ngậm chặt miệng, biểu tình vô cùng xấu hổ.

Mục Dương trong lòng run rẩy, cả người cũng run lẩy bẩy theo.

Mà Đỗ Lăng ở phía sau còn cố tính chạy tới góp vui.

Đỗ Lãng đã uống khá nhiều rượu, trong đầu lại luôn nghĩ đến lời khuyên của Tiêu Mạnh Kiệt, cứ mãi do dự không biết có nên đi qua trò chuyện với Mục Dương. Đột nhiên, y ta lại thấy Mục Dương bị một người đàn ông khác kéo đứng lên, hơn nữa đối phương bộ dạng còn vô cùng hung dữ. Nghĩ đến Mục Dương gặp phải khách làng chơi, chính mình lập tức vọt tới muốn thay cậu giải vây.

Đỗ Lãng lão đảo ngã trước ngã sau đi tới, giữ chặt tay Mục Dương, còn hướng Lê Khải lớn tiếng: “Anh làm gì đó?! Mau buông em ấy ra!”

Mục Dương thật muốn chết ngất, ở đây vốn đang loạn, tên này còn chạy tới đá thêm một cú, thế nào lát nữa lại càng khó giải thích rõ ràng cho coi.

Len lén nhìn về phía Lê Khải, quả nhiên sắc mặt đối phương lại âm trầm thêm mấy phần.

Lê Khải phát hiện Mục Dương nhìn trộm mình, lạnh lùng liếc xéo cậu một cái, bề ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lời nói lại chua vô cùng, “Em cũng có mị lực thật nha, còn được người ta ra mặt giúp đỡ nữa nè.”

Không biết vì sao, lúc thấy được bộ dạng ghen tuông này của đối phương, Mục Dương đột nhiên muốn phá lên cười. Nhưng cậu biết nếu hiện tại mình cười ra tiếng, ông chú này nhất định sẽ tức đến chết mất.

Rút tay mình khỏi tay Đỗ Lãng, cậu gượng cười nói với đối phương: “Anh phát điên gì đó? Anh ấy là bạn trai của tôi.”

Đỗ Lãng hoài nghi chính mình có phải đang nghe lầm hay chẳng, “Cậu, cậu chẳng phải không thích đàn ông sao?”

Mục Dương nói: “Trong trường hợp của anh, chính là tôi chỉ thích anh ấy thôi.”

Đỗ Lãng giống như vừa chịu đả kích vô cùng lớn, hết nhìn Lê Khải, lại quay sang Mục Dương, liên tục lắc đầu, “Không có khả năng! Các người rất không xứng, anh ta so với cậu già hơn rất nhiều, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống một cặp tình nhân a!”

Giờ thì tốt rồi, mặt Lê Khải đen toàn tập luôn.

Bạch Tiểu Thư thật sự đứng nhìn không nổi nữa, cậu chàng chỉ sợ Đỗ Lãng lại thốt ra thêm mấy câu kinh thiên động địa nữa, cho nên đành phải đem người lôi đi.

Trải qua sự kiện Đỗ Lãng quấy rầy, Mục Dương hiện tại lại không hề thấy sợ, còn lôi kéo góc áo Lê Khải, dùng ánh mắt vô tội cùng hồn nhiên nhìn hắn, nũng nịu nói: “Thúc thúc, để lát nữa em nhất định cho anh một lời giải thích thật vừa lòng. Bây giờ em đói bụng rồi, cả tối chỉ mới ăn chút đồ vặt, chúng ta bây giờ đi ăn cái gì được chứ?”

Lê Khải đối với cậu thật sự không có cách nào, biết rõ đối phương đang giả vờ đáng thương, thế nhưng tức giận trong lòng cũng chẳng cách nào bộc phát lên.

“Mau đi thay quần áo này ra, anh ở bên ngoài đợi em.”

Lê Khải bỏ lại một câu này, sau đó bước ra ngoài.

Mục Dương đổi lại quần áo chính tề, rồi chạy ra ngoài liền thấy chiếc xe hơi đen quen thuộc đã chờ sẵn.

Mục Dương cười hì hì nhảy lên xe, đem toàn bộ câu chuyện kể rõ ràng từ đầu đến đuôi, vừa giải thích, vừa cầm khăn ướt lau mặt.

Thời điểm chờ đèn đỏ, Lê Khải quay nhìn cậu, có chút dở khóc dở cười, tên nhóc này thế nào lại tự biến mình trở thành thằng hề như vậy.

Lê Khải sâu trong đáy lòng đánh một tiếng thở dài, quay đầu xe, hướng phía nhà mình chạy đi.

Chỉ cần làm sai gì đó, Mục Dương liền trở nên rất nghe lời. Sau khi về nhà, cậu lập tức bỏ chạy vào phòng tắm, đầu tiên đem toàn bộ phần trang điểm trên mặt rửa thật sạch, sau đó là tắm gội toàn thân. Ngày người trong quán bar lâu như vậy, khó trách trên người cậu ám đầy hương vị rượu cùng khói thuốc trộn lẫn, Mục Dương thành thật đem người ngậm kỹ cọ kỹ lưỡng vài lượt, mãi đến khi cả người thơm nức mũi, mới hài lòng rời khỏi phòng tắm.

Lê Khải dù tức giận thì cũng chỉ tức giận, nhưng vẫn là sợ nhóc nhà mình bị đói, vừa về nhà liền bỏ vào trong bếp nấu cơm, mấy lời thừa thãi càng không muốn nói.

Mục Dương tâm địa thiện lương, giúp đỡ bạn bè lúc khó khăn vốn là việc làm tốt, nhưng hắn không thích Bạch Tiểu Thư, ngay ấn tượng đầu tiên đã không hài lòng. Trên người cậu trai kia có cảm giác thực phức tạp, hắn không hy vọng Mục Dương tiếp xúc nhiều với loại người này. Còn cả cái tên Đỗ Lăng kia, trong lòng y nhất định đã trồng cây si rồi, hắn chỉ sợ người kia về sau sẽ còn đối với Mục Dương dây dưa không thôi.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhin không được thở dài lần nữa, cảm giác chính mình hoàn toàn trở thành bảo mẫu của Mục Dương, thật sự là không xong.

Mục Dương bắt gặp đôi phương thở dài, giống như đang có tâm sự, lên tiếng hỏi hắn đang buồn điều gì.

Lê Khải liếc nhìn Mục Dương một cái, lại lười giải thích.

Mục Dương hiểu ra hắn còn đang tức giận, cũng chẳng biết nên an ủi thế nào, đành phải mặc độc một cái quần đùi, ngồi xổm trong phòng bếp nhìn đôi phương nấu cơm.

Hai người cơm nước xong xuôi, Mục Dương liền chủ động nhận nhiệm vụ rửa chén. Nếu là bình thường Lê Khải kiểu gì cũng không đồng ý, nhưng hiện tại hắn còn công việc chưa xử lý xong, cho nên tùy ý bỏ lại mọi thứ đi vào phòng ngủ.

Khoảng mười giờ, Mục Dương rửa chén xong, lau khô tay, chạy vào phòng ngủ quần quanh bên chân Lê Khải, hết đảo bên này đến xán bên kia, lúc thì ngồi vào lòng hắn cọt cọt lui, khi lại giúp hắn bóp vai đâm lưng, vô cùng xum xoe nịnh bợ.

Lê Khải làm như chưa thấy gì, hoàn toàn không để mình bị quyến rũ, vùi đầu xem tài liệu.

Mục Dương cởi sạch quần đùi, ngồi trong lòng Lê Khải, đầu chôn trong ngực hắn, ấp úng nói: “Thúc thúc, anh phạt em đi, đừng không để ý đến em mà...”

Mục Dương khó được dịp chủ động như vậy, nhưng Lê Khải cũng đành chịu. Công việc trong tay còn chưa xong, nếu hôm nay không thể tìm ra nguyên nhân sai sót, hắn căn bản không tính đến chuyện nghỉ ngơi. Hơn nữa, sáng mai còn có một hội nghị nữa, ý thức trách nhiệm càng cao khiến hắn không thể đặt tâm tư vào chuyện mây mưa này.

Đem Mục Dương trong lòng mình kéo xuống, giúp cậu mặc lại quần lót, hắn dỗ dành: “Em đi ngủ trước đi, anh còn việc phải làm.”

Lần đầu tiên câu dẫn, lại không thành công, Mục Dương u oán. Cậu hoàn toàn không muốn ngủ, bên bàn làm việc còn một cái ghế nhỏ, cho nên cậu quyết định ngồi bên cạnh Lê Khải nhìn hắn làm việc.

Ngắm Lê Khải chú tâm đọc văn kiện, chân mày nhíu chặt, tâm trí như lâm sâu vào trầm mặc, Mục Dương phát giác bản thân rất không hiểu chuyện. Đôi phương ở công ty cả ngày trời, vốn đã rất mệt mỏi, kết quả còn phải bận tâm chuyện của mình, cuối cùng phải đem cả công việc về nhà, trong khi cậu chỉ biết phóng túng, không lo không buồn điều gì, vô ý còn đặt thêm gánh nặng lên vai hắn.

Mục Dương thật sự muốn giúp, nhưng cái gì cũng không biết, cho nên cảm giác thật sự bất lực, như thể chính mình chưa từng làm được điều gì tốt cho đôi phương.

Mục Dương dựa đầu lên đùi Lê Khải, nghỉ ngơi đủ chuyện. Kỳ thật, trong lòng cậu còn một nỗi băn khoăn nho nhỏ, đang do dự có nên nói hay không.

Nếu nói ra lại giống như cậu đang cố tình gây sự, nhưng không mở miệng thì trong lòng cứ khó chịu không thôi.

Mục Dương rơi vào đấu tranh tư tưởng kịch liệt, hết rồi rầm ròi giấy dựa, bất tri bất giác, cùng Lê Khải thức trọn một đêm.

Trời đã tờ mờ sáng, chẳng bao lâu sau, tia nắng mặt trời đầu tiên đã xuyên qua rèm cửa rơi vào trong phòng. Mục Dương mệt rã rời, mí mắt đánh nhau kịch liệt, mông cũng vô cùng ê ẩm, cả người ngã vào lòng Lê Khải, khẽ nỉ non: “Thúc thúc, đổi số đi động đi có được không...”

Sau đó, cậu nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Trong phòng lại rơi vào im lặng, một câu này Lê Khải nghe được rõ ràng từng từ từng chữ, không khỏi cười ra tiếng.

Thì ra, vấn đề nhóc con rối rắm cả đêm, chính là muốn nói chuyện này! Đăng bởi: admin

31. Chương 31: Sập Bẫy

CHƯƠNG 30: SẬP BÃY

Bởi vì sự kiện quán bar kia, Mục Dương quả thật càng lúc càng ngoan ngoãn, mỗi ngày đều ở nhà lên mạng, cùng Điểm Điểm chơi đùa. Bạch Tiểu Thư vẫn như thường lệ rủ cậu ra ngoài chơi, nhưng cậu sợ chuyện cũ lặp lại, cho nên nhất quyết từ chối.

Thế giới của Mục Dương vốn đã là một vòng luẩn quẩn nhỏ hẹp, bạn bè chẳng được mấy người, từ sau khi ở cùng Lê Khải, mỗi ngày cũng chỉ tiếp xúc với một mình hắn, người có thể nói chuyện cùng cũng chỉ có hắn. Trọng tâm cuộc sống cậu đều dồn cả vào một mình hắn, cho nên thế giới quan có chút đơn điệu. Hơn nữa, gần đây Lê Khải đột nhiên bận rộn hẳn lên, mỗi ngày đều phải ôm một mớ việc tồn đọng của công ty về nhà, rất hiếm có thời gian dành riêng cho Mục Dương.

Ở nhà một mình sẽ có lúc nhàm chán, Mục Dương cũng từng nghĩ đến việc này, cậu phát hiện cuộc sống hiện tại cũng khá quy củ, chỉ là thiếu chút tự do. Nhưng tất cả, chẳng phải đều do cậu lựa chọn sao, cho nên bản thân tuyệt không hối hận. Hơn nữa, cậu cũng thích ở cùng Lê Khải. Qua vài tháng nữa, cậu sẽ tròn hai mốt, bất giác tự hỏi chính mình tương lai trước mắt rồi sẽ đi về đâu, không thể cứ vô định thế này. Tính ra, Mục Dương có hai lựa chọn, hoặc tìm một công việc nào đó, không thì quay lại giảng đường đại học. Nhưng cuối cùng, bản thân mình nên như thế nào, cậu hoàn toàn không có chủ ý gì, thành ra lại chạy đi tìm Lê Khải xin lời khuyên. Lê Khải trả lời, hắn tình nguyện giữ Mục Dương ngây ngốc mãi trong nhà, chứ hoàn toàn không muốn cậu ra ngoài làm việc. Ngược lại, nếu cậu muốn đến trường, tất nhiên hắn sẽ vô cùng ủng hộ.

Lo nghĩ vài ngày, Mục Dương vẫn không quyết định được. Ở nhà ngốc quá lâu rồi, bất ngờ bất chính mình phải tập thích ứng với một hoàn cảnh khác, chung quy vẫn là có chút khúc mắc.

Mỗi lần đụng đến những quyết định rối rắm vô cùng kiểu này, Mục Dương lại nhớ đến Phùng Tinh. Nhưng bấm số gọi cho đối phương, kết quả điện thoại vừa kết nối, lại vang lên giọng nói: Số điện thoại này không có thật!

Bạn thân tốt nhất thay đổi số di động lúc nào cậu chẳng hay biết. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Mục Dương chợt cảm thấy chính mình bỏ qua rất nhiều chuyện. Lâu thật lâu, cậu bỏ quên mất Phùng Tinh, mà đối phương cũng không hề liên hệ gì.

Mục Dương còn nhớ rất rõ người đàn ông râu ria rậm rạp không buồn cạo, chẳng biết hắn ta có còn cùng Phùng Tinh dây dưa không rõ nữa không.

Mục Dương từng hỏi thăm Lê Khải rất kỹ lưỡng về lý lịch cá nhân của người đàn ông kia. Thì ra, người này về mặt tuy thâm trầm, giống như từng trải qua rất nhiều chuyện, kỳ thật mới chỉ 26 tuổi mà thôi. Hắn ta quen Lê Khải ở nước ngoài, khi đó Lê Khải còn đang làm việc bên đó, còn chính mình thì vẫn đang đến trường. Hai người bọn họ là hàng xóm, sau khi tiếp xúc thì phát hiện ra cả hai là đồng hương của nhau, từ đó dần trở thành bạn bè.

Gia đình người này vốn dĩ kinh doanh hộp đêm, trong giới hắc đạo quen biết không ít người. Thời điểm trở về nước nối nghiệp cha mình, người này liền một tay dẫn dắt đám thủ hạ tiếp tục mở thêm hàng loạt hộp đêm, quán bar, KTV, đủ mọi loại địa điểm ăn chơi trụy lạc, tính ra số lượng cũng không kém mười. Bên cạnh đó, hắn ta còn làm không ít những việc trong tối, đến nỗi những vị quản lý cấp cao từng đi theo cha hắn ta, đều phải tán thưởng ‘Hậu sinh khả úy’* (*người sau giỏi hơn người đi trước). Cha hắn tuy từng làm khá khá những việc thiếu đạo đức, nhưng vẫn chưa nhúng chàm trong hắc đạo, mà người này việc gì cũng có thể làm, hơn nữa còn làm mọi thứ đến mức oanh động.

Mục Dương thật không nghĩ ra, Lê Khải như thế nào lại có thể cùng đối phương trở thành bạn tốt. Hai người tính cách hoàn toàn khác biệt, ngay cả mục tiêu phấn đấu cũng không giống, toàn bộ nhân sinh quan, hay giá trị quan cũng hoàn toàn khác, như thế thì làm bạn bè kiểu gì?

Mục Dương cũng từng hỏi Lê Khải, loại người hắc bạch lẫn lộn như Triệu Viết Trạch, mỗi ngày đều tiếp xúc với đủ loại tuần nam mỹ nữ, sẽ thật sự thật lòng yêu thương kẻ khác sao?

Lê Khải chỉ bảo cậu ăn củ cải đến thừa đạm mất rồi, thừa hơi quan tâm chuyện của người ta làm gì.

Nhưng Mục Dương thật sự lo lắng, cậu sợ rằng gã đàn ông kia sẽ tổn thương Phùng Tinh.

Đang khi Mục Dương nghĩ ngợi về Phùng Tinh, miệng lẩm nhẩm niệm tên đối phương, người kia lại vừa khéo chủ động tìm tới cửa nhà cậu, chẳng những thế còn vác theo cả hành lý.

Mục Dương kinh ngạc nhìn người đối diện, hỏi: “Sao vậy, tường nhà anh cũng bị thấm nước à?”

Phùng Tinh đứng tại cửa, đem hành lý đẩy đẩy vào trong, sau đó trợn trắng mắt, “Vào! Vào! Đồ miệng quạ đen! Chú mày hiện tại ở chung với ông chú kia rồi, phòng dưới lầu hẳn không cần đến đi? Cho anh đây mượn ở một thời gian, tị nạn đó mà.”

Mục Dương hoan hô, đu lên người đối phương, “Anh đến ở chung với em sao?! Sau này, bọn mình mỗi ngày có thể cùng ngâm mình trong bồn tắm, ngủ chung một giường giống như trước kia!”

Phùng Tinh kéo miếng cao dán nào đó trên người mình xuống, “Đầu chú mày có phải buồn chán đến hỏng rồi không?! Tụi mình mà dám mỗi ngày cùng tắm chung bồn, còn ăn chung ngủ chung, thúc thúc nhà chú mày nhất định làm thịt cả hai đứa cho coi!”

Mục Dương cười hì hì, phụ đem hành lý kéo xuống lầu dưới, đắc ý dào dạt: “Nhà của em, em quyết định chứ! Anh không muốn chơi với em nữa thì thôi, em đem Điểm Điểm an ủi anh nha? Tiện thể mấy việc ăn uống, tắm rửa của nó giao hết cho anh đó!”

Phùng Tinh đi theo phía sau, dở khóc dở cười, “Cút qua một bên! Anh đây mới không thêm giúp chú mày nuôi chó! Anh còn phải đi làm đó!”

Hai người xuống đến lầu dưới. Mục Dương rồi rảo đề cập đến vấn đề số di động mới, còn chỉ vào mũi Phùng Tinh, bảo đối phương không có nghĩa khí, đổi số điện thoại cũng chẳng thêm báo một tiếng.

Phùng Tinh lập tức dâng lên số di động mới của mình, sau đó mở miệng giải thích, “Số này anh mày vừa mới đổi hôm nay thôi, người đầu tiên báo tin là cưng đó!”

Mục Dương cuối cùng cũng dụ xuống. Cậu biết Phùng Tinh sẽ không động ngột làm lơ mình.

Trông mắt đảo một vòng, cậu chàng lại hùng hực khí thế, lạch bạch chạy lên lầu trên.

Phùng Tinh đang sắp xếp lại hành lý, liền phát hiện Mục Dương mang theo ổ chó, cùng Điểm Điểm chạy vào nhà.

Phùng Tinh liền nhảy dựng lên, “Chú mày thật muốn anh giúp nuôi chó sao?!”

Mục Dương cười ngu, “Em đã đem phòng dâng cho anh ở, còn đưa nhóc này qua chỗ anh, anh hẳn là nên cảm ơn mới phải phép đó!”

Ở ké nhà người ta đành không thể không cúi đầu, Phùng Tinh đành nhận mệnh, cùng lắm thời điểm ra ngoài làm việc lại đem Điểm Điểm trả về nhà cho tên kia vậy.

Hai người đã lâu không gặp, mà đã hợp mặt đương nhiên hưng phấn trào dâng, sự này sự nọ kể mãi chưa hết, nói nhiều chẳng khác mấy cô ba bà tám, mà quanh đi quẩn lại chỉ có lật vật đổi chuyện lông gà vỏ tỏi. Mãi đến cuối cùng, Phùng Tinh mới đề cập đến nguyên nhân anh chàng đến ở nhờ nhà Mục Dương.

Khoảng thời gian này, Phùng Tinh vốn bị Triệu Viết Trạch bức sắp điên! Người kia ngày ngày bám rễ trong nhà Phùng Tinh, ồn ào đòi anh chàng phải phụ trách. Lúc đầu, anh chàng còn nhẫn nại giải thích, bảo rằng chính mình đem đó quá chén, mới để phát sinh sự việc gây hiểu lầm kia. Thêm nữa, Phùng Tinh còn thành thật khai báo sở thích của mình, sau đó đi đến kết luận bản thân không thể nói chuyện yêu đương với một

kể so với chính mình còn uy mãnh hơn. Kỳ thật, những lời này Phùng Tinh đã sớm nói đi nói lại trăm ngàn lần, nhưng Triệu Viết Trạch vốn dĩ nghe không thông, cho nên vẫn mặt dày mày dạn quần lầy đối phương.

Phùng Tinh phẫn nộ! Mấy lời tuyệt tình cũng nói đầy một sọt, cuối cùng đành trực tiếp đuổi người. Nhưng hiệu quả thì chẳng thấy đâu, Triệu Viết Trạch vẫn cứ thoải mái ra vào nhà mình.

Khủng bố nhất là Triệu Viết Trạch không chỉ quấy rầy cuộc sống của Phùng Tinh, mà còn phiền đến công việc của anh chàng.

Đừng nhìn Phùng Tinh miệng lưỡi thô tục, bộ dạng cà lơ phất phơ, người này kỳ thực là một giáo viên. Cha mẹ Phùng Tinh đều làm nghề giáo, hơn nữa còn là giáo sư đại học, đương nhiên so với thằng con nhà mình còn cao cấp hơn. Bọn họ cũng biết con mình không có chí tiến thủ, học hành chẳng đầu vào đâu, sau cùng đành phải gửi gắm người quen tìm được một chân giáo viên thể dục trong trường trung học. May mắn, Phùng Tinh bẩm sinh thích hoạt động, từng giành được giải thưởng về điền kinh, cho nên công việc coi như không tồi. Trong trường học, người này trong mắt mọi người là một anh giáo tốt, có thể coi như tận trách, tính tình cũng hiền lành khăng khải, cướp đi không ít trái tim của các nữ giáo viên. Có điều, không ai nghĩ đến, một anh giáo thể dục bảnh trai tỏa sáng ngồi ngồi lại là gay!

Hiện tại vừa đúng tháng chín, trường học khai giảng trở lại, Triệu Viết Trạch sau khi biết Phùng Tinh là giáo viên trung học, càng thêm thích chí, gặp người nào cũng khoe lão bà tương lai của gã là người làm công tác văn hóa.

Phùng Tinh nghe được lời này thật muốn học máu, bản thân là một giáo viên thể dục, có thể đem gộp chung với văn hóa giáo dục gì đó sao?

Triệu Viết Trạch ngày ngày đều chạy tới đưa đón Phùng Tinh tan tầm. Mặc cho anh chàng cảnh cáo bao lần vẫn vô dụng. Chẳng những thế, đối phương còn làm rầm rộ hơn, cầm nguyên một bó hồng đứng đợi ngay cổng trường học, cho nên tin đồn bắt đầu lan ra, toàn trường đều tò mò quan hệ giữa bọn họ.

Phùng Tinh vốn chưa come out, cho nên bản thân thật sự sợ tin này lọt đến tai cha mẹ mình, đành bịa đại một lý do, giải thích cho mọi người, cuối cùng mới dần dần ép xuống trần phong ba này. Nhưng Triệu Viết Trạch vẫn mỗi ngày đều đặn đón vị nào đó tan tầm, mà kim trong bọc lâu ngày cũng lộ ra, đến khi ấy, Phùng Tinh thật không biết nên dùng cái dạng lý do gì để lừa mọi người.

Xem chừng không thể tiếp tục ở gốc trong ngôi trường kia, anh chàng đành chạy về nhà, nài nỉ cha mẹ dùng quan hệ của hai ông bà, chuyển mình đến một ngôi trường khác. Hiện tại, thông báo điều động đã đưa xuống, cho nên ngày mai Phùng Tinh sẽ đến trường mới báo danh. Để thoát khỏi Triệu Viết Trạch, anh chàng đành phải thay đổi cả chỗ ở, thế nên mới đầu quân qua chỗ của Mục Dương.

Phùng Tinh nằm thẳng cẳng trên sofa thở dài, “Để hoàn toàn thoát khỏi gã, anh phải đổi cả số di động, công việc cũng đổi, cuối cùng đến nhà mình chẳng về được. Anh đây thật sự đáng thương!!”

Mục Dương bên cạnh cũng thở dài theo, “Ai ai!!! Bảo anh gốc còn không chịu thừa nhận! Thúc thúc với người kia là bạn tốt, anh nói coi việc này có thể giấu được bao lâu?!”

Mục Dương vừa nói đến đây, Phùng Tinh như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, “Đúng ha! Bọn họ quen nhau! Không được, anh này phải chuyển chỗ khác!”

Mục Dương vội vàng giữ người kia lại, “Anh định chuyển chỗ nào? Ở lại đây đi, em dặn thúc thúc không nói cho gã kia là được rồi!”

Phùng Tinh bán tín bán nghi, “Ông chú kia sẽ nghe lời chú mày bảo sao?!”

Mục Dương liếc người nào đó, vô cùng tự tin nói: “Em bảo đông, hần không dám đi tây! Em bảo hần làm gì, hần liền làm đó, chưa từng do dự nha! Chuyện nhỏ như vậy có thể nào lại không nghe theo em chứ?!”

Phùng Tinh chợt cảm giác nói không nên lời, “Không đời nào! Ngẫu như vậy mà cũng để chú mày thuận hóa được sao?”

Mục Dương héch càm, “Đương nhiên! Cứ tin lời em đi!!”

Phùng Tinh nhìn khắp căn phòng, trong lòng tự nhiên tin tưởng, thoải mái ngồi trở lại.

Tối hôm đó, Phùng Tinh rút cuộc cũng hiểu ý đồ khi Mục Dương đem Điểm Điểm ném cho mình. Con chó này rất không ngoan ngoan, tối đến liền chẳng chịu ở yên, chạy tới chạy lui khắp nhà, làm người ta mệt chết, cần bản hoàn toàn không để cho kẻ khác nghỉ ngơi!

Lê Khải sau khi biết chuyện Phùng Tinh chạy đến ở nhờ, không có ý kiến gì.

Mục Dương cứ nhắc đi nhắc lại hẳn đừng đem chuyện này nói lại với Triệu Viết Trạch. Lê Khải không nghĩ ngợi liền đồng ý.

Mục Dương vô cùng đắc ý, ngày mai có thể ở trước mặt Phùng Tinh khoe khoang một phen rồi.

Ban đầu, Phùng Tinh có chút lo lắng, chỉ sợ Lê Khải ngoài mặt nghe lời Mục Dương nhưng sau lưng lại lên đem chuyện này nói lại cho Triệu Càng Trạch. Nhưng ở qua được vài ngày yên lành, vị nào đó cũng chẳng hề tìm tới cửa. Hiện tại trường cũng đã chuyển, hai người bọn họ hoàn toàn chặt đứt liên lạc.

Phùng Tinh vui như mở cờ, càng thêm bội phục Mục Dương, người lạnh lùng vô tình như vậy, cậu nhóc này lại có thể thoải mái thu phục, thực sự là nhân tài đó!

Phùng Tinh đến ở, cuộc sống Mục Dương như thể thêm màu thêm sắc mới.

Mỗi sáng, Mục Dương so với Lê Khải thức dậy còn sớm hơn, nói hay ho chính là để đi đón chó, kỳ thực là muốn tìm Phùng Tinh chơi đùa.

Hôm nay, cậu như mọi ngày chạy xuống lầu dưới đón chó. Phùng Tinh bị Điểm Điểm quấy một đêm, đang mơ mơ màng màng thì bị tiếng gõ cửa đánh thức, không cần nói nhất định là Mục Dương.

Phùng Tinh thật muốn chết! Bản thân nhất định đã làm ra một quyết định sai lầm, ở mãi chỗ này kiểu gì cũng bị suy nhược thần kinh mất thôi. Hơn nữa, mỗi ngày đều không được ngủ ngon, làm việc không có tinh thần, vừa chuyển trường mới đã tạo ấn tượng xấu với các cấp lãnh đạo rồi.

Phùng Tinh nặng nề lết ra mở cửa cho vị nào kia đi vào, sau đó nằm úp sấp trên sofa, miệng lầm bầm than thở, “Mục đại gia a, cậu muốn làm gì tùy thích, để anh đây ngủ thêm chút nữa, lát người ta còn phải đi làm đó!”

Phùng Tinh nói xong, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Mục Dương thấy rõ trên mặt Phùng Tinh là hai viên mắt đen sì, lương tâm chợt lên tiếng nhắc nhở không nên quấy rầy đối phương nữa, đành chạy sang phá Điểm Điểm.

Điểm Điểm đang rúc trong xó ngủ say, có thể nghe được tiếng ngáy nho nhỏ truyền ra.

Mục Dương đi đến, nhắm ngay ổ chó đập một phát, khiến Điểm Điểm bật thẳng dậy, miệng rống to, “Chó ngốc, rời giường coi! Tao mang mày xuống lầu đi vệ sinh nè!”

Phá phách cả đêm, Điểm Điểm cũng chưa ngủ đủ giấc, tuy rằng không muốn, nhưng vẫn bị Mục Dương túm được. Nó cũng không cách nào phản kháng, đành cụp mí mắt, tâm không cam tình chẳng nguyện theo người nào đó xuống lầu.

Mục Dương dắt theo chó, mua một ***g bánh bao sau đó quay lên lầu.

Phùng Tinh vừa tỉnh ngủ, đang rửa mặt, nghe được tiếng cửa mở, lớn tiếng nói: “Dương tử, chú mày mỗi sáng lại chạy xuống quấy rầy anh, thúc thúc nhà cậu không ăn giấm sao?!”

“Dấm chua có gì ngon mà ăn chứ.”

Mục Dương cắn một miếng bánh bao, cảm thấy ăn không ngon, bèn đem toàn bộ dứt cho Điểm Điểm. Chó kia ăn được vài miếng, liền chạy đi chỗ khác.

Phùng Tinh rửa mặt xong, lúc đi liền thấy một màn này. Anh chàng cầm lấy quần áo mặc vào người, “Chú mày đó, thật sự vô công rồi nghề, mỗi ngày đều ở nhà cũng không thấy chán sao? Ra ngoài tìm chuyện gì làm đi chứ.”

Mục Dương cầm miếng bánh bao cắn dở, còn có bị Điểm Điểm gửi qua, đưa tới bên miệng Phùng Tinh, “Có chán cũng không còn cách nào khác, em thật chẳng biết mình có thể làm được những gì...”

Phùng Tinh lùi lại mấy bước, nhìn miếng bánh bao, mí mắt giật liên tục, im lặng một hồi, sau đó rống lên: “Chó còn chẳng thèm ăn mà đưa anh đây ăn!! Chú mày ti bỉ quá đi a!!”

Bị vạch trần, Mục Dương ngây ngô cười, lập tức dỗ dành, “Đùa chút thôi, đừng nóng à! Thúc thúc nói tối nay sẽ mang tụi mình ra ngoài ăn cơm đó!”

Phùng Tinh kinh ngạc, “Sao lại muốn dẫn tụi mình ra ngoài ăn cơm? Chẳng lẽ có chuyện gì đáng chúc mừng sao?”

Mục Dương lắc đầu, “Em có biết đâu, hần cũng chả buồn nói nguyên nhân. Bảo anh đi thì anh cứ đi thôi, được ăn ngon mắc gì không đi!”

“Được rồi, địa điểm? Tan tầm anh mày qua thẳng chỗ đó.”

“Nhà hàng Sơn Trang.”

“Sao lại là chỗ này nữa?!”

“Em có hỏi rồi, thúc thúc bảo đồ ăn chỗ đó ngon!”

“Ra thế...” Phùng Tinh có chút bất an, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy chính mình lo lắng quá mức. Bản thân ở chỗ này lâu như vậy, Triệu Viết Trạch cũng đâu có tìm đến, hần chính mình cũng nên tin tưởng Lê Khải rồi đi, “Vậy được rồi, khoảng 6 giờ anh mày sẽ có mặt ở đó.”

Phùng Tinh đi làm, Lê Khải cũng đi làm. Mục Dương nhàn rỗi không có gì làm, chỉ có thể lên mạng chơi game.

Gần đây, Lê Khải bận chuyện công ty, không có thời gian online, mấy chuyện linh tinh trong game toàn bộ giao lại cho Mục Dương.

Hiện tại, thú vui lớn nhất của Mục Dương chính là đánh phó bản, kỹ năng Kinh đào mặc vân của Thuật sĩ càng ngày càng mạnh. Mỗi ngày, cậu chỉ cần đứng ngay trước Thiên Trì, liền có rất nhiều tổ đội mời cậu gia nhập.

Mục Dương đứng tại cổng vào Thiên Trì, chọn tới chọn lại, cuối cùng lại trúng ngay tổ đối của Xà ma. Cậu thật không rõ, Xà ma với LK không phải có thù sao, vì cái gì còn chủ động mời hần vào đội?

Mấy game thủ cao cấp cùng đánh phó bản, vừa thoải mái lại rất hiệu suất, không cần tốn nhiều sức đã giết xong một tầng. Từ đầu đến cuối, Xà ma đều không lên tiếng. Có người trong đội không cẩn thận dùng sai kỹ năng, đối phương cũng không mở miệng chửi bới. Mục Dương cảm thấy kỳ quái, nếu là ngày thường, với tính cách nóng nảy của tên này, đã sớm văng miếng rồi.

Đánh xong Boss cuối cùng, mọi người kiểm tra tay nải của mình rồi đồng loạt trở về thành, nhưng Xà ma vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Mục Dương cảm thấy đối phương giống như có chuyện muốn nói, vì thế cũng không rời đi.

Mục Dương kiên nhẫn chờ. Qua một hồi, trên đầu Xà ma xuất hiện một đoạn đối thoại.

[Xà ma] Cậu ấy đã tìm anh chưa?

Mục Dương biết đối tượng trong miệng Xà ma chính là Tiêu Mạnh Kiệt, cũng hiểu ra nguyên nhân người này mời Thuật sĩ vào tổ đội của mình.

[LK] Ừm.

[Xà ma] Tụi này chia tay rồi.

Điểm này Mục Dương đã sớm đoán được, chỉ là bất ngờ nghe đối phương nói ra miệng, vẫn cảm giác có chút giật mình.

[Xà ma] Chuyện năm đó, tôi cũng không định giải thích nhiều. Có lẽ, tôi với cậu ấy đều nhất thời hồ đồ, ham mới mẻ, đợi đến khi cảm giác mới mẻ qua đi liền không thấy ý nghĩa nữa. Hơn nữa, cậu ấy thường đem chúng ta ra so sánh, điểm này tôi thật sự không chịu đựng được. Chia tay cũng là do cậu ấy đề nghị.

Tôi biết cậu ấy có thể tìm đến anh. Bản thân tôi nói nhiều như vậy chỉ là muốn nhắc anh một câu, người kia hiện tại rất cố chấp, thường hay làm ra mấy chuyện khiến kẻ khác không tưởng tượng được.

[Xà ma] Nói chung, tôi muốn nói với anh vậy thôi. Được rồi, tôi về thành đây.

Xà ma nói xong, đứng thêm chút nữa cũng bay đi mất.

Mục Dương không trả lời, bởi vì những lời này đều là nói với Lê Khải. Cậu vốn không biết nên đáp lại thế nào.

Tiêu Mạnh Kiệt rốt cuộc có lại xen vào cuộc sống giữa bọn họ hay chẳng, Mục Dương thật không biết. Chỉ là, trong lòng cậu tựa như vừa chôn xuống một mầm mống bất an, sau đó hạt kia âm thầm bén rễ.

Thời điểm cơm chiều đã tới, Lê Khải chở Mục Dương tới nhà hàng, sau đó đưa cậu một gian riêng, bên trong đã bày đầy một bàn thức ăn.

Mục Dương cảm thấy kỳ quái, hỏi hẩn, “Gọi nhiều đồ ăn như vậy, ba người chúng ta ăn sao hết?”

Lê Khải cười cười, cúi đầu đọc báo.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền vào tiếng gõ cửa của phục vụ sinh, “Làm phiền, có khách tới.”

Mục Dương nghĩ rằng này nhất định là Phùng Tinh, lập tức chạy ra đón. Có điều, cửa vừa mở ra, trông thấy người vừa tới, mắt cậu lập tức trợn tròn!

Triệu Viết Trạch xoa đầu cậu, nhắc chân bước vào trong, tùy tiện ngồi xuống sô pha, bắt chéo chân, nói: “Nhóc ngốc, đứng sững sờ ngoài cửa làm gì đó?”

Mục Dương còn chưa lấy lại tinh thần bị chấn động, nhìn đại lang vừa tới hỏi: “Sao anh lại ở đây?!”

Triệu Viết Trạch mỉm cười, “Tôi sao không thể tới nha? Hôm nay tôi mời khách mà!”

Mục Dương bừng tỉnh đại ngộ! Tựa như nghe được tiếng sấm giữa trời quang!

Thì ra, trùng bẫy của bọn họ rồi!

Cậu lập tức rút ra điện thoại cầm tay, định gọi cho Phùng Tinh một cuộc, nhưng mới vừa ấn được một phím, liền bị Lê Khải đoạt mất.

Mục Dương chồm người qua giành lại, “Trả cho em! Hai tên lừa đảo các anh! Em muốn gọi điện báo cho Tinh biết!”

Lê Khải đem đi động bỏ vào túi quần, ngồi trở lại trên sô pha, tiếp tục đọc báo.

Mục Dương bùng nổ! Chỉ vào hai tên đàn ông ngồi trên sô pha, thanh âm giận dữ mang theo run rẩy, “Anh, các anh thật ti bỉ... Còn muốn em bán đứng bạn bè! Tinh nhất định không bỏ qua cho em!!” Đăng bởi: admin

32. Chương 32: Tình Cảm Cùng Mâu Thuẫn

CHƯƠNG 31: TÌNH CẢM CÙNG MÂU THUẪN

Mục Dương cảm thấy vô cùng ủy khuất. Lê Khải rõ ràng đã đáp ứng không đem chuyện này nói lại với Triệu Viết Trạch, nhưng hiện tại lại thông đồng cùng gã diễn trò như vậy. Đợi lát nữa Phùng Tinh tới đây, cậu biết tìm công đạo kiểu gì?

Mà đáng tức giận nhất chính là, hai người bọn họ làm bộ như không có việc gì to lớn. Một kẻ đọc báo, người còn lại chơi di động, quá mức không tôn trọng người khác!

Mục Dương không phải loại người hà khắc, bộ dáng thường ngày dễ nói chuyện, nhưng những vấn đề một khi đã trở thành nguyên tắc thì không cách nào thoái nhượng.

Lê Khải đối với cậu rất tốt, bản thân Mục Dương biết điều đó. Nhưng trong chuyện này, hẩn lại không hề nghĩ cho cậu. Hại Mục Dương đối với bạn tốt bất nghĩa, bảo cậu sau này làm sao đối diện với người ta!

Sau đó, cậu làm ra một hành động khiến cả hai người kia cùng kinh ngạc.

Mở cửa phòng trực tiếp chạy ra ngoài.

Tiếng cửa bị đập mạnh vang vọng khắp căn phòng.

Triệu Viết Trạch nở nụ cười, không hề đứng dậy, nhìn sang Lê Khải, biểu tình có chút xấu hổ, “Chúng ta đùa thế này có quá đáng lắm không?”

Tâm Lê Khải trầm xuống, buông tờ báo trên tay, đứng lên, “Tôi ra ngoài xem thử.”

Nhìn Lê Khải ra khỏi phòng, Triệu Viết Trạch dựa trở lại trên ghế, dờ khóc dờ cười, “Chết tiệt! Xem ra bữa ăn hôm nay cũng phải bỏ rồi!”

Mục Dương chạy khỏi nhà hàng, vừa lúc bắt gặp Phùng Tinh mới xuống khỏi taxi. Cậu lập tức vọt tới, đem người đẩy trở lại trong xe.

Phùng Tinh còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, kêu to, “Dương tử, sao vậy? Không ăn cơm nữa?”

“Không ăn nữa!!” Mục Dương thấy Lê Khải đã đuổi tới, vội vàng kêu tài xế lái xe đi.

Taxi chậm chậm chạy đi. Mục Dương quay đầu nhìn chằm chằm bóng người ở phía sau, càng nghĩ lại càng giận, nhô đầu ra khỏi cửa xe, hướng phía hân rống to: “Lão yêu quái! Em mang Tinh đi! Bữa cơm này hai yêu quái các người từ từ ăn đi nhé!!”

Tiếng rống này rất lớn, những người đứng trước cửa nhà hàng toàn bộ đều nghe thấy, quay đầu dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Lê Khải.

Lê Khải đen mặt, ngơ ngẩn nhìn theo taxi đang chạy càng xa, trong mắt không che giấu được sự lo lắng.

Dù tức giận thế nào, cơm vẫn cần phải ăn. Sau khi xuống xe, hai người tìm một quán cơm gần đó, gọi vài món, đánh chén một bữa no nê.

Mục Dương vừa ăn vừa kể lại những chuyện vừa phát sinh cho Phùng Tinh nghe.

Phùng Tinh tuy rằng bất mãn với việc làm của Lê Khải, nhưng lại lo lắng vì mình mà tình cảm của hai người rạn nứt, đành khuyên can: “Giận thì giận vậy đó, nhưng chú em đừng vì chuyện này mà chia tay với hân a!”

Mục Dương chỉ tiếc rên sát không thành thép, nói: “Em làm vậy vì anh đó! Anh có thể hay không giả vờ tức giận một chút a?! Cái tên đại hồ tử lại đến quấy rầy anh, đừng khách khí với gã nữa, trực tiếp dùng nắm đấm là được rồi!”

Phùng Tinh gật đầu như già tử, “Được! Liền nghe lời cưng!”

“Coi như không quá kém! Đàn ông phải có cốt khí, cả ngày trốn tránh gã cũng không phải cách hay!” Mục Dương vừa lòng, hướng lão bản hét to: “Lão bản, cho bàn này một chai rượu, nhanh nào!”

Phùng Tinh vui vẻ, “Hắc! Cậu bị kích thích gì? Còn đòi uống rượu nữa?”

Mục Dương liếc trắng mắt, “Hai an hem ta đã lâu không ngồi uống rượu chung, hôm nay uống một chút không được sao?”

“Đương nhiên là được! Hôm nay không say không về!”

Mục Dương cùng Phùng Tinh đều là loại người thích giữ kín chuyện trong lòng, sau khi tức giận, vẫn có thể tiếp tục ăn ngon, ngủ ngon.

Trong khi hai người nào đó đang ăn uống thỏa thích, Lê Khải lại đang lái xe đi tìm bọn họ, vừa lái xe vừa cố gắng gọi vào di động Phùng Tinh, nhưng liên lạc cách nào điện thoại cũng không kết nối được. Mà Triệu Viết Trạch cũng không còn tâm tình ăn cơm, lần đầu gã cảm thấy áy náy vì hành vi của chính mình.

Sau khi rượu cơm no nê, hai người có chút say. Mục Dương lại không muốn về nhà, cho nên lôi kéo Phùng Tinh chạy ra bờ sông.

Hai người ngồi trên bờ đê, gió thổi phần phật. Bọn họ vừa ngắm du thuyền, vừa tán gẫu vài câu linh tinh.

Ánh trăng bị mây mù che khuất, chỉ còn lại một dải sáng mỏng manh, mờ mờ ảo ảo, rọi xuống trên gương mặt Mục Dương. Khuôn mặt cậu được chiếu sáng, thanh tú, sạch sẽ, lộ ra cảm giác hồn nhiên, không ràng thế sự. Phùng Tinh nhìn đến thất thần.

“Dương tử, lúc mới vào đại học, anh từng đem chú em nhìn lầm thành con gái, còn nhớ không?”

Nhớ lại chuyện cũ, Mục Dương cười thành tiếng, “Nhớ chứ, lúc đó em liền mắng anh một trận.”

“Đúng vậy, tính tình cũng thật sự nóng nảy, thật khác xa với đáng vẻ bên ngoài.” Phùng Tinh nhéo nhéo gương mặt cậu, “Chú em như thế nào lại xinh như vậy chứ?”

Mục Dương vuốt vuốt tay đối phương, “Quên đi, em thà nghe anh khen mình đẹp trai.”

“Thật không biết xấu hổ mà!”

“Anh đâu phải ngày đầu tiên mới quen em? Em nha, không biết xấu hổ, không có cốt khí...” Mục Dương nói xong, nằm luôn trên bờ đê, “Mỗi lần cãi nhau với Lê Khải, cuối cùng đều là em mặt dày mày dạn quần lấy hấn, xin hấn tha thứ, hôm nay kiểu gì cũng phải bắt cầu em một lần.”

Phùng Tinh nghe được trong thanh âm đối phương không chỉ có tư vị tự giễu mà còn là sâu nào.

Anh cũng nằm xuống theo, hỏi: “Sao vậy, khó chịu trong lòng à?”

“Ừm.”

“Về mau thôi, hần nhất định đang ở nhà chờ cậu.”

“Không chỉ có chuyện này thôi đâu.”

“Còn gì nữa?”

...

Phùng Tinh ngồi dậy, nhìn chăm chú người đối diện. Hai gò má bị rượu hun đỏ ửng, đôi mắt ngày thường luôn tràn ngập ý cười, nay lại ảm đạm không còn ánh sáng.

“Nói một chút xem.”

“Hần đã chia tay với bạn trai cũ, nhưng số di động vẫn chưa từng đổi. Em đã đề cập đến chuyện này, nhưng hần vẫn chưa từng đưa ra câu trả lời xác đáng.”

“Cậu nói bọn họ còn liên lạc sao?”

“Không phải... Chỉ là trong ngực giống như bị gai đâm, khó chịu lắm.”

Phùng Tinh vỗ vỗ vai hần, “Đừng nghĩ nhiều nữa, hần đối với cậu không tệ đâu.”

Mục Dương bật cười, “Em như vậy có phải rất giống đàn bà hay không?”

Phùng Tinh cũng cười, “Cậu nhất định là do rượu!”

Gió lại thổi tới, một mảnh mây đen che khuất hần ánh trăng, cướp mất tia sáng cuối cùng.

Vài giọt mưa rơi xuống trên mặt, lạnh lạnh, Mục Dương nhìn lên trời, thì ra trời mưa.

“Đi nào, về thôi.”

“Ừm, trời mưa rồi.”

Trận mưa này kéo tới vô cùng nhanh, vô thanh vô tức, mưa ngày càng nặng hạt. Người đi đường chạy tán loạn, tìm nơi trú mưa.

Cả hai cũng theo đuôi những người khác chạy về phía trước, trong lúc đó bất ngờ nghe được tiếng ai đó từ đằng sau gọi tên mình.

Quay nhìn lại, không nghĩ tới là Đỗ Lăng.

Đỗ Lăng tiến đến chỗ bọn họ, vẻ mặt mừng rỡ, “Thì ra thật là hai người! Tôi ở trên thuyền, nhìn dáng vẻ liền cảm thấy quen mắt!”

Phùng Tinh kinh ngạc: “Đỗ thiếu, anh sao lại ở đây?”

Đỗ Lăng chỉ chỉ hướng du thuyền đằng xa, “Tôi dự tiệc của một người bạn trên thuyền kia, các cậu cũng ghé chơi đi, vừa vặn có thể trú mưa.”

Phùng Tinh cúi đầu nhìn qua Mục Dương, dò hỏi: “Đi không?”

Mục Dương có chút do dự, nhưng cánh tay đang bị Đỗ Lăng giữ lấy, còn cố ý kéo người về phía trước, “Đi nhanh nào, bằng không cả ba chúng ta liền ướt như chuột lột đó!”

Người trên du thuyền như đang nhảy múa mừng cảnh thái bình, bên trong vô cùng náo nhiệt.

Mục Dương lên thuyền rồi, mới phát hiện Bạch Tiểu Thư cũng ở trong này.

Mà điều khiến Mục Dương càng kinh ngạc hơn chính là, Bạch Tiểu Thư ngày thường luôn cố gắng khiến bản thân trông kiêu diễm hơn, ngày hôm nay lại không hề trang điểm. Mọi người đều đang ca hát khiêu vũ, nhưng cậu ta chỉ đứng một góc, giống như kẻ ngoài cuộc, tựa hồ có chút lặng lẽ, không giống với ngày thường.

Bạch Tiểu Thư vừa trông thấy bọn họ đi tới, liền chạy đến chào hỏi, “Tiểu Dương, A Tinh, hai người cũng tới.”

Phùng Tinh nhìn cậu chàng một lúc lâu, bất ngờ cười thành tiếng, “Chết tiệt! Cậu để như vậy anh thiệt nhìn không quen đó!”

Mục Dương phản bác, “Em thấy Tiểu Thư nhìn vậy đẹp lắm rồi.” Không trang điểm, người này thiếu chút diễm lệ, nhưng lại trông tự nhiên hơn, so với bình thường có cảm giác sạch sẽ.

Bạch Tiểu Thư khẽ cười, len lén liếc sang chỗ Đỗ Lăng một cái, trong ánh mắt có chút ngượng ngùng.

Chẳng lẽ Bạch Tiểu Thư thích Đỗ Lăng?!

Bắt gặp một màn này, từ tận đáy lòng, Mục Dương nở nụ cười. Nếu hai người họ có thể cùng nhau, sau này Bạch Tiểu Thư sẽ không còn quá vất vả nữa.

Tửu lượng Phùng Tinh không tốt, vừa lên thuyền không bao lâu, thuyền lắc la lắc lư một hồi, hắn liền say rượu lảo đảo say sẩm, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ gục trên ghế.

Mục Dương lần đầu tham gia loại tiệc hội họp riêng tư này, phát hiện chính mình không quen một ai. Bọn họ đều là một đám đồng loại, đều có chút nhận thức nhau, mà cậu căn bản chỉ là một người ngoài, căn bản không thể dung nhập. Đỗ Lăng vốn muốn dẫn Mục Dương đi giới thiệu với mọi người, nhưng cậu từ chối, ban đầu cũng chỉ vì muốn tránh mưa, cho nên hoàn toàn không có ý đồ dự tiệc.

Mưa làm xao động mặt sóng, khung cảnh một mảnh trắng xóa. Mục Dương ngẩn người nhìn trời.

Chẳng biết bao giờ mới tạnh mưa.

Cậu cứ như vậy chạy đi, Lê Khải nhất định tức giận.

Hình như, mỗi lần cậu bỏ đi, trời lại đổ mưa. Lần trước, người kia còn có thể tìm cậu ở nhà Phùng Tinh, nhưng hiện tại thì sao? Di động không mang bên người, mà di động Phùng Tinh cũng đã hết pin, hắn như thế nào tìm ra đây?

Mục Dương nghĩ đến xuất thần, cho nên thời điểm Bạch Tiểu Thư đi tới bên người, cậu hoàn toàn không phát hiện ra.

“Tiểu Dương, nghĩ cái gì đó?”

“Này... Không có gì.” Mục Dương quay đầu, cười với đối phương.

“Chuyện lần trước, thật sự xin lỗi. Tôi không biết cậu đã có bạn trai.”

“Không sao đâu.”

Bạch Tiểu Thư vẫn chưa hết lo lắng, “Không gây phiền toái gì cho cậu chứ? Bạn trai cậu hình như để ý cậu đó.”

Mục Dương cười cười, nếu thật sự để ý, vì cái gì còn muốn lừa cậu?

“Thật không có gì đâu, cậu tự nhiên khách khí như vậy làm chi, rất không tự nhiên a!”

“Tớ gọi cậu ra ngoài chơi, cậu đều luôn từ chối. Tớ còn nghĩ cậu đang giận tớ.”

Mục Dương cười to, “Cậu thật giống mấy đứa con gái, để ý nhiều thứ quá đó!”

Bạch Tiểu Thư đẩy vai đối phương một cái, “Tại cậu tâm tư nhẩn nhai đó chứ!”

Mục Dương cảm giác người lại nổi lên một tầng da gà. Cậu vẫn không cách nào nuốt trôi kiểu nói chuyện của Bạch Tiểu Thư.

“Tiểu Dương, tớ đổi công việc khác rồi.” Bạch Tiểu Thư bắt ngờ nói.

Mục Dương vô cùng hiếu kì, “Sao? Việc gì vậy?”

“Dạy kèm tiếng Anh cho một cậu nhóc.”

“Không tồi nha!”

“Ừm, tiền tuy rằng ít hơn, nhưng rất vui. Mỗi ngày đối diện với thằng nhóc, tâm tư của tớ như trẻ lại thật nhiều tuổi.” Bạch Tiểu Thư nhìn ra mặt sông, ánh mắt có chút âm trầm, “Tớ cuối cùng cũng trả hết nợ rồi. Nói ra thật xấu hổ, là người nhà thay tớ trả. Tớ đã tính toán, công việc dạy học này tương đối nhẹ nhàng, chính mình có thể tìm thêm việc nữa, đương nhiên sẽ không phải ở mấy quán bar kia. Sau này, tớ sẽ từ từ trả lại toàn bộ cho người nhà, như vậy cũng không tệ.”

Một thời gian không gặp, Mục Dương tuy rằng không rõ Bạch Tiểu Thư đã trải qua những chuyện gì, nhưng đối phương có thể thoát khỏi nợ nần, bắt đầu một cuộc sống mới, bản thân cậu liền vui thay cho người kia.

So sánh với bản thân, Mục Dương chợt thấy hổ thẹn. Mỗi người đều có mục tiêu phấn đấu của riêng họ, nhưng chính cậu lại vẫn sống không có lý tưởng, cảm giác có chút chua xót!

“Tiểu Thư, cậu so với tớ mạnh mẽ hơn nhiều!”

“Tớ cần còn một tâm nguyện đó...” Bạch Tiểu Thư quay đầu, nghịch ngợm cười, “Nếu ngày nào đó tìm được một người thực sự thương tớ, như vậy liền viên mãn!”

Mục Dương tựa như bị nụ cười đối diện cuốn hút, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều. Cậu cũng nở nụ cười đáp lại, “Nhất định sẽ có ngày đó.”

Mưa dần nhỏ lại, gió lạnh thổi nửa ngày, Mục Dương cảm giác được cơn say đã tỉnh hơn phân nửa, nhưng đầu lại bắt đầu biếng lười. Cậu thầm nghĩ phải mau mau về nhà nghỉ, cho nên đành lôi kéo Phùng Tinh, tạm biệt mọi người. Đỗ Lăng vốn muốn đưa Mục Dương về nhà, nhưng cậu lại đem Bạch Tiểu Thư đẩy vào trong tay gã ta, sau đó khoát tay xuống khỏi thuyền.

Mục Dương sợ Triệu Viết Trạch lại tìm tới tận cửa, không dám mang Phùng Tinh về nhà, mà tìm cho anh một nhà trọ gần quán ăn. Sau khi sắp xếp tốt cho con ma men nào đó, cậu mới trở về nhà.

Vừa tiến vào tiểu khu, Mục Dương liền ngẩng đầu nhìn lên lầu trên, phát hiện đèn trong nhà không sáng.

Chẳng lẽ Lê Khải còn chưa về, hay hắn đã ngủ?

Không biết vì cái gì, đáy lòng chợt dấy lên cảm giác mất mát.

Ban này, trên đường về nhà, cậu còn tưởng rằng Lê Khải sẽ đứng ngay dưới lầu đợi mình.

Loại suy tưởng này thật sự quá mức ngây thơ!

Mục Dương tự cười nhạo bản thân một hồi, cúi đầu bắt đầu leo lầu. Thời điểm sắp lên đến tầng bảy, cậu phát hiện một bóng người đứng ngoài hàng hiên được đèn thấp sáng, ngay trước cửa nhà mình.

Mục Dương ngây ngốc một hồi, sau đó mừng rỡ reo lên, “Mục đại hiệp!”

Mục Thanh Viễn cười ha ha, mở rộng hai tay hướng phía cậu, “Tiểu tử thôi! Gọi papa chứ!”

Mục Dương nhào tới. Hai cha con ôm nhau, nước mắt lưng tròng.

“Papa, lần này trở về, tính ở ngốc bao lâu đó?”

“Không bao giờ đi nữa, papa mi một cước đạp văng Quách thúc thúc rồi! Ha ha!”

“Papa không làm việc cho người ta nữa sao?”

“Đúng vậy! Sau này để con trai nuôi papa nha!”

“Này...”

“Con trai không muốn sao?!” Mục Thanh Viễn vỗ vỗ đầu cậu, gắt giọng: “Mau mở cửa cái coi, người ta đứng đây hai tiếng đồng hồ rồi đó. Gọi điện cho nhà mi cũng chẳng chịu nhắc máy, tức chết papa mà!”

“Đứng lâu vậy a! Papa trên người không có chìa khóa sao?” Mục Dương vội vàng móc ra chìa khóa mở cửa, “Đúng rồi, sau này papa đừng dùng giọng điệu kia nói chuyện với con nữa, bằng này tuổi đầu rồi, còn làm bộ loli, rất dọa người đó!”

“Papa thích như vậy đó, nhà mi quản được sao! Ai, đứng nói nữa, chìa khóa kia bị mất rồi.” Mục Thanh Viễn bước vào trong phòng, nhìn xung quanh một lượt, kỳ lạ chặc chặc mấy tiếng, “Sao trong nhà sạch sẽ đến bất ngờ vậy? Tường còn sơn lại trắng xanh, con trai đã trưởng thành rồi a!”

Mục Dương giúp kéo hành lý vào trong, “Này là Thiên Tinh Tinh ở nhờ nhà mình, phòng ốc đều do anh ấy thu dọn đó.”

“Ài da, uống cha mi tưởng bỏ một phen, còn tưởng con trai cũng bắt đầu có tiền đồ rồi chứ!” Mục Thanh Viễn dạo quanh một vòng, phát hiện Điểm Điểm ngoài ban công, kinh ngạc kêu lên, “Eo ôi! Chó mi nuôi à? Sao xấu quá vậy?”

Mục Dương vui vẻ chạy tới, ngồi xổm xuống bên người Điểm Điểm, vuốt ve đầu nó, “Nhìn lâu sẽ thấy dễ thương mà. Chó của người khác, con nuôi giúp thôi.”

Mục Thanh Viễn cẩn thận đánh giá Điểm Điểm, hét niết lỗ tai rồi vạch mí mắt nó, “Lỗ tai dựng thẳng không dựng thẳng được, mắt thì ti hí, chẳng khác nào ông cụ, bộ dạng cũng ngốc! Chắc chắn, quan trọng nhất là đuôi cũng thiếu!”

Mục Dương tròn mắt, “Giống chó Rottweiler đều trông như vậy cả!”

Mục Thanh Viễn hết tra tấn Điểm Điểm, lại quay sang hành hạ Mục Dương. Tay ở trên mặt cậu niết tới niết lui, “Con trai, mi gầy quá, papa không ở nhà, có nhớ ăn uống đàng hoàng không đó? Bệnh bao tử còn tái phát chứ?”

Mục Dương bị đối phương kéo tới kéo lui đến đau, tức giận: “Không có a, thân thể người ta rất khỏe, gần đây còn tăng cả 10 ký, sao mà gầy được?”

Nghe Mục Dương nói như vậy, Mục Thanh Viễn cũng yên tâm, sau đó bỏ vào phòng tắm.

Mãi đến khi nghe được tiếng nước, Mục Dương mới biết đối phương đang tắm rửa, nhịn không được thở dài một phen.

Tuổi đã một bó to, còn hồ đồ như vậy? Không mang theo gì thì tắm rửa kiểu nào được?

Quả nhiên, thanh âm Mục Thanh Viễn từ trong phòng tắm oang oang truyền ra, “Con trai, lấy giúp papa khăn mặt cùng quần áo đi nào!”

Mục Dương đem toàn bộ những thứ Mục Thanh Viễn đưa cho đối phương, sau đó lặng lẽ chuẩn ra ngoài.

Tuy rằng giữa hai người phát sinh mâu thuẫn, nhưng trong lòng cậu thủy chung không cách nào vô tình với Lê Khải.

Đi lên lầu trên, gõ cửa vài cái, nhưng mãi vẫn không có người trả lời, Mục Dương đứng đợi một hồi, sau đó đành trở xuống dưới, trong lòng trống rỗng.

Nhưng còn xuống tới lầu dưới, cậu lại theo thói quen quay nhìn cửa nhà người nào đó. Lần này, một bóng người đang đứng ngay đó.

Mục Dương nhìn hẩn, môi có chút run rẩy, “Thức thức...”

Lê Khải bước tới, đem người ôm vào trong lòng, gấp gáp mà ôm, chỉ sợ cậu lại tránh đi.

Thanh âm trầm khàn vang lên phía trên đầu cậu, “Anh không có nói cho tên kia biết.”

“Sao?” Mục Dương chôn đầu trong ngực Lê Khải, trong lòng khó chịu. Nhiệt độ cơ thể đối phương rất thấp, da cậu áp vào cảm giác lạnh như băng.

“Anh không đem chuyện Phùng Tinh ở đây nói cho Triệu Viết Trạch.”

“A...”

“Sau này đừng như vậy.”

Lê Khải nói xong, nâng mặt cậu lên, mạnh hôn xuống. Hôn trán, hôn mũi, hôn môi, hôn thật mãnh liệt...
Đăng bởi: admin

33. Chương 33: Phong Ba Ấp Tới

CHƯƠNG 32: PHONG BA ẬP TỚI

Thời điểm hai người hôn đến quên trời quên đất, phía sau bất ngờ vang lên tiếng cửa mở, Mục Dương thoát cái tỉnh lại, nhảy khỏi lòng Lê Khải.

Lê Khải vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy phía sau cánh cửa vừa mở, lộ ra một cái đầu.

Lê Khải nhìn sang Mục Dương, hạ thấp giọng hỏi, “Hẩn là ai vậy?”

Mục Dương đương nhiên sợ hẩn hiểu lầm, lập tức kéo Mục Thanh Viễn còn đứng sau cánh cửa ra bên ngoài, sau đó giới thiệu: “Hẩn là papa của em đó.”

Lê Khải đưa mắt đánh giá Mục Thanh Viễn. Đối phương so với Mục Dương cao hơn một chút, nhưng kiểu mặt con nít quả nhiên được đúc từ một khuôn, tuy rằng kẻ mang tiếng là papa này xem vẫn có chút quá trẻ, thoạt nhìn còn chưa đến bốn mươi.

Mục Thanh Viễn giật giật góc áo thẳng con nhà mình, ghé vào bên tai cậu nhỏ giọng: “Tên kia là ai thế? Nhìn hung dữ muốn chết!”

Mục Dương chỉ chỉ lầu trên, “Người ta ở ngay trên đầu mình đó! Hàng xóm mới!”

Mục Thanh Viễn lại hỏi: “À, vậy hẩn xuống đây làm gì?”

Mục Dương đang chuẩn bị tìm lý do nào đó để lừa papa nhà mình thì Lê Khải lấy từ trong túi quần ra một chiếc điện thoại cầm tay, đưa trả cho cậu, sau đó quay sang Mục Thanh Viễn giải thích: “Tôi ghé vào trả điện thoại. Hai người nghỉ ngơi đi, tôi lên lầu đây.”

Nhìn theo bóng dáng Lê Khải lên lầu, Mục Dương thở phào một hơi. Vừa nãy, cậu còn lo rằng Lê Khải sẽ nói ra mối quan hệ thật sự giữa hai người, cho nên trong lòng vô cùng bối rối. Cậu không tính sẽ gạt Mục Thanh Viễn mãi, nhưng tâm lý còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, bản thân sợ papa nhà mình sau khi nghe được sự thật liền chịu không nổi. Tuy rằng làm như vậy sẽ không công bằng với Lê Khải, nhưng bản thân cậu không thể nghĩ nhiều về vấn đề này.

Hai cha con trở vào trong phòng. Mục Dương đang chuẩn bị đi tắm, Mục Thanh Viễn đột nhiên hỏi: “Nếu là hàng xóm, hai đứa vì cái gì vừa ôm vừa hôn môi thế kia?”

Thì ra, bị phát hiện mất rồi!

Mục Dương giật mình, dừng bước chân, im lặng nhìn chằm chằm Mục Thanh Viễn. Tâm cậu giờ đã loạn như ma, miệng cũng không thốt lên được lời nào.

“Mục Dương, mi có biết tâm nguyện lớn nhất của ba mẹ mi là gì không?” Mục Thanh Viễn cảm giác có chút vô lực, “Mẹ mi trước khi qua đời, còn kéo tay papa nói rằng, bà ấy và cha người đời này tiếc nuối lớn nhất chính là không theo nhìn thấy mi trưởng thành, kết hôn. Bà ấy đối với papa đã buông xuôi hy vọng, mi chẳng lẽ cũng muốn khiến mẹ mình thất vọng thêm lần nữa sao?”

Có lẽ, một phần vì áy náy, Mục Thanh Viễn rất ít khi ở trước mặt Mục Dương nhắc đến cha mẹ ruột của cậu. Hiện tại, đột nhiên nhắc đến như vậy, hai người đều cảm giác trong lòng dấy lên chua xót.

Trong ấn tượng của Mục Dương, bộ dáng cha mẹ hiện tại đã rất mơ hồ, chỉ còn là những thân ảnh mờ nhạt. Có lẽ, bọn họ đã không gặp nhau lâu lắm rồi, cho nên cậu làm cách nào cũng không nhớ ra được bộ dáng của hai người. Hết thấy những ám áp cùng quan tâm của cha mẹ dành cho Mục Dương, với cậu mà nói, đã là chuyện của quá khứ xa thật xa, ngay cả cảm giác cũng đã gần như quên sạch sẽ. Nhưng Mục Dương vẫn nhớ rõ khung cảnh tang lễ của hai người, Mục Thanh Viễn ôm lấy cậu, nói rằng từ hôm nay bọn họ sẽ rời xa nơi ấy, bắt đầu một cuộc sống mới. Về sau con đừng gọi ta là cậu, phải gọi là papa, biết không hả?

Lúc ấy, Mục Dương mới có năm tuổi. Mục Thanh Viễn vừa tròn hai mươi. Mục Thanh Viễn xót cậu, sợ cậu trong hoàn cảnh mới bị người ta cười nhạo là đứa mồ côi, cho nên ngay cả tên cũng đem sửa lại.

Người ta hay nói, cháu ngoại trai thường giống cậu, lời này tuyệt đối không sai. Mục Dương qua thời gian, bộ dáng ngày càng giống Mục Thanh Viễn. Ban đầu, còn đôi ba người nghi ngờ, cảm thấy vị làm cha này hình như còn rất trẻ, nhưng chỉ cần nhìn đến bộ dáng hai người đứng chung với nhau, bản khoản liền bay biến.

Mục Dương gọi Mục Thanh Viễn là papa, sự thật đằng sau đó ngay cả Phùng Tinh cũng không biết. Mười năm gọi một người là papa, cậu đã không cách nào sửa miệng được, mà từ lâu, lòng cũng đã coi Mục Thanh Viễn như papa thật sự của mình.

Cậu không ngại những thứ khác, chỉ sợ khiến Mục Thanh Viễn đau lòng. Mục Thanh Viễn ở bên ngoài liều mạng kiếm tiền, ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn cậu đến tận bây giờ, hiều còn chưa kịp báo, sao nỡ khiến người kia đau lòng. Mục Dương chợt thấy bản thân mình thực bất hiếu, rất vô lương tâm!

“Con cũng không muốn như vậy, nhưng mà...” Mục Dương trong lòng khó chịu. Cậu từng nghĩ chính mình sẽ giống người bình thường, đến tuổi thì kết hôn, có con, cứ như vậy sống hết đời. Nhưng hiện tại, bản thân đã không thể quay đầu, cậu không muốn rời xa Lê Khải, càng không nỡ khiến Mục Thanh Viễn thất vọng. Mục Dương muốn giải thích, nhưng lại phát hiện chính mình vô lực không thể mở miệng.

“Suy nghĩ của con papa có thể hiểu. Papa cũng không muốn ép con, tự bản thân nghĩ cho kỹ vào.” Mục Thanh Viễn vỗ vỗ vai cậu, đánh một cái thở dài thật trầm, sau đó trở về phòng ngủ.

Mục Dương đứng giữa phòng khách, bất động, tim như muốn nhào khỏi ***g ngực. Lúc này, cậu căn bản không còn sức hỏi chuyện gì đang diễn ra, chỉ cảm giác như không gian phía trên như từ từ sụp xuống, ép đến mức làm chính mình thở không ra hơi.

Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Mục Thanh Viễn trở lại phòng khách, phát hiện Mục Dương vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, ngay cả mắt cũng nhắm chặt, hệt như con rối vô hồn.

Mục Thanh Viễn nhìn mà đau lòng. Mục Dương ở trong lòng mình tựa như xương thịt, bản thân cũng biết lòng cậu đang rất hổ sớ, cho nên chính mình cũng đau đớn như vậy.

Vì cái gì đàn ông lại đi yêu đàn ông?

Chính mình đã như vậy, sao còn khiến đứa nhỏ khó xử.

Mục Thanh Viễn đành chọn cách thỏa hiệp, nhưng chỉ cần nhớ đến chị của mình, trái tim lại xoắn xuýt.

Kéo Mục Dương ngồi xuống sofa, Mục Thanh Viễn than thở, “Tội lỗi này thôi thì cứ để papa gánh đi, ngày mai con lên kêu tên hàng xóm kia xuống nhà mình. Papa muốn nói chuyện với hắn.”

Mục Dương ngơ ngác hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Chuyện của hai đứa chứ sao!”

Mục Dương có chút phản ứng không kịp, “Chuyện của hai đứa con?”

Mục Thanh Viễn trừng mắt, liếc cậu một cái, “Đúng thế! Là chuyện của hai đứa con đó! Papa không muốn làm con đau lòng, con đau lòng thì papa cũng đau theo.”

Mục Dương cuối cùng cũng hiểu ra, trừng lớn hai mắt không nói lên lời, có thể vì quá mức kinh ngạc, lời nói cũng trở nên lộn xộn, lắp ba lắp bắp, “Papa, papa, papa không phản đối nữa sao?”

Mục Thanh Viễn bắt chước cách nói của cậu: “Papa, papa, papa không phản đối nữa!”

Nghe xong câu này, Mục Dương lập tức hồi sinh, cao hứng không biết bày tỏ thế nào, chỉ biết ôm Mục Thanh Viễn lắc tới lắc lui.

Thành thật mà nói, tin vui này, suýt chút nữa làm cậu đứng tim!

Mục Thanh Viễn bị cậu lắc đến choáng váng, “Nhà mi đừng cao hứng sớm! Papa cảm thấy tên kia rất không được!”

Mục Dương tiếp tục lắc, “Sao lại không tốt chứ?”

Mục Thanh Viễn bắt đầu phàn nàn, “Nhìn hấn rất già, giống như so với papa còn lớn hơn. Nhà mi muốn tìm bạn trai cũng phải đem về thằng nhóc nào trẻ trung một chút chứ. Sau này, nếu hai đứa thật sự chung sống, hấn gọi papa là papa, papa thật sự thấy không ổn!”

Mục Thanh Viễn hiện tại ba mươi lăm, mà Lê Khải cũng đã ba mươi hai. Hai người bọn họ kém nhau ba tuổi. Mục Dương chỉ nghĩ đến bộ dáng Lê Khải gọi Mục Thanh Viễn là papa liền thấy buồn cười.

“Hấn trẻ hơn papa đó!”

Mục Thanh Viễn tiếp tục chê bai, “Bộ dáng hấn lại khó coi, lạnh lùng, nhìn rất không có nhân tình!”

Mục Dương phản bác, “Nào phải! Hấn đối với con rất ôn nhu!”

Mục Thanh Viễn ném cho cậu một ánh mắt xem thường, tiếp tục nói: “Hấn thật không lễ phép. Papa gọi điện thoại cho mi liên tục, hấn cũng chẳng buồn nhận, hại papa đứng chờ ngoài cửa đến hai giờ đồng hồ!”

Mục Dương đắc ý, “Hấn chính là loại người như thế, rất cả tính! Ngầu lắm luôn!”

Mục Thanh Viễn nhìn Mục Dương, trầm mặc một hồi, sau đó chụp lấy cậu mà lắc, “Ngầu cái rắm ấy! Tiểu tử thôi không có lương tâm, có chồng quên cha! Papa chê hấn mấy câu, nhà mi còn vặc lại, thực sự tức chết papa mà!”

Mục Dương vui vẻ, cũng ôm Mục Thanh Viễn mà lắc.

Hai cha con ôm nhau lắc tới lắc lui, Mục Dương sau đó nằm úp sấp trong lòng Mục Thanh Viễn.

“Papa, có chuyện này hỏi papa nè.”

“Chuyện gì hử?”

“Nhiều năm như vậy, papa sao vẫn không tìm một người làm bạn đi?”

Ánh mắt Mục Thanh Viễn tựa như né tránh thứ gì đó, người cũng rơi vào trầm mặc.

Mục Dương lại hỏi: “Những lời khi nãy papa nói là có ý gì vậy?”

“Lúc nãy nói rất nhiều thứ, papa sao nhớ được hết, nhanh tắm rửa rồi đi ngủ.” Mục Thanh Viễn xoa xoa đầu Mục Dương, trở vào phòng ngủ.

Người kia rõ ràng tìm mọi cách tránh đi đề tài này, trong lòng Mục Dương cũng hiểu được phần nào, chỉ chưa nói toạc ra. Nếu đối phương không muốn trả lời, hỏi tiếp cũng chẳng được gì.

Mục Dương tắm rửa xong, đi vào phòng ngủ mới phát hiện Mục Thanh Viễn đã vật vờ sắp ngủ mất. Mục Thanh Viễn giống cậu, dáng ngủ vô cùng xấu, nằm dang tay dang chân, một người mà chiếm hơn phân nửa cái giường lớn.

Mục Dương cầm lấy gối đầu, chuẩn bị ra ngoài sô pha ngủ, đột nhiên nghe được thanh âm truyền từ trong túi quần của Mục Thanh Viễn. Móc ra di động, kiểm tra tên người gọi, cậu phát hiện là điện thoại của Quách thúc thúc. Vừa ấn nút nhận, bên kia di động liền truyền tới tiếng rống lớn.

“Mục Thanh Viễn! Em lông cánh cứng cáp rồi đi! Thế mà dám chơi trò biến mất với anh?! Em tốt nhất nên tìm một cái động trôn đi! Nếu để anh bắt được, xem anh có làm thịt em không!!!”

Nghe xong thanh âm gầm gừ tức giận kia, Mục Dương hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng tức giận của đối phương. Hít sâu một hơi, đang định lên tiếng, đối phương lại ngắt điện thoại mất rồi.

Mục Dương có chút mặc danh kỳ diệu, tuy rằng chưa từng gặp qua vị Quách thúc thúc này, nhưng cậu thường xuyên nghe Mục Thanh Viễn nhắc đến đối phương, còn khen con người này ôn nhu hiền hậu, là một cấp trên tốt hiếm có.

Nhưng mà, cái vị vừa rồi rít gào trong điện thoại so với cấp trên siêu tốt trong miệng Mục Thanh Viễn cách biệt quá xa đi!

Hơn nữa, khẩu khí của đối phương, hình như có chút gì đó kỳ lạ.

Lòng hiếu kỳ đã không thể ngăn lại, Mục Dương chạy trở về giường, lay tỉnh Mục Thanh Viễn, bắt chước theo khẩu khí của vị nào đó, rống lại từ đầu đến đuôi đoạn đối thoại ban nãy.

Mục Thanh Viễn vẫn không tỉnh lại, căn bản chẳng nghe rõ Mục Dương đang nói gì, ừm một tiếng cho xong, rồi lại gục đầu ngủ tiếp.

Mục Dương tiếp tục lắc đối phương, nhưng người nào đó không thèm để ý, còn tức giận mắng cậu phiền.

Mục Dương bị mất mặt, nằm xuống bên cạnh đối phương, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Mục Dương lại hoàn toàn đem chuyện này ném ra sau đầu. Chờ thời điểm cậu nhớ ra được, Mục Thanh Viễn đã bị tóm.

Phùng Tinh biết tin Mục Thanh Viễn trở lại, liền từ chối về lại nhà cậu. Giống như Mục Dương từng nói, anh không thể suốt ngày trốn tránh Triệu Viết Trạch. Cho nên, sau lần đó, bản thân đã suy nghĩ thấu đáo, lần này về lại nhà, nếu gã đàn ông kia còn tìm tới, liền bình tĩnh nói rõ ràng mọi chuyện lần nữa.

Tiếp theo, Mục Dương lại chuẩn bị đến công ty tìm Lê Khải. Như thường lệ, cậu liền mua rất nhiều đồ ăn vặt ngay trước tiểu khu, sau đó ngồi xe điện ngầm tới công ty.

Vừa tới trước công ty, cậu liền đụng phải người mà bản thân không muốn nhìn thấy nhất.

Tiêu Mạnh Kiệt vẫn giống như dạo trước, gương mặt luôn treo cái vẻ tựa tiểu phi tiểu, thoát nhìn giống như đang cười, nhưng sâu trong đáy mắt vĩnh viễn không có chút hân hoan cũng như ấm áp nào.

Mục Dương trợn mắt, nhìn thẳng vào đối phương, dù cho như vậy là vô cùng khiếm nhã!

Mục Dương vốn định bỏ qua y, trực tiếp đi vào công ty, nhưng đối phương cố tình chắn ngay trước mặt cậu, không chịu tránh đường. Cậu nhích sang trái, y liền dịch theo, cậu qua bên phải, người nào đó cũng nghiêng phải.

Mục Dương muốn ngắt, đành phải dừng bước, nhìn đối phương một cái từ đầu xuống chân, châm chọc, “Chớ ngoan không ngại đường!”

Đột nhiên, Tiêu Mạnh Kiệt mặc danh kỳ diệu nở nụ cười. Giống như bị cái gì đó kích thích, nụ cười có chút cuồng dại.

Tiếng cười không ngừng liên tục truyền vào trong tai Mục Dương, đập lên màng nhĩ, khiến cậu nhìn không được rùng mình một cái.

Tiêu Mạnh Kiệt như vậy thật sự không bình thường! Cảm xúc quá kịch liệt, căn bản không phải tác phong thường ngày của y.

Mục Dương nhớ tới lời Xà ma lúc trước, trong lòng lạnh đi, hỏi: “Anh điên rồi à?”

Tiêu Mạnh Kiệt tức khắc thôi không cười nữa, sắc mặt cũng âm trầm đi. Lạnh lùng liếc cậu một cái, hần bất ngờ xống tới, tông mạnh vào cậu một cái, sau đó đi thẳng về phía trước.

Mục Dương hoàn toàn không phòng bị, nhận lấy cú va chạm này, liền mất cân bằng, lão đảo té ngồi trên mặt đất, đồ ăn vặt trong tay cũng đánh rơi.

Tiêu Mạnh Kiệt quay đầu, hừ lạnh, “Tao không bị gì hết, mày đừng đoán mò lung tung!” Đăng bởi: admin

34. Chương 34: Gặp Nạn

CHƯƠNG 33: GẶP NẠN

Mục Dương trước khi bước vào văn phòng, liền thay lại khuôn mặt tươi cười thoải mái, gọi to một tiếng thúc thúc, sau đó nhào ngay vào lòng Lê Khải.

Những chuyện vừa xảy ra khi nãy, cậu không tính nhắc lại. Bảo cậu lòng dạ hẹp hòi cũng được, lừa mình dối người chẳng sao, cậu chính là không muốn ở trước mặt Lê Khải nhắc đến Tiêu Mạnh Kiệt. Mục Dương tự an ủi chính mình, chỉ cần cậu không đề cập đến, Lê Khải cũng sẽ chẳng nghĩ đến tên kia, như vậy Tiêu Mạnh Kiệt liền không thể chen vào giữa cuộc sống của bọn họ.

Lê Khải trông thấy Mục Dương đến, hơi sửng sốt một chút, nhưng ngoài miệng vẫn không nói gì, chỉ là trong lòng có chút thắc mắc.

Mấy ngày nay, Tiêu Mạnh Kiệt vẫn thường đến công ty tìm hần. Ban đầu, bản thân vì đoạn tình cảm sâu sắc trước kia, Lê Khải cũng không tiện khiến mọi chuyện càng căng thẳng thêm, chỉ cần đối phương đừng tiếp tục xuất hiện như vậy. Có điều, nhẹ nhàng khuyên nhủ gì đấy đều không tác dụng, Tiêu Mạnh Kiệt vẫn ngoan cố làm theo ý mình. Hôm nay, y còn đặc biệt chủ động cởi hết quần áo, dụ dỗ hần làm chuyện kia. Lê Khải hiện tại không chỉ thấy chán ghét, mà còn đau lòng. Tiêu Mạnh Kiệt trước đây luôn cao ngạo, chưa từng cúi đầu trước người khác, nhưng hiện tại lại hèn mọn như vậy...

Không còn tín nhiệm chính là một loại tra tấn, chuyện của bọn họ sớm đã là quá khứ. Lê Khải lạnh lùng hạ lệnh tiễn khách, sau đó cũng không để ý thái độ bất mãn cùng phẫn hận của Tiêu Mạnh Kiệt mà nhốt y ở ngoài cửa.

Vì tránh gây ra những hiểu lầm không cần thiết, Lê Khải không đem chuyện này kể cho Mục Dương. Nhưng hần vẫn luôn lo lắng, chỉ sợ hai người bọn họ gặp nhau dưới lầu, Mục Dương sẽ lại đau lòng.

Cũng may, sau khi vào trong, Mục Dương cái gì cũng không nói. Lê Khải liền thở phào nhẹ nhõm.

Hai người vô cùng ăn ý không nhắc đến Tiêu Mạnh Kiệt.

Mục Dương khóa ngồi trên người Lê Khải, hôn hần, “Bù cho cái hôn bị cắt ngang tối hôm qua đó.”

Lê Khải bị hành động này của nhóc con quấy rầy, lại hôn lên môi cậu.

Mục Dương nhìn hần, ngây ngốc cười, rồi đột nhiên nói: “Papa em muốn gặp anh đó.”

“Hử? Papa em thích cái gì?” Lê Khải cười cười, trong lòng tuy thực ra có chút kinh ngạc. Hần không nghĩ Mục Dương lại khai ra chuyện giữa bọn họ. Vốn hần còn định tìm thời gian nói chuyện này với Mục papa. Dù sao, chuyện comeout luôn rất gian nan, phải chịu đựng những áp lực không thể tưởng được. Lê Khải không muốn Mục Dương đối mặt với những chuyện này. Không cần phải nói, nếu thật sự phải đối mặt với sóng gió, hần nguyện ý thay cậu gánh lấy tất cả.

“Hần tốt lắm, chỉ mỗi tội là quỷ tham ăn mà thôi. Đợi lát nữa, chúng ta mua thật nhiều đồ ăn ngon về hiếu kính hần là được.” Mục Dương lại hôn một cái lên mặt Lê Khải, sau đó hỏi: “Anh chẳng phải đã nói không đem chuyện của Tinh nói cho đại hồ tử, vậy sao còn hùa theo gã gạt em hử?”

Lê Khải trả lời: “Gã bảo muốn gặp Phùng Tinh. Anh chỉ biết thời biết thế, để bọn họ gặp mặt một lần.”

Mục Dương vươn tay nhéo mặt hần, “Anh từ lúc nào biến thành nhiều chuyện như vậy? Anh còn muốn tác hợp cho bọn họ nữa sao? Tinh phải đổi số di động, chuyển nơi công tác, thật sự bị gã hại thảm đó!”

Lê Khải hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Viết Trạch không tồi.”

Mục Dương không hiểu, “Không tồi thế nào? Mặt đầy râu, khó coi muốn chết a!”

Lê cười nói: “Cạo râu đi nhìn cũng không tồi.”

Mục Dương cố tưởng tượng ra bộ dáng Triệu Viết Trạch lúc cạo sạch râu, liền cảm thấy không được tự nhiên, xì một tiếng nở nụ cười. Đột nhiên cảm thấy không thích hợp, Lê Khải ít khi khen người khác, nhưng hiện tại xét theo thái độ của hắn, còn cả ngữ khí này, rõ ràng rất hài lòng với đại hồ tử kia.

Nghiêm mặt, uy hiếp, “Thành thật khai mau! Anh cùng đại hồ tử có phải từng phát sinh gì đó không?”

Lê Khải nghĩ nghĩ, “Lúc trước ở nước ngoài, còn chưa kịp cùng gã phát sinh cái gì đó, gã đã trở về nước.”

Mục Dương nổi giận, chụp lấy hắn lắc điên cuồng, mộng cũng không ngừng ở trên người nào đó dịch tới dịch lui, “Thiệt hay giả?! Các anh thực sự có một chân???”

“Giả đó.” Lê Khải nhìn cậu cười.

“Lão yêu quái! Anh lại gạt em!!” Bị đùa giỡn, Mục Dương tức giận muốn chết, lại ở trên người Lê Khải lộn tới lộn lui. Cậu sớm phát hiện một điều, tên đàn ông này hiện tại càng lúc càng không ngoan, thường xuyên trêu đùa cậu. Mà mỗi lần trêu xong, hắn lại quay sang dỗ dành, hoàn toàn coi cậu như con nít.

Lê Khải không nói tiếng nào, sắc mặt có chút quái dị. Đột nhiên, hắn ôm Mục Dương lật mình một cái, đem cậu ép xuống mặt bàn làm việc, chính mình thì lùi lại. Tiếp đó, hắn đem phía dưới người nào đó lột sạch sẽ, để cậu em nhỏ cũng hoàn toàn bại lộ trước tầm mắt mình.

Mục Dương thiệt muốn ngất, như thế nào bỗng phát triển thành loại cục diện này! Liều mạng giãy dụa, cậu tìm cách đứng lên, miệng la lớn: “Hiện tại đang là giờ làm việc, đợi buổi tối về nhà rồi làm! Em không muốn làm bây giờ!!”

“Là em câu dẫn anh mà.” Lê Khải đỡ lấy thân thể Mục Dương, cùng lúc đem mộng cậu nâng lên, khiến cho hai chân xoạc ra giữa không trung, tư thế này mặc cho đối phương giãy dụa cỡ nào cũng không có biện pháp thoát thân. Tiếp đó, hắn xả xuống khóa quần, lấy ra cậu em nhỏ, để trước cái mộng nào đó, từ phía sau chậm rãi ma sát bên ngoài.

“Em mới không thèm câu dẫn anh!!” Mục Dương không ngừng vặn vẹo, không hề biết cái mộng mình cứ như có như không dịch tới dịch lui càng khơi dậy thêm lửa nóng của Lê Khải.

“Mộng của em ở trên người anh cọ tới cọ lui, còn bảo không cố tình câu dẫn anh sao?” Lê Khải vô cùng thích nhìn bộ dáng Mục Dương ở dưới thân mình giãy dụa, hết như con thú hoang nhỏ, rất không chịu phục tùng.

Cặp mộng nào đó càng không ngừng vặn vẹo, Lê Khải bị loại đụng chạm này kích thích đến nảy lửa, máu nóng tràn ngập khắp mọi góc ngách trong cơ thể, cuối cùng chuyển tới dưới hạ thể, phân thân càng lúc càng trưởng to, run rẩy không ngừng, chỉ chờ chờ được phát tiết. Hắn mở ngón kéo bàn làm việc, lấy ra dịch bôi trơn, đổ vào lòng bàn tay, sau khi chuẩn bị xong liền đem chính mình đã cứng đến phát đau đẩy mạnh vào trong hậu huyệt Mục Dương.

Cảm giác khó chịu khi hậu huyệt bị vật lạ xâm nhập khiến Mục Dương bật ra tiếng rên rỉ, hai tay siết thành quyền, cuối cùng vẫn là thôi không giãy dụa nữa. Cậu thật sự không hiểu, vì cái gì mỗi lần ghé qua văn phòng tìm Lê Khải, kết thúc luôn là tình trạng này.

“Đau lắm sao?” Lê Khải nắm lấy tay đối phương, từ phía sau cúi người hôn môi với Mục Dương.

“Ừm... Không sao...” Ban đầu thanh âm có chút khổ sở, nhưng càng về sau lại giống như thực hưởng thụ.

Lê Khải vẫn không ngừng động tác xâm nhập, một tay đẩy nhanh thao tác xấp nhập, một tay càng đổ thêm nhiều dịch bôi trơn, phủ đầy trên cánh mộng đối phương, giúp phân thân chính mình dễ dàng đi vào hơn, sau cùng lại bắt đầu thông thả ra vào.

Lửa nóng cứng rắn liên tục tiến xuất trong hậu huyệt ướt át, đánh đến tận nơi sâu nhất bên trong cơ thể, còn đem phần đỉnh cọ xát không ngừng.

Trong phòng tràn ngập thanh âm ma xát của da thịt, hô hấp cả hai hòa cùng một chỗ, cùng một nhịp điệu, quện trong không khí là hương vị *** nồng đậm.

Điện thoại nơi bàn làm việc vang lên.

Mục Dương còn đang bị ép chặt trên bàn, vừa thở dốc vừa nhắc: “Tiếp... Tiếp điện thoại kia...”

Lê Khải làm như mất diếc tai ngơ, tiếp tục tiến xuất.

Điện thoại vẫn không ngừng đổ chuông, giống như cố tình phân thắng thua với bọn họ. Các người nếu không tiếp, ông đây liền không ngừng đổ chuông.

Lê Khải nhú mày, dứt khoát giứt phăng dây cáp điện thoại, trong phòng im ắng trở lại.

Mục Dương tròn mắt, người này cũng không sợ lỗ công tác a.

Một lát sau, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Mục Dương sợ tới mức tái mặt, giấy dựa muốn đứng lên. Lê Khải dè cậu lại, tốc độ va chạm càng nhanh hơn, hung hăng đâm thật sâu mấy cái, cuối cùng đầu óc chỉ cảm thấy một trận tê dại, sau đó đem toàn bộ dịch thể trút vào bên trong đối phương.

Tiếng gõ cửa vẫn còn tiếp tục, Mục Dương chỉ sợ người bên ngoài sẽ xông vào, ôm lấy quần áo trốn xuống bên dưới bàn làm việc. Tinh dịch từ trong hậu huyệt chậm rãi chảy ra, từ cánh mông kéo xuống dưới đùi, sót lại vài giọt vương vãi trên mặt bàn.

Lê Khải bắt gặp cảnh này chợt thấy buồn cười, đem cậu từ bên trong kéo ra, rút khăn tay, giúp cậu lau sạch toàn thân, sau đó dỗ dành, “Không có sự cho phép của anh, bọn họ không dám vào đâu.”

Mục Dương liếc hẩn, cầm lấy quần áo mặc trở lại, miệng oán giận: “Dựa vào cái gì, lần nào cũng đem em cởi sạch trơn, còn anh thì vẫn chỉnh tề như vậy chứ? Nếu thật sự có người xông vào đây, dọa chết người ta chỉ có mình em a!!”

Lê Khải nở nụ cười, mãi đến khi thấy cậu đã ăn mặc chỉnh tề, mới cho người bên ngoài tiến vào.

Người tới là một nữ bí thư già. Bà vẫn thường thấy Mục Dương đến công ty tìm Lê Khải. Hơn nữa, dựa vào những lời đồn truyền khắp công ty, bà cũng hiểu được phần nào quan hệ giữa hai người. Vừa bước vào trong văn phòng, bà liền bắt gặp phảng phất mùi hương của dịch thể, còn có chút ửng đỏ sau khi hoan ái nơi gương mặt Mục Dương chưa kịp tẩy đi.

Nữ bí thư cả người chấn động, giống như bị kích thích, nhanh chóng báo cáo công tác, sau đó vội vàng đi ra ngoài, rồi lảo đảo trở lại bàn làm việc tìm lọ thuốc an thần.

Công ty con truyền đến tin tức mới nhất, nhà xưởng bên đó xảy ra chút vấn đề, đang chờ Lê Khải sang xem xét. Mà nữ bí thư kia cũng vô cùng tận trách, sớm giúp hẩn đặt vé máy bay, sắp xếp tốt mọi chuyện, chỉ cần đợi một giờ nữa là có thể check in.

Sự cố bất thành linh này hiển nhiên đã phá hỏng kế hoạch của hai người, việc gấp gờ gia trưởng chỉ có thể dời lại sau vậy.

Hai người ra đến cửa công ty, tài xế riêng giống như đã chờ ở đó thật lâu, vừa thấy Lê Khải bước đến, lập tức xuống xe, đi một vòng, giúp hẩn đem cửa mở ra, sau đó cung kính đứng sang một bên.

Lê Khải vốn định đưa Mục Dương về tận nhà, nhưng cậu là từ chối, còn đẩy hẩn vào trong xe. Từ công ty chạy ra sân bay mất rất nhiều thời gian, cậu chỉ sợ Lê Khải lỡ mất chuyến bay, cho nên nhất quyết đón phương tiện công cộng trở về.

Mục Dương vừa định rời đi, Lê Khải có chút lo lắng, gọi cậu lại, “Không thì em theo anh ra sân bay, sau đó để tài xế chở về tận nhà vậy.”

Mục Dương ghé vào bên cửa kính xe, liên tục lắc đầu, “Như thế rất phiền, em dạo siêu thị một chút. Đợi lát nữa, papa phát hiện anh không có mặt, nhất định lại khóc lóc om sòm nói chúng ta chơi xấu. Em phải chuẩn bị tốt đồ ăn dỗ dành papa. Anh nhanh đi đi, nếu không sẽ chẳng kịp.”

Lê Khải xoa xoa đầu cậu, “Ừm, anh đi đây, tối nay lại gọi điện thoại cho em.”

Nhắc đến điện thoại, Mục Dương chợt nhớ tới Tiêu Mạnh Kiệt, cố tình làm nũng mà nói: “Thức thức, số đi động của anh đến bây giờ vẫn chưa đổi đó!”

Thì ra, nhóc con vẫn còn rối rắm chuyện này.

Đáy mắt Lê Khải tràn đầy ý cười, “Ừm, anh biết rồi, mau mau về đi, đi đường nhớ cẩn thận.”

Mục Dương rướn cổ, hôn một cái lên má hần, rồi phát phát tay, “Đồ đại thúc đông dài, nhanh đi đi!”

Xe chậm rãi lăn bánh, từ từ tăng tốc, càng lúc lại càng xa. Lê Khải thông qua cửa kính xe, ngoái nhìn Mục Dương còn lẳng lặng đứng đó, đối với hần phát phát tay. Nở nụ cười nhẹ, hần ấn nút bên hông để cửa kính xe từ từ nâng lên.

Mãi đến khi chiếc xe dần biến mất trong tầm nhìn, Mục Dương mới buông tay, trong lòng vô cùng ngọt ngào. Đứng đỉnh bước tới trạm xe công cộng, nhưng vừa mới đi được vài bước, cậu đột nhiên cảm giác có người chụp lấy bả vai mình, rồi lập tức ngửi được một mùi rất gay.

Không xong! Là thuốc mê!

Mục Dương lập tức phản ứng lại, cố sức giãy dụa. Tiếc rằng thuốc mê kia quá mạnh, cậu rất nhanh cảm thấy tay chân càng lúc càng run dữ dội, thần trí cũng trở nên mơ hồ, trước mắt tối sầm lại, rồi chìm vào hôn mê. Đăng bởi: admin

35. Chương 35: Bất An Cùng Lo Lắng

CHƯƠNG 34: BẤT AN CÙNG LO LẮNG

Thời điểm tỉnh lại, Mục Dương phát hiện chính mình bị ném trên sàn nhà lạnh lẽo, tay chân đều bị trói lại, dây thừng siết vô cùng chặt, mà di động nhét trong túi quần cũng không cánh mà bay.

Hiệu quả của thuốc mê vẫn chưa hoàn toàn biến mất, Mục Dương cố gắng mở mắt, cảnh tượng trước mặt có chút mơ hồ. Một đôi giày da bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt cậu, Mục Dương cố hết sức ngẩng đầu, nhìn lên, vừa lúc đối diện với ánh mắt tràn ngập ý cười của Tiêu Mạnh Kiệt.

Tiêu Mạnh Kiệt ngồi trên sofa, nhìn cậu cười, biểu tình vô cùng đắc ý, “Rất ngoài ý muốn đi?”

“Tôi biết ngay là anh!” Mục Dương cũng không quá giật mình, một khắc ngay trước khi té xỉu, cậu liền đoán được. Bản thân chưa từng gây thù kết oán với người khác, ngoại trừ tên Tiêu Mạnh Kiệt có bệnh thần kinh này, không người nào khác lại muốn hãm hại cậu.

Tiêu Mạnh Kiệt nhú nhú mày, trước sau vẫn cười đến sáng lạn.

Một người đối mặt với những sự cố bất thường, thủy chung sẽ tồn tại một chút tâm lý sợ hãi. Tiếp đến sẽ phát sinh chuyện gì nữa, Mục Dương cũng không rõ ràng, nhưng vừa nghĩ đến Lê Khải cùng Mục Thanh Viễn, trong lòng liền khó chịu. Nếu cậu có mệnh hệ gì, bọn họ sẽ không vui nổi.

Mục Dương cố hết sức dim xuống cảm giác bất an đang cuộn trào trong lòng, cao giọng hỏi: “Anh đem tôi bắt về đây có mục đích gì? Nói thẳng ra đi!”

Sự tồn tại của Tiêu Mạnh Kiệt vẫn luôn là khúc mắc trong lòng cậu. Bản thân vốn nghĩ chỉ cần tránh đi, làm như không để ý, mọi chuyện rồi cũng lắng xuống, mà Tiêu Mạnh Kiệt rồi cũng dần đậm nhạt trước tầm mắt bọn họ. Nhưng quả thật, trốn tránh không phải cách giải quyết vấn đề, cái gì phải đối mặt trước sau vẫn cần đối diện.

Mục Dương có chút hối hận. Tiêu Mạnh Kiệt từng uy hiếp đe dọa cậu rất nhiều lần, chính mình lại chưa từng để trong lòng, hiện tại muốn hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể gắng hết sức cùng gã thỏa hiệp, rồi tìm cơ hội thoát thân.

Tiêu Mạnh Kiệt hạ thắt lưng, vỗ vỗ mặt cậu, “Tao thấy mày với Lê Khải vui vẻ như vậy, trong lòng rất không thoải mái, mày nói xem tao nên bắt mày như thế nào đây? Đem mày đánh một chút nhất định không hả giận được, hay là cho mày vĩnh viễn biến mất vậy?”

Lời này thật sự đem Mục Dương dọa sợ, cậu cố lấy lại bình tĩnh đáp: “Anh đừng làm vậy, giết người phải đền mạng đó!”

Tiêu Mạnh Kiệt ha ha cười không ngừng, “Mày sợ sao?”

Mục Dương mạnh miệng, “Tôi sợ cái rắm ấy! Anh giết tôi, Lê Khải nhất định giết anh!”

Nét cười Tiêu Mạnh Kiệt dần méo mó đi, sắc mặt trở nên âm trầm, im lặng nhìn chằm chằm đối phương một hồi, sau đó đứng lên.

Mục Dương nghĩ gã muốn động thủ đánh người, hung dữ đấu mắt với đối phương, một chút cũng không tỏ vẻ sợ hãi.

Mà gã lại bước ngang qua dây trói giữ Mục Dương lại, trực tiếp bỏ vào trong phòng ngủ.

Tiêu Mạnh Kiệt sau khi bước vào phòng ngủ cũng không thấy đi ra nữa. Có chút buồn bực, Mục Dương đành đưa mắt đánh giá căn phòng nơi đang nhốt mình. Chỗ này hẳn là nhà của Tiêu Mạnh Kiệt, đồ đạc bên trong vô cùng đơn giản, tao nhã, trong trẻo mà lại toát ra vẻ lạnh lẽo. Sô pha cùng bàn kê đều bằng gỗ, cửa sổ thủy tinh sát đất bị một bức rèm thuần trắng che lại phần nửa. Gió đêm từ bên ngoài lùa vào, khiến bức màn khẽ lay động.

Nửa vầng trăng khuyết treo cao cao, trong trẻo mà lạnh lùng hắt vào phòng một vạt ánh sáng mỏng. Mục Dương ngẩng nhìn khung cảnh bên ngoài đến gần người, cái bụng hiện tại đang kháng chiến với cậu, rầm rì niệm không ngừng. Trong phòng ngay cả một chiếc đồng hồ treo tường cũng chẳng có, cậu không cách nào biết được hiện tại đã mấy giờ rồi. Chỉ có tay chân không ngừng run lấy bầy, cùng sắc trời ngoài cửa sổ là chứng tỏ thời gian đã qua thật lâu.

Mục Dương thở dài, có lẽ Mục đại hiệp nhà cậu đã sớm chuẩn bị tốt cơm tối, đang ở nhà đợi mình trở về. Mà Tiêu Mạnh Kiệt nhất định không thả cậu đi, đêm này nhất định chịu đói rồi.

Tầm mắt lại quét qua một vòng căn phòng, Mục Dương đột nhiên phát hiện ở một góc sáng của sô pha chính là di động của mình.

Mục Dương trong lòng vui vẻ, nhìn thấy di động tiếp thêm cho cậu một tia hy vọng. Có điều, hai tay cậu lại bị trói ngược ra phía sau, chân cũng bị trói, căn bản không thể di chuyển.

Mục Dương hít một hơi thật sâu, liều mạng nhúc nhích cơ thể, đem toàn bộ sức lực lết mình về phía sô pha, từng chút một tiến về trước, thật vất vả mới đến được trước sô pha, mồ hôi cũng tuôn đầy đầu.

Lại thêm một vấn đề khác, sô pha rất cao, cậu không có cách nào với tới nơi để chiếc di động.

Cậu dựa lưng vào chân sô pha, mượn lực kéo chính mình ngồi dậy, sao đó xoay người, rướn cổ, dùng miệng bắt lấy chiếc di động. Lấy được di động rồi, cậu lại dùng cả người úp sấp lại, hai tay sờ soạng tìm cách mở máy.

Tay vừa chạm được vào di động, Mục Dương trong lòng kích động một trận. Máy được khởi động lại lập tức truyền ra âm thanh vui nhộn. Sợ bị Tiêu Mạnh Kiệt nghe được, cậu lập tức dùng thân thể chặn lại, tận lực làm nhỏ bớt âm thanh phát ra, tránh thất bại trong gang tấc.

Mở ra danh bạ, Mục Dương kích động đến run rẩy. Điện thoại chỉ có vài dãy số, rất nhanh đã tìm được thứ cậu muốn, chỉ cần ấn nút gọi, sẽ lập tức được kết nối với máy của Lê Khải.

Điện thoại vừa kết nối, cậu lại chuyển người, đem lỗ tai ghé sát vào bên di động, một thanh âm phụ nữ máy móc vang lên: Số điện thoại vừa gọi không còn tồn tại...

Không tồn tại? Như thế nào có thể!

Mục Dương sợ đến ngáy ngẩn! Đang muốn gọi lại lần nữa, cửa phòng ngủ đã mở ra, Tiêu Mạnh Kiệt cười lạnh bước tới.

“Đến lúc này, ông trời cũng không thêm giúp mày!” Tiêu Mạnh Kiệt đi đến bên người Mục Dương, cầm lấy di động, ở trước mặt cậu gọi lại dãy số khi nãy, nhấn mở loa ngoài, để thanh âm phụ nữ máy móc, lạnh lẽo vang lên: “Số điện thoại vừa gọi không còn tồn tại.”

Mục Dương chợt nhớ tới, Lê Khải trước khi đi, chính cậu đã nhắc hẳn đổi số di động, mà lúc ấy đối phương cũng đã đồng ý rồi.

Sự tình lại trùng hợp như vậy, Mục Dương cười khổ, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ.

Tiêu Mạnh Kiệt tắt máy, trong giọng nói lộ rõ sự vui sướng khi người gặp họa, “Lê Khải đổi số di động, hy vọng duy nhất của mày cũng đi tong rồi, có phải hay không rất khổ sở?”

Mục Dương ngẩng đầu, cảm tức nhìn gã, “Anh cố ý đi? Kỳ thật anh đã sớm biết Lê Khải đổi số di động, lại cố tình để di động trên sô pha lừa tôi, anh không thật sự có bệnh thần kinh chứ?! Anh đem tôi bắt tới chỗ này dù sao cũng phải có sẵn mục đích gì chứ! Đùa giỡn tôi như vậy rất vui sao?! Người giống như anh căn bản không xứng có được tình yêu, không ai sẽ đối với người như anh trả giá tình cảm của mình, mà anh cũng không thật sự yêu bất cứ ai!! Anh chỉ yêu chính bản thân mình, anh là hận tất cả mọi người còn chưa vây quanh mình. Anh là kẻ ích kỷ nhất, biến thái nhất, tôi khuyên anh nên mau đi khám bác sĩ tâm lý đi thôi!”

Mục Dương biết những lời này sẽ chọc giận Tiêu Mạnh Kiệt, nhưng cậu thật không kìm lại được bản tính của mình. Cậu ghét nhất chính là bị người khác coi như kẻ lừa dối, chỉ có thể rống trả hết, trong lòng mới thông khoái lên. Nhưng nhất thời xúc động, đương nhiên sẽ không có kết quả tốt.

Tiêu Mạnh Kiệt quả nhiên bị Mục Dương chọc giận, nhắm ngay bụng cậu hung hăng đập một cú.

Một cơn đau khôn xiết đánh úp lại, Mục Dương rên lên một tiếng, cuộn mình thành một đoàn. Bụng bị đánh đau như có lửa đốt, đau đến nhe răng trợn mắt, ngay cả khí lực mắng người cũng không có.

Tiêu Mạnh Kiệt lạnh lùng nhìn chằm chằm cậu, trên mặt không có chút biểu tình nào, giống như hoàn toàn chết lặng, sau cùng xoay người trở vào phòng ngủ.

...

Buổi tối không cách nào chợp mắt, Mục Dương trừng mắt nhìn chằm chằm bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Ánh trăng đã lặn vào trong mây đêm, nhánh cây lay động trong gió, trời tựa hồ muốn trút mưa xuống.

Ngày mai chờ đợi cậu, sẽ là điều gì đây...

Mục Thanh Viễn ở nhà đã chuẩn bị tốt thức ăn, chờ con trai trở lại. Nhưng đợi đã nửa ngày, con trai còn chưa về, từ đâu lại chạy đến một vị khách không mời.

“Sao anh lại tới đây?” Cửa mở ra, Mục Thanh Viễn không khỏi giật lùi lại, vừa định vọt vào trong phòng, lại bị Quách Nham giữ chặt.

Quách Nham đem vị nào đó quay một vòng, để người đối mặt với mình, sau đó cười lạnh nhìn đối phương, “Mục Thanh Viễn, em thật sự giỏi đó, cư nhiên dám trốn nhà bỏ đi?”

Quách Nham chỉ cần bày ra vẻ mặt này, liền khiến Mục Thanh Viễn liền sợ run, tựa tiểu phi tiểu, bụng đầy ý xấu.

Quách Nham buông người ra, ra lệnh: “Đem quần cởi ra!”

Mục Thanh Viễn đỏ mặt, rống to: “Anh đừng quá đáng!”

Ánh mắt Quách Nham bỗng nhiên biến lạnh như băng, “Em tự mình cởi anh vẫn là để anh cởi giúp.”

Nếu là bình thường, Mục Thanh Viễn đã sớm ngoan ngoãn đem quần cởi xuống, nhưng hôm nay người này lại đứng yên không nhúc nhích, cắn răng đối diện với Quách Nham, thoạt nhìn vô cùng khí thế, anh mất đồ không kém đối phương.

Mục Thanh Viễn cảm thấy ủy khuất, chính mình hỗ trợ Quách Nham gây dựng sự nghiệp suốt tám năm ròng. Hai người cùng dây dưa suốt tám năm này, hiện tại cái gì cũng không có, mà đối phương lại lập tức kết hôn, còn tìm chính mình làm gì nữa?

Mục Thanh Viễn vĩnh viễn không quên được ngày đó, vị hôn thê của Quách Nham đứng trước mặt mình khoe khoang nhẫn đính hôn, còn thông báo tin tức bọn họ chuẩn bị tiến hành hôn lễ. Bản thân vốn còn ôm chút hy vọng, định bụng tìm Quách Nham hỏi rõ ràng, nhưng vẫn là vị hôn thê của người kia lấy ra một tấm thiệp đỏ tươi giao cho mình, thì ra ngày kết hôn cũng đã định rồi.

Lúc đấy, lòng đau đớn cỡ nào, Mục Thanh Viễn hiện tại đã không còn nhớ rõ. Chỉ cảm thấy vào thời điểm đó, con tim dường như ngừng đập, sau một hồi thở dốc mới bình thường trở lại.

Ngay chiều hôm đó, Mục Thanh Viễn lập tức thu dọn hành lý trở về nhà. Thời điểm về nhà, nhìn thấy Mục Dương, tâm tình mới tốt lên một chút. Cho dù chính mình đã đánh mất tình yêu, bản thân vẫn còn đứa con trai này, cứ như vậy cả đời cũng được. Mục Thanh Viễn biết, bất cứ kẻ nào ở đời này rồi cũng sẽ vứt bỏ mình, chỉ có Mục Dương là không, cậu nhóc chính là chỗ dựa duy nhất của mình.

Mục Thanh Viễn bị loại thái độ không chút nhường nhịn của đối phương chọc giận, phát điên túm người kéo về phía cửa, “Cút! Cút mau! Tôi không chào đón anh ở đây!”

Sắc mặt Quách Nham vô cùng khó xem, đứng yên không nhúc nhích, hệt như một tòa núi, mặc đối phương làm gì cũng không thể lay chuyển.

Quách Nham vốn nhìn ra được cảm xúc người kia không thích hợp, ngày đó trở về, liền không thấy đối phương đâu cả. Bọn họ đều đã hơn ba mươi, còn chơi trò trốn nhà bỏ đi, ngay cả sổ tiết kiệm cũng đem theo. Quách Nham quả thực dở khóc dở cười, ‘nhóc già đầu’ này cho tới bây giờ cũng không để người ta yên tâm được.

Quách Nham đột nhiên ôm người vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Em làm sao vậy? Vì cái gì lại bỏ đi?”

Mục Thanh Viễn nổi nóng, không nhịn thêm được nữa, giọng điệu như được vắt thêm cả ký chanh chua, “Biến trở về kết hôn đi, đừng làm phiền tôi nữa, miễn cho vị hôn thê của anh lại tới đây làm phiền tôi. Làm việc cho anh tám năm, còn kiêm luôn vị trí người tình, coi như tôi đã trả đủ cho anh, về sau chúng ta không đứng chung một chỗ nữa!”

Quách Nham thê mà không phản ứng lại, “Kết hôn? Hôn thê? Anh sao chẳng biết gì cả.”

Lúc này, Quách Nham cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành, ‘nhóc già đầu’ này nhất định đã trúng kế của người phụ nữ kia, “Em là tên ngốc đi? Người ta tùy tiện nói mấy câu đã tin sái cổ? Em như thế nào lại không dùng đầu óc nghĩ lại cho kỹ, anh nếu thật sự phải kết hôn sẽ để người khác tới thông báo với em sao? Chúng ta ở chung đã nhiều năm như vậy, em vẫn không tin tưởng anh vậy sao?”

Quách Nham dừng lại một chút, sau đó thêm vào một câu, “Đồ ngốc, anh sẽ không kết hôn với người khác, em bị lừa rồi.”

Mục Thanh Viễn nghe đến đây liền ngây ngẩn. Ngày đó, lúc biết về tin tức này, bản thân đã trầm nghĩ, trước cứ rời đi đã, căn bản không có dũng khí tìm Quách Nham đối chất, chỉ sợ vừa trông thấy đối phương lại luyến tiếc không thể buông tay.

Bối cảnh gia thế hai người không giống nhau, người nhà Quách Nham còn trông cậy người này nối dõi tông đường, vì Quách gia sinh một tiểu tử béo tròn. Mà Mục Thanh Viễn chỉ có mỗi Mục Dương là người thân duy nhất, cái gì cũng không cần cố kỵ. Quách Nham vốn có thể trải qua cuộc sống bình thường, là Mục Thanh Viễn đem người đẩy xuống vực sâu vạn kiếp bất phục, biến đối phương thành đồng tính luyến ái.

Giờ khắc này, Mục Thanh Viễn cũng không biết nên làm gì, dễ dàng tin lời đồn đại của người khác, không chút tin tưởng đối phương, bản thân thật sự xấu hổ vô cùng.

“Em...”

Quách Nham phụng phịu giáo huấn đối phương, “Em cái gì mà em! Lần sau còn dám như vậy, xem anh còn không đánh gãy chân em!”

Mục Thanh Viễn tự biết bản thân đuối lý, cúi đầu nghịch nghịch góc áo chính mình, “Không có lần sau nữa, em cũng đâu có cố ý...”

Sắc mặt Quách Nham dịu đi rất nhiều, ra lệnh: “Đem quần cởi xuống.”

Mục Thanh Viễn trong lòng cả kinh, “Cởi quần làm chi?”

Quách Nham như trước cười lạnh, “Em nói xem để làm chi đây, không giáo huấn một chút, em sẽ nhớ rõ sao?”

Mục Thanh Viễn hai tay giữ chặt quần mình, liên tục lùi về phía sau, “Anh sao còn dùng chiêu này? Không cần mà! Chút nữa con trai em sẽ về đến, bị nó nhìn thấy, em liền sống không nổi nữa!”

Quách Nham hừ một tiếng, “Anh đếm đến ba, ba...hai...một...”

Lời còn chưa dứt, quần Mục Thanh Viễn đã rớt xuống tới gót chân, cặp giò trắng nõn cùng cánh hông vểnh toàn bộ lộ ra trong không khí.

“Qua chỗ sofa đi.” Quách Nham tiếp tục ra lệnh.

Mục Thanh Viễn thật chậm lết đến chỗ sofa, sau đó nằm sấp xuống, đem hông nhếch cao cao.

“Anh đừng xuống tay nặng quá a...”

Quách Nham bước tới trước, nhắm ngay hông đối phương, đánh xuống ba cái, đặc biệt nặng tay, không chút lưu tình. Hai cánh hông lập tức ửng đỏ.

“Tự mình nghĩ lại xem, bị anh đánh bao nhiêu lần rồi hử? Như thế nào vẫn không làm người ta bớt lo?”

Mục Thanh Viễn cũng không nhớ rõ chính mình ăn bao nhiêu trận đòn như vậy. Dù sao chỉ cần làm sai chút chuyện, liền bị Quách Nham vui sướng đánh hông, bản thân vẫn cảm thấy loại hình phạt này rất biến thái, nhưng chính mình lại không có khả năng phản kháng, chỉ có thể ngậm miệng chấp hành.

Mắng cũng mắng, đánh cũng đánh, Mục Thanh Viễn xốc lại tinh thần đứng lên, tựa như một con ve chó sinh lực tràn trề, bỏ nhà trốn đi, căn bản nhàn rỗi không có việc làm. Cuối cùng, chính mình lục lại ảnh chụp của Mục Dương, đưa cho Quách Nham xem.

Quách Nham trước đây đã từng nhìn thấy ảnh của Mục Dương kẹp trong ví da của đối phương, ban đầu còn tưởng đây là ảnh thời trẻ của người kia. Bộ dáng hai người thật sự giống nhau, trong ảnh Mục Dương cười thực vui vẻ, vừa nhìn đã biết là đứa nhỏ sáng sủa, hoạt bát.

Hai người ngồi một bên xem ảnh chờ Mục Dương trở lại. Thời gian chậm rãi trôi qua, mãi đến tám giờ tối, thức ăn cũng sớm nguội lạnh, người vẫn không thấy đâu. Điện thoại gọi không biết bao nhiêu lần, vẫn luôn khóa máy. Mục Thanh Viễn đành chạy lên lầu trên gõ cửa, kết quả trong nhà cũng chẳng có ai.

Mục Thanh Viễn bắt đầu thấy bất an. Mục Dương trước khi rời nhà có nói, đợi người đàn ông lâu trên tan tầm, sẽ mang hắn đến gặp mặt gia trưởng. Nhưng hiện tại đã trễ thế này, hai người đều không thấy bóng dáng, điện thoại cũng chẳng gọi được, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Quách Nham sợ đối phương nghĩ ngợi lung tung, không ngừng an ủi.

Hai người lo lắng, tiếp tục chờ đợi. Qua mười hai giờ, Mục Dương vẫn chưa trở lại, Mục Thanh Viễn đi thêm một chuyến lên lầu, nhưng vẫn chẳng có ai.

Bất an trong lòng càng lúc càng lớn, suốt một đêm này, Mục Thanh Viễn không cách nào ngủ được.

Ngày hôm sau, vẫn không có tin tức của Mục Dương.

Ngày thứ ba, Mục Thanh Viễn đã không nhịn được, đang muốn chạy đi sở cảnh sát báo án, thì người đàn ông trên lầu lại xuất hiện.

Lê Khải vì muốn cho Mục Dương một bất ngờ, sau khi tới sân bay, liền ngay tại đó mua một sim điện thoại mới, gửi cho cậu một tin nhắn, rồi tắt di động lên máy bay.

Trên máy bay, Lê Khải tưởng tượng thấy cảnh Mục Dương vì nhận được tin nhắn của mình mà hưng phấn không thôi, liền kim lòng không được mà nở nụ cười. Nhóc con vẫn luôn mong hắn đổi số di động, hiện tại đã như cậu muốn rồi.

Nhưng vừa xuống máy bay, hắn lập tức mở máy lại không nhận được tin nhắn hồi âm. Sau khi gọi vô số lần, điện thoại như thế nào cũng không kết nối được, trong lòng hắn vô cùng sốt ruột, không cách nào an

tâm làm việc. Nhà xưởng vừa có chút chuyển biến tốt, Lê Khải đã vội vội vàng vàng chạy trở về, kết quả liền nhận được một tin tức khiến hắn khiếp hãi!

Mục Dương không thấy đâu!

Kể từ hôm hắn phải đi công tác, người đã không thấy tăm hơi!

Lê Khải vô cùng hối hận, nếu khi ấy kiên trì mang Mục Dương theo bên người, sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn này.

Người đầu tiên hắn nghĩ tới chính là Tiêu Mạnh Kiệt, trong lòng chợt dâng lên dự cảm vô cùng bất an. Mục Dương mất tích khẳng định cùng người này không thoát được can hệ!

Mà Mục Thanh Viễn vừa nghe đối phương không cùng Mục Dương cùng một chỗ, cả người liền muốn ngất đi!

Những ngày này, Mục Thanh Viễn vẫn không ngừng an ủi chính mình, vẫn nghĩ rằng Mục Dương cùng Lê Khải có chút chuyện gấp chẳng thể không rời đi. Nhưng hy vọng này hiện tại đã tan tành, bản thân chưa từng sợ hãi giống như lúc này. Mục Dương nếu gặp phải bất trắc gì ngoài ý muốn, chính mình như thế nào hướng tỷ tỷ đã chết xin một cái công đạo đây? Đăng bởi: admin

36. Chương 36: Một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió

CHƯƠNG 35: MỘT HỒI SỢ BÓNG SỢ GIÓ

Đã qua ba ngày, Mục Dương cũng không biết Tiêu Mạnh Kiệt sẽ nhốt cậu ở đây bao lâu. Tay chân vẫn như trước bị trói chặt, không cách nào thoát ra được. Bất quá, hai ngày nay Tiêu Mạnh Kiệt biểu hiện coi như bình thường, rốt cuộc cũng không đánh cậu nữa, còn mang cậu từ trên mặt đất ném lên sofa, mỗi ngày ngoại trừ cơm ăn còn có thể cho thêm cậu một cái bánh mì.

Qua mấy ngày ở chung, Mục Dương dần hiểu ra Tiêu Mạnh Kiệt kỳ thực chỉ là hổ giấy, tuy mở miệng lợi hại, nhưng chỉ cần không chọc giận gã, đối phương căn bản sẽ không thương tổn đến cậu, cho nên âu lo trong lòng cũng chậm rãi buông xuống. Chính là Mục Dương không rõ, Tiêu Mạnh Kiệt đem cậu bắt về đây, lại không có hành động nào, rốt cuộc là có mưu đồ gì đây?

Tiêu Mạnh Kiệt mỗi ngày đều ở trong nhà không rời nửa bước, nhàn rỗi không có việc gì làm liền đùa giỡn Mục Dương, vẫn là một màn cũ rích kia, dùng cái chết để đe dọa cậu. Một chiều dùng nhiều lần liền mất đi tác dụng, Mục Dương căn bản không còn cảm thấy uy hiếp, ngược lại cảm thấy hành vi này thật sự ngây thơ.

Ngoài trừ đùa giỡn Mục Dương, thời gian còn lại Tiêu Mạnh Kiệt nếu không phải đang ngủ thì chính là ngắm người. Cả người gã chìm trong thảnh thơi, một mình ngồi cạnh cửa sổ sát đất, ngắm người nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài. Mỗi lần ngồi như thế chính là vài giờ đồng hồ, không hề nhúc nhích, hết như một con rối gỗ, không biểu cảm, không ngôn ngữ.

Không rõ vì sao, bắt gặp cảnh tượng này, oán hận của Mục Dương đối với gã đã không còn. Những lúc đối phương im lặng như thế, trên người cũng không còn hơi thở âm lạnh ngày thường, đáy mắt bị một tầng u buồn che phủ, gương mặt tái nhợt, đẹp đến không nhiễm một chút bụi, tràn ngập cảm giác cô quạnh, giống như vào giây phút tiếp theo sẽ hóa mưa mà tan biến mất.

Tựa như thể xác không còn linh hồn, cảm giác kiểu gì cũng thấy thật đáng thương.

Trong lòng mỗi người đều cất giấu một phần chấp niệm, nếu quá mức chấp nhất sẽ tựa như giam cầm chính mình. Kỳ thực, này là một loại gánh nặng trói buộc, nếu có thể nhìn thấu, buông tha chấp niệm, cũng chính là trả tự do cho bản thân.

Mục Dương bắt đầu thử nói chuyện với gã, bất quá bình thường vẫn là cậu độc thoại một mình. Tiêu Mạnh Kiệt chỉ im lặng lắng nghe, rất ít khi đáp lại. Mục Dương kể những chuyện cũ trong game, còn ở trước mặt đối phương nhắc đến Xà ma.

Kỳ thực, tên Xà ma kia cũng không khiến người ta quá chán ghét, ngoại trừ quá mức cuồng vọng, những phương diện khác cũng không quá tệ. Mục Dương từ trong miệng những game thủ khác, biết được nguyên nhân Xà ma lên làm quốc vương. Hóa ra, tên kia còn có một đám thủ hạ trung thành, tận tâm, luôn vì gã ta bán mạng, mà những người này vốn đều chịu qua ân huệ của Xà ma. Con người này kỳ thực là kẻ nghĩa khí, tuy rằng lời nói ra không câu nào dễ nghe, nhưng luôn coi mọi người là hảo huynh đệ.

Nghe xong những lời này, Tiêu Mạnh Kiệt vẫn như trước trầm mặc. Chính là, ánh mắt gã có chút dao động nho nhỏ, như thể đang áy náy.

“Lê Khải thích gì ở mày chứ?” Tiêu Mạnh Kiệt bắt ngờ hỏi.

Mục Dương đang kể những chuyện vui trong game, đột nhiên nghe được một câu rất không liên quan, trong khoảnh khắc lại chẳng biết trả lời như thế nào.

“Mày đơn thuần, thiện lương, không có tâm cơ, anh ấy liền thích những điểm này đi?”

“Này...” Mục Dương vẫn không biết nói gì để chống đỡ.

“Tôi không thích cậu.” Tiêu Mạnh Kiệt cúi đầu, lăm bà lăm bầm, “Không có nguyên do, chính là không thích.”

Hai người bọn họ là quan hệ tình địch, ghét nhau là chuyện bình thường. Mục Dương vốn muốn nói như vậy, tôi cũng chẳng ưa gì anh, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy không nên thốt ra ngoài miệng, tốt nhất vẫn là tránh kích thích đối phương.

“Tôi xin cậu rời khỏi Lê Khải đi, có được không? Tôi thật sự không thể không có anh ấy, chúng tôi đã ở chung ba năm. Cậu mới cùng anh ấy được vài tháng, cho dù rời đi cũng sẽ không quá đau khổ.” Tiêu Mạnh Kiệt nhìn Mục Dương bằng ánh mắt gần như là cầu xin, chờ đợi câu trả lời.

“Không được!” Mục Dương sao có thể chấp nhận loại yêu cầu vô lý như thế, “Chia tay nhau, chúng tôi đều sẽ đau đớn.”

Tiêu Mạnh Kiệt không tiếp tục nữa, ngồi cạnh cửa sổ sát đất, bắt đầu rơi vào trạng thái ngây ngốc. Bầu không khí thản nhiên hòa hợp giữa bọn họ đã tan tành, căn phòng bị nhấn chìm trong im lặng.

Lê Khải mất một phen công sức, cuối cùng có được địa chỉ nhà Tiêu Mạnh Kiệt, lập tức tìm đến nơi.

Tiếng gõ cửa cùng thanh âm tức giận phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng, Mục Dương nghe thấy Lê Khải đang gọi, trong lòng vô cùng vui sướng, không ngừng vắn vẹo thân người, hướng về phía ngoài cửa mà kêu to: “Thức thức! Em ở trong này!”

Tiếng gõ cửa càng lúc càng dồn dập, tựa như muốn phá cửa xông vào.

Đối mặt với tình huống như vậy, Tiêu Mạnh Kiệt vẫn rất bình tĩnh, chẳng chút hoảng hốt, hay sợ hãi. Gã bình tĩnh đứng lên, đi ra mở cửa.

Lê Khải đứng ngoài cửa thở hổn hển, tầm mắt cùng lúc quét qua một lượt khắp phòng. Vừa bắt gặp Mục Dương tay chân bị trói nằm trên sofa, lửa giận lập tức dâng lút đầu, một đám tổng ngay vào người ở trước mặt.

Ánh mắt Lê Khải lạnh lùng nhìn gã, không nói tiếng nào.

Tiêu Mạnh Kiệt hít vào một ngụm lạnh khí, kinh ngạc nhìn đối phương, không dám nhúc nhích.

Gã từ trước tới nay chưa từng gặp qua Lê Khải như vậy, đôi mắt phần nộ cùng âm trầm, trên người tản mát sát khí lạnh lẽo, tựa như loài mãnh thú, sẽ tùy thời đem người đối diện ăn tươi nuốt sống.

Tiêu Mạnh Kiệt nhắm mắt lại, chờ đợi bóng đêm ập xuống.

Nhưng Lê Khải không tiếp tục đánh nữa, mà chỉ đi đến trước sofa, cởi trói giúp Mục Dương.

Vài ngày không gặp, nỗi nhớ dâng trào, Mục Dương mở thật lớn hai mắt nhìn Lê Khải. Khuôn mặt anh tuần hiện tại tiêu tụy đi không ít, hai mắt phủ kín tơ máu. Con người Lê Khải xưa nay vẫn luôn trầm ổn bình thản, nhưng thời điểm đầu ngón tay chạm đến dây thừng lại có chút run rẩy.

Sau khi dây thừng toàn bộ được tháo xuống, Mục Dương cấp tốc bỏ nhào vào lòng Lê Khải, hốc mắt nghẹn ứ nước, đôi môi run run, “Thức thức...”

Lê Khải lập tức ôm lấy đối phương, đem đầu cậu chôn sâu vào lòng mình, tham lam hít hà hương vị trên người cậu, giống như muốn trấn an lo lắng cùng sợ hãi trong lòng mình.

“Thực xin lỗi...” Thực xin lỗi, anh đã không bảo vệ tốt em.

“Không trách anh mà.” Cứ ngỡ giờ khắc này phải đợi lâu thật lâu nữa, ai nghĩ hạnh phúc lại đến nhanh như vậy.

Đang khi hai người còn đắm chìm trong hạnh phúc, Tiêu Mạnh Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng lên, cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, hướng bọn họ đâm tới.

“Thức thức cẩn thận!”

Mục Dương đột nhiên đẩy người nào đó ra xa, con dao trực tiếp hướng thẳng về phía cậu.

Vải áo ngay vị trí ngực tức khắc bị nhuộm đỏ, con dao gọt trái cây rơi trên mặt đất, tạo thành tiếng vang.

“Mục Dương –”

Lê Khải hoảng hốt hô lên, xông tới trước, đem cậu nâng dậy, lắc lắc bỏ vai đối phương. Thân thể trong lòng không chút phản ứng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, không còn chút sức sống.

Đầu óc như vừa qua một cơn chấn động, tiếp theo là lo lắng cùng đau đớn tràn ngập, hắn liên tục hôn lên mặt Mục Dương, gấp đến độ nói năng không thành chữ.

“Mục Dương, em nhìn anh nào, nhìn anh đi mà...”

“Anh mang em đến bệnh viện, chúng ta lập tức đến bệnh viện...”

Lê Khải ôm lấy Mục Dương, chống lại run rẩy mà đứng lên, khí lực toàn thân như bị rút sạch, ngay cả muốn một bước chân thôi cũng vô cùng gian nan.

Tiêu Mạnh Kiệt đứng một bên đột nhiên thốt lên một câu, “Đừng giả vờ nữa, tao căn bản không dùng lực.”

Thời điểm Mục Dương đẩy Lê Khải ra, gã đã mềm lòng. Nhưng bọn họ cách nhau quá gần, hần nhất thời không thắng lại được, mới để dao đâm vào.

Lê Khải ngây ngẩn cả người! Lại cúi nhìn phần ngực áo Mục Dương, chỗ bị thương bị máu thấm ướt, dường như đã khô đi một ít.

Mục Dương then thùng mở mắt, nhìn nhìn Lê Khải, chớp chớp mắt, hết sức ngây thơ vô tội.

Sắc mặt Lê Khải biến đen, cánh tay giữ lấy cậu siết ngày một chặt, chỉ hận không đem người trong lòng bóp chết.

Mục Dương bị siết đau đến mức phải hô hoảng lên, “Em chỉ đùa anh một chút thôi mà! Nói thế nào em cũng là người bị thương nha!!”

Lê Khải nuốt xuống cơn tức, ghé vào bên tai cậu uy hiếp, “Đợi lát nữa xử lý em sau!”

Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn Tiêu Mạnh Kiệt, lạnh lùng nói: “Nợ này lần sau chúng ta tính tiếp!”

Người đã đi mất rồi, căn phòng lại chìm trong im lặng, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng con dao nào đó vẫn nằm nơi mặt đất, phía trên còn dính chút máu đỏ, là bằng chứng cho những chuyện vừa xảy đến.

“Xong cả rồi...” Tiêu Mạnh Kiệt thì thào với chính mình.

Xoay người đi, con dao gọt trái cây cũng bị ném vào thùng rác.

Trong phòng bệnh, Mục Dương nằm ngửa, bắt chéo chân, vui vẻ rung đùi, trong tay cầm một trái táo lớn, vô cùng thoải mái, khoái hoạt. Cắn vài miếng, lõi táo bay theo đường parabol, thẳng tiến sọt rác, Mục Dương lên giọng sai bảo người ngồi bên giường bệnh: “Gọt cho em trái khác coi.”

Phùng Tinh lão đại không tình nguyện cầm lên một trái táo khác, vừa gọt vỏ vừa ai oán, “Chắc chắc, ông chú kia thực sự đem chú mày sủng lên tới giới rồi. Chỉ bị thương ngoài da chút xiu đã vào viện nằm, chú mày xem lại mình có phải được nuôi đến béo tròn, chẳng chút nào giống một bệnh nhân a!”

Mục Dương vô cùng đắc ý, “Thúc thúc bảo phải ở bệnh viện quan sát một thời gian đã.”

“Lên mặt gì chứ!” Phùng Tinh đưa trái táo đã gọt sạch sẽ cho đối phương, “Chuyện của Tiêu Mạnh Kiệt xử lý thế nào?”

“Cứ như vậy quên đi thôi!”

“Thúc thúc nhà chú mày thật sự tha cho gã sao?”

“Em không so đo, anh ấy còn so đo làm gì!”

“Em đó, sau này phải để tâm hơn một chút, đừng ngơ ngác ngác bị người ta bán cũng chẳng biết! Nếu em xảy ra chuyện, mọi người cũng không được yên.” Phùng Tinh lúc biết tin Mục Dương bị bắt cóc, rồi bị đâm, thiếu chút nữa chết ngất. Sau khi mọi chuyện đã đầu vào đó, Phùng Tinh mới được mọi người thông báo, bằng không anh chàng cũng cuống quýt không yên. Thời điểm vội vàng chạy tới bệnh viện, bắt gặp Mục Dương thanh thoi nằm chơi trên giường bệnh, chính mình mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù bạn bè nhiều vô số, nhưng bạn tri kỷ của Phùng Tinh cũng chỉ có mỗi cậu chàng này, nếu đối phương có mệnh hệ gì, bản thân thật không biết phải làm sao? Viễn cảnh đáng sợ này, Phùng Tinh ngay cả nghĩ tới cũng không dám!

Mục Dương cắn táo, trong lòng ầm ập vô cùng. Người yêu, thân nhân, bạn bè đều yêu thương cậu, đây là hạnh phúc lớn nhất trong đời rồi.

“Này, đại hồ tử còn bám đuôi anh không vậy?”

“Không, từ lần tui mình bỏ chạy khỏi nhà hàng, không thấy y đến tìm anh nữa.” Đã hơn hai tháng, đại hồ tử biến mất không chút tăm tích, giống như bản thân chưa từng xuất hiện trong thế giới này. Nếu không phải trong nhà còn ném lung tung mấy món quà của y, Phùng Tinh thật sự hoài nghi những chuyện xảy ra đạo trước vốn chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Mục Dương cảm thấy có chút không thích hợp, “Này chẳng phải đúng như mong muốn của anh sao? Làm gì lại chau mày nhăn mặt thế kia?”

“Anh nào có nhăn mặt nhú mày?!”

Mục Dương nhìn người đối diện, cười hết sức âm hiểm, “Nhìn bộ dạng anh hiện tại chẳng khác nào bị chồng ruồng rẫy, trán thì nhăn tít lại, có hay không đã phải lòng người ta rồi hử?”

Phùng Tinh vỗ bàn đứng phắt dậy, “Thúi lắm! Đừng mẹ nó nói hươu nói vượn! Anh như thế nào có thể yêu gã được!”

Mục Dương cười nhạo, “Anh kích động thế làm chi? Bị em nói trúng rồi chứ gì? Thời điểm người ta quần lấy anh, anh cảm thấy phiền lòng, hiện tại người bỏ đi mất rồi, anh nhớ mãi không quên. Lòng anh bây giờ chính là loại cảm giác này đi? Trong sách đều viết như vậy đó!”

Phùng Tinh lấp ba lấp bắp phân trần, “Đẹp, đẹp! Chỉ là bên cạnh thiếu đi một người, cảm giác là lạ thôi.”

Mục Dương chớp lấy mặt đối phương, kéo lại, “Còn không thừa nhận nữa! Mặt cũng đỏ hết rồi nè!!”

Phùng Tinh lập tức đề lên người nào đó, hai tay chụp cổ đối phương, “Khỉ gió! Chú mày còn dám phàn bừa câu nữa! Xem anh có bóp chết em hay không!”

Hai người lăn tới lăn lui trên giường, lao vào hỗn chiến, cổ sức kẹp cổ đối phương, bầu không khí vô cùng nóng nực.

Lê Khải vừa bước vào cửa, liền bắt gặp khung cảnh như thế, đen mặt đi qua, mỗi tay túm một người, đem cả hai tách ra xa nhau.

Thần kinh yếu ớt của ông chú lại một lần nữa tổn thương, phòng bệnh nồng nặc mùi dấm chua, hai tiểu tử thoắt lập tức ngoan ngoãn đứng qua một bên, cùng chờ đợi ‘khổ hình’ – chính là một bài giáo dục tư tưởng vô cùng sâu sắc.

Vừa lúc đó, một người đàn ông mang theo lẵng hoa bước vào phòng. Người này bộ dạng anh tuấn, đường cong cơ thể vô cùng khỏe khoắn, tựa như pho tượng điêu khắc xuất sắc. Dáng người cao ngất, cường tráng, so với Lê Khải còn nhỉnh hơn một chút, trên người là tây trang màu đen, làm y càng thêm bắt mắt.

Lê Khải bắt gặp hai tên nào đó đang rơi vào trạng thái si ngốc, thản nhiên thông báo: “Người ta đến thăm bệnh đó.”

Cả hai không chút kiêng nể đánh giá đối phương một lượt từ đầu đến chân, mắt liên tục chớp nháy không ngừng nghỉ, trong đầu có cùng thắc mắc:

Đến thăm bệnh sao?

Người này là ai vậy?

Như thế nào lại đẹp trai vậy chứ!!!

Này...

Hình như có chút quen mắt... Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 36

“Triệu, Triệu, Triệu, Triệu...” Phùng Tinh là người đầu tiên lấy lại được phản ứng, nhưng đầu lưỡi cứ như lú lại.

“Anh lấp bắp gì a!” Mục Dương đem người đẩy qua một bên, ánh mắt chuyển hướng người đàn ông trước mặt. Khóe miệng đối phương hơi nhếch lên, mang theo phong vị lưu manh. Tươi cười này như thế nào quen mắt đến vậy? Nếu trên mặt anh ta có thêm chút râu nữa, chẳng phải liền biến thành đại hồ tử sao?!

“Đại, đại, đại, đại...” Đầu lưỡi Mục Dương cũng lú lại.

Anh chàng đẹp trai nhin cười, nghiêm trang hỏi: “Đầu lưỡi hai người bị kẹp mất rồi sao?”

Thanh âm thô thiển, quả nhiên đối phương chính là đại hồ tử rồi! Sao biến hóa lớn như vậy chứ?

Mục Dương cảm giác khó mà tin được, bước tới gần Triệu Viết Trạch, chăm chú quan sát y từ đầu đến chân, sau đó kinh ngạc thốt lên: “Anh đi Hàn Quốc sửa sắc đẹp sao?!”

Phùng Tinh không nói tiếng nào...

Mặt Triệu Viết Trạch biến đen.

Lê Khải đỡ trán, tầm mắt bất giác chuyển về phía chiếc tủ kê đầu giường, trên trán lập tức nổi gân xanh. Mặt trên tủ xả đầy vỏ trái cây, chất thành đống lớn.

Ông chú im lặng không lên tiếng, đi qua dọn rác.

Triệu Viết Trạch đem lẵng hoa đặt xuống bên cửa sổ, hỏi thăm đôi chút bệnh tình của Mục Dương, sau đó an vị một góc nghịch di động, chưa từng cho Phùng Tinh một cái liếc mắt.

Phùng Tinh trong lòng ngũ vị tạp trần, người nào đó đã biến mất hai tháng, đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, khiến anh chàng thật không biết nên cười hay khóc. Quả thật như lời Mục Dương nói, chính mình thật đáng bị khinh bỉ. Thời điểm Triệu Viết Trạch suốt ngày quán lấy mình, Phùng Tinh cảm thấy vô cùng phiền, chỉ hận không thể làm cho đối phương vĩnh viễn biến mất. Nhưng đến khi người ta thật sự mất tăm mất tích, bản thân lại khó chịu không quen, trong lòng như thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Phùng Tinh vốn nghĩ Triệu Viết Trạch sẽ giống như dạo trước, vừa thấy mình liền mặt dày bám dính. Nhưng người kia lại căn bản không hề chú ý đến anh chàng, bản thân vốn định chủ động chào hỏi, nhưng mới mở miệng thôi đã thấy ngại, đành phải cắn chặt răng ngồi một góc, nhìn Mục Dương đánh đu trên người Lê Khải, hi hi ha ha cười nói, trong tâm không khỏi có chút hâm mộ.

Lê Khải dọn sạch rác trên mặt tủ, đen mặt đem ra ngoài chuẩn bị đổ đi. Mục Dương biết bản thân lại chọc giận hắn, liền cọt nhả bám gót, trong phòng chỉ còn lại hai vị nào đó.

Phòng bệnh lại chìm vào im lặng. Phùng Tinh ngồi ngay đầu giường, ánh mắt không kìm lại hướng về phía thân ảnh Triệu Viết Trạch, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm chào hỏi đối phương một tiếng. Dù sao, hai người vẫn là chỗ quen biết, hà cớ gì phải trở mặt như người xa lạ.

“Lâu rồi không gặp...” Phùng Tinh có chút khản trương, tim bắt giác cũng đập nhanh hơn.

“Ừm.” Triệu Viết Trạch ừ hử một tiếng, vẫn cầm mặt vào di động, cả đầu cũng không buồn ngước lên.

Đáy lòng Phùng Tinh như thể lên men, dù rằng không muốn nghĩ đến đối phương nữa, nhưng miệng lại không kìm được mà nói: “Mấy tháng này anh ở đâu vậy?”

Lời nói ra rồi lập tức hối hận, Phùng Tinh tự cảm thấy bản thân chẳng khác nào một oán phụ.

“Nào có đi đâu, lo chuyện làm ăn của mấy cái bar thôi.” Triệu Viết Trạch vẫn không hề ngẩng đầu, ngữ khí thản nhiên, chẳng chút cảm xúc.

Lúc trước Phùng Tinh cũng từng nghĩ, có lẽ trong khoảng thời gian này Triệu Viết Trạch thật sự bận nhiều việc, cho nên mới không có thời gian tìm mình. Nhưng hiện tại, nghe y nói như vậy, trong lòng chợt lạnh lẽo, thì ra bản thân vốn là tự mình đa tình.

Người ta đã ngọt nhạt như vậy, cho nên cứ tiếp tục nói cũng chẳng giải quyết được gì. Bầu không khí trong phòng càng thêm xấu hổ. Phùng Tinh cúi đầu nhìn mũi chân mình, loại im lặng này khiến anh chàng cảm giác ‘như đứng đông lửa, như ngồi đông than’, ngượng ngùng muốn rời đi trước, lại không muốn mở miệng nói thêm, chỉ sợ một lần nữa thu về thái độ lạnh lùng của đối phương.

Trong lòng Phùng Tinh vô cùng khổ sở. Lúc trước, Triệu Viết Trạch đối với mình như một con chó bự trung thành, mọi lúc mọi nơi bám gót, phe phẩy cái đuôi, vô cùng lấy lòng chủ. Nhưng hôm nay gặp lại, đối phương vừa thấy anh chàng lại tỏ ra hết sức lạnh lùng, loại thái độ này thật sự khó lòng tiếp thu được.

Tiểu Dương thôi tha! Sao còn chưa chịu trở lại? Đi đổ rác có cần mất nhiều thời gian như vậy không?!

Phùng Tinh thầm mắng trong bụng, bản thân thật sự ngồi không nổi nữa, đành bỏ lại một câu rồi rời khỏi phòng bệnh.

“Tôi về nhà trước, nếu Dương tử trở lại thì phiền anh nói với cậu ta một tiếng.”

Phùng Tinh đi rồi, Triệu Viết Trạch cuối cùng mới ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười gian tà.

Một người sao có thể thay đổi nhanh đến chóng mặt như vậy? Ban đầu đem người ta coi như bảo bối, sau một thời gian không gặp, ở trong mắt y liền biến thành rác thải, ngay cả một lời giải thích cũng chẳng có.

Phùng Tinh tức giận thở phì phì ra khỏi cổng bệnh viện, không phải chỉ mới từ chối, mắng mỗ y vài lần sao? Có cần phải tuyệt tình đến vậy không chứ?!

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Phùng Tinh cúi đầu, đứng nơi góc đường lâm vào trầm tư. Hôm nay, bản thân vốn đã chuẩn bị tinh thần ở cả ngày trong bệnh viện chơi với Mục Dương, hiện tại lại nổi giận đùng đùng bỏ đi thế này, thật sự nhất thời không biết phải đi nơi nào.

Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chính mình hạ quyết tâm, gọi vài tên đồng bọn mở party.

Vừa đi được hai bước, phía sau bỗng truyền đến tiếng cười của Triệu Viết Trạch.

“Em không phải về nhà sao? Đi nhầm hướng rồi kìa!”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Phùng Tinh có chút đắc ý, càng bước nhanh về phía trước, ngoài miệng lại nói lời cay nghiệt, “Liên quan rắm gì tới anh!”

Triệu Viết Trạch vẫn bám theo phía sau, cước bộ mạnh mẽ mà thông dong, chỉ hai bước đã đuổi kịp người phía trước, “Sao mùi thuốc súng nồng thế này? Em tức giận à?”

“Ai rảnh rồi lại đi giận dỗi với anh.”

“Anh không để ý đến em, cho nên em thương tâm, khổ sở, cô đơn sinh hờn dỗi hử?”

Phùng Tinh dừng lại, trừng mắt liếc đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ, “Thúi lắm!”

Triệu Viết Trạch đã trở về với bộ dạng cợt nhả, “Em không phải chê anh phiền sao? Anh giờ không để ý đến em, em lại tức giận, sao mà không được tự nhiên như vậy a?”

Bị nói trúng tim đen, Phùng Tinh thẹn quá hóa giận, “Khỉ! Khỉ! Khỉ! Anh mới không được tự nhiên!”

“Được được, là anh không được tự nhiên.” Triệu Viết Trạch lại sắp tới, như con chó phe phẩy cái đuôi, “Em chuẩn bị đi đâu đó? Chúng ta đi ăn cơm nhé, anh đói lắm rồi.”

“Tôi chuẩn bị mở party.” Phùng Tinh cố tình chọc giận đối phương, móc ra di động, lăm bằm, “Gọi ai được đây? Tiểu Tây? Tiểu Thư? Hay Tiểu Mạnh nhỉ?”

“Anh cũng muốn đi.” Triệu Viết Trạch mong chờ nhìn người đối diện, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Phùng Tinh lập tức vui vẻ trở lại, nhìn y một lượt từ trên xuống dưới, xì cười thành tiếng, “Anh sao lại đem râu cạo sạch sẽ rồi, còn ăn mặc nghiêm trang như vậy, thực mẹ nó nhìn không quen!”

“Vừa đi vừa kể cho em nha.”

Hai người không có mục đích dạo lòng vòng trên phố, Triệu Viết Trạch tướng mạo vốn anh tuấn, dáng người cũng cao lớn, dễ dàng thu hút ánh nhìn của người qua đường. Phùng Tinh đi cùng y đương nhiên không được thoải mái.

“Anh thôi thì để râu trở lại có vẻ tốt hơn, đã từng này tuổi đầu còn bị người ta nhìn chăm chăm như thế không được thoải mái a!”

Triệu Viết Trạch nhướn mày, “A, em ghen sao?”

“Tôi mới không thèm ăn dấm chua của anh!” Phùng Tinh trợn trừng mắt, “Anh còn chưa kể vì sao lại thay đổi hình tượng thành như vậy, tôi này giờ còn đang chờ nghe đó!”

“Anh giúp Lê Khải tới sở luật, tìm cho cậu ấy một luật sư.”

“Hắn mời luật sư làm chi?”

“Tiêu Mạnh Kiệt hiện tại nhất định đang bị kiện ra tòa.” Triệu Viết Trạch cười lạnh, “Bắt cóc, gây thương tích cho người khác, nên chịu chút giáo huấn ấy mà.”

Phùng Tinh cảm thấy có chút ngoài ý muốn, “Tiểu Dương đã nói cứ vậy bỏ qua chuyện lần này mà? Vì cái gì còn phải tố cáo gã?”

Triệu Viết Trạch hỏi ngược lại: “Gã làm bị thương tâm can bảo bối của Lê Khải, em bảo Lê Khải có thể dễ dàng bỏ qua vậy sao?”

Triệu Viết Trạch hình như còn nghĩ tới việc gì đó, nói thêm: “Việc này em đừng kể lại cho tên gốc kia nghe, cậu ta rất dễ mềm lòng.”

Xem ra, Lê Khải đã sớm chuẩn bị tốt kế hoạch đối phó với Tiêu Mạnh Kiệt. Hắn còn biết Mục Dương dễ mềm lòng, nếu để cậu hưởng chính mình cầu tình, bản thân sẽ chẳng cách nào từ chối, cho nên mới không đem chuyện này nói ra.

Phùng Tinh im lặng hồi lâu, sau mới trả lời: “Mấy người thật sự âm hiểm!”

Triệu Viết Trạch nhún vai, cười cười, cũng không phản bác lại, hiển nhiên đồng ý với đối phương.

“Bỏ đi, mặc kệ mấy người muốn làm gì, đừng tổn thương đến Tiểu Dương là được.” Phùng Tinh đành thỏa hiệp. Tiêu Mạnh Kiệt làm nhiều chuyện xấu, có lẽ đây thật sự là báo ứng của gã.

“Chợ đêm khu bên cạnh mới mở một nhà hàng Tứ Xuyên chuyên về mấy món cay, em chẳng phải rất thích ăn mấy món cay Tứ Xuyên sao? Để anh mang em đi ăn thử.”

Triệu Viết Trạch vòng tay, khoát lên vai Phùng Tinh, ôm lấy người đi về phía trước, khuôn mặt vô cùng rạng rỡ.

Phùng Tinh cau mày, bộ dáng không tình nguyện, nhưng không tránh đi tay đối phương, tùy ý để người kia đem mình ôm vào trong ngực.

Lúc này đã là cuối thu, trời tối thật sự nhanh, thành phố đã sớm lên đèn rực rỡ, người đi đường qua qua lại lại tập nập. Hai người ôm nhau đi giữa đường lớn đang dần bị cảnh đêm trùm lên, thân ảnh dưới ánh đèn đỏ thành những cái bóng đen dài nghiêng nghiêng ở phía sau, chồng chéo lên nhau.

Mấy ngày nay, phòng bệnh 306 đặc biệt náo nhiệt, khiến ba nữ hộ sĩ phải tụ lại một góc tranh luận.

Hộ sĩ A vẻ mặt say mê: Trong phòng 306 trước có hai mỹ nam, hiện tại lại thêm hai người nữa, thật sự người sau càng đẹp hơn người trước! Mỗi ngày đi làm đều có mỹ nam để ngắm, hạnh phúc chết được a!

Hộ sĩ B phụ họa theo: Đúng đó! Thật sự hạnh phúc mà!

Hộ sĩ C có chút ngờ vực: Bệnh nhân phòng 306 bị dao đâm cần bản không phạm đến xương, vì cái gì lại phải đưa vào nằm trong khoa chấn thương chỉnh hình nhỉ?

Hộ sĩ A: Cậu quản nhiều thế làm gì! Có mỹ nam nhìn là được rồi!

Hai mắt hộ sĩ B lóe sáng: Đúng nha, cũng may đem cậu ta tới khoa chấn thương chỉnh hình, bằng không tụi mình nào có cơ hội được ngắm mỹ nam.

Hộ sĩ C: ...

Hộ sĩ A: Các cậu có phát hiện gì không, người đàn ông mới ghé vào phòng bệnh 306 với cậu bệnh nhân đang nằm trong đó giống nhau như đúc luôn! Nhất định là anh trai của cậu ta, hai người đều rất đáng yêu!

Hộ sĩ C: Là papa của cậu ta đó! Tôi chính tai nghe cậu ta gọi như vậy!

Hộ sĩ B: Còn nữa, còn nữa, người mỗi ngày luôn túc trực để chăm sóc cho cậu ta hẳn là thúc thúc của cậu chàng đi? Thật sự tuyệt mỹ! Là băng sơn mỹ nhân a!

Hộ sĩ C: Là bạn trai cậu ta đó! Khụ khụ! Có lần bọn họ đang hôn môi, bị tôi không cẩn thận bắt gặp.

Hộ sĩ A, hộ sĩ B: Ngao ngao ngao! BL sao?! BL trong hiện thực?! Chúng ta thật sự hạnh phúc a!!

Hộ sĩ C: — — —

~Lâm Duyệt Minh vừa từ phòng phẫu thuật trở lại, liền bắt gặp ba nàng hộ sĩ tụ lại một góc, riu rít nói không ngừng. Anh nhướn mày, đi qua nhìn thử.

“Hiện tại đang trong giờ làm việc, nhanh chóng đi làm chuyện của mình đi.”

Ba nàng hộ sĩ bị dọa sợ, rụt đầu lại, len lén le lưỡi, xám mặt chạy đi.

Lâm Duyệt Minh biết rõ các nàng lại bàn luận về cậu bệnh nhân ở phòng 306. Bản thân vừa nghĩ đến vị bệnh nhân kia liền cảm thấy đau đầu, cậu nhóc không lớn lắm, nhưng trong đầu toàn chứa mấy trò xấu xa, suốt ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, thường xuyên chạy sang văn phòng đùa giỡn anh.

Bị một cậu nhóc đùa giỡn, Lâm Duyệt Minh cảm thấy vô cùng mất mặt, định bụng cho cậu chàng mau mau xuất viện, nhưng vị người nhà lạnh như khối băng lại quen biết viện trưởng, kiên trì muốn giữ người lại bệnh viện theo dõi thêm mấy hôm.

Người trên đời này quả thật có muôn hình vạn trạng. Bệnh nhân phòng 306 rõ ràng đã gần như khỏi hẳn, lại muốn nằm ngốc trong bệnh viện. Ở nhà so với bệnh viện chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao?!

Lâm Duyệt Minh nhìn lên đồng hồ treo tường, sắp đến năm giờ, kiểm tra thêm một lần các phòng bệnh liền có thể tan tằm.

Vừa ghé vào phòng bệnh 306, Lâm Duyệt Minh liền cảm thấy bầu không khí có chút không thích hợp. Mặt ai nấy đều nghiêm nghị, hình như đang rất không bằng lòng nhau.

Mục Dương trông thấy Lâm Duyệt Minh như thể gặp được phao cứu sinh, lập tức bỏ nhào vào người anh, trong mắt như lóe lên ánh sáng vô cùng kích động, “Bác sĩ Lâm – anh tới thật đúng lúc, ông chú kia nhất quyết mang tôi đi. Anh mau nói với ông ta, bệnh tôi còn chưa khỏi hẳn, căn bản không thể xuất viện!!”

Ông chú lãnh khốc cười lên, “Bộ đáng vui vẻ của con thật giống như bệnh nhân sao? Vé máy bay đã đặt xong hết rồi, muốn hay không muốn cũng phải đi. Trên máy bay đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho con rồi, chỉ việc thay quần áo theo papa thôi!”

Mục Dương giả vờ đau yếu, vịn vào thành giường muốn nằm trở lại, “Toàn thân con bỗng choáng váng, toàn thân vô lực, giống như bệnh đang trở nặng. Hai người trở ra đi, để con nghỉ ngơi một lát. Papa con không tiền được, con nhưng vậy căn bản xuống giường không nổi, chỉ có thể chúc papa thuận buồm xuôi gió...”

“Đừng giả vờ nữa! Hôm nay có phải dùng đến cẳng cũng phải khiêng con đi! Con nếu thật sự bệnh nặng, về đến A thị papa liền đưa con đến bệnh viện tốt nhất! Con cái không biết nghe lời cha mẹ cẩn thận bị thiên lôi đánh trúng! Đừng chơi xấu nữa, nhanh nhanh đứng lên đi!” Mục Thanh Viễn lần này hạ quyết tâm muốn đem Mục Dương theo. Vốn từ đầu đã không quá hài lòng về Lê Khải, lại thêm sự kiện Mục Dương vì hắn mới bị người ta bắt cóc, đâm bị thương, Mục Thanh Viễn đương nhiên không thể an tâm giao con trai cho người đàn ông này.

Bởi vì công việc, Mục Thanh Viễn cùng Quách Nham phải lập tức trở về A thị. Trước đây bản thân vẫn lo lắng Mục Dương không thể tiếp thu chuyện mình là đồng tính luyến ái, Mục Thanh Viễn mới không dám công khai quan hệ giữa hai người. Hiện tại đã không còn trở ngại gì, đương nhiên bản thân muốn giữ Mục Dương ở bên cạnh.

Nghe đối phương nói như vậy, Mục Dương ở trên giường giật giật mấy cái, vô cùng đáng thương cầu cứu Lâm Duyệt Minh: “Bác sĩ Lâm, anh mau cứu tôi... Tôi không muốn đi đâu...”

Lâm Duyệt Minh vẫn luôn tự nhắc bản thân đừng bao giờ xen vào chuyện người khác, nhất là những tình huống như mâu thuẫn gia đình thế này, nhưng bộ dáng vô cùng đáng thương của Mục Dương thật sự khiến anh mũi lòng.

Anh lại liếc về phía vị băng sơn nào đó. Người kia từ đầu đến cuối vẫn ngồi im một chỗ, trên mặt không chút biểu tình, bất quá nếu để ý kỹ một chút sẽ phát hiện được, đáy mắt vốn luôn không biết sợ hãi hiện tại lại lộ ra chút lo lắng cùng ẩn nhẫn, còn đượm mấy phần buồn đau.

Từ khi bệnh nhân mới này vào ở trong phòng 306, Lâm Duyệt Minh đã nhìn ra bọn họ là một cặp. Cái vị băng sơn kia đối với ai cũng đều lạnh lùng, chỉ duy một mình nhóc con của hắn mới để lộ sự bộ mặt ôn nhu, không ngần ngại bao dung, nuông chiều người yêu. Mà cậu nhóc kia cũng vô cùng ỷ lại hắn. Nếu đem bọn họ tách ra, thật sự rất tàn nhẫn.

Lâm Duyệt Minh quyết định giúp bọn họ lần này, cần gì phải làm mấy chuyện chia rẽ uyên ương nhà người ta. Chính lại bộ mặt nghiêm nghị, anh nói: “Thuốc mê lần trước có thể để lại di chứng cho Mục Dương, vì an toàn của cậu ấy, vẫn nên ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày, máu còn đang được xét người, vài ngày nữa mới có kết quả. Mọi người tiếp tục nói chuyện nhé, tôi phải tan ca rồi.”

Nói xong, Lâm Duyệt Minh lập tức rời khỏi phòng bệnh, đồng thời nghe được tiếng hoan hô từ bên trong truyền ra. Anh thản nhiên nở nụ cười, làm bác sĩ đã năm năm, lần đầu tiên mới biết lừa gạt người nhà bệnh nhân là thế nào, bất quá nếu có thể giúp bọn họ, coi như cũng là chuyện tốt.

Mục Thanh Viễn giở nhất mấy màn khóc lóc om sòm, cứng không được thì chuyển sang mềm, nằm vật xuống giường, lăn qua lăn lại, “Tôi sao lại khổ như vậy chứ!! Người ta bảo nuôi con để sau này về già nó nuôi lại mình. Vậy mà thằng con hiện tại còn không thèm để ý tôi thì chứ, còn muốn đuổi papa nó đi nữa!! Tôi thật không muốn sống nữa –”

Mục Dương so với papa nhà mình còn xấu xa hơn, khóc đến vang trời dậy đất, “Trên đời này như thế nào lại có người cha nhẫn tâm vậy chứ!! Kiên quyết chia uyên rẽ thúy người ta! Người xưa bảo hổ dữ không ăn thịt con đó papa! Con là con của papa mà!! Papa chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn con đau khổ suốt đời sao!!”

Trong khoảng thời gian ngắn, phòng bệnh liền trở nên vô cùng náo nhiệt, oang oang vang vọng, toàn tiếng gào khóc thảm thiết, người ngã ngựa đổ, gà bay chó sủa...

Quách Nham đen mặt. Mục Dương mới hơn hai mươi động kinh còn không tính gì, lâu lâu có thể phát điên một chút, đằng này Mục Thanh Viễn đã ba mươi lăm, lại ồn ào chẳng khác nào đứa con nít, cũng không ngại mất mặt!

Bước tới, đem người trên giường kéo dậy, Quách Nham thấp giọng quát, “Đủ rồi đi! Em bình thường lại cho anh coi!”

Bị ăn mắng, Mục Thanh Viễn thành thật hơn nhiều, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Lê Khải cúi nhìn đồng hồ, chậm chậm nói: “Đã sáu giờ bốn mươi, còn cách thời gian check in chưa đến một tiếng.”

Quách Nham một tay kéo theo hành lý, tay còn lại túm Mục Thanh Viễn đi, quay nhìn Lê Khải, khách khí nói: “Nếu còn chưa chịu đi sẽ không kịp mất, Lê tiên sinh, chúng tôi đi trước. Cậu nhất định phải chăm sóc tốt cho Mục Dương. Có thời gian rảnh nhớ ghé chơi A thị, lần tới chúng ta nhất định gặp mặt một buổi thật đáng hoàng.”

Lê Khải đứng lên, tiễn bọn họ ra cửa, “Tôi sẽ chăm sóc em ấy thật tốt. Hai vị cứ yên tâm, nếu rảnh rồi nhất định sẽ ghé A thị gặp mọi người.”

Quách Nham gật đầu một cái, lôi kéo Mục Thanh Viễn đi ra ngoài. Mục Thanh Viễn vẫn chưa cam lòng, quay đầu nhìn Lê Khải đang mỉm cười với mình, nét cười lộ rõ ý khiêu khích.

Hắn là đang hướng mình thị uy sao?! Mục Thanh Viễn la oang oang: “Em không muốn đi!! Em không thể đem con trai giao cho tên đàn ông âm hiểm này!!”

Mục Dương nước mắt lưng tròng, phát phát tay, “Papa – đi thông thả nha – con sẽ ghé thăm papa!”

“Thằng con ngốc! Con phải cẩn thận tên đàn ông này –”

“Họ Quách kia! Anh làm đau người ta! Đừng kéo nữa, tôi tự mình đi!”

“Con trai, nhớ đến thăm papa –”

...

Người đi rồi, phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Lê Khải khóa trái cửa, xoay người đem Mục Dương ôm vào lòng, cười nói: “Papa đã đồng ý giao em cho anh rồi.”

Mục Dương dựa vào ngực hắn, cọ tới cọ lui, “Papa vừa nãy còn nhắc em phải đề phòng anh đó!”

“Phải không vậy? Xem em đề phòng kiểu gì.” Lê Khải cười xấu xa, hôn xuống, đồng thời vươn tay cởi nút quần đối phương.

“Em không muốn làm mấy chuyện nào ở bệnh viện đâu –” Mục Dương lớn tiếng phản kháng.

...

Sau đó khá lâu, Mục Dương hung tợn trừng mắt với người đàn ông bên cạnh, “Lão sắc quỷ, anh chờ đó cho em, mười năm nữa, đến lúc anh già đi, xem em có làm chết anh không!”

Lê Khải hiện nhiên không bị uy hiếp, trực tiếp lật người đè lên cậu, phân thân vừa mới phóng thích lại trở nên hưng phấn, “Anh hiện tại lập tức làm chết em đây!”

...

Trong phòng, cảnh xuân vô hạn, thanh âm trầm khàn cùng tiếng rên rỉ không dứt, lâu thật lâu vẫn chẳng thấy ngừng.

~ H o à n ~ Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uy-tiem-tru-ba>